

ပြေ့ကင်းညို

နင်းထွေတန်းစုနိုင်းလကမ္ဘာမှာ

- * စာပေပုံနှိပ်ရေး (၄၉၅)
- * မျက်နှာပုံနှိပ်ရေး (၅၆၀)

စဉ်း-၁၃

- * ဝေဠု၊ ဒီဇင်ဘာလ
- * ပထမအကြိမ်
- * အုပ်စု-၁၀၀၀
- * မျက်နှာပုံနှိပ်ရေး-မျိုးမြင့်
- * အုပ်စု-ဆန်းမြင့်ဝင်း
- * တန်ဖိုး-၃၀
- * စာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့်

ဝေဠုစာပေ(၁၂၅၀၇)၊ မြန်မာ့စာပေပုံနှိပ်တိုက်၊
 အမှတ် ၁၅၀၊ ၃၇ လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့တွင်
 ရိုက်နှိပ်ပြီး၊ ဝေဠုစာပေ၊ ရှင်အေးစာပေ၊
 {ဝေဠုစာပေ}၊ အမှတ် ၁၇၊ ပါရမီရိပ်သာ၊
 မရမ်းကင်း၊ ရန်ကင်းမြို့မှ ထုတ်ဝေသည်။

ပြောဆို

နဂါးငွေ့တန်းနေ့နန်းလကမ္ဘာမှာ

ကိုးမြင့်

နံ၊ ၇၇၃၆၉

ရွှေစာပေတိုက်၊ စာအုပ် ၇၂၉၊ ဖိုစာတိုက်ကြီး၊ ရန်ကင်းမြို့

သံစကကွက်ကဆီးလျက် ငွေသွင်းရန်ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်
 ချိတ်ဆွဲထားသည့် ကောင်တာရွေ့တွင် ကြီး ကြီး ငယ် ငယ်
 သည်ထည်နဲ့ နို့လူစုံလှစွာ တန်းစီ စောင့်ဆိုင်း၊ နေကြသည်မှာ
 အရေးပေါ်ဌာန၊ ဘဏ္ဍာရေးဌာနတို့၏ တံခါးဝမှပင် မဝင်
 ထွက်သာအောင် ပိတ်ဆို့ရှည်လျားလျက်ရှိချေ၏။ လူ လေး
 ဝါးဆယ်ထက် မနည်းဘဲ ဗွဲနုပဲကြီးစွာ တန်းစီနေခြင်း ကား

မိဘာပေးသွင်းရန် နှိုးဆော်စာအရ နောက်ဆုံး ချိန်းဆိုရက် နီးကပ်နေပြီ ဖြစ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

‘ဘယ်နှယ်လဲ’ ထွေးမောင်မောင်၊ မင်းတို့ဆရာလဲ ထုံးစံ မပျက် ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ဒုဝေဝေပဲလား’

အခရားပေါ်ဌာနအတွင်းမှ လက်ရှိ အဆိုင်း၏ တာဝန်မှူး ဖြစ်သော အုပ်စုမှူး ဒုတိယဦးစံကဲ့သည် ကွမ်းတမြို့မြို့နှင့် တယ်လီဖုန်း နှစ်လုံးကြားတွင် အလုပ်များမြဲများလျက် ရှိရာမှ မြို့နယ်အင်ဂျင်နီယာရုံးခန်း၏ ဆင်နားရွက်တံခါးကို တွန်းဖွင့် ထွက်လာသော ထွေးမောင်မောင်အား ပြုံး ထေ့ ထေ့ မေးလေသည်။

ထွေးမောင်မောင် ပြုံးသည်။ အသား လတ်လတ် ပိန်ပိန် ပါးပါး မျက်နှာမှာ ဝက်ခြံသက်သက်နှင့် ထွေးမောင်မောင် သည် သွက်သွက်လက်လက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရှိသည်နှင့်အမျှ ရိုးသားသိမ်မွေ့သော လက္ခဏာကိုလည်း တစ်ဘက်က ပိုင်ဆိုင် လေသည်။ အေဂျီတီအိုင်ကျောင်းဆင်း လုပ်အားပေးကလေး ထွေးမောင်မောင်ကို ဦးစံကဲ့တို့ တစ်ရုံးလုံးပင် ခင်မင်နှစ်လိုကြ ပေ၏။

‘အခု မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲကွ ဟေ’
‘အောင်စိန် ရှိမလားလို့ အဘရ၊ ရွှေအိမ်စည်လက်ဖက်ရည် မှာ ခိုင်းမလို့...’

ပြောရင်း ဆိုရင်း အုပ်ချုပ်ရေးဌာန ဘက်ဆီသို့ ထွေး မောင်မောင် ထဲခါးဝမှ ကြည့်သည်။

စာဝင်စာထွက် စာရင်းရေးမှတ်နေသော စာရေးမလေး ဒေဝဝေက ခေါင်းမော့ကြည့်သည်။ ဝေဝေကား ညို ညို သေး သေး ကုလားဆင်ကလေး ဖြစ်လျက် မျက်နှာကလေး ချိုလေ သည်။

‘အောင်စိန် မရှိဘူးလေ ကိုထွေး၊ တိုင်းရုံးသွားနေတယ်’
အောင်စိန် ဆိုသည်ကား သည်ရုံးမှ ရုံးလှလင်။
ထွေးမောင်မောင် ပခုံးတွန့်လျက် ရုံးရှေ့ တံခါးမကြီးဆီသို့ ခြေလှမ်းပြင်သည်။

‘ကိုယ်တိုင် သွားမှာလိုက်တာပဲ အေးပါတယ်ဗျာ’
ဦးစံကဲ့ သဲ သဲ ရယ်ရင်း ကလင် ကလင် မြည်လာသော တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးကို ကောက်ကိုင်သည်။

‘ဟလို...ဟုတ်ပါတယ်၊ ဂုန်လျှော်စက်ရုံကနေ၊ ထရန်စဖော် မာ ရပ်သွားတယ်၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဘယ်အချိန်ကလဲ၊ အခု ပြောတာ ဘယ်သူဆိုတာ နာမည်ကလေး တစ်ဆိတ်’
သူက မှတ်တမ်းစာအုပ်တွင် ရေးမှတ်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ရုံးက ပြင်ဖို့ သွားနေပါ ပြီ၊ အိုစီဘီကျလို့ ဖြစ်တာပါတဲ့ ငင်ဗျာ’

ဦးစံကဲ့ စကားပြောစဉ် သူ၏ ချွန်ချွန်မြမြ သ ထား သော နှုတ်ခမ်းမွေးစ နှစ်ဘက်သည် ထိုးခနဲ ထောင်ခနဲ ကြ ကြ လာ သည်။ သူကား အသက် ၄၀ ဆယ်ကျော် နှင်း ခြောက်ဆယ် တွင်း ချဉ်းခဲ့သော်လည်း ဆံတစ်မျှင်မျှ မဖြူသေးဘဲ မည်းနက် ဆဲ၊ အရေအတွန့်မ ဝင် အသားအရေ တင်းယင်းဆဲ။

၄ မြန်မာင်းညို

သည်ဌာနတွင် လုပ်သက် နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ရကား သည်လုပ်ငန်းခွင် သမိုင်းကြောင်းကိုတော့ သိချင် လျှင် သူ့ကိုသာ မေးပေရော့။

ထွေးမောင်မောင်သည် ရုံးရှေ့ တစ်လံ နှစ်လံလျှောက်သွား ကာ လမ်းတစ်ဘက်ထောင့်ဆီမှ ရွှေအိမ်စည်လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဆီသို့ ရည်မှန်း လက်ခေါက်မှုတ်သည်။

စွပ်ကျယ်လက်တိုပူရောင်းရောင်းညစ်ထပ်ထပ်သည်ပေါင်လယ် လောက် ရောက်နေသဖြင့်ကာတွန်းတင်အောင်နီ၏ ပြာဂလောင် ပြာလချောင်တို့နှင့်ပင် တူနေသေးသော ဆယ့် နှစ် နှစ် သား အရွယ် ဆိုနီကလေးသည် ထွေးမောင်မောင်၏ အချက် ပြ လက်ခေါက်မှုတ်သံကြောင့် ဆိုင်နောက်ဖေးတွင် ပန်းကန်ဆေး နေရာမှ ရုတ်ခြည်းခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။

‘ဝမ်းတီး... ချီပေါ့’

ထွေးမောင်မောင် ရုံးထဲ ပြန်ဝင်လာသည်။ ဆင် နားရွက် တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ဦးထွန်းတောက်၏ ရုံးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့၏။

သူ့ဆရာကား ဦးစံကဲ ထေ့လိုက်သလိုပင် မပြောင်းမလဲ လူတွေ ဝိုင်းလည်မြဲပါပဲ။

ဒု လက်ထောက်အင်ဂျင်နီယာ ဦးသော်က၏ စားပွဲရှေ့တွင် ထိုင်နေသော အသားညိုညိုပိန်ရှည်ရှည်နှင့် မီးခိုးပြာယူနီဖောင်း ရှင်သည် ဦးထွန်းတောက်တစ်ယောက် ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကို ကြည့်လိုက်။ လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်လိုက် နှင့် ဖင်တကြုကြု ဖြစ်နေသည်။ ဦးသော်ကကား စားပွဲတွင်

ရှိမနေဘဲ မြေအောက်ကြိုး ချွတ်ယွင်းသည့်နေရာ ရှာဖွေရန် လိုက်သွားဆဲ ဖြစ်လေ၏။

‘အောင်မင်းရေ ထိုင်ဦးကွာ၊ ငါ လက်ဖက်ရည်မှာခိုင်း ထားတယ်’

မီးခိုးပြာ ဝတ်စုံရှင် ဦးအောင်မင်းက မျက်နှာရှုံ့တုကာ ‘ငါ လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ လာတာမဟုတ်ဘူး သူငယ် ချင်း’ ဟု ခနိုးခနဲ ဆို၏။

ဦးစံကဲဝင်လာကာ ဂုန်လျှော်စက်ရုံမှ အကြောင်းကြာချက် ကို သတင်းပို့၍

‘ဆရာ ဦးသော်ကတို့ သွားလိုက်ပါပြီလို့ အကြောင်းပြန် ထားတယ် ဆရာ’

ဦးထွန်းတောက်က...

‘မင်းတို့ စက်ရုံတွေက ပြဿနာကိုတက်တယ်’ဟု ဦးအောင် မင်းကို ကျီစယ်နေသည်။

သူနှင့် ဦးအောင်မင်းမှာ လုပ်ငန်းခွင်ရောက်မှ တွေ့ဆုံဆက်ဆံ ရသူတွေ မဟုတ်ကြဘဲ စက်မှုတက္ကသိုလ်တွင် တစ်ခန်းတည်း အတူနေလာခဲ့သူများ ဖြစ်ကြ၏။ ကျောင်းပြီး ကတည်းက သီးခြား ကွဲကွာနေခဲ့ကြရာ ယခုတော့ သည်မြို့နယ်မှာ ပြန်လည် ဆုံဆည်းကြရသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ရပ်ကွက် မီးလျှောက်ထားတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက် ပြီး ကျွန်တော်တို့ဆီက အကြောင်းပြန်ပြီ ပြီသေဗျာ၊ လျှပ်စစ် ဥပဒေစည်းမျဉ်း လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအရ ကျူးကျော်ရပ်ကွက်ကို

မီးသွယ်ပေးရပါဘူး။ ဒါ ရှင်းနေပြီပဲ ဘာများနဲ့ မရှင်းတာရှိ သေးလို့လဲ'

ထွေးမောင်မောင်သည်လည်းကောင်း၊ ဦးအောင်မင်းသည် လည်းကောင်း၊ ဦးထွန်းတောက်အပေါ် အားမလိုအားမရဖြစ် မိကြသည်။ ဒါ ရှင်းနေပြီဆိုလျှင် သူ့စကား ပြတ်ရတော့မှာ အဘယ်ကြောင့် ဘာမရှင်းသေးသလဲ ဆက်မေးနေရမှာလဲ။

စစ်ဦးထုပ်ဒဟောင်းတစ်လုံးကို ဦးထွန်းတောက်၏စားပွဲပေါ် တင်ထားတာ လက်ထဲမှ ဖိုင်တွဲကိုဖွင့်နေသော အမျိုးသားကြီး သည် သွက်လက်လှုပ်ရှားလာသည်။ သူသည် ပင်နီတိုက်ပုံကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားကာ ရှမ်းလွယ်အိတ် တစ်လုံးလွယ် ထားလျက် သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ချယုံကြည်ဟန် အပြည့်ဖမ်းနေ သည်။ သူက ဦးထွန်းတောက်ရှေ့သို့ လျှောက်လွှာစာတစ်ရွက် ချပေးလိုက်လေ၏။

'ပြန်တော့မယ်ကွာ၊ ကိုယ့်အလှည့်တော်တော်နဲ့ ရောက်မယ့် ပုံ မပေါ်ပါဘူး'

ဦးအောင်မင်း နေရာမှ အထ တံခါးအပြင်မှ...
'လက်ဖက်ရည် အစ်ကို' ဟူသော ဆိုနို အသံ ပေါ်လာလေ သည်။

'ဆရာ ထိုင်ပါဦးဆရာရယ်၊ လက်ဖက်ရည်သောက်လိုက်ပါ ဦး'ဟု ထွေးမောင်မောင်က ဦးအောင်မင်းကိုလည်း တား၊ လက်ဖက်ရည်လည်း ထွက်ယူသည်။

'နေပါဦးကွ၊ အယ်မိနစ်ဆို အားလုံးပြတ်ပါပြီ၊ ငါ့လဲ အစည်းအဝေးသွားရမှာပါ။ မင်းကို မင်းစက်ရုံမှာ ဝင်ထားခဲ့ ပေးမှာပေါ့၊ မင်းတို့စက်ရုံတွေ စွက်ကန်မြောင်းပေါ်တွင်းတူး တော့ မြေအောက်လှိုင်းပေါက်ရတဲ့ ကိစ္စနဲ့ သွားရမှာကွ'

ဦးထွန်းတောက်၏ အနှောင့်အသွား မလွတ်သော ကောင်း ကြောင့် ဦးအောင်မင်းစေ့စောင်းကြည့်၏။

'ငါ့မှာလဲ ကားပါပါတယ် သူငယ်ချင်း၊ ဒီရောက်နေတာ နာရီဝက်မကတော့ဘူး၊ ငါတို့ စက်ရုံလုပ်ငန်းတိုးချဲ့တဲ့ အတွက် ပါဝါတိုးလျှောက်ထားတဲ့ ကိစ္စအခြေအနေဘယ်လိုလဲ၊ အဲဒါ သာ ပြောလိုက်တော့ကွာ'

'တိုင်း ပို့ထားတာ ပြန်ကျမလာသေးဘူးလေကွာ ရတော့ ရမှာပေါ့၊ နေဦး ငါတို့တိုင်းပို့ထားတဲ့ စာအမှတ်...'

ဦးထွန်းတောက်သည် သူ့ စားပွဲပေါ်ပုံနေသော ဖိုင်တွဲများ ကို လှန်လှော့ ဘေးဖယ်ကာ စက်ရုံအရာရှိနှင့် သက်ဆိုင်သော ဖိုင်တွဲကို ရှာဖွေနေပြန်၏။

ထွေးမောင်မောင် မနေသာဘဲ သူ့ဆရာလိုချင်သော ဖိုင်တွဲ ကို ဝိုင်းဝန်းရှာဖွေပေးရသည်။

ပင်နီတိုက်ပုံရှင်မှာ ဆန့်တင်နဲ့နဲ့ စောင့်ဆိုင်းနေရပြန်လေ သည်။ သူ့နံ့ဘေးထိုင်ခုံမှ ဖြူဖြူဝဝ အဒေါ်ကြီးမှူးကား၊ သူမ အလှည့် ဘယ်အခါ ရောက်လေမလဲ၊ မျှော်တလင့်လင့်၊ အဒေါ် ကြီး ထိုင်နေသည့်နောက်မှကပ်ပြီး ရပ်စောင့်နေသော ပုဉ္ဇင်း ပျိုသည် ညောင်းညာလာဟန်ခြေတစ်ဘက်ပြောင်းနေရလေ၏။

အခြား ဝိုင်းအံ့ရပ်စောင့်နေသူ နှစ်ယောက်မှာလည်း ရှိမဲ့စု ထိုင်ခုံ နှစ်ခု ဘယ်အခါ လစ်လပ်ပါ့မလဲ စောင့်မျှော်နေရလေ ဇော်။

‘ငါ့ကို လျှောက်လွှာ စာအမှတ်တွေတော့ ဘာထူးမှာတုန်း ထွန်းတောက်ရ’

‘တိုင်းရုံးကို မင်းဘာသာ ဆက်လိုက်နိုင်တာပေါ့ကွာ’

‘တော်တော်၊ ဗာစ်နေ့တစ်နေ့ ငါ့အလုပ်နှင့်ငါ ဝလချီး လည်နေရတဲ့အထဲ ပြန်မယ်ကွာ’

ဦးထွန်းတောက်မင်းသည် လက်ဖက်ရည်ကို တကျိုက်တည်း မော့ ပစ်လိုက်ကာ လက်မှာ သေတ္တာနက်ဆွဲ၍ ခြေလှမ်းကျဲကျဲနှင့် ထွက်ခွာသည်။

‘ဒီဘန့်ဂန္ဒ အားမလား ကိုယ့်လူ၊ လာခေါ်မယ်’

‘လာ...လာ ပြန်သေးကွာ၊ အလျင်အပတ်က မိန်းမကို ငါ့အတွက် ထည့်ချက်နဲ့ မှာထားပြီး မင်းကို မျှော်မိတာ ဘဲဥကြော်နဲ့ မိပါစေလား၊ ငါ့မှာ ကြောက်စရာ ဟုမ်းမင်နစ် စတာ ရှိဘယ်ကွ၊ မင်းလိုငှက်ပျောတုံး ဖက်သေရမယ့်ကောင် မှတ်လို့လား’

‘တိုင်းမှူး လှမ်းခေါ်လို့ လိုက်သွား ရလို့ပါကွာ’

ဦးထွန်းတောက် တသောသောရယ်မော ကျန်ရစ်သည်။ သူ့ကား အသားဖြူဖြူဝင်းဝင်း၊ အရပ် နေိမ်မြင့်၊ လေသံ ခပ်ပြတ်ပြတ်၊ အသက် သုံးဆယ်ကျော်မျှနှင့် စောစီးစွာ နဖူး ပြောင်ချပ်သည်။ သူ့မျက်ခုံးများကတော့ ထူထဲ မှောင်ပိန်း

သောကြောင့် သူ့ ရုပ်ရည်သည် သိပ်ရင့်ရော်သွားခြင်း မရှိပေ။ ရှုပ်လက်တိုအပြာနှင့် ချည်ချောပုဆိုး ဆက်ကွက် ကျ ဝတ်ကာ ထုဘာပိနပ်စီးလျက် သူ့ထိုင်ခုံနောက်မှီမှာတော့ မြင်း ချေး နေရာ ဝက်ထရက်တိုက်ပုံတစ်ဆင့် ချိတ်ထားလေသည်။

ပင်နီတိုက်ပုံရှင်သည် ထွေးမောင်မောင် ပြန်လည်ကောက်ယူ လိမ်းဆည်း လိုက်သော ဖိုင်တွဲအောက်မှ သူ့လျှောက်လွှာကို ဦးထွန်းတောက် မြင်သာအောင် အနည်းငယ် ဟုန်း ရှေ့ သည်။

သို့သော် ဦးထွန်းတောက်၏ လက်များက သူ့ရှေ့တည့် တည့်တွင် ထိုင်နေသော အဒေါ်ကြီး လှမ်းပေးသည့် စာရွက်ကို လှမ်းယူလိုက်လေသည်။ အဒေါ်ကြီးမျက်နှာ ဝင်းပသွားသည် နှင့်အမျှ ဦးပင်နီမျက်နှာမှာ ပုန်းရည်ကြီး သုတ်လိုက်သည်နှယ် သို့မောင်သွားတော့၏။

‘အမေက ဘာကိုစွဲတုံးဗျ’

‘ဆိမ်သုံးမိတာ ပြန်လျှောက်တာပါ မန်ဒီနဂျာကြီးရယ်’

ဦးထွန်းတောက်သည် သူ့လက်ထဲမှ လျှောက်လွှာကိုစေ့စေ့ ပိတ်ပိတ် ဖတ်ရှုနေသည်။

နံ့အားမှ ထွေးမောင်မောင်က ‘ပြန်ဖြုတ် သိမ်း ထားတဲ့ မိဘာကို ပြန်လိချင်တော့ ဆရာ၊ အဲဒီမိဘာရဲ့ ပိုင်ရှင်နာမည်နဲ့ လိပ်စာက တခြား၊ ဒီအဒေါ်ရဲ့ နာမည်နဲ့ လိပ်စာက တခြား၊ ဒါကြောင့် ပြန်ဖြုတ် သိမ်းလိုက်တာလေဆရာ’

သည်တော့မှ ဦးထွန်းတောက် သတိရသွားသည်။

‘သိမ်းသွားတဲ့ မိတာကို ပြန်လျှောက်လို့ မရတော့ဘူးလေ အမေ၊ အဲဒီမိတာဟာ အမေအိမ်သုံးအတွက် ချပေးထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘သူတို့ရောင်းလို့ ဝယ်ထားလိုက်တာပဲ မန်နေဂျာကြီး’

‘အဲဒီလို လက်လွှဲရောင်းခွင့် မရှိဘူး၊ အိမ်တစ်အိမ်ကို မိတာ ချပေးထားယင် ပိုင်ရှင် ပြောင်းရွှေ့သွားတဲ့အခါ နောက်လူက မိတာ ဆက်သုံးချင်ရင် နာမည်လွှဲပြောင်းပေးဖို့ လျှောက်ထား ရမယ်၊ မီးမလိုချင်ဘူးဆိုယင် ကျွန်တော်တို့ဆီ ပြန်အပ်ရမယ်’

အဒေါ်ကြီးကား မြို့သူနှင့်ပင် မတူဘဲ ရိုးသားနဲ့ အလှဟန် ရှိပြီး ဦးထွန်းတောက် ရှင်းပြသည်ကို နားလည် လက် ခံ လေ သလားတော့ မသိ၊ အငေးသား နားထောင်နေသည်။

ဦးပဉ္စင်းကတော့ ချောင်းတစ်ချက် ဟန်ကာ

‘ဒီလို ရှိပါတယ် မန်နေဂျာကြီး၊ ကျုပ်ကလဲ သာသနာ့ ဘောင်မှာမို့ ကျုပ် မယ်တော်ဟာ အဖော်ကလဲ မရှိ၊ ညတိုင်း မီးမရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေပါတယ်၊ လူမှုရေးရှုထောင့် ကနေ စဉ်းစားပေးစေချင်လို့ပါ’ ဟု စောဒုကတက်သည်။

‘ဦးပဉ္စင်း သင်္ကန်းဆီးတာ ဘယ်လောက် ကြာပါပြီလဲ’

ဦးပဉ္စင်း အဖြေ ဆိုင်းတုံ့သွားသည်။

ရိုးသားသော ဦးပဉ္စင်းမယ်တော်ကတော့.... ‘ငါးရက် ရှိ ပါပြီ၊ ဒုလ္လဘ မဲပေါက်လို့ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ဆိုပြီး သင်္ကန်းဆီး ဖြစ်တာပါပဲ’ ဟု အဖြေပေးနေသည်။

‘ကျွန်တော် အကြံပေးမယ် အမေ၊ ဦးပဉ္စင်းကလဲ တပည့် ဘော် ပြောသလို ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ပါ၊ ဒီမိတာကိုတော့ လျှောက်မနေနဲ့တော့ ပြန်မရဘူး၊ ခုနက ပြောတဲ့အကြောင်း ပြချက်တွေနဲ့ လျှောက်လွှာ အသစ် တင်လိုက်ပေတော့’

‘ရဖို့ ဘယ်လောက် ဘယ်လောက် ကြာမလဲ ဒကာကြီး’

‘လျှောက်ထားတာ အများကြီးပဲ ကိုယ်တော်၊ စီရိယာ အတိုင်း သွားရမှာပဲ၊ ချပေးတဲ့မိတာ အရေအတွက်အပေါ် မူတည်ပြီး အချိန် အနှေးအမြန်ရှိမှာပဲ ခင်ဗျ၊ အဲ....ဘုရား’

ဦးထွန်းတောက်သည် ပင်နီတိုက်ပုံဆီ မျက်လုံးရောက်သွား ပြန်သည်။

‘ခုနက ဦး ပြောနေတဲ့ကိစ္စက ဩော်....ဟုတ်ပြီ၊ ကျူးကျော် ရပ်ကွက် ဖြစ်နေတဲ့အတွက် မီးမပေးပါဘူး၊ ဒါဆို ပြီးပြတ် ပြီပဲ’

‘ကျွန်တော်တို့ ထပ်ပြီး အယူခံလွှာတင်ထားပါတယ်၊ မြို့နယ် က ထောက်ခံချက်လဲ ပါပါတယ်’ ဟု လက်ညှိုးညွှန်သည်။

ဦးထွန်းတောက်သည် ယခုမှ သူ့ရှေ့ရှိ စာရွက်ကို ဖတ်ရှု ဖြစ်သည်။

‘ကျူးကျော်ရပ်ကွက် ဖြစ်ပါသည်။ မီးပေးလျှင်ကန့်ကွက် ရန် မရှိပါ။ အင်း.... သူ့ဘက်က မကန့်ကွက်လဲ ဖြစ်တာကိုး၊ တခြားရပ်ကွက်တွေက မီးအား မပြည့်လို့ ပူညံ့ပူညံ့လုပ်ရင်သာ ဥပဒေနဲ့မညီတဲ့ လုပ်ရပ်အတွက် ကျွန်တော့်ဘာသာ ခြေရှင်းရ တော့မှာ’

ဦးထွန်းတောက်၏ နှာခေါင်းထဲသို့ ထုံလှိုင်သင်းပျံ့သော ရနံ့တစ်မျိုး ထိုးဝင်လာသည်။ ရှေ့နယ် နံပါတ် ငါး။ ဟုတ်သည်။ မေမိသုံးလေ့ရှိသော၊ မေမေလည်း နှင်ခြိုက် တမ်းတ လေ့ရှိသော ရေမွှေးရနံ့။

သူ့ခေါင်း မေ့ကြည့်မိသည်။
မြင်တွေ့လိုက်ရသော အလှသည် ထိုခဏမှာတော့ သူ့အားရံကို တွယ်ငြိဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းပေးသည်။

မိန်းမလှကလေးသည် မြန်မာတိုင်းရင်းသားစစ်စစ် ဟုတ်ဟန်မတူ။ အသားအရေသည် နို့နှစ်ညှပ်ဖွယ် ဖြူညက်၏။ နက်မှောင်သန်စွမ်းလျက်၊ နဖူးခတွင် ရင်နှယ်ခွဲဝဲကျသော လက်ယာဘက် ပခုံးစတွင် ဖဲပြားပွင့်နှင့် စုသိမ်း ရစ်ချည်ထားသည့် ဆံပင်များသည် ရင်ညွန့်ဝယ် တတုာသာသာ လိပ်ခွေနေ၏။

သူမ ဝက်ဆင်ထားသော အင်္ကျီနှင့် ထဘီသည် ခရမ်းပြာရောင် ပိုးအိသားဖြစ်လျက် ကိုယ်မှာ ချပ် ရပ် တင်း ရင်းစွာ ရစ်ပတ်ထားသည်။ ခေါင်းမှ ဖဲပွင့်နှင့် တသွေးတသားတည်း ဖြစ်လေသည်။

မနုတ်သိမ်း မပြုပြင်သော မျက်ခုံးတွေသည် အရင်းတုတ်၍ အဖျားသွယ်ရှူးသည်။ မျက်တောင် ရှည်ရှည် ကော့ကော့နှင့် ဖြောင့်စင်းသော နှာတံနှင့် ထူအမ်းအမ်း နှုတ်ဖမ်းနှင်လွှာသည် ခရမ်းပြာသွေး စိုအိတာ နေ၏။

ဦးထွန်းတောက်၏မျက်လုံး ရေဝဲလာခိုက် အခွင့်အရေးကို စက္ကန့်ပိုင်းကလေးပင် မနှောင့်နှေးအောင် အရယူကာ မိန်းမ

မရှိမောဝေ

သူကလေးက လျှောက်လွှာစာရွက်ကို လက်နှစ်ဘက်နှင့် လှမ်းပေးသည်။ သူမကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝဖြင့် တွန့်ဆုတ်ခြင်း အလျှင်း ကင်းရှင်းပေးသည်။

သူ စာရွက် လှမ်းယူစဉ် သူမ၏ချွန်မြဲရှည်လျားသော လက်သည်းများကို ဦးထွန်းတောက် သတိထားမိပြန်သည်။ သည်လိုဘက်သည်းသထား နိုင်သည်ကို ထောက်ချင့်လျှင် အိမ်အလုပ်ကို တကုပ်ကုပ်လုပ်စေ့ မလိုသူတစ်ယောက် ဖြစ်မည် ဟု ဆွေးဆကြည့်နိုင်ပေသည်။

‘မူန့်တို့ မနှော့ဟရီ သင်ခွဲစက်နဲ့ လျှာထိုးစက်က ပါဝါဒီးခွဲခွင့်လျှောက်ထားတာ ဇူလိုင်လကတည်းကပါ။ ဒါမိတ္တူပါ။ ခုထိတိုင် ရောက်မလာသေးဘူးတဲ့၊ တစ်ဆိတ် စိစစ်ပေးဖို့ပါ’

သူသည် မူန့်ဆိုသူကလေး၏ လျှောက်လွှာကို ဖတ်ရှုနေသည်။

ထွေးမောင်မောင်သည် အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု ပြီးပြတ်သွားခေရန် ရည်သန်လျက် ဦးပင်နီ၏ စာရွက်ကို လှမ်းယူလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော့်ဆရာ ရှင်းပြတဲ့အတိုင်း ပါပဲ ခင်ဗျာ၊ အထက်သီးခြားအမိန့် ထွက်ပေါ် မလားဘဲနဲ့တော့ ကျူးကျော်သိက္ခာကို မီးသွယ်ခွင့် မရှိပါဘူး၊ ဒီအယူခံလွှာကို ထားခဲ့ရင်တော့ အလျင်လျှောက်လွှာတွေနဲ့ စုစည်း တွဲထားပေးနိုင်ပါတယ်’

‘ဟာ....ထားခဲ့မှာပေါ့ မောင်၊ ဦးတို့ကလဲ လက်လှမ်းမီသလောက် ဆက်သွယ် ကြိုးစားနေမှာပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့.... ဟုတ်ကဲ့.... ဦး ပြန်နိုင်ပါပြီ’

ပင်နီတိုက်ပုံရှင်သည် ထွေးမောင်မောင်၏ ပြန်ရန်လှုံ့ဆော်မှုကို လက်မခံလိုသေးဟန်နှင့် ဦးထွန်းတောက်ကို အားထားစွာ လှမ်းကြည့်သည်။

ဦးထွန်းတောက်ကား မိန်းမပျို ပြောနေသော လုပ်ငန်းသုံးပါဝါမိတာအကြောင်းကို သတိမရတော့ပြီ။ တိုးချဲ့ခွင့်၊ ခွင့်ပြုမိန့်လျှောက်လွှာတွေသည် နည်းလှသော အရေအတွက်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သူသည် မိန်းကလေး ပေးသော လျှောက်လွှာမိတ္တူကို အပြေးအလွှား မျက်လုံးကစားကာ ဖတ်ကြည့်နေရသည်။

တိုက်ပုံနက်တွင် ရင်ဘတ်တံဆိပ် သုံးခုလောက် တပ်ဆင်ထားပြီး လက်မှာ အတက်ချိကေ့စ်ကြီးတစ်ခု ကိုင်ဆောင်လာသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြန်သည်။ အချင်းချင်း အသိအကျွမ်းဖြစ်လေဟန် ပင်နီသမားက ခရီးဦးကြိုပြု နေရာဖယ်ပေး နှုတ်ဆက်ပြီးမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

‘ဦးဘနှင့်ရဲ့ လျှောက်လွှာကို ကိုယ်တို့တိုင်းရုံး ပို့ထားပြီးပြီလား မောင်ထွေး’

ထွေးမောင်မောင်သည် ဦးပဉ္စင်းတို့ သားအမိကို ပြန်ဖို့ တရားပြမည် တာရှုဆဲ ဆရာ၏ မေးခွန်းကြောင့် မျက်မှောင်

ကြုတ်သွားကာ ပါဝါမိတာ လျှောက်လွှာဖိုင်တွဲကို ရှာဖွေလှန်လှောရပြန်သည်။

‘နေ့စွဲ မှတ်မိလား လဲမှုန်နှင်း၊ အင်း....ဟို’

တမြေတည်းနေ တရေတည်းသောက်၊ တစ်ရပ်တည်း သားချင်းမို့ လဲမှုန်နှင်းကို ထွေးမောင်မောင် သိနေသည်။ သိသမျှ လူပျိုဖော်ဝင်စကတည်းက သည်မြို့နယ်၏ အလှပဂေး ဆည်းသည်း ကလေး လဲမှုန်နှင်းကို ကျောင်းချင်း မတူပါဘဲလျက် ဘကူးတက သွားကြည့်ရ၊ ငေးမောရ၊ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်ကပ်ဖူးခဲ့ရတာကလား။ သည်ဆည်းလည်း ကလေးကလည်း အသိထူးကာ ပဲတင်လွင်မြပျံ့နဲ့သည်ပဲ ဆိုပါစို့။ နားမဆင် ခိုသူတွေလည်း ပေါများခဲ့ရသည်အထိ ပါပဲလေ၊ အင်မတန် နက်နာများသည့် မိန်းကလေးငယ်ကိုး။

‘ဇူလိုင်လ ထင်တာပဲ၊ လကုန်ပိုင်းပဲတဲ့၊ နှစ်ဆယ့်လေး နှစ်ဆယ့်ငါးတစ်ခုခုပဲလို့ ပါပါက မှာတာပဲ၊ ဒီရုံးက လာစစ်ပြီး သားတဲ့၊ မှန်တို့က ကောင်စီ၊ သစ်တောခွင့်ပြုချက်လဲ ရပြီး သားပါ။’

‘ဒါပေါ့၊ အဲဒီအဆင့်တွေ ပြီးမှ ဒီရောက်တာပေါ့၊ ရောက်တဲ့ရက်ကို ဦး ဘယ်သူ၊ အဲ....ဦးဘနှင့်ကိုယ်တိုင် လာလိုက်ရင် အဘိအကျ သိနိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ ရှာတော့ ရှာခိုင်း ကြည့်မယ်လေ’

ဦးထွန်းတောက် နာရီ ကြည့်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်နံရံရှိ သင်ပုန်းသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ မြေဖြူနှင့်ကြယ်ပြ

၁၆ မြေနှောင်းညို

ရေး မှတ်ထားသည်မှာ တိုင်းရုံး အစည်းအဝေး မြေအောက်
လိုင်း ပေါက်သောကိစ္စ မြောင်းဖော်တွင်းတူးသော ဌာနများ
နှင့် ညှိနှိုင်းရန်။

‘ပါပါက နေမကောင်းလိုပါ။ အရင်ကလဲ သူ မလာပါ
ဘူး။ မှန်အစ်ကို လာတာ သိမှာပေါ့။ ကိုအောင်မြင်နှင့်လေး၊
သူ ဆုံးသွားတော့ ဒါတွေ့လိုက်လုပ်မယ်သူ မရှိတော့ဘူး’

ဦးထွန်းတောက်ကို ပြောနေရာမှ မှန်က သူ့ဘက်လှည့်ပြီး
မေးပြော ပြောလိုက်တာမို့ ထွေးမောင်မောင် ဆတ်ခနဲ
ခေါင်းညိတ်မိသည်။ အောင်မြင်နှင့် ရှောင်တခင် ရုတ်တရက်
ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့ရသည်ကို တစ်စွန်းတင်စ ကြားသိလိုက်
ကြောင်း သူ သတိရမိ၏။ သွေးကင်ဆာဆိုလား။ ဥပစ္စေက.ကံ
နှင့်တော့ မဟုတ်တာ သေချာသည်။

ထိုစဉ်က သူ့သတင်းကြားသိသူတွေသည် အံ့ဩခြင်းသည်
သာလျှင် နှမြော တသခြင်းထက် ပိုကဲခဲ့ကြခြင်းမှာ သူသည်
အိုင်တွေလျှင် ခြေဆေးကာ ငွေနှင့် သုတ်သင် သွားလေ့ ရှိခြင်း
ကြောင့် ဖြစ်လေမှလား မဆိုနိုင်ပေ။

‘ဒေါ်ထားခင်ခင်ကို ခေါ်ပါဦး မောင်ထွေး’

ထွေးမောင်မောင် စီမံဌာနသို့ ထွက်ခဲ့ရပြန်သည်။

စီမံတာဝန်ခံဖြစ်သူ ရုံးအုပ် ဦးဘငွေသည်လက်တစ်ဘက်က
ဆယ်ပြားစုံနှစ်စုံနှင့် မုတ်ဆိတ်ငုတ်တို့ကို ညှပ်နုတ်နေရင်းမှ
စာရေးမလေး ဝေဝေ၏ငွေသို့ယာယီ မိတာကပ်ဆင်သုံးစွဲခွင့်
လျှောက်လွှာကို ကျန်လက်နှင့် အရောက်တန်းပို့ ပေးနေသည်။

‘ဒါ နာရေးဟ၊ အလျင်လုပ်စမ်း၊ နင့်မလဲ တော်နေ
ထသွား၊ တော်နေ ညှော်သည်လာ၊ နင့်အပေ အစည်းအဝေး
ထွက်မသွားခင် အမိလက်မှတ်ထိုးသွားခိုင်းရမှာ မြန်မြန်ရေး’
ဦးဘငွေ၏ စားပွဲနှင့် ကပ်လျက် လက်ယာဘက်တွင်
ဒေါ်ထားခင်ခင်သည် မြို့နယ်အင်ဂျင်နီယာရုံးခန်းမှ ပြန်ကျ
လာသော စာများကို သီးသန့် စိစစ်ခဲ့ခြားနေသည်။

‘အဖေ အမိ လက်မှတ်လိုချင်ရင် အမေ့ကိုလဲ လောဦး
လေ အဘရဲ့’

ဝေဝေက ဒေါ်ထားခင်ခင်ဘက်သို့ မေးငေါ့ကာ နှုတ်သီး
ကောင်း လျှာသွက် တိုးတိုး နောက်ပြောင် လိုက် ပြီး ကာမှ
ထွေးမောင်မောင်ကို မျက်လုံးလေးပြူး လျှာကလေးထုတ်ကာ
‘အဲ...ဆောရီး...ဟီဟီ’ ဟု ဆိုလေသည်။

ထွေးမောင်မောင်က ဝေဝေကို လုပ်မျက်စောင်းခဲ့ပြကာ
ဒေါ်ထားခင်ခင်အနီးတွင် ကပ်၍ ရပ်လိုက်၏။

‘ဆရာက ဦးဘနှင်းရွဲ လုပ်ငန်းသုံး ပါဝါမိတာ လျှောက်
ထားတဲ့ကိစ္စကို မေးနေတယ် မမ၊ ဇာလာပါဦးတဲ့’

ထားခင်ခင်မှာ ထွေးမောင်မောင်၏ အစ်မအရင်းခေါက်
ခေါက် ဖြစ်လေသည်။ ဆယ်တန်းအောင်မြင်ပြီးနောက် သည်
ရုံးတွင် အောက်တန်းစာရေး ဝင်လုပ်ရင်း စာပေးစာယူတက်
လိုက်၊ ရာထူးတိုးမြှင့်ရေး စာမေးပွဲတွေ ဝင်ဖြေလိုက်နှင့် ယခု
လုပ်သက်ရှစ်နှစ်တွင်ဌာနခွဲစာရေးကြီးဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ဘိအေ-အိကို

သို့လည်း ရပြီးခဲ့ပြီ။ နောက်တစ်ကြိမ် လေးရာဇာဓိပတိ
စကေးတွေ အခေါ်မှာ လျှောက်ဦးမည် အားခဲထားလေ၏။

ဤဒွာနန္ဒီ ထားခင်ခင်၏ အထက်တွင် ဦးဘဇော်စကောမူ
အငြိမ်းစားယူသွားသော မူလစီမံဘဏ်ခန့်ခွဲမှုအဖွဲ့အစည်း
ရွှေ့လာသည်မှာ မကြာမြင့်လှသေးရကား လုပ်ငန်းသဘော
နှင့် နယ်မြေ အခွင့်အရေးကို ကျင့်သည့်အခါ ထားခင်ခင်
သာ အစစ အဆရာ ဖြစ်နေတော့၏။

‘ဝေဝေခေ... ဆရာအဖွဲ့ ကိစ္စပြီးရင် ဦးပဉ္စင်းရဲ့ လျှောက်
လွှာ စာဝင်မာထွက် ပြန်ရှာကြည့်ပါဦး’

ဝေဝေက မှတ်ပုံဘင်စာအုပ် လှန်လှောရင်း ထွေးမောင်
မောင် မရှိကြောင်း သေချာ ချောင်းကြည့်ပြီးမှ ‘မန်နေဂျာ
ကလဲမထားကို အကြောင်းရှာ ခေါ်ပြန်ပြီ’ဟု စ,သည်။

‘ဝေဝေနော်၊ အမှုူးမနေနဲ့’ဟု ထားခင်ခင် မာန်မဲလိုက်ရ
လေ၏။

ထားခင်ခင်သည် စောစောက လဲမှုန်နှင့်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်း
မြင်လိုက်သော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ အတေးမပေါက်မိပေ။
ယခု လဲမှုန်နှင့်ကို သူမထံလွှတ်လိုက်ရမည့်အခါ သူမ လာဖို့
လှမ်းခေါ်လိုက်သောအခါမှာသာ မန်နေဂျာသည်လဲမှုန်နှင့်နှင့်
မည်သို့ ဘက် ဘက် သိ နှုန်းမူ ရှိနေပါလိမ့်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

သည်မြို့နယ်မှာတော့ တိုယိုဘာစပရင်တာလိုကားတစ်စီးကို
တစ်ဦးဘည်းမူပိုင် ကိုယ်တိုင် မောင်းနှင် သွားလာ နိုင်သော

ခိန်းမချောဆို၍ လဲမှုန်နှင့်တစ်ယောက်သာ ရှိတာမို့ သူမကို
ထားခင်ခင်လည်း သိနေပေသည်။

‘ဟုတ်တယ် မမထား၊ ဦးစံကဲသွားစစ်ထားတာ ဘဏ္ဍာရေး
မှာ ကြေးကျန်စာရင်း မရှင်းရသေးဘူး’

‘ငါ့ယာယီမိတာလဲ လက်မှတ် ထိုး ခဲ့ စမ်း ပါ ဦး ထားရဲ့၊
ရော့’

ထားခင်ခင်သည် ရှာဖွေလာသော လျှောက်လွှာနှင့်အတူ
ဦးစံကဲ၏ စစ်ဆေးချက်များ တွဲထားသော ဖိုင်တွဲနှင့် ဦးဘဇော်
အကြံထည့်လိုက်သော လျှောက်လွှာတို့ကို ကိုင်ကာ မြို့နယ်
အင်ဂျင်နီယာရုံးခန်းသို့ ဝင်သည်။

ဦးပဉ္စင်းသားအမိထွက်ခွာသွားကြပြီးဖြစ်ရကား အားလပ်
သွားသော ထိုင်ခုံတွင် လဲမှုန်နှင့်ဝင်ထိုင်နေပေပြီ။ ဦးထွန်း
တောက်က တိုက်ပုံနက်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်အား အိမ်တွင်းစက်မှုလုပ်ငန်း
ကို မြို့နယ် ပြောင်းလိုသည့်အတွက် ပါဝါမိတာရရှိရေးကိစ္စကို
ဆွေးနွေးနေသည်။

‘ဒေါ်ထားရေ ဦးဘနှင့် ပါဝါတိုးချဲ့လျှောက်လွှာ တိုင်း
မရောက်သေးလို့ လာမေးနေတယ်၊ ဘယ်အဆင့်မှာ ခေါက်နေ
သလဲ သိလား’

ထားခင်ခင်သည် လက်ထဲမှ ဖိုင်တွဲကို ပြသလိုက်သည်။
သူမ၏ လက်သည်းများက တိတိရီရီ သေသပ်စွာ ဖြတ်ညှိထား
လျက် သဘာဝ ပန်းနုရောင်သွေး ထ,နေ၏။ အိမ်မှာနေလျှင်
ဗြန့်ချထားမြို့၊ ဆံပင်တွေကို ရုံးချိန်မှာတော့ ကလစ်နှင့် ခေါက်

၅၀ မြေစောင်းညို

တင်ကာ ဆံသိုးယောင်ယောင် ပြုပြင်ထား၏။ မျက်ခုံးကို ဆေးကုကာ မျက်နှာကို ဒေါ်သီသနပ်ခါးမူန့် ဖုန်ဖုန်ရိုက်လျက် နှုတ်ခမ်းနီလိမ္မော်ပြေပြေ ဆိုးထားသော ထားခင်ခင်သည် ယဉ်နွဲ့သော ဣန္ဒြေရှင်တစ်ဦးပင်ပေတည်း။

‘ဘဏ္ဍာရေးမှာ ကြေးကျန်စာရင်းရှင်းပို့ ခေါ်တုန်းက မလာတူးဆရာ၊ အခုလာလက်စနဲ့ လုပ်တော့သွားနိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟိုဘက်မှာ မိဘကြေးဆောင်တဲ့လူတွေနဲ့ ရှုပ်နေတယ်၊ သွားရင်တော့ သွားကြည့်ဦးပေါ့၊ ထားတို့ဆီမှာလဲ ပုံစံဆယ့်ခြောက် ကုန်နေသေးတယ်၊ ဘဏ္ဍာရေးမှာ ဖြတ်ခဲ့ရင် တောင် ထားတို့ဆီ တစ်ခေါက် ထပ်လာရဦးမယ်’

လဲ မှုန်နှင်းသည် ထားခင်ခင်အား စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေရင်း သည်စာရေးမ မဆိုးလှဘူး၊ လှသားပဲဟု စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချနေမိသည်။

‘ဒါဆိုရင် ဒေါ်ထားပဲ မ...အဲ...သူ့ကို ဘဏ္ဍာရေးပို့ပေးလိုက်ပါ၊ ပြီးရင် ခင်ဗျား ဒေါ်ထားဆီမှာပုံစံဖြည့်ရမှာ အဲဒါအတွက် နောက်တစ်ခေါက် လာလိုက်ဦးပေါ့’

မှုန်သည် သူမ၏နာမည်ကို မေ့မသွား စေလိုသောကြောင့် နေရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထ၊ ရင်း....

မှုန်နာမည် မလဲ မှုန်နှင်း၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်၊ မှုန်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး’

ဦးထွန်းတောက်၏ မျက်လုံးတွေ ဖျတ်နေ ဖြိုးရိပ်လက်ကာ ပါးလျှားပီရိသောနှုတ်ခမ်း မသိမသာ တွန့်ကျေ့လျက် ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်သည်။

မှုန်ကျောခိုင်း၍ သွက်လက်စွာခြေလှမ်းသွားရိုက် လှုပ်ရှားသွားသော မှုန်တစ်မီးဆိုင်များသည် သူ့ရင်ကိုပါ လှုပ်ရှားသွားစေသလား မပြောတတ်နိုင်ပေ။

သူက သူ့အာရုံကို ထပ်ရောက်လာသော ယူနိုဖောင်းဝတ်နှစ်ဦးထံ အလျင်အမြန် လွှဲပြောင်းပေးလိုက်ရလေသည်။ အိမ်သစ်တစ်လုံးတွင် အမြန်မိတာ တပ်ဆင်ကြိုးထပ်ပြီး မီးသွယ်ပေးရေးကိစ္စ။ တိုင်းကလည်း အတည်ပြုပြီးသားမို့ သူ့အမြန်လက်မှတ်ရေးထိုးရလေ၏။

‘ဟိုက်....ကိုးနာရီ ငါးဆယ့်ငါး ငြိမ်နာပဲ’

အစည်းအဝေးက ဆယ်နာရီ၊ ဆယ်နာရီခွဲမှ လူစုံသည်ထား တိုင်းမှူးမရောက်မီ သူ ရောက်နေသင့်သည်။ ခရီးအကွာအဝေးက အနည်းဆုံး ဆယ့်ငါးမိနစ်။

လက်မှတ်ထိုးစရာတွေကလည်း အထပ်လိုက် ကျန်ဆေးသည်။

‘မောင်ထွေးရေ ကား အသင့်လုပ်ထားခိုင်းစမ်းပါဦး၊ မဘတ်နိုင်ဘူး၊ ဒါတွေတော့ ပြန်လာမှပဲ ဆက်လုပ်တော့မယ်’

ဦးထွန်းတောက်၏ ရုံးခန်းမှ ထွက်လာကြပြီးနောက် ထားခင်ခင်သည် လဲ မှုန်နှင်းအား ဘဏ္ဍာရေးဌာနဘက်သို့ လက်ညှိုး

ညွှန်ပြသည်။ စကားတစ်စုံတစ်ရာမပြောပဲ လက်ထဲမှ လျှောက်လွှာကို လဲ မှုန်နှင်းထံပေးအပ်ကာ သူမ ရုံးခန်းသို့ ပြန်သွား၏။

‘ဒီမယ်...ဒီမယ် ကျွန်မက ဘယ်သူ့ဆီ သွားရမှာလဲ’
‘ဟိုကျ မေးကြည့်လေ သူတို့ပြောလိမ့်မယ်’

အသံကိုက အေးစက်စက် တို့ပြတ်ပြတ်နဲ့ စာရေးမက လေကြောမာလိုက်တာဟု လဲ မှုန်နှင်း မျက်နှာ သူန် မှုန် သည်။ မပြောလည်း နေပေါ့ဟု မျက်နှာကလေးတင်းကာ တံခါးနှင့် နီးသော စားပွဲဘစ်ခုဆီ မျက်စိကစားသည်။

သူမကို မျက်စိစားပွဲထိုင်လေသော အမျိုးသားတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် သူ၏ထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွားကာ သူ၏ကိစ္စကို မေးမြန်းစုံစမ်း၏။

‘နှစ်ချုပ်စာရင်းရှင်းခါနီး လျှော့ထားဘတ်ဂျက် ပြည့်မီရေး အတွက် မိတာခ ကြွေးကျန်တွေ တောင်းခံခြင်း၊ မီးဖြတ်ခြင်း၊ ဒဏ်ခဆောင်ခြင်း စသည်ဖြင့် သွက်ချာလည်အလုပ်များနေသော ဘဏ္ဍာရေးဌာနသည် လဲ မှုန်နှင်းကို နောက်တစ်ပတ် ခွာချိန်းလေသည်။’

‘လယ်ဂျာလေး တစ်ချက်လှန်ကြည့်ရုံပဲ မဟုတ်လား၊ ခုပဲ ကြည့်ပေးလိုက်ပါလား’

မှုန်တို့ သိတတ်ပါတယ်ဟု လဲ မှုန်နှင်းပြောချင်သည်။ ပြောနေကြစကား မဟုတ်သောကြောင့် ပါးစပ်မှ ချောချောမောမော ထွက်မလာပဲ တစ်ဆို့ နေသည်။ သူမသည် ဤအလုပ်

တွေကို အစ်ကိုဖြစ်သူ လျှင်မြန်ချောမောစွာ လုပ်ကိုင်သွားနိုင်ခဲ့ကြောင်း သတိရကာ စိတ်ဓာတ်ကျချင်လာ၏။

လဲ မှုန်နှင်း ပြန်ထွက်လာသောအခါ ခြေသံ အတန်ငယ် ပြင်းသွားလေသောကြောင့် စီမံရေးရာဌာနမှ စာရေးမကလေး ဝေဝေက ခေါင်းထောင်ကြည့်၏။

‘ကိုထွေးရေ စိတ်ကောက်သွားပြီထင်တယ်၊ လိုက်ချော့လိုက်လေ’

အင်ဂျင်နီယာရုံးခန်းမှတိုက်ပုံငါးချိတ်၊ ဖိုင်တစ်၊ ပွဲတင်ပိုက်ပိုက်ကာ သုတ်သုတ်ပျာပျာ ထွက်လာသော ဦးထွန်းတောက် နောက်ပါးမှ ကပ်လိုက်လာသော ထွေးမောင်မောင်ကို ဝေဝေက ကြံဖန်စကားရှာ နောက်သည်။

ထွေးမောင်မောင်ကလည်း ခေတာမဟုတ်။

‘နေဦး...အိမ်ကျမှ’

ဝေဝေ တခစ်ခစ် ရယ်စဉ် ထားခင်ခင်က မဲ့ပုံး ပုံးကလေး ပုံးလေသည်။ သူမက နောက်မှပဲ မောင်ဖြစ်သူကို ဝေဝေနှင့် သိပ်မဆော့ဖို့ သတိပေးမည် တေးထားသည်။

ဦးထွန်းတောက် သူ့ဘီခြောက်ရာ မီးခိုးပြာကလေးကို ကားတံခါးသော ဖွင့်ခိုက် သူ့ကားနံဘေးမှ ဝိကနဲ ဖြတ်တက်သွားသော ကားကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

မျက်နှာသူန့်သူန့်မှုန်မှုန်မို့ ယခုမှ မှုန်ဆိုသော အမည်နှင့် လိုက်ဖက်ပန်ရနေသော လဲ မှုန်နှင်းသည် တိုယိုတာစာရင်တာ အစိမ်းနုကလေးကို အရွိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်သွားလေ၏။

'အား... အခမားကြမ်းလှသည်လား' ဟု ဦးထွန်းတောက်က ရေရွတ်သည်။

'သစ်စက်နဲ့ မကြီးပွားရင် လေယာဉ်ပျံ မောင်းမလိုတဲ့ ဆရာ' ဟု ထွေးမောင်မောင် အူမြူးစွာ ရွတ်လိုက်ပြန်လေ၏။

လဲမှုန်နှင်းသည် ကေသုံးမတ် ကျယ်ဝန်းသော သူတို့ခြံကြီး၏ ရှေ့မျက်နှာစာဘဝင်ကံမျှနေရာယူထားသော မနောဟရီ သစ်စက်ကို နှစ်ထပ်တိုက် အပေါ်ထပ် ငရန်တာဆီမှ အားမလိုအားမရ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဝရန်တာအုတ်ရိုး ပါရှိ ပန်းအိုးထဲမှ သစ်ခွထပ်ပွင့်ကို ဆွတ်ခူးခြွေဖဲ့ကာ နေ၏။

တိုးခဲ့ခွင့်လျှောက်ထားသည်မှာ အောက်ခြေတွင် မလိုအပ်ဘဲ၊ တစ်ဆို့့နေ ဆိုင်းဆုတ်နေတာပဲဟု ဒေါသဖြစ်နေမိသည်။

သုံးပေလှဝိုင်း နှစ်ခု ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် တိုးချဲ့လိုက်ပြီးလျှင် မဒနာဟရီသည် သည်မြို့နယ်မှာ အကြီးဆုံး၊ အကျယ်ပြန့်ဆုံး သစ်လုပ်ငန်း ဖြစ်သွားနိုင်မည်။

ခုတော့ မြင်းကောင်ခေ နှစ်ဆယ့်ငါးအား ရထားခွဲရာမှ ဆယ်ကျော်အား ထပ်ဆင့် တိုးချဲ့လိုတာကိုပင် ခွင့်ပြုချက် မကျ နိုင်ဘဲ ကြန့်ကြာနိုင်ပေရဲ့။

သစ်တွေသည် ပါမင်ရတာ၊ ဝယ်တာ၊ လေလံဆွဲတာတွေ နှင့် ခြံထဲတွင် အတော်ပင် ပုံနေပြီ။ တစ်နေ့ လေးငါးတန်း ခွဲနေ နိုင်သော စက်၊ ယခု ပေပျဉ်တွေကို တရားဝင် မခွဲရသေးဘဲ ခိုးကြောင့် ခိုးဝှက်လုပ်နေရသည့်အတွက် လုပ် ငန်း သည် တွင်သင့်သလောက် မတွင်ကျယ်ပေ။

ဦးဘနှင်းကား ကျေးဇူး သွေးစပ်ပြီး သူ၏ ငယ်နာမည် မှာ လားလံမဟာဒူး ဖြစ်လေသည်။ စစ်တပ်ထဲမှ ဒဏ်ရာရ၍ ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် မိတ်ဆွေဖြစ်သူကို ဆရာတင်ကာ သစ် အရောင်းဆိုင်ကလေး စတင်ခဲ့သည်။ စီးပွားရေးလား မြင် သော သူသည် ဤလုပ်ငန်းဖြင့် တစ်စကြီးပွားခဲ့လေသည်။

ဘဝတကျာပဲဆိုဆို သူ့ သားသည် သူ့ မျိုးဆက် ဖြစ်လေရာ တနည်းတလမ်းအားဖြင့် သူပင်ပဲ မဟုတ်လား။ သူ့ မရှိတော့ ချိန်တိုင်လည်း သူ့ ဆက်လက် ရှင်ဆန် လှုပ်ရှား နေဦးမှာပဲ မဟုတ်လား။

ဦးဘနှင်းအနေနှင့် သူ့ လုပ်ငန်းကို ပြည်သူပိုင် အ သိမ်း ခံလိုက်ရ ဥာဏည်း အခြေမပျက်ခဲ့။ သုံး လေးနှစ် ထိန်းသိမ်း

ခံလိုက်ရတုန်းကလည်း ပြုံးနိုင်ခဲ့။ သူ ရှာဖွေ စုဆောင်း ထား သမျှ စည်းစိမ်တွေသည် သူတို့လင်မယား မျက်နှာလှဲသွားသည့် တိုင် သားနှင့် သမီး တစ်သက်လုံး စားမကုန်နိုင်သေး။ သို့ တခေ သားအောင်မြင်နှင့်သည် သူ့ ခြေတုန်းက မနောဟရီ သစ်စက် တည်ပြီး စီးပွားရေး ဈေးကွက်ထဲသို့ အောင်မြင်စွာ တိုးဝင်နိုင်ခဲ့သည်။ တစ်ချိန်က ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဆောင်ခဲ့သော ပမာဏအတိုင်း တိုးချဲ့ နယ်ဆန့်နိုင်ဦးမည့် သား၏ လုပ်ရည် ကိုင်ရည်ကို သူ နှစ်သိမ့်အားရမဆုံးနိုင်အောင် ရှိဆဲအခါသမေ မျိုးမှာမှ ဘဝအချိုးအကွေ့ ဆိုးကြီးသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆိုက် ရောက်ခဲ့ရချေသည်။

ကံကြမ္မာ လှည့်စားရက်စက်ချိန်ရောက် ခဲ့ပြီဆိုတော့ သား ဖြစ်သူ ဖြူရော်ရော် နိုင်လှသည်ဟု ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ထိုက်ထိုက် က ပြောလာ၍မှ မကြာသေးမီ အောင်မြင်နှင့် အပြင်းပျားပြီး ဆေးရုံဘင်လိုက်ရသည်။ နှစ်ပတ်အတွင်း သွေးတင်ပုလင်းပြီး တစ်ပုလင်းသွင်းကာ အသက်ဆက်ဖို့ ကြိုးစားပါသော်လည်း နည်းမျိုးစုံဖြင့် သူ့ရှာဖွေထားခဲ့သော ငွေများသည် သူ့ သားကို သေမင်းလက်မှ ရွေးနှုတ်ခြင်းငှာ စွမ်းဆောင်ခပေးနိုင်ခဲ့ပေ။ သူ ဘုန်းဘုန်းလဲခဲ့ရလေသည်။ လူက ပြန်လည်ပြီး နာလန်ထူလာ သေးသော်လည်း တစ်ပိုင်းတစ်စေ ပြုတ်ကျပြန်ကြခဲ့သော ဧိတ် ဓာတ်တွေကား ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက် တင်းကြမ်းထပ်ခဲ့ပြီ။

ဘုရားကျောင်းကန်သည်သာ သူ့ ဝေဒနာကို ကုစားသက် သာစေနိုင်တော့မည်ဟု မျှော်ကိုးလျက် တရားရိပ်ကိုခုံမင်လေပြီ။

သု.သမိ လဲ.မှန်နှင့်သည် ပြည့်စုံသောဘဝ၊ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်နိုင်သော အသိုက်အဝန်းကြားမှာသာ သိခြား နေထိုင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည်။ စာကို စိတ်လိုလက်ရရှိမှ ဖတ်ချင် မှတ်ချင်တတ်ခဲ့သောကြောင့် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်မှ ဆယ်ဘန်းအောင်ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ် ရောက်ပြန်သောလည်း လဲ.မှန်နှင့်အတွက် အချစ်ကို ဆော့ကစားရာဌာနအဖြစ်ထက် ပိုမလေးနက်ခဲ့ပေ။ သုမ၏ အလှအပကို သူမဘာသာ မြတ်နိုး ကိုးကွယ်ကာ အသုကြိုက်သူ ပုရိသတို့အား တာရှည်ညှို့ ဆွဲထား နိုင်ရန် မက်လုံးပေးပြီး ကြီးမှည့်လှန်လျက် သူ မထားသော ဘောင်အတွင်း စည်းအတွင်းမှာ ဆောင်ရဲမနေပဲ တစ်ဆင့်တိုးပြီး ပိုင်စိုးချင်သူတို့ကိုတော့သံယာဇဉ်အကြွင်းအစမချွန်ပဲ မြေလှန် အမြစ်နှုတ်ပစ်စမြဲ။

မုဆိုးသည် သားကောင်အဖြစ် စင်းစင်းလဲခဲ့ရသော လဲ.မှန် နှင့်၏ အသည်းကွဲ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုသည်လည်း လူသိရှင်ကြား ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်ခဲ့သေးသည်။

ချစ်သူက သိက္ခာပြန်ဆယ်လျက် အသိုက်အမြို့ကို ထိန်း သိမ်းရင်း နောက်ဆုံး ရှောင်တိမ်းသွားသောအခါ ကျားနာ မှလေးသဖွယ် လဲ.မှန်နှင့် ပို၍ ရမ်းခဲ့ပေသည်။

အောင်မြင်နှင့် မရှိဘော့သည့်နောက်ပိုင်း ဖခင်ကြီး၏ ယူကျုံးမရ တာသခံစားနေရသည်ကို မြင်တွေ့နေရသောအခါ တွင်မှ လဲ.မှန်နှင့်သည် စိတ်ကူး စိတ်သန်း ပြောင်းလာသည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ နေရာတွင် အစားဝင်ကာ၊ အစ်ကိုလို ဖခင်

အားကိုး အထင်ကြီးသူ၊ မျှော်မှန်းအားထားသူ၊ ဖခင်၏အရည် အသွေးဆက်ခံသူ ဖြစ်ချင်လာသည်။ ယခု အချိန်အခါမှာတော့ သူမမှာ အချစ်ခံရတာကလွဲပြီးအထင်ကြီးရော အားထားဂုဏ်ယူ ရော အကွက်တစ်ကွက်ကလေးမှ မပြနိုင်ပါကလားဟု သူမကို သူမ အားမရနိုင်ဘဲ ဖြစ်လာ၏။

သည်လုပ်ငန်းကို လဲ.မှန်နှင့် ဦးဆောင်မည်ဆိုငြိက ဖခင် ဖြစ်သူ ပြုံးလေသည်။ အထင်သေးသော အပြုံးဟု လဲ.မှန်နှင့် မခံချင်။

ခုတော့လည်း ပထမအကြိမ် ကြီးပမ်းချက်သည် လျှင်စေရုံး အောက်ခြေပိုင်းမှာပင်လျှင် မအောင်မြင်နိုင်ပါကလား။

လဲ.မှန်နှင့်သည် လက်ထဲမှ ပန်းအကြေကို ဝရန်တားမှ ဆတ် ခနဲ လွှတ်ပစ်လိုက်သည်။ လဲ.မှန်နှင့်၏ ဒေါသဒဏ်ကို ဓားစာ ခံသွားရသောပန်းကလေးသည် မြေပေါ်မြက်ကြားထဲ ဘုမသိ ဘမသိ လွင့်ကျသွားရှာလေ၏။

လဲ.မှန်နှင့်သည် အပေါ်ထပ်ညှော်ခန်းကိုဖြတ်ကာ လှေကား အတိုင်း ခပ်သွက်သွက် ဆင်းခဲ့သည်။

ညှော်ခန်းထဲမှ စကားပြောသံကြောင့် ဘယ်သူရောက်နေပါ လိမ့်နားစွင့်သည်။

ဪ...ဦးသာဒွန်းကိုး၊ ဂန်ဒယ်ဟု သစ်စကားနှင့် ခေါ် သော လူပိုင်းစရာကြီး ဦးသာဒွန်း၊ သူသည် သစ်လုပ်ငန်းတွင် ပို၍ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသည်ဟု အစ်ကိုဖြစ်သူက လက်ရှိ လူပိုင်း

ဆရာနှစ်ယောက်အပြင် ထပ်ပြီး ဒေါ်ငင်ထားခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

မူန့်ကို ကျုပ်ပြောသားပဲဗျာ၊ သားကြီး ဆောင်ရွက်လက်စကိစ္စတွေကို တင်မောင်သိဘယ်၊ တင်မောင်ပြန်လာရင် ဆက်လုပ်ပါလိမ့်မယ်ဆိုတာ ဆန္ဒစောပြီး သူ့ဘာသာ သွားလေရဲ့၊ တစ်ခါတည်း မပြီးပြတ်ခဲ့တော့ တစ်ယောက်တည်း ဒေါ်ပူဒေါ်သတွေ ထွက်နေပြန်ရော'

ဦးဘနှင်းနှင့် သူ၏ ဂန်ဒယ်သည် လဲ မူန့်နှင့်ကို ကလေးဆိုးသဖွယ် သတ်မှတ်ရယ်မောကာ နေလေသည်။

'ကျွန်တော့်ကို ကေတုမတီ သစ်စက်က လှမ်းခေါ်နေတယ် ဆရာ၊ ဆရာ့သစ်စက်မှာ နှုတ်ကျွဲပြီးနေပြီလို့ ငြင်းလိုက်ရတယ်၊ လုပ်ငန်းအရှိန် မကောင်းသေးတော့ ကျွန်တော် အားအား နေတာ တွေ့ကြတာကိုး'

လဲမူန့်နှင့် နားထဲတွင် ပါဝါ မတိုး ချဲ့ နိုင် သေး သော စကား ပါလာတိုင်း သူမကို ထိခိုက် စော်ကားသလိုချည်း ခံစားရသည်။

ညှော်ခန်းထဲသို့ လဲမူန့်နှင့် လျှောက်သွားကာ ဖခင် ထိုင်နေသော ညှော်ခုံကလားထိုင် နောက်မှပေါ် လက်တင်လိုက်သည်။ လက်သည် ရေမြှုပ်ထဲ အိသွားလေ၏။

'နှုတ်ကျွဲ ရုံမကဘူး၊ တစ်နေ့ အစိတ်ယူထားပါတယ်ဆိုတာ ကိုလဲ ပြောပြလိုက်ဦးမှာပေါ့ အဘရဲ့'

ဦးသာဒွန်းသည် ဟဲခနဲ ရယ်ရသော်လည်း ရင် ထဲ မှာ အောင့်သွားရသည်။ သူကလည်း သူ့ဇာတိမြို့ရှိ လက်စသစ်ဘက်တွင် မန်နေဂျာနှင့် အဆင်မချောသဖြင့် ဖောင်ဖျက်ပြီး ထွက်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

တစ်ချိန်က ဦးဘနှင်း၏ယောက်ဖ ဒေါ်ထိုက်ထိုက်၏ မောင်မန်နေဂျာ ဝင်လုပ်စဉ်ကလည်း မတတ်ဘဲ ဩဇာပေးရကောင်း သားဟု အချင်းများကာ သူ့ နှစ်ရှည်လများ တခြား ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ယခုတစ်ဖန် ဦးဘနှင်း၏ သားကိုတော့ အလုပ်တွဲဖက် ညှပ်ကိုင် နိုင်ကောင်းသည်ဟု ယူဆပြီး ပြန်လာကာမှ အောင် ချင်နှင့်နေရာမှာ သူ့မ၏ ဦးလေးနွယ် သစ်ဆိုတာကို ကနစိုနှင့် ဂျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုးနှင့် စစ်ခစေးပင် ခွဲခြားမသိသော လဲမူန့်နှင့် ဆောက်လာရပြန်၏။ သူ့ကံကြမ္မာကိုပဲ ယိုးမယ်ဖွဲ့ရတော့မလို့။

ခက်တာက တကယ်တမ်း တေတုမတီက တိတိုကျကျ ခေါ် ဘာလည်း မဟုတ်ပြန်ပေ။ တွဲလုပ်ခဲ့ဖူးသော စက်ဆရာကို ညွှန်တော်တို့သဠေးက လက်ရှိ ဂန်ဒယ်ကို လာဘ် မမြင်ဘူး ဆိုပြီး စိတ်ပျက်နေတာ၊ ဆရာလုပ်ချင်ရင် မေးကြည့်ဦးမယ်ဟု ပြောသော ကြားစကားသာ ရှိသေးသည်။ ဦးသာဒွန်းက သူ့ကံ သူ့မြင့်ကာ သာသာ ထိုးထိုး ပြောမိခြင်းမျှသာ ဖြစ်ချေသည်။

'ဟိုဘက် စကြဝဠာက ပြောတော့ ခုလို ခွဲနှင့်လို့လဲ ရပါ ဘယ်တဲ့၊ တခြားသစ်စက်တွေ အဲဒီလိုလုပ်နေကြပြီးသစ်တော့ ကောင်စိတို့ လာရင် စက်ရပ် ထားလိုက်ကြတာပဲတဲ့၊ ကြို

သတင်းပေးမယ့် လူကို လခနဲ့ငှားထားကြတယ်လို့ ကိုပြည်ဟိန်းက ပြောပြတယ် ပါပါ။

စကြဝဠာ သစ်ခွက်လျှာသိုးစက်သည် ဦးဘနှင်းကို သည် လောကထဲ လက်တွဲခေါ်ခဲ့သူ ဦးသာစိုး၏စက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် သူ့တူ မောင်ပြည်ဟိန်းက ဆက် လက် အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲနေသည်။ မောင်ပြည်ဟိန်းကား ဂုဏ်ဒြပ် အလို့ငှာ တက္ကသိုလ်မှ သိပ္ပံဘွဲ့ယူထားကာ တကယ်တမ်း စောက်ချ လုပ်ကိုင်နေသည်မှာ သူတို့စကြဝဠာ၌သာ ပါပဲ။

‘စကြဝဠာက ဟိုတုန်းက မြင်းခတာင်ရေ တစ် ရာ အား အတွက် စပေါ် တင်သားတာ၊ ပြီးတော့ မောင်ပြည်ဟိန်းက ပါးနပ်တယ်။ သမီး...သမီး ဒီခွင်ကို မကျွမ်းသေးခင်တော့ လက်ရှိ အခြေအနေအတိုင်းပဲ မှေးထားပါဦး သမီးရယ်၊ မောင် သားခွန်းကလဲ ဒီချောင်းရိုးနဲ့ ကွဲသွားတာ နှစ်နှစ်ဆယ်လောက် ရှိနေပြီ။ ပြန်ရင်းနီးလာအောင် အချိန်ယူရဦးမှာ မဟုတ်လား မောင်သားခွန်းရဲ့’

ဦးဘနှင်းသည် အသား ဖြူဖြူ ညက်ညက်နှင့် မျက်ခုံးများ သည် နက်မှောင် သန်စွမ်းလှစွာ ကုပ်တွဲလျက် ကျ နေ သည်။ ကြည်လင် တောက်ပသော မျက်လုံး များသည် ညက်ပညာ ကြီးမားဟန် ဖော်ပြနေသည်။

သူသည် သူ့သမီးနှင့် သူ့လက်ရင်း တပည့်တို့ကြားတွင် ပြေပြေလည်လည် ခင်ခင်မင်မင် ရှိစေချင်လှသည်။

ဦးသာခွန်းသည် သူ့ဆရာက သူ့ကို နေရာပေး တိုင်တည် လိုက်သည်ကို ကျေနပ်လှစွာ ခေါင်းညိတ် ထောက်ခံသည်။

‘လုပ်ငန်းရှင်ဟာ လုပ်ငန်းကို နားလည်ရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး၊ သမီး... အဘက်ဘက်မှာ ဆက်ဆံရေး ကောင်းဖို့ လိုသေးတယ် သမီးရဲ့၊ အုပ်ချုပ်သူ ဒုက္ခအစည်းနဲ့ရော၊ လုပ်သားတွေနဲ့ရော၊ ဝယ်သူရောင်းသူနဲ့ပါ ပြေလည်မှု၊ ဒါတွေကို မောင်သားခွန်း ကလဲ ဖေးမသွန်သင်ပါကယ်’

လဲ့မှုန်နှင့်သည် ဖခင်ကြီး၏ ထိုင်ခုံမှ လက်များကို ဆတ်ခနဲ ရုပ်သိမ်းကာ အိမ်ရှေ့ သိပ်နီးတံခါးဆီ ထွက်ခဲ့သည်။ ကျွန်းတုံး ကွက်စိပ်ကလေးများ ဖော်ထားသော ဖိတ်ဖိတ်သက်နေသည့် ကြမ်းခင်းတွင် လဲ့မှုန်နှင့် အရိပ်သည် လျှင်မြန်စွာ ဖြတ်သန်း ဆင်ဟပ်သွားလေသည်။

‘မှုန်... အပြင် ခဏ သွားဦးမယ် ပါပါ’ဟု လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောရင်း အသင့်တွေ့သည့် ရှေ့ထိုး ရာဘာပိုက်ဖိနပ်ကလေး ကို စုပ်သည်။

‘ဘယ်လဲ သမီးလေး’
အစီအစဉ်ရှိ မထားတာမို့လည်း လဲ့မှုန်နှင့် လျှပ်တပြက် စဉ်းစားရသည်။

‘သိကိုတို့အိမ်’ဟု အနီးဆုံး သူငယ်ချင်းအိမ်ကို လက်တန်း ပြေ၏။ တကယ်သွား မသွားတော့ လမ်းကျမှ ပြန်စဉ်းစားရ ဦးမည်။

‘အေး...အေး...ပါပါ သမီးအမေကို ပြောလိုက်မယ်’

ဆံင်ဖားလျား၊ အိမ်နေဝတ် ဘလောက်အင်္ကျီ ပွဲငှား
ရောင်းနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ထွက်သွားသော သမီးကို အပြစ်မယူ
သော အပြုံးဖြင့် ဦးဘနှင့် ကြည့်နေရစ်သည်။

‘အဲဒါသာ ကြည့်တော့ မောင်သာခွန်း၊ ဒီလုပ်ငန်းကို သူ
ဦးဆောင်ပါမယ်လို့ မပြောစဖူး အလေးအနက်ပြောလာတာကို
အားထားပြီးသား လုပ်ငန်းကို သူ ဆက်လုပ်ခွင့်ပြုတယ်ဆိုတာ
ခင်ဗျားကို ပြောပြီးပြီပဲ။ သူ့ဘဝမှာရည်ရွယ်ချက်ဦးတည်ချက်
ကလေး တစ်ခုရှိစေချင်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား နားလည်ပြီး
သည်းခံပါ’

တို့ယိုတာစပရင်ဘာအစိမ်းနုကလေးသည်ဆင်ဝင်အောက်မှ
ငြိမ်ကန် ဖြတ်သန်း ထွက်ခွာသွားလေသည်။

‘သူ့ အမေက အိမ်ထောင်ချထားပေးလိုက်ချင်တယ်၊ အနည်
ထိုင်သွားမယ်လို့ သူကထင်တယ်၊ ကျုပ်ကတော့ အထိုက်အလိုက်
ရင့်ကျက်လာပြီးမှပဲ အိမ်ထောင်ပြုစေချင်တာပါပဲ’

ဒေါ်ထိုက်ထိုက် ရည်မှန်းသူမှာ စကြဝဠာမောင်ပြည်ဟိန်း။
ဦးဘနှင့်ကလည်း ကန့်ကွက်ရန် မရှိပေ။ သို့တစေ မောင်ပြည်
ဟိန်းသည် လဲ့မှန်းနှင့်ကို ဦးဆောင် သွားနိုင်ပါ့မလား။
အနည်းဆုံး သူတို့ တူယှဉ် လက်တွဲသွားဖြစ်ကြလျှင်ပင် မိဘတွေ
စိတ်ချလက်ချ မျက်စိမှိတ်နိုင်ကြမှာပဲလေ။

မိုးတဖွဲ့ဖွဲ့စေ့ရွာနေသည်။
အရေးကြီး ရပ်ကွက်တွင် ထရန်စပေးမာ လောင်ကျွမ်း
သောကြောင့် ဗုလက်ထောက် အင်ဂျင်နီယာ ဦးသော်ကနှင့်
သူ့ သွားနှင့်ပြီ။ သူလည်း မြို့နယ် ကောင်စီရုံးတွင် ညှိနှိုင်း
ပြီးဝေးပွဲ တက်ရာမှ သူ တင်ပြညှိနှိုင်းဖွယ်ရာများကို အတို
အဖြီး သပ်ကာ အမြန်လိုက်ခဲ့ရလေသည်။

သူ့စိတ် လောကြီးနေလျှင် ယာဉ်မောင်း ဦးသိန်းတိုး
မောင်းနှင့်နေခိုက် နံဘေးမှ ထိုင်စီးလိုက်ပါရသည်ကို အားမရ
နိုင်။ ယခုလည်း ကားကို သူ့ကိုယ်တိုင် မောင်းခဲ့သည်။

‘ဆရာ... ရွှေမှာ ဓာတ်တိုင်ကို ကုန်ကားဝင်အောင်းထားပြီ
ထင်တယ်’

ဦးထွန်းတောက် လီဗာအနင်းဖော့က ဂီယာပြောင်းလိုက်
ရသည်။

လမ်းမပေါ်တွင် ယာဉ်ကြော ဆိုင်းတန်နေကာ ဓာတ်တိုင်
တစ်တိုင်သည် လမ်းမပေါ် ထက်ပိုင်းကျိုးကျနေလျက် နံဘေး
ဓာတ်တိုင်များဆီမှ ဓာတ်ကြိုးတွေသည် တင်းတစ်ချို့ ပြတ်တင်
ချို့ ဖြစ်နေ၏။

ကားတွေသည် လမ်းအခြားတစ်ဘက်မှ ကွေ့ပတ်သွားနေရ
လျက် ယာဉ်ကြောတစ်ခု သွားနေခိုက် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ
ကားများ ရပ်ဘန့် စောင့်ဆိုင်းနေရသည်။

‘အီးပီစီကကားလာပြီဗျို့၊ ဒီတစ်ခါ မြန်သားပဲ’

ခေါင်းတွင် သဘက်ပေါင်းကာ စွပ်ကျယ်လက်တိုနှင့်ပုဆိုး
တိုတို ဝတ်ထားသောလူကြီးတစ်ယောက်သည် ရပ်တန့်နေသော
ကားနောက်သို့ အရှိန်လျှော့ကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း လိမ့်သွားနေ
သော ဦးထွန်းတောက်၏ ကားအနီးသို့ လျှောက်လာသည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျ’ဟု ဦးထွန်းတောက်က မေးသည်။

အမျိုးသားကြီးသည် ဦးထွန်းတောက်နှင့် ဦးသိန်းတိုးက
တစ်လှည့်စီ ကြည့်ကာ အကဲခတ်သည်။ ပြီးတော့မှ သေချာ

ဟိကျသွားဟန် ဦးထွန်းတောက်ကို ခါးဖင်ချက် ညွတ်ကာ
သေးစားသမှု ပြုလေသည်။

‘ကုန်ကားကြီး စလစ်ဖြစ်ပြီး ဝင်တိုက်တာသရာ၊ အောက်
ခြေနားကကို ကျိုးကျတာပဲ၊ ပြတ်တဲ့ကြိုးလဲပြတ်လို့ ဓာတ်လိုက်
မှာ စိုးလို့ ယာဉ်ခံကြာနဲ့ လူထုကို အတော်ထိန်းနေသတိပေးနေ
ရတယ်’

‘ဌာနကို အကြောင်းကြားပြီး ပြီးပြီလားဗျ၊ ဘယ်သူ အကြောင်း
ကြားသလဲ’

‘ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ ရောက်နေကြပြီ ဆရာ၊ ဖုန်းဆက်
ထားတယ် ပြောတယ်’

ဦးထွန်းတောက် ကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။

ဦးသိန်းတိုးက လမ်းဘေးတစ်နေရာသို့ ကားရွှေ့ကာ ကား
ရပ်စရာနေရာ ရွေးချယ်ထိုးဆိုက်ထားလေ၏။

ဦးထွန်းတောက် အခင်းဖြစ်ပွားရာအနီး ရောက်ချိန်တွင်
ဓမာတော်ပီကယ်နှစ်ယောက်လည်း ဆိုင်ကယ်နှင့် ရောက်နေ
ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

ကုန်ကားကြီးကိုတော့ နောက်ရွှေ့ ဆုတ်ထားပြီး နေပေ
ပြီ။ ကားသမားမျက်နှာမှာ ကင်ပွန်းရွက်ကလေးလို သေရည်
နေရှာ၏။

‘မန်နေဂျာရောက်လာလို့ တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ မဟုတ်
ရင်တော့ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ဒုက္ခရောက်ပြီ၊ စက်ရုံတွေ အသာ
ထားဦး၊ ည ကလေးတွေ စာမကြည့်နိုင်ရင် ပြဿနာဗျ’

စကားလာပြောသူကို မျက်မှန်းတန်းမိနေသောကြောင့်လူကြီး သဲကတစ်ယောက်ယောက်ပဲဟု သိလိုက်သည်။

ပါတီက၊ ကောင်စီကလား ဒါတော့ မသေချာ။ စက်ရုံမှူးတို့ အဆုတ်ပိုင်းကိုလည်း ခုလိုရုံးချိန်မကုန်မီမှာ အရပ်ဝတ်နှင့် တွေ့နိုင်ခဲ့သည်။ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် သူ ပြောပြလည်လည် ဆက်ဆံရပေမည်။

‘ကျွန်တော့် လူတွေလာမှ အလုပ်ဖြစ်မယ်ဗျာ ရပါတယ်၊ ဒီလိုင်းက ပြတ်လို့ မဖြစ်တဲ့ လိုင်းပဲဗျာ’

‘ညတွင်းချင်းပြီးအောင် ကျွန်တော်တို့လုပ်ပေးမှာပါ။ ဖုန်းဆက်ထားတာ ကြာပြီလား’

‘မိနစ်နှစ်ဆယ် နာရီဝက်တော့ ရှိရောပေါ့ဗျာ’

‘ကားတွေက ပျက်နေတာများတယ်ဗျာ၊ တစ်ခါထွက်ဖို့ အရေး စက်နှိုးမရဖြစ်နေတတ်တယ်၊ တစ်စီးကလဲချောင်းဦးရပ်ထွက်သွားနှင့်နေတာ’

‘ပြောရင်း ဆိုရင်း လာပြီ မန်နေဂျာရေ’

လှေကား ကားတစ်စီး ရောက်လာသည်။ အုပ်စုမှူး ဦးစံကဲနှင့် ဂိုဏ်းစီး ဦးရှားကိုးတို့အဖွဲ့ လိုက်ပါလာလေ၏။

‘ဦးစံကဲရေ၊ ကျွန်တော်ဦးသော်ကတို့အဖွဲ့နောက် လိုက်သွားဦးမယ်၊ ဒီမှာတော့ ခင်ဗျားပဲကွပ်ကဲထားလိုက်ပါ၊ လောလောဆယ် ကြောသီးတွေနဲ့ နန်းကြီးကို ဘိုင်းဒင်းဖြုတ်ပြီးထားလိုက်၊ ဓာတ်ဘိုင်သစ်ပြန်ထူ မပြီးခင် ဟာယိပေါ့ဗျာ၊ လိုင်းကြီးတွေ

နည်းနည်း အိကျမှာပေါ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အသွားအလာ လွတ်နေသားပဲ’

ဦးစံကဲက ကွမ်းတံတွေး ပက်ကနဲ ထွေးလိုက်သေးသည်။

‘ကောင်းပါပြီဆရာ စိတ်ချပြီးသာသွား၊ မီးမပြတ်စေရဘူး၊ ဓာတ်တိုင်ထူဖို့ လဲ ဆက်တိုက်လုပ်လိုက်ကြမယ်၊ လျှော်ကြေးကိစ္စလဲ စီစဉ်လိုက်ပါမယ်၊ ဟိုက ထရန်စဖော်မာ လဲဖို့သာ လိုက်သွားပါဆရာ’

ဦးစံကဲက ကားလျှပ်စစ်ရုံးတွင်လုပ်သက်နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်ပြီမို့ အလုပ်ခွင်မှာတော့ ကျွမ်းကျင် စိတ်ချ ရ သည်။ ဦးထွန်းတောက် သတိထားမိသည်မှာ သူသည် အသက်ကြီးလာသောကြောင့်ပဲလား၊ ငယ်ကျင့်ပေပဲလားတော့ မသိ။ ဟိုလူသည်လူအကြောင်း စပ်စပ်စုစု ပြောတတ်လှသည်။ ပုံစံအားဖြင့် ဦးသော်ကဲ၏ သမီးလင်နောက်လိုက်ပြေးသည်ကို ပြန်သိမ်းထားကြောင်း၊ အပျိုကြီးဒေါ်သောင်းနု၏ ငယ်ရည်းစားသည် မော်တော်မောက်၍ သေဆုံးသွားခဲ့သောကြောင့် ယနေ့ထိုင်မိနစ်လမ်းမရှိသော မြစ်ဆုံချင်းကိုကြားလျှင် မျက်ရည်ကုဆဲဖြစ်ကြောင်း၊ ထားခင်ခင်သည် မိဘနှစ်ပါးကွယ်လွန်ပြီးနောက် မောင်နှမနှစ်ယောက် အဒေါ်အပျိုကြီး၏ အရိပ်အာဝါသတွင် ခိုခိုကာ အလုပ်လုပ်ရင်း ထွေးမောင်မောင်ကို ကျောင်းထားပြီး ဘဘက်ကလည်း စာပေးစာယူအားဖြင့် ဘွဲ့ယူခဲ့ကြောင်း စသည် စသည် အလုပ်နှင့် မပတ်သက်သော ဦးထွန်းတောက်နှင့်လည်း စပ်ဆိုင်သော၊ အနည်းဆုံး မစပ်ဆိုင်ဘူးဟု ယုံကြည်ရသော

အကြောင်းရပ်များ၊ ဘဏ္ဍာရေးမှူး မကြာခဏခွင့်ယူတတ်တာ၊
မောင်းဆောင်စိန်ခိုင်းလိုက်လျှင် မတိကျတာ၊ မိဘာဖတ်စာရေး
အချို့ မမှန်ကန်တာ၊ ဒါတွေလည်း ပါတော့ပါတတ်လေသည်။
ယင်း အပြစ်အနာအဆာကိုလင်လျှူ ရှုကာ သူ့ကိုတော့ ဦးထွန်း
တောက် အားထားရခြေ။

ဦးထွန်းတောက်သည် လျှပ်စစ်လုပ်သားများကို ကားရပ်
ကား ကားပေါ်ပြန်တက်မောင်းထွက်၏။ ကားသည် တုံ့ဆိုင်
တုံ့ဆိုင်ဖြစ်လိုက်၊ ရှော့ရှော့ရှူရှူ ထွက်သွားလိုက်နှင့်

‘ဆီသဲ ရေပါပြီဆရာ၊ ဆီကုန်ခါနီးလာရင် အဲဒီလိုပောက်
တော့တာ’

ဦးသိန်းတိုး ပြောရင်း ဆိုရင်း တစ်နေရာတွင် ကားထိုးရပ်
သွားသည်။

ကားသည် ဆက်မထွက်တော့။ ဦးထွန်းတောက် မျက်လုံး
ပြူးပြီး အလျင်လိုကာမှ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရ
ပလေ....

ဦးသိန်းတိုး ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ကား ခေါင်း ဖွင့်ပြီး
ဓာတ်ဆီရုပ်ထုတ်၏။ ပါးစပ်ထဲမှ ဆီဝေ့သော ရေကို လက်ရုပ်
တွင် တွေးတည့်ပြသသည်။

မိုးသည်းလာသည်။ မိုးနှင့် ဓာတ်ဆီထဲက ရေတို့ ရောထွေး
ဆ တိုးလာလေသည်။

နှစ်ယောက်သား ခရီး ဆက်ပြန်သည်။ တစ်ဖာလုံလောက်
သွားပြီး ကား ရပ်ပြန်သည်။ ဦးသိန်းတိုး မိုးရေထဲ ဆင်းရ
ပြန်၏။

‘ဆရာ... ကားပေါ်ပဲ နေလေ၊ ကျွန်တော် လုပ်ပါမယ်’
သို့သော် စိတ်မရွည်နိုင်သော ဦး ထွန်း တောက် သည်
ဦးသိန်းတိုး ဓာတ်ဆီရုပ်သည် နံဘေးသို့ လာရင်၏။

ကား အပိမ်နုကလေးတစ်စီးသည် သူတို့ ကား နံဘေးမှ
ဝှံ့ခနဲဖြတ်သန်း ကျော်တက်သွားလေသည်။

သူ့ကား ကားဆီသာ သဲသဲမဲမဲ အာရုံစိုက်နေ၏။

‘ခင်ဗျား စက်နှိုးချေဗျာ၊ ကျွန်တော် ဆီအုပ်ပေးမယ်’
ဦးသိန်းတိုးသည် ကားပေါ် ပြန်တက်ရပြန်သည်။ စိမ့်ချမ်း

လာသဖြင့် အနွေးဓာတ်ကလေးကို တောင်တမိလှ၏။

ရှေ့တူရှုမှ ကားတစ်စင်း ပြန်ဆုတ်လာကာ နံဘေးတွင်
တုံ့နေ ထိုးဆိုက်သည်။ ဦးသိန်းတိုး လှည့်ကြည့်မိ၏။

တုံ့ယိုဘာ စပရင်ဘာ အပိမ် နုကလေး....

‘မန်နေဂျာကြီး ကား ဘာဖြစ်လို့လဲ’
ကားမောင်းလာသူမိန်းကလေး၏ အသံကြားမှပင် မျက်

မှောင်ကြိုက်ကာ ကားတွင်သာ အာ ရုံ ဝှံ့ စိုက် နေ သော
ဦးထွန်းတောက် ခေါင်းမော်ကြည့်သည်။

‘ဪ... လဲ မှန်နှင်း’

လဲ မှန်နှင်း၏ မျက်လုံးတွေ သည် ကျေနပ်ခြင်းဖြင့် ရှန်းရီ
သွားသည်။ လဲ မှန်နှင်းကို လူသာမက နာမည်လည်း သူမှတ်မိ

ပေဘာပဲ။ လဲ မှန်နှင်းကလည်း ယောက်ျားမှန်လျှင် သူမ အလှ တွင် ကျဆုံး အရှုံးပေးရမည်ဟု ယူဆစမြဲ ဖြစ်သည်။

‘ဆီထဲ ရေပါနေလို့ မောင်းမရ ဖြစ်နေတာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ထရန်စဖော်မာတစ်လုံး ပြန်တပ်ပို့ အလျှင်လိုတာမှပဲ လမ်းမှာ လဲ ဓာတ်တိုင် လဲနေတာနဲ့ ကြုံနေလို့ ကြန့်ကြာခဲ့ရသေးတာ’

‘ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ မှန်တွေ့ခဲ့တယ်၊ အခု ဘယ်ဆက် သွားရမှာလဲ၊ မှန် လိုက်ပို့ မယ်လေ’

ဦးထွန်းတောက်သည် မငြင်းဆန်ပဲ လဲ မှန်နှင်း၏ ကား ဆီသို့ လျှောက်သွား၏။ လဲ မှန်နှင်း တံခါး ဖွင့် ပေး သော ရှေ့ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်မည်ပြုတော့မှ သတိရကာ ဦးသိန်းတိုး ဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာပြန်သည်။

ဦးသိန်းတိုးသည် သွားပါဆိုသော သဘောဖြင့် လက်ပြ၏။ အလုပ် အတူလုပ်ရသည်မှာ လပိုင်းသာ ရှိသေးသော်လည်း သူ ဆရာ၏ အလုပ်တွင် စိတ်စောလွန်မှုကိုတွေ့ သူ ယုံမှားသံသယ မရှိအောင်ပင် နားလည်နေခဲ့ပေပြီ။

‘ကျွန်တော် ကားပြင်ပြီး လိုက်လာမယ်ဆရာ၊ ဗိုင်းချလက်ချ သာ သွားနှင့်’

သည်တော့မှ သူ ကားပေါ် တက်သည်။ လဲ မှန်နှင်းသည် ဗိုလ်လျှက်ရှိသော ဦး ထွန်း တောက် ၏ ဦးခေါင်းကို ကြည့်ကာ ခစ်ခနဲ ရယ်သည်။

လူချင်း မရင်းနှီးလှသေးဘဲလျက် အကျွမ်းတဝင်ပြုခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ဦးထွန်းတောက်သည် အတန်ငယ်ပြေးသော

သူ့နဖူးကို လက်နှင့် စမ်းရင်း ရှက်ရွံ့သွားခြင်း မရှိဘဲ သက် တောင့် သက်သာ ဟဲခနဲ ရယ်သည်။ ဤသည်ပင်လျှင် ကျွမ်းဝင် ခြင်း၏ လမ်းစဟု ဆိုရလေမလား။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာက သိကျွမ်းလာ သော ငယ်ပေါင်းများပမာ တရင်းတနှီး ဖြစ် သွား ကြ လေ၏။

‘လဲ မှန်နှင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ’
‘ဒီလိုပဲ ကား လျှောက်မောင်းတာပါ၊ တယ်ရယ် မဟုတ်ပါ’

ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကြည့်ပါလား၊ အိမ်နေ အ ဝတ် ကြီးနဲ့၊ မန်နေဂျာကြီးကကော ဘယ်လဲ’

‘ထရန်စဖော်မာတစ်လုံး မီးလောင်လို့ဗျာ’
ဦးထွန်းတောက်သည် လေတွင် တပဲဝဲလွင့်နေသော ဆံယဉ်

စများနှင့် မပြုမပြင်ပင်ကို ချောမွေ့သူ က လေး ကို ယ ခုမှ သေချာကြည့် အားသည်။ သူ သွားလိုရာ ခရီးသို့ ဦး တည် အသားနှင့်နေပြီမို့ စိတ်ချမ်းသာသွား သော ကြောင့် လည်း အာရုံပြောင်းနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

‘ကိုယ်တိုင် သွားတယ်ဆိုတော့ အရေးကြီးလို့ပေါ့နော်’
‘ဟုတ်တယ်၊ မဖြစ်သင့်တဲ့ကိစ္စပဲ၊ တစ်လုံးကို တန်ဖိုးက

မနည်းဘူး ခင်ဗျ’
လဲ မှန်နှင်း၏ ပါးလွှာသော အိရုန်တလောက်စံပန်းနုရောင်

သည် ပွဒယောင်းဖားလျှားသောကြောင့်သာ တော်တော့လျက် ယင်းသို့ မဟုတ်လျှင် အတွင်းမှ လက်တစ်လုံးသာသာ ယိုးဒယား

ဘရာဗီယာဆီသို့ တင်းတင်းလင်းလင်း အရှင်းသား မြင်သာနေပေမည်။

‘ဒါဖြင့် သာလို့ လောင်ရတာလဲ ဟင်’
‘သုံးစွဲအားကများနေတော့ ဖြိုင်ကြီးကြီး ထည့်ပေးထားရတယ်။ ဖြစ်မှာပဲလို့ သတိပေးတဲ့ကြားက လောင်တာ။ အိုစီပီ ကျရင် ပရိုဖြူစိပြတ်ပြီး ရင်ရုံပဲ။ လောင်တယ်ဆိုတော့ တိုင်းလဲ ကြေးနန်းပို့၊ အလုံကနေ တစ်လုံးယူလဲ။ အပျက်ကို အလုံပို့၊ ရှုပ်ကုန်ရော’

ကား လီဗာကို နင်းကာ ဘရိတ်ပေါ် ဟင်ဆက် မှေးတင်ထားသော သူမ၏ ခြေထောက်များတွင် ဖိနပ်မပါဘဲ ရှေ့ထိုးပိုက်ရာဘာဖိနပ်ကလေးကို ချွတ်ထားလေသည်။

ပန်းရင့်ခရောင် ခြေသည်း ချွန်များကို အသည်းယားစွာ ကြည့်မိလျက် တဖြည်းဖြည်း အထက်ဘက် ရှေ့ လာ သော မျက်လုံးများသည် လဲ မှုန်နှင်း၏ နီညိုရောင် ပိုးပျော့သဘိနက် မှ တင်းရင်း ရှည်သွယ်သော ပေါင်တံများဆီတွင် ခေတ္တတုံ့ဆိုင်းပြီးမှ ဖျတ်ခနဲ လဲ မှုန်နှင်း၏ မျက်နှာဆီ ပြန်ရောက်လာလေ၏။

‘ဘာလို့ ဖိနပ်စီးပြီး မမောင်းတာလဲ’

‘ဟင်း...ဟင်း...ချွတ်ထားမှ အားရတယ်လေ၊ ဖိနပ်ကြားခံနရင် စိတ်ထဲမှာ မှုန်းသလောက် မသေချာသလိုဘဲ’

ဦးထွန်းတောက်သည် လဲ မှုန်နှင်း ကားကို ကျင်လည်စွာ မောင်းနှင်နေပုံကို သဘောကျစွာ ကြည့်နေမိပြန်သည်။

‘လဲ မှုန်နှင်းက အတော် ကျွမ်းတာပဲ’

‘ပါပါက မှုန် ဆယ်နှစ်နှစ် သမီးကတည်းက သင်ပေးထားတာ မန်နေဂျာကြီးရဲ့၊ အို...မန်နေဂျာကြီးလို့ ခေါ်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ မှုန်က လေးစားသမှုနဲ့ ခေါ် ချင်တာ ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မြန်မာလဲ မဆန်ဘူးနော်၊ ဟို...ခုနက ခရိုင်ဘာကြီးလို့ပဲ ဆရာလို့ ခေါ်မှ ထင်တယ်’

‘နာမည်ခေါ်ပါ။ ခေါ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်နာမည် ထွန်းတောက်’

‘ဦးထွန်းတောက်လို့ ခေါ်ရမယ်လား၊ အိမ်နာမည် မရှိဘူးလား ဟင်’

‘အိမ်မှာတော့ အဖေက ထွန်းတောက်လို့ ခေါ်တာပဲ ဗျာ’

‘အိုး...’

လဲ မှုန်နှင်း ခပ်မြူးမြူးရယ်သွမ်းသွေးစဉ် ဦးထွန်းတောက် ပြုံးနေသည်။

‘ဦးထွန်းတောက်ထက် အငယ်တွေကကော ဘယ်လို ခေါ်လဲ’

‘ကိုကိုလို့ ခေါ်ကြတာပေါ့၊ အဲ...ဟို သူတို့က ကျွန်တော့် ညီတွေ ညီမတွေကိုး’

လဲ မှုန်နှင်းသည် မျက်နှက်ကလေး ထောင့်ကပ်ကြည့်ကာ ချိုမချင် ပြုံးသည်။

‘မုန်ကလဲ ဦးထွန်းတောက်ထက် ငယ်တာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရပါတယ်၊ ဦးထွန်းတောက်လို့ပဲ ခေါ်ပါ့မယ်၊ မုန်ကိုလဲ မုန်ပဲ ခေါ်နော်’

ဦးထွန်းတောက်သည် ဤနည်းသော သူ့ကံ လက် သော မိန်းကလေးကို ကြောက်လန့်ရမည်လား၊ ခင်မင်ရမည်လား မဝေခွဲဘက်နိုင်။

‘ဦးထွန်းတောက်တို့မှာ မောင်နှမ ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိလဲ ဟင်’

‘ငါးယောက် ခင်ဗျ’

‘အကြီးဆုံး...’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်အောက်က ညီက အိမ် မေ ဂျာ အောင်ပြီး နိုင်ငံခြားရေးရုံးမှာ လုပ်နေပြီ။ ညီမအကြီးက လော ပြီး သွားလို့ ချိန်တာ ဆင်းပြီ။ သူ့အောက် ညီမ တွေ က နှစ်ယောက်လုံး အိမ်မှာ’

‘အများကြီးဆိုတော့ ကောင်းတာပေါ့နော်’

‘ဆိုပါတော့ တာဝန်တော့ ကြီးတာပေါ့လေ၊ မေ့မေ့ ဆုံးသွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ဖေဖေနဲ့ ကျွန်တော်ပဲ ဆက်ကြည့်နေ ရတာ’

သူ့ကိုယ်သူ လူပျိုကြီးမှန်း လူလွတ်မှန်း သိအောင်သွယ်ပိုက် ကြေငြာသည်။

‘ဒါကြောင့် လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာ’

တကယ်တော့လည်း လဲမှန်နှင်းက သူ့ကို လူပျိုကြီးမှန်း သိနှင့်နေပေသည်။

‘ဆိုပါတော့’

မမေမီ ငယ်ချစ်က ကျောင်းမှာ တစ်လျှောက်လုံးတွဲလားပြီး ချစ်ကိုယ်စီရကာမှ မိဘပေးစားသူကို ယူသွားတာတွေ ဘာတွေ အထိပြောပြလောက်အောင်တော့ သူ နှုတ်စအာစ မချောင်ပေ။

‘မောင်နှမများတာ ကောင်းတယ် ဦးထွန်းတောက်ရဲ့၊ မုန် ညီက နှစ်ယောက်တည်း၊ အခု ကိုကို ဆုံးသွားတော့ မုန် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်တော့တာ’

‘ဘာဖြစ်လို့ ဆုံးသွားတာလဲ၊ ကြာပြီလား’

‘တစ်လပဲရှိသေးတယ်၊ အက်ကျူ... (ရ)လူကီးမီးယားတဲ့၊ လူ များတွေလဲမြန်တော့မြန်ပေမယ့် ကိုကိုကတော့ ဖြစ်တာရယ် သိ ဘာရယ် နှစ်ပတ်ပဲခံတယ်၊ ဝေဒနာတော့ ကြာကြာမခံရဘူး ပေါ့လေ၊ ကင်ဆာဆို ကုလို့မှ မရတာဘဲ’

မုန်၏ မြူးကြသက်လက်သော စကားသံကလေး နှေးကွေး တဲ့ ဆိုင်းသွားသည့် အတွက် သူ ကရုဏာသက်မိကာ ကောင်း နှီးလွဲပြောရတော့သည်။

‘မုန် တနင်းလာနေ လာမယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီနေ့ ငွေသွင်း ပြီးဘာနဲ့ ကျန်တော် တိုင်းတင်ပေးလိုက်မှာပါ’

‘ဟိုရောက်ဖို့လိုတာပါပဲ ဦးထွန်းတောက်ရယ်၊ ဟိုမှာ မကြာ ပါဘူး’

‘မုန်တို့ သစ်စက်နာမည် ဘာတဲ့... ရွှေဗိမာန်...’

မုန့် အလှိုက်သည်းလှိုက် ရယ်တော့သည်။
'မနောဟရိပါနော် ကြံကြံဖန်ဖန် ရွှေဗိမာန်တဲ့၊ ဟာဟ...
ရွှေဗိမာန်က ရုပ်ရှင်ရုံ'

'ကျွန်တော်လဲ ရော့ကုန်ပြီဗျာ၊ အသက်လဲ ကြီးလာပြီလေ၊
မေ့ကုန် ရှုပ်ကုန်တာပေါ့၊'
မုန့်သည် မျက်လုံးကလေး ထောင့်ကပ်ကြည့်ကာ ပြုံးစေ
လုပ်သည်။

'အဲမယ်...ဘယ်လောက် အသက်ရှိဦးမှာလို့လို့၊ မုန့်ထက်
ကြီးလှ ငါးနှစ် ခြောက်နှစ်ပေါ့၊ မုန့်က နှစ်ဆယ်သုံးနှစ်၊

'ကျွန်တော် အဲဒီလောက်ပဲနုသလား၊ မုန့်ထက် ဆယ်နှစ်
ကြီးတယ်'ဟု ဦးထွန်းတောက် ရယ်မောနေသည်။

'ဟင်...ဦးထွန်းတောက် အသက် သုံးဆယ့်သုံး ပေါ့နော်၊
မုန့်က နာမည်ကြီး ခေါ်ခေါ်နေတာ ရိုင်းနေပါပြီ၊ ညီ...
ညီမတွေနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်'

မုန့်က အဆက်အစပ်မရှိ မေးမြန်းလိုက်သည်။
ဦးထွန်းတောက်ကတော့ သူ့ညာဉ်အတိုင်း ထွေထွေရာရာ
မစဉ်းစား။

'ညီက သူရိန်၊ ညီမတွေက ဥမ္မာ၊ သီတာ၊ ပြီးတော့ ပုလဲ၊
သီတာက မုန့်နဲ့ရွယ်တူပဲ'

'သီတာတို့လိုပဲ မုန့်လဲ ကိုကိုလို့ ခေါ်လိုက်တော့မယ်'
ဦးထွန်းတောက်သည် မုန့်ဘက် စောင်းဝဲကြည့်မိသည်။

မုန့်က သူမ၏ဟန်အတိုင်း မျက်ဆန်ကလေး ထောင့်ကပ်
ကြည့်ကာ မထိတထိ ပြုံးနေသည်။

သူ့ရင် လှိုက်ခနဲခနဲနွေးလေ၏။
'ကိုကို့...ညီကကော အတူနေတာပဲလား'
'အဆောင်နေတယ်၊ စိတ်ကူးရရင်လဲ အိမ်မှာ လာလာနေ
တာပါပဲ'

လှပသော မုန့်ထံမှ ရှယ်နယ်နိပါတ်ငါးရန့် ကို တသင်းသင်း
ရှုရှုရိုက်ရိုင်း ကားလမ်းနံဘေး စိမ်းလဲ့သော လယ်ကွင်းတွေကို
ပြည့်စုံ ရောင်ရဲစွာ ငေးကြည့်သည်။

ကုက္ကိုပင်ကြီးတွေသည် မိုးစက်တွေနှင့်နှုတ်ဆက်ထိတွေ့ရင်း
ပတ်ချာလည် ကျန်ရစ်ကြချေ၏။

* * *

ထားခင်ခင်၏စားပွဲတွင် ကျွမ်းကျင်မှု မှတ်ပုံတင် လုပ်သား
များ ဝိုင်းအုံ့နေသည်။ ထားခင်ခင်က သူတို့အား လုပ်
ငန်းချပေးလျက်ရှိလေသည်။ သူတို့ကို မြို့နယ်အင်ဂျင်နီယာက
ထောက်ခံချက်ပေးအပ်ထားပြီး မီးကြိုရိုက်ပြီးလျှင် ဒု လက်

ထောက် အင်ဂျင်နီယာ သို့မဟုတ် အုပ်စုမှူးက ပြန်စစ် လက်မှတ် ထိုးရပေလိမ့်မည်။

‘ရေကန်ရပ်က မိဘာအသစ် ပေးထားတာကို ဝါယာရင်း ရိုက်ဖို့ ဦးဘရီတို့ သွားကြပေါ့၊ ဘူတာလမ်း မင်္ဂလာဆောင် ယာယီမိတာကိုတော့ ကိုတင်သိန်းတို့ သွားလိုက်ကြ၊ ဦးလှဒင်တို့ တွေက ဈေးပိုင်းမုန့်ဟင်းခါးဖို့ ပါဝါကို မဲနှိုက်ကြရအောင် ဒီမှာ မဲလိပ်တွေ လူစုံဘယ် မဟုတ်လား’

‘ကိုဆင်မြူရယ် ဘယ်ထွက်သွားလဲ မသိဘူး ဒေါ်ထား၊ သူ့အစားကျွန်တော် နှိုက်လိုက်မယ်’

‘သူ့ကျေနပ်ရင် ပြီးတာပဲလေ.....ကဲ’

လဲ မှုန်နှင်းသည် ကျွမ်းကျင်လုပ်သားများ၏ အကျိုးပြုတော့ နှံ့ဘေးတွင် ညောင်းညာလာသော ခြေထောက်တွေကို ဘက် ပြောင်း ရပ်နေရသည်။

ခဲတံသာသာ ခွာမြင့်ကလေးနှင့် ဒေါက်ဖိနပ်ကို တာရှည် အားပြုထားနိုင်ခြင်း မရှိပေ။

သူမကို မြင်ပါလျက် ခရီးဦးကြိုပင် မပြုပဲလေ၊ ထိုင်စရာ တစ်နေရာပင် ရှာမပေးပေလေနှင့် လဲ မှုန်နှင်းမှာ ထားခင်ခင်ကို မျက်မှန်းကျိုးမိ၊ စိတ်ဆိုးမိတော့သည်။

ယနေ့ မှုန်လာမည် သိလည်း သိလျက်နှင့် ဦးထွန်းတောက် သည် သူ့ရုံးခန်းမှာ ရှိမနေပေ။ တိုင်းရုံးမှ အရေးပေါ်ခေါ် ယူသော အစည်းအဝေးသို့ သွားလိုက်သည်ဟု ထွေးမောင် မောင်က ပြောသည်။ ဖိုင်တွဲများကိုကော ထွက်သွားသော

ထွေးမောင်မောင်ကိုလည်း နောက်ထပ် အရိပ်အရောင် မမြင် ရတော့။

အစ်ကို့တပည့် တင်မောင် ပြန်ရောက်မလာသည်ကို လဲ မှုန် နှင်း ကျိန်ဆဲမိပြန်သည်။

လဲ မှုန်နှင်း၏ ဖခင်ကြီးသည် မအူပင်နယ်မှ ဇနီးကို တပါ တည်းခေါ်ပြီး ပြန်လာခဲ့ဖို့ တင်မောင်ထံ လူကြုံမှာမည်ဟု ဆို သည်။ သူ့မိဘတွေက သူတို့ ဇာတိရပ်ရွာမှာ အခြေချပြီး လယ်ယာမြေ အလုပ်အပြင် တတ်ကျွမ်းသောလက်သမားအလုပ် ကိုသာ အိုးမကွာ၊ အိမ်မကွာ တွဲလုပ်စေချင်သည်။ ရန်ကုန်မှာ ဝင်ငွေ ပိုရသော်လည်း ရသလောက် ကုန်ပေတာကိုး။

လောလောဆယ် သေချာနေတာကတော့ တင်မောင် ပြန် မလာသေး။ သူသည် လဲ မှုန်နှင်း၏ အစ်ကိုဖြစ်သူကိုသာ ခင်တွယ်တာမို့ အောင်မြင်နှင်း မရှိတော့သော မနောဟရီသို့ ပြန်လာချင်မှလည်း ပြန်လာပေမည်။

‘မသွားခင် ရုံးခန်းရံမှာ ရေးထားတဲ့ နှိုးဆော်စာလဲ ဖတ် သွားကြဦးနော်’ ဟု ထားခင်ခင်က သတိပေးသည်။

နှိုးဆော်ချက်မှာ မှတ်ပုံတင် ‘ကျွမ်းကျင် လုပ် သား များ သိုင်စင်လဲရန်ကိစ္စ ဖြစ်လေသည်။

‘ကျွန်တော့်ကို ဦးလေးဘရီနဲ့ နေရာချင်း လဲပေးပါလား၊ ရေကန်ရပ်က ကျွန်တော့်အိမ်နဲ့နီးတယ်၊ အိမ်မှာ မိန်းမက အာသွားနေလို့ ကလေးအငယ် နေမကောင်းတာ တစ်ဖက် ကြည့်နေရတယ်’

၅၂. မြနှောင်းညို

‘ဒါများ မထားကို ပြောနေရဦးမလား တင်သိန်းရ၊ မင်းကတော့ ဂျပန်ဝက်အူပါပဲကွာ’

ဒေါ်ထားခင်ခင် ဖျတ်ခနဲမော်ကြည့်သည်။ လုပ်သားကြီး ဦးဘရီ တဟဲဟဲရယ်သည်။ သူ့စကားကို ဒေါ်ထားခင်ခင် နားမလည်ကြောင်း သူ့ရိပ်မိလေသည်။

‘ဒီကောင် အရစ်ရှည်လို့ မထားရေ’
သည်တော့မှ ထားခင်ခင် အဓိပ္ပာယ်ပေါက်ကာ ပြုံးသည်။ ပါးကလေး ချိုင့်ဝင်သွားသည်ကို လဲ့မှန်နှင်း မြင်တွေ့လိုက်လေသည်။ ပြုံးလိုက်လျှင်တော့ နုပျို သွား သား ပဲ ဟု လည်း အင်တင်တင် မှတ်ချက်ချမိရလေ၏။

လုပ်သားကြီးတွေ သူမအနီးမှ ရှဲသွားကြ၏။ မိတာပျောက်ဆုံးကြောင်း တိုင်ကြားထားသော လျှောက်လွှာကို ကောက်ကိုင်သည်။ လဲ့မှန်နှင်း စိတ်မရှည်နိုင်တော့။ ဟင်းကနဲချောင်းဟန့်ရင်း စားပွဲပေါ် လက်ထောက်လိုက်လေသည်။

ဖျတ်ခနဲ လက်သွားသော ဖြူနှစ်နှစ် လက်သူကြွယ်ကလေး၏ လက်ရင်းတစ်ဆစ်စာကို လှမ်းခြုံနေသော စိန်လက်စွပ်ကို ထားခင်ခင် မြင်ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့မှ မျက်သားပြာ၍ မျက်တောင်ကော့ ခြံရံသော မျက်လုံးနက်နက်ကလေးများက သူမအားစိုက်ကြည့်နေသည်ကို ရင်ဆိုင်ရလေသည်။

‘ဪ...မလဲ့မှန်နှင်း’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ဘဏ္ဍာရေးမှာ ငွေစာရင်း ကြွေးကျန် ရှင်းပြီးခဲ့ပါပြီ။ ဒီမှာပြေစာ၊ အဲဒါ တိုင်းတင်ဖို့ ပုံစံ’

‘ဟုတ်ပါရဲ့ကွယ်၊ ပုံစံက မရသေးဘူး ညီမလေးရဲ့၊ မောင်အောင်စိန်ရေ၊ ပုံစံဆယ်ခြောက် ယူလာပါဦးဆိုတာ ဘာလို့ ချန်ချန်ခဲ့တာလဲ’

ထားခင်ခင်က စေဝေ စားပွဲအနီးတွင်ရပ်ကာ စကားပြောနေ၊ ရယ်မောနေသော ရုံးလုလင်ကလေးကို လှမ်းမေးသည်။ အောင်စိန်က လဲ့မှန်နှင်းကိုကြည့်ကာ သူ့နဖူး သူ ဖျတ်ခနဲ ချိက်လေသည်။

‘ဟာ...မမထားရာထုတ်ထားပြီးသားဗျ၊ တိုင်းရုံးဒစ်ပလိုမာ ဘားပွဲပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်ဗျာ၊ မနက်ဖြန်သွားရင်းယူခဲ့ပါမယ်၊ အစ်မ နက်ဖြန် အဲ နက်ဖြန်ခါတော့ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်ယော် အချိန်က မသေချာဘူး၊ သန်တက်ခါ ပြန်လာခဲ့’

လဲ့မှန်နှင်းက ဒေါ်ထားခင်ခင်၏ အတည်ပြုချက်ကို ရယူသိုသဖြင့် ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

ထားခင်ခင်ကား မိတာပျောက်ဆုံးသွားသော အိမ်ရှင်အား ဟိုဘက်က ထိုင်ခုံကလေးဆွဲပြီး ထိုင်လေဦးလေး ဟု ဖိတ်မန္တက ခုနေပေပြီ။ မိတာပျောက်ဆုံးကြောင်း တိုင်းရုံးသို့ ကြွေးနန်း ပြီးခဲ့ပြီ။ ယခု ထားခင်ခင်က အသေးစိတ် မေးမြန်းစစ်ယူမည်။

‘မိတာက ဦးလေးနာမည်နဲ့နော်၊ မိတာနံပါတ်က ဒီတိုင်စာ သဲကအတိုင်း မှန်တယ်မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မိတာခဆောင်တဲ့ ပြောစာတွေထဲက နံပါတ်အတိုင်းပါပဲ၊ အလွတ်တော့ မမှတ်မိဘူးပေါ့၊ တူမရယ်’

‘ပျောက်သွားကြောင်းသိရတာ ဆယ်ရှစ်ရက်နေ့မနက်နော်၊ ရှိနေတယ်ဆိုတာကော ဦးဘယ်နေ့လောက် နောက်ဆုံး သတိထားမိသလဲ၊ ကိုယ်တိုင်တွေ့သလဲ’

‘မိတာဖတ်စာရေး လာဖတ်ပြီး ဘီ(လ်)ပေးတာ ဆယ်ခုနစ်ရက်နေ့နေ့ခင်း တူမရဲ့၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့လိုက်တာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ သူ့မိတာဖတ်တယ်ဆိုတော့ ရှိလို့သာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား၊’

ဒု-မိတာဖတ် စာရေးတစ်ယောက်လျှင် အိမ်ခြေ ၅၀၀ သတ်မှတ်ထားသော်လည်းတစ်ခါတင်ရုံ နေရာမနံ့သော တချို့တလေသည် ရုံးမှပင် မှန်းဆပြီး တောင်းခံငွေ ဖြည့်သွားလိုက်တတ်ပေသည်။

ဤသည်ကို နိမိတ်ပြ မပြောဘဲနှင့် ပျောက်ဆုံးကြောင်း သိရချိန်နှင့် အနီးကပ်ဆုံး မိတာပုံး တွေ့မြင်သူ ဆက်လက် စုံစမ်းရန် ထားခင်ခင် စကားလုံး စဉ်းစားနေရပေ၏။

မိနပ်သံ တဒေါက်ဒေါက်နှင့် လဲ့မှန်နှင့်ချွတ်ကနဲ ည့်ထွက်သွားလျှင် ထားခင်ခင်အာရုံပြတ်ကာ လိုက်ကြည့်မိသည်။

လဲ့မှန်နှင့်ဦးတည်လျှောက်သွားသည်မှာ ဦးထွန်းတောက်ဆီသို့....

ဦးထွန်းတောက်ကား လဲ့မှန်နှင့်ကို မြင်သေးဘဲစိမ့်ရေး ခုံးခန်းဝတွင်ရပ်ကာ တာဝန်ကျ အုပ်စုမှ ဂိုဏ်းစီး (ဂရိတ်ဝမ်း) ဦးရှားကိုးတို့အဖွဲ့နှင့် စကားပြောနေသည်။

ဆင်ပုန်းမှာ သစ်ကိုင်ကျိုးကျပြီး ကေဘယ် ပြတ်ကျသွားတာ နွားတစ်ကောင်က နင်းမိပြီး အမဲသား ပြစ်သွားတယ် ဆရာ၊ မီးကြိုးကိုတော့ ပြန်ဆက်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဝင်ချပ် သုံးယောက် ခေါ်သွားပြီး တခြား အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်တဲ့ သင်ကိုင်ခဲဘွ အားလုံး ခုတ်ခဲ့တယ်၊ အရေးထဲမှာ အိသီယိုးပီးယား ဝှပ်ကျိုးလို့ လေးဆယ်ငါးဆယ်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ရတယ်’

လေးဆယ်ငါးဆယ်မှာ ကားနံပါတ် လေးသုည ငါးသုည ဖြစ်ပြီး အိသီယိုးပီးယားကတော့ အဘက်ဘက်မှ ယိုယွင်း ချည့်နဲ့ ခနဲမြင်း၏ သရုပ်သကန်ကို တင်စားခံရသည့်ကား ဖြစ်ပေသည်။

လဲ့မှန်နှင့်သည် ဦးထွန်းတောက်၏ နောက်ပါးတွင် ရပ်လိုက်၏။ ဦးထွန်းတောက်ကား ဂိုဏ်းစီး၏ ဆောင်ရွက်ချက်များကို ခိုင်တံဝင်စားနေကာ လဲ့မှန်နှင့်ကို ချက်ချင်း မြင်ပေ။

ဘဏ္ဍာရေးဌာနမှ ထွက်လာသော ထွေးမောင်မောင်သည် ဦးထွန်းတောက် နောက်ပါးမှာ ရပ်နေသော လဲ့မှန်နှင့်ကို ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သည်။

‘ပုံစံဖြည့်ပြီးပြီလား’

‘မရှိပြန်ဘူးတဲ့ခလ၊ နောက်တစ်ခေါက် လာပြန်ဦးတော့မှာ’

ဦးထွန်းတောက် သိမြင်အောင် စကားပြောခွင့် အသံ ပြုခွင့် ခုလိုက်တာမို့ လဲ့မှန်နှင့် ဝမ်းသာသွားသည်။

‘မူန့် ရောက်နေတာကိုး၊ လာလေ...မူန့်’
ဦးထွန်းတောက်က သူ့ရုံးခန်းထဲဝင်သွားရင်း ဖိတ်ခေါ်
လိုက်သောအခါလဲ မူန့်နှင့် ရင်ထဲတွင် လှိုက်ခနဲ ညိုမို့ခါ
လျက် သွက်သွက်လက်လက်ကလေး လိုက်ပါသွားတော့သည်။
ဒါမှ ဟိုစာရေးမသည် မူန့်အရေးပါပုံကို သိမြင်မှာပဲဟုအားရ
ကျေနပ်နေမိလေ၏။

‘မှမထားရေ...လဲ...လဲ...ကြီးမူန့်တော့ ထွန်းထွန်း တောက်
တောက် နောက်ကိုပါသွားပါရောလား၊ ကိစ္စမရှိဘဲနဲ့ ဘာသွား
လုပ်ပြန်တယ်မသိဘူးနော်’

ဝေဝေက ခါးကလေးကိုင်ကာ တီးတိုးစကားတင်းဆို
လေသည်။ ထားခင်ခင်သည် လှုပ်ခါ ကျန်ရစ်သော ဆင်နား
ရွက် တံခါးကလေးကို ငေးနေမိရာမှ မျက်လုံးလွဲကာ လက်ထဲမှ
မိတာပျောက် တိုင်စာကိုကြည့်ပြီး လွင့်ပါသွားသော အဓိပ္ပာယ်
တွေ ပြန်ရှာ စုစည်းရတော့သည်။

ဦးထွန်းတောက် သည်မြို့နယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာသည်မှာ
တစ်နှစ်ပြည့်တော့မည်။ ယခင် မြို့နယ်အင်ဂျင်နီယာသည်လည်း
ဦးထွန်းတောက်လိုပင် အလုပ်ကြီးစား လုပ်ကိုင်သူ ဖြစ်သည်။
ကွာဟချက်မှာ ယခင်လူက စည်းစနစ်ကျန အသေးစိတ်နိုင်လှ
သဖြင့် လက်အောက် ငယ်သားတွေ တာဝန်ကြီး စိတ်ပင်ပန်း
ရသည်။

ဦးထွန်းတောက်ကား အောက်ခြေသို့တိုင် တာဝန်ယူ
ခေါင်းခံတတ်သူမို့ ငယ်သားတွေ အလုပ်များစေကာမူ အရေး

အကြောင်းဆို ဆရာသမားအပေါ် အားထား ခိုကိုးနိုင်ကြ
ပြန်လေသည်။

ရောက်လာမည့်အင်ဂျင်နီယာအသစ်သည်လူပျိုကြီးဖြစ်သည်
ဆိုကတည်းကလူမမြင်ရသေးခင်ကပင် ရုံးအဖွဲ့တွေကထားခင်ခင်
နဲ့ စနေ နောက်နေခဲ့ပြီ။

ရောက်လာပြန်တော့လည်း သည်ဌာနကို အကျွမ်းဝင်သူ
သားခင်ခင်သာလျှင် အင်ဂျင်နီယာ၏ လက်ကသုံးတောင်ဝေး
ပြစ်ခဲ့ရပြန်လေရာ ပို၍ပင် စေ့ချင် နောက်ချင်စရာ ဖြစ်နေခဲ့
ဘူး၏။

နေ့တစ်ခု တွဲဖက် လုပ်ကိုင်ကြရသောဌာနများတွင် လူလတ်
တိုင်း မဆိုထားဘိ၊ အချောင်အဖွဲ့သားတွေပင် နီးစပ်မှုဖြင့်
သိချင်ငြိချင်တတ်ကြပေသည်။

ထားခင်ခင်မှာ အပျိုဖြန်းအရွယ်တွင် မိဘနှစ်ပါး ရှေ့ဆင့်
နောက်ဆင့် ဆုံးပါးကာ မောင်ငယ် ထွေးမောင်မောင်နှင့်
ကက်စီသူငယ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်သော
အဖေ အစ်မ အပျိုကြီးမှာလည်း မူလတန်းကျောင်းအုပ်မျှသာ
ဖြစ်လေရာ ထားခင်ခင်ဆယ်တန်းအောင်သည်နှင့် အလုပ်ဝင်ခဲ့
လေသည်။ သူမ၏ လုပ်စာနှင့် မောင်ငယ်ကို ကျောင်းထားပေး
ခင်း တာဝန်လမ်းကို ရှာဖွေကာ ချစ်ရေးချစ်ရာ ဆိုသည်မှာ
အတုပင်၊ ရုပ်ရှင်ထဲ၊ သိချင်ထဲမှာပဲ အတွေ့အကြုံ ရှိနိုင်ခဲ့ပေ
သည်။

ဦးထွန်းတောက်နှင့် တွေ့စတုန်းကတော့ သူများတကာ အပျော်နောက်ကြံစွဲကြတာကို အလေးမထား မရဦးစားခဲ့တာ အမှန်။ သို့သော်လည်း နီးပေမူဖြင့် ကွယ်ဘာလာသော အခါ သူ၏နှစ်သက်ဖွယ် သဘောထား အမူအကျင့်ကလေးတွေသည် ထားခင်ခင်အတွက် စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်ကလေးတွေ ပေးလာ၏။

မည်သူ့ကိုမျှ ဝန်ခံ အသိပေးဘဲ ဣန္ဒြေအပြည့် သံပတ်တင်းထားစေကာမူ ထားခင်ခင်ညာမရ၊ သူတစ်ယောက်တော့ ရှိတာ အမှန်။ ထားခင်ခင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်လို ညာနိုင်ပါ့မလဲ။

ခုတော့လည်း လဲ မှန်နှင်းသည် ထားခင်ခင်၏ ဣန္ဒြေသံကွန်ယက် အုပ်ဖုံးထားသော အသည်းနှလုံးကို လှောင်ပြူး ဖွင့်ချိုးနေသလိုပင်။

‘ဆရာကလဲ အသက်သာကြိုပြီး အချိန်မစီးတာနဲ့တော့ အဲဒီတစ်ယောက်ရဲ့ လက်သန်းဖျားမှာ ချာလည်မူးနေမှာစိုးရတယ် မမထားရေ’ ဟု ဝေဝေ တွတ်ထိုးပြန်၏။

‘ဝေဝေကလဲ’ ဟု ထားခင်ခင် ဟန်တားသည်။

သူစိမ်းရွေ့တွင် မိမိဌာနတွင်း သတင်းဖြစ်စေ၊ အတင်းဖြစ်စေ၊ မပေါက်ကြားစေချင်။ ဝေဝေသည် ထားခင်ခင် အလုပ်ဝင်စ အရွယ်ထက် အသက်ကြီးသော်လည်း မိစုံတစုံ သက်သာသော ဘဝမှာ နေရသောကြောင့်ပေလားမသိ။ ပေါ့ပေါ့ပျက်ပျက် နည်းနည်းမှ မလေးနက်ပေ။

‘မိတာမပျောက်ခင် ဦးလေးရဲ့အိမ် အနီးအနားမှာမထကာ ဘေ့ လူများ တွေ့သေးလား ဦးလေး’

ထားခင်ခင်၏ သနပ်ခါး ဖုန်ညက်သော မျက်နှာသည် စားချမ်းမြဲအသံသည် တည်ငြိမ်ကြည်လင်မြဲ။ ထားခင်ခင်၏ မိသားစုတွေ့ အတန်ငယ် တင်းကျပ်လျက်။ သူမ၏ မျက်လုံးတွေ မန်နေဂျာရုံးခန်း တံခါးဘက် ရောက်ရောက်မသွားအောင် သတိထား ထိန်းချုပ်နေရချေသည်။

‘ဘဏ္ဍာရေးမှာ ဦးလေး’ လျှော်ကြေး သွားသွင်းလိုက်။ ပြုစာရရင် ကျွန်မ စာကြမ်းပေးမယ်၊ ရုံးကို မိဘာအသစ် ငြိန်လျှောက်ရမယ်’

‘ကြာမှာလား တူမ’

‘သိပ်တော့ မမြန်ဘူး ဦးလေး၊ မိဘာတစ်လုံးရဖို့ဆိုတာ အလွယ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်မိဘာ မပျောက်အောင် မပျက်အောင် ဂရုစိုက်ဖို့ လိုတာပေါ့ ဦးလေးရဲ့’

လဲ မှန်နှင်းကား ဦးထွန်းတောက်၏ စားပွဲတွင် ထိုင်စေ့တစ်နေရာ ရနေပေပြီ။

‘တစ်ခုခု သောက်ပါလား မှန်၊ ကော် ဖိ ကြိုက် လား၊ သစ်ဖက်ရည် ကြိုက်လား’

‘ဟင့်အင်း... မှန် အိမ်က ထမင်းစားပြီးကြီး ကိုကိုရဲ့ ခဲတံပြည့်နေပြီ’

ဦးထွန်းတောက်သည် စားပွဲပေါ်သို့ ဖိုင်တွဲတွေ တင်ရင်း မှန်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ဝေးကြည့်သည်။ ဒေဝစွာနတ်မိ

မယ်သည် အပြုံးအချို ကလေးတွေနှင့် သူ့ကို ငြိုငြင် ယူနေပါကလား။

‘အခုညီပဲ မှန်ရာ ကားကြိုစီးခဲ့ရဖူးတဲ့ ကျေးဇူး ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီရုံးလာတုန်း ညှော်ဝတ်ကျေချင်လို့ပါဆို၊ ကော်ဖီလား၊ လက်ဖက်ရည်လား’

‘မှန် ပြုံးနေသည်။
‘ကော်ဖီ’

ဦးထွန်းဘောက်က စာပွဲပေါ်မှ ခေါင်းလောင်းဖုန်းကို နှိပ်လိုက်သည်။ မောင်အောင်စိန် ရောက်လာ၏။

‘နက်စိတ်ခွက်’

‘ဟင်... မှန်တစ်ယောက်တည်း သောက်ရမယ်လား၊ ဒါဆို မမှာပါနဲ့တော့’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘မှန်တစ်ယောက်တည်းဆို အဖော်မရှိဘူးပေါ့’

‘ကိုယ်က သောက်ခဲ့ပြီ- မှန်ရဲ့၊ အစည်းအဝေးက လက်ဖက်ရည်နဲ့ စမူဆာပဲ ထမင်းလွတ် စားသောက်လာခဲ့ရတယ်၊ အိမ်ပြန်ချိန်မရှိဘူးလေ၊ အစီရင်ခံစာရေးရဦးမယ်၊ နက်ဖြန်တင်ရမှာ’

‘ဘာ အစီရင်ခံစာမှာလဲ ဟင်’

‘လျှပ်စစ်ဓာတ်အား ပြုပြင် ထိန်းသိမ်းရေး၊ ဒီလိုလေ ကိုယ်တို့ဆီက ဓာတ်အား သုံးဆယ့်သုံး ကေဗို့ဗို့ ကနေ ဓာတ်အား ခွဲပြီး ခြောက်ဒသမခြောက် ကေဗို့ကို ပြန် ဖြန့် ဖြူး ရတယ် မှန်ရဲ့’

ပြောရင်း အောင်စိန်ကို ကော်ဖီနှစ်ခွက်လှည့် မှာသည်။

‘ရုံးဘေးက ထရန်စဖော်မာကြီးတွေ တွေ့လား ဟင်၊ မတွေ့ဘူးလား၊ နောက်တော့ ကိုယ်ပြမယ်’

ဦးထွန်းဘောက်သည် လောပိတလိင်မဲ့ ဓာတ်မဟာလိင်ဓာတ်အားခွဲရုံ အဆင့်ဆင့်၊ ဓာတ်အား ဖြန့်ဖြူးရေး စသည်ဖြင့် သူ့အဘတ်ပညာကို တစ်ဘက်လူ စိတ်ဝတ်စားသည် မဝင်စားသည်၊ နားလည်သည်၊ နားမလည်သည် သတိမထားမိဘဲ အာပေါင်အာရင်းသန်သန် ဆက်ပြောလေ၏။ သူ့စကားတွေသည် လဲ မှန်နှင်းနားထဲမဝင်ဘဲ ချိလျှံ သာထွက်သွားချေ၏။ သို့တစေ သည်လဲ မှန်နှင်းကမူ ပြုံးပြုံးကလေး။

‘ကော်ဖီ ရောက်လာမှပင် သူ့ ဓာတ်မဟာတွေ ဖြန့်ဖြူးရေး တွေ စကားပြတ်တော့သည်။ သူက အောင်စိန်ကို ကားအရိတ် မမိကြောင်း အရိတ်ဆီဝယ် ထည့်ရန် ယာဉ်မောင်း ဦးသိန်းတိုးအား တစ်ဆင့် ပြောကြား ခိုင်းနေပြန်၏။

‘ဒီနေ့တော့ ကိုကိုကတ်စတန်မာတွေ မရှိဘူးနော်’

‘တံခါးမှာ စာချိတ်ထားတယ်လေ၊ မြို့နယ်အင်ဂျင်နီယာနဲ့ တွေ့ရန်ကိစ္စများကို ရုံးအုပ်နှင့် ဆွေးနွေးပါလို့၊ ကိုယ်က ဒီနေ့ အစီရင်ခံစာအပြီးရေးရမှာ၊ ရုံးတွင်း စာပို့ရမယ်၊ မှန် ရုံးစာတော့ နောက်မှ ပို့ရမှာပေါ့’

‘ဒါဖြင့် မှန် ကော်ဖီ မြန်မြန် သောက်ပြီး ပြန်ရမှာပေါ့နော်’

‘ရပါတယ် မှန်ရဲ့၊ ဒီလောက်တော့လဲ မဟုတ်ပါဘူး’

ဦးထွန်းတောက်ကား မှုန်အလှကွန်ယက်မှ ရုန်းထွက်ရန် သတိမရ။ သူ့ ကိုယ်သူ တွယ်ငြိနေမှန်းလည်း မသိရှာပေ။

‘မှုန်တို့အိမ်ကိုလဲ လာလည်ဦးလေ ကိုကို’
‘လာမယ်လေ’

‘ဘယ်တော့ လာမှာလဲ’
‘တစ်နေ့လောက် အားတဲ့အခါ...’

‘အားတဲ့ ရက်ကော ရှိရဲ့လား’

ဦးထွန်းတောက် ရယ်မောသည်။

‘မအားတာ များတယ်၊ အလုပ်က အချိန်မရွေး ရှိနေတာ ပဲ၊ အရေးပေါ်ဆို ထပြေးရဏှာ၊ စက်ရုံမီးပြတ်တာတို့၊ အရေးကြီး နယ်မြေမှာ မြေအောက်ကြိုး အပြစ်ရှာမတွေ့တာ တို့...’

‘ဒါဖြင့် မလာဘူးပေါ့’

‘မဟုတ်ဘူးလေ၊ အားတဲ့အခါ...’

‘မအားတာများ တယ်လို့ ခုနကပဲ ပြောတယ်လေ’

ဦးထွန်းတောက် ရယ်ပြန်သည်။

‘ဘာတဲ့... မှုန်တို့သစ်ခွဲစက်နာမည်က ဒွေးမယ်နော်’

မှုန်သည် ပါးစပ်ကလေးကို ပိုက်ဆံအိတ်နှင့်ကွယ်ကာ ပခုံး သိမ့်သိမ့်ခါအောင် ရယ်တော့သည်။ မှုန် မျက်လုံးတွေသည် ကြည်လဲ နေ၏။

ထိုခဏတွင် လဲ မှုန်နှင်းသည် သူမဦးဆောင်မည့် အလုပ်ကို စု ကို သူမဘာသာလည်း မေ့လျော့နေလေပြီ။

‘မနောဟရီလေ ကိုကို’

‘ဟုတ်သားပဲ၊ အဲဒါ ချောင်းဦးရပ်ကနော်၊ အဲဒီမှာ စက်ကြီးနှစ်ခုရှိတယ်၊ မှုန်တို့စက်ရယ်၊ နောက် စက်ကြီး တစ်ခုရယ်၊ ပြီးတော့ စက်ကလေးတစ်ခုလဲ ရှိသေးတယ်၊ မှုန်တို့စက် တိုးခဲ့ခွင့်ပေးဖို့ အတော် ချင့်ချိန်ရတယ်၊ မှုန်ရဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံလဲ ရှိတယ်၊ အထည်စက်ရုံ ရှိသေးတယ်လေ၊ စက်တွေက ဆွဲတာ သိပ်များရင် အိမ်တွေ ပိုးစုန်းကြူးလောက် လင်းတော့မှာ’

‘ခုလဲ တစ်ပတ်တစ်ခါတော့ မီးပြတ်တာပဲ ကိုရဲ့’

‘အဲဒါမှလဲ ဝန်လျော့နိုင်မှာလေ၊ ညီပေးရတာကိုး၊ ပုဂ္ဂလိက စက်တွေကို နေ့ပဲ လည်ခွင့်ပြုမှ ညရပ်ရှင်တွေ ဓာတ်အားဆွဲတာနဲ့ ထေမယ်၊ အစိုးရ စက်ရုံတွေ ကျတော့ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာတိုးဖို့ နေ့ဆိုင်းညဆိုင်း လည်တာကို ရပ်ထားလို့မဖြစ်ဘူး၊ စာမေးပွဲ ရက်တွေကျတော့ ရပ်ကွက်တိုင်း မီးပေးနိုင်အောင် စက်တွေ ညဆိုင်း ရပ်ထားရပြန်ဏေ’

ဦးထွန်းတောက်သည် မှုန် အိမ်လည် ဖိတ်ခေါ်နေခြင်းကို မေ့လျော့ကာ ဝန်ပိုသုံးသဖြင့် ဖြုတ်ခဏခဏပြတ်ကာ မီး မှောင်ကျတာ၊ ထိုမှဆက်၍ ချိန်ပေးထားရသော ထရမ်စဖော် မာဆီ၊ အိုစီဘီ၊ မိနိုမစ်စီဘီ၊ အေစီဘီစီ၊ ဗေကမ်စီဘီ၊ မှုန် ခေါင်းတွေ ရှုပ်ထွေးကုန်မှာစိုးသဖြင့် သူ့ပိုချနေသော လျှပ်စစ် ဝေဒနာတွေကို နားမထောင်ဘဲ ကော်ဖီသောက်ရင်းသာ သူ့ကို ငေးကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည်။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း သူ၏နှစ်လို့ဖွယ် အဓမ္မသဏ္ဍာန်သည် ပို၍ ပို၍ ပို၍ ပြင်လာ၏။

ဆင်နားရွက်တံခါး ပွင့်ဟလာသည်။ ထွေးမောင်မောင်၏ ခေါင်း ပြူဝင်လာ၏။

‘ဆရာ...စက်မှုလက်မှု ကော်မတီအသစ် လာနေတယ်။ ဆုံး သွားတဲ့ ဦးလူအေးအစား ဝင်လာတဲ့ ဦးမောင်သင်’

‘ခေါ်ခဲလေ မောင်ထွေး’

မုန့်ဘက်လှည့်ကာ

‘ကိုယ်တို့က မြို့နယ်ကောင်စီရုံး စက်မှုလက်မှု ကော်မတီနဲ့ ညှိပြီး အလုပ်လုပ်ရတယ်...မုန့်၊ မုန့်တို့လို ပုဂ္ဂလိက လုပ်ငန်းရှင် တွေ၊ ကိစ္စတွေ၊ ဘာတွေ ပါတာပေါ့’

‘မုန့်ပြန်မှ ထင်တယ်နော်’

‘ရပါတယ်၊ ထိုင်နေပါ။ လာပါ ဦးမောင်သင်၊ နှစ်ဆယ့် ခြောက်ရက်နေ့ မြို့နယ်ရုံးမှာ အစည်းအဝေး ခေါ်ထားတာနဲ့ အဲဒီမတိုင်ခင် တစ်ခေါက်လောက် တွေ့ရရင် ကောင်းမယ် စိတ် ကူးနေတာ အတော်ပဲဗျ၊ မောင်ထွေး ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာပါဦး ကော်ဖီလား လက်ဖက်ရည်လား’

ထိုင်နေပါဆိုသော်လည်း မုန့်ပြန်သင့်ပြီဟု ကိုယ့်ဘာသာ တွက်ချင့်ကာ နေရာမှ ထသည်။

‘မုန့်သန်ဘက်ခါလာရဦးမှာပါ။ ခုတော့ပြန်ပါဦးမယ်နော်’

ဦးမောင်သင်ကို တွေ့ဆုံခိုက်တွင် မုန့်ကို မေ့ပျောက်သွားရာမှ တစ်ခေါက် သတိလည်လာကာ ဦးထွန်းတောက်သည် ‘အိုကေ ကောင်းပြီ မုန့်’ဟု နှုတ်ဆက်သည်။

ဆင်နားရွက်တံခါးမှ ဖြည်းဖြည်းချင်းထွက်ရင်း၊ ဒေါ်ထား ခင်ခင် ရှိရာထက်သို့ မျက်လုံးဝင့်သည်။ အကြည့်ချင်းဆုံလျှင် ချိုချိုအိအိ ပြုံးပြုံးကြားပစ်မည် အားခဲသော်လည်း ဒေါ် ထားခင်ခင်သာမက ဆံပင်တိုနှင့် စာရေးမလည်း ရှိမနေပေ။ သူတို့၏ အထက်လူကြီးနှင့် လဲ မုန့်နှင့် ဘယ်မျှ ပြေလည်သည် ကို ပြခွင့်မရပါကလား။

‘ပြန်တော့မလား မလဲ မုန့်နှင့်’

ရုံးမှအထွက်တွင် မိတာခငွေလက်ခံသူ ငွေကိုင်စာရေးနှင့် သံဇကောကွက်ခြားကာ စကားလက်ဆုံ ကျနေသော ထွေးမောင် မောင်က မေးသည်။

‘သန်ဘက်ခါ တစ်ခေါက်လာရဦးမယ်၊ အဲဒီစာရေးမ နာမည်က ဘယ်သူလဲ ဟင်’

‘ဘယ်သူ့ကို မေးတာလဲ၊ ဝေဝေလား၊ ဆံပင်တိုကလေး ဟာလား’

‘ဆံပင်တိုကလေးက ဝေဝေလား၊ မုန့်မေးတဲ့တစ်ယောက် က မျက်နှာထား တင်းတင်း လေကြောမာမာနဲ့ မိန်းမ’

‘ဪ...မမထားကို ပြောတာကိုး၊ သူက ထားခင်ခင်တဲ့’ ထွေးမောင်မောင် ပြုံးစစ ဖြစ်သွားသော်လည်း ငွေကိုင် စာရေးကတော့ အနေခက်၊ အထိုင်ကော် မျက်နှာပျက်သည်။

‘အဲဒါ ကိုထွေးရှဲ့အစ်မခင်ဗျ’ဟုလည်းကြားဝင်ပြောသည်။

‘ဟင်...အဟုတ်ပဲလား’

လဲ မုန့်နှင့် ပါးစပ်ကလေး ဟ၊ သွားသည်။

‘ဆောရီးကိုထွေး...ဆောရီးပဲနော်၊ မှန်မသိလို့ပါ’
 ထွေးမောင်မောင်ကတော့ အပြုံးပျက်။
 ‘ဒါတော့ ဟုတ်တာ ပြောတာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်အစ်မက
 အပျိုကြီးဆိုတော့ အဲသလိုပဲ ဆက်ဆံရေး အလှမ်းကျလေ့ရှိ
 တယ်ခင်ဗျာ၊ ဟဲ...ဟဲ’
 လဲ မှန်နှင်း သည်တော့မှ ရောယောင်ပြုံးနိုင်သည်။
 ‘အစ်မအရင်းလား’
 ‘ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ’
 ‘အားနာလိုက်တာ ကိုထွေးရယ်၊ မှန် အကြာကြီးရပ်စေ့ငွေ
 ရတာ စိတ်မရှည်လို့ ပြောမိတာ၊ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်’
 ‘ဟာ...စိတ်ဆိုးစရာမှ မဟုတ်တာဘဲ လဲမှန်နှင်းရယ်’
 ‘ကိုထွေးနာမည်က ကိုထွေးပဲလား’
 ‘ထွေးမောင်မောင်ခင်ဗျာ’
 ထွေးမောင်မောင် ပါးစပ်ပြင်ဆဲ ငွေကိုင်စာရေးကဝင်ဖြေ
 ပေးသည်။
 ‘ကိုထွေးတို့ ရုံးက ဒီနေ့တော့လဲ မိတာခ လာပေးတဲ့
 လူ မရှိပြန်ဘူးနော်’
 ‘ဘိလ်ပိုခါဆို ငွေသွင်းတဲ့လူ မရှိသလောက်ဘဲ အစ်မ
 လေးရ၊ နောက်ဆုံး ပေးဆောင်ရက်ကျမှ ပြုံးတိုးတော့တာပဲ’
 လဲမှန်နှင်း နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားသည်ကို ကြည့်နေမိသော
 ထွေးမောင်မောင်အား ငွေကိုင်စာရေးက ငွေသွင်းပေါက်မှ
 လက်မောင်း လှမ်းတို့သည်။

‘ကိုထွေး မျက်စိကပ်ပါသွားမယ်နော် ဘယ်သူလဲဗျာ၊ တယ်
 ခိတာပဲ’
 ‘ဟင်း...ဟင်း...မင်းဘဏ္ဍာ ကိုယ့်ဟာမှတ်လို့ မဖြစ်ဘူးဗျာ၊
 အဲဒါ ဆရာ့ အဲ...ဆရာ့မိတ်ဆွေ’
 လျှပ်စစ်ရုံးမှ ပြန်ထွက်လာတောင် လဲမှန်နှင်း၏ခြေလှမ်းတွေ
 အတန်ငယ်လေး နှေးသည်။
 အပျိုကြီးဆိုသော ထားခင်ခင်။
 လဲမှန်နှင်း မကျေမချမ်း ဖြစ်မိသည်မှာ နေရာတိုင်းတွင်
 အရေးတယူ ဂရုစိုက်ခံနေရသူဖြစ်ပါလျက် ထားခင်ခင်က သူမ
 ၏ စားပွဲမှာ အရာမသွင်းခဲ့တာကိုသာပါ။ စာရေးမ ကြော
 သည်ဟု မခံချီတာသက်သက်ပါ။
 ယခုမူ ဦးထွန်းတောက်နှင့် အမြဲတစေ လက်ပွန်းတတီး
 ရင်းနှီးဆက်ဆံနေရသော အပျိုကြီးသည် ဆရာတပည့် အဆင့်
 ထက် ပို၍ ပတ်သက်ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ရှိနေလေသလား၊ စဉ်းစား
 ကြောင့်ကြစရာပေပဲ။
 မှန်သည် ကားတံခါးကို အမှတ်မထင် ခပ်ပြင်းပြင်း ဆွဲငိတ်
 ထိုက်မိလေ၏။

လှဲမှုန်နှင်းသည် တဒုတ်ဒုတ် မြည် ဟည်း ဆူညံနေသော
စက်လည်သံကြားတွင် နှာခေါင်းကလေးကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့်
အုပ်ဆိုင်းကာ သစ်မှုန်စတွေ့ကို မရှုမိအောင် အကာအကွယ်
ယူရင်း ရပ်နေသည်။

‘တရားဝင် ခွင့်ပြုမိန့်သာ စောင့်နေယင် လတ်ခံထားတဲ့
သစ်တွေ၊ ပါမစ်ရထားတဲ့သစ်တွေ ပြီးတော့ ဦးလေးသိတဲ့

အတိုင်း ဟို သစ်လုံးတွေကလဲ ခွဲပြီးမှ အစပျောက်နိုင်မှာ။ ဘာ
ဖြစ်သလဲ ဦးလေးရယ်၊ ခြံလိုသားပဲ၊ သုံးပေ လှူဝိုင်းစက်တပ်
ပြီး လည်နာတော့ တယ်သူသိမှာလဲ၊ ဒီလိုပဲ ကြည့်လုပ်နေကြ
တာပဲ ဦးလေးရဲ့။

ဦးသာဒွန်းသည် လဲမှုန်နှင့်၏ အတင့်ရဲလှသော လုပ်ပုံ
ကိုပုံဆွဲကြောင့် ရင်တမမ ဖြစ်ရလျက်က သဘောမကျဘဲ
လည်း မနေနိုင်ပေ။ ထက်တာတော့ အမှန်ပဲ၊ လမ်းလွဲနေတာ
သာ ဒုက္ခဒုက္ခမှာ စိုးရတာပဲဟု သူ တွေးမိသည်။ ဦးဘနင်း
တောင်းဆိုချက်အတိုင်းလည်း သူသည် လဲမှုန်နှင့်ကို သစ်တန်
တွက်နည်း၊ သစ်အမျိုးအစားခွဲနည်း၊ သစ်ခွဲ၊ လက်လိနှင့်
ဖောက်သည်စျေးနှုန်း စသည်ဖြင့် ကြုံကြိုက်သလို ပြောဟော
သင်ကြားနေရသည်။ စေတနာထားဖို့ ကြိုးစားရင်း တစ်ခါ
တစ်ရံခံတော့လည်း မှုန်၏ သူစိမ်းဆန်မှုတွေကြောင့် စိတ်ကွက်မိရ
တတ်ပေသည်။

မှုန်ကတော့ သစ်တန်တွက်ခြင်း၊ ငွေရင်းခြင်းတို့ကို မောင်
ဝမ်းကွဲ ရှားမားနှင့် လွဲထားကာ ပြန်လှန် စစ်ဆေးလေ့မရှိ။
ရှားမားက တိတိကျကျ ကြိုးစား တွက်ချက်သောကြောင့်သာ
တော်တော့သည်။ ရှားမား လိုအပ် နေသေးသည် မှာလည်း
အတွေ့အကြုံနှင့် မျက်စိရှင် ပါးနပ်မှု။

‘ပေတိုင်းခွဲ သစ်ဝယ်တဲ့သူ တိုးတိုးကပ်ကပ်ဆိုယင် သတိ
ထားရဘယ် မှုန်ရဲ့၊ ပေလျော့တိုင်းခိုင်းပြီး လက်ဖက်ရည်ဖိုး

ဆေးလိပ်ဖိုး ပေးသွားတတ်ကြတယ်။ အဲ့ဒါ ရှားမားကို မှာ
ထားဦး မှုန်’

‘ဦးလေး ရှိသားပဲ၊ ဦးလေးကြည့်ပြောထားယင် ပြီးတာပဲ’
မှုန်က အရေးကြီးတာကို ပေါ့ပျက်ပျက် လုပ်တတ်သည့်
အတွက်လည်း ဦးသာဒွန်း တစ်ခါတစ်ရံစိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်
မိသည်။ မှုန်က သူ့ကို အလုပ်သမားလိုသာ ဆက်ဆံသော
ကြောင့် မှုန်ဆွဲမျိုးတော်စပ်သူ ရှားမားအပေါ်မှာလည်း သူ
ဩဇာမညောင်းလှပေ။

လူစာမှုန် သယ်နေသော အလုပ်သမားလေး တင်ဦးသည်
သစ်ကုန်းက ရွေးချယ်နေသော အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို
မတော်တဆလိုလိုနှင့် တွန်းတိုက်သွား၏။ ယိုင်ထိုးသွားသော
အလုပ်သမားသည် ကလေးမ၏နောက်ပိုင်းကို လှမ်းကြည့်ကာ
တစ်စုံတစ်ရာထိပါးကျိဖယ်သည်။ ကလေးမက ‘တေ့နှိမ့်မ သွား
ပြော’ဟု ပြုံးစေဆိုလေ၏။

‘အဲဒီကလေးမက အိမ်ထောင်ရှိတယ် မှုန်ရဲ့၊ ယောကျ်ားက
ကမ်းနားမှာ သဲလဲသယ်တယ်၊ မသင်္ကာလို့ လာလာချောင်းနေ
တယ်၊ ကိုယ်ထိသက်ရောက် သွေးထွက်သံယို ဖြစ်ကုန်မှာစိုးလို့
ကျုပ်မှာ မျက်ခြည်ပြတ်မခံဘူး’

မှုန်လည်း လှမ်းမြင်တာမို့ အဓိပ္ပာယ် ပေါက်လောက်သည်
အမှတ်နှင့် အကြောင်းအကျိုး ပြောပြရင်း သူ့ဘာဝန်ကြီးပုံကို
သိဘန်သလောက် သိစေတော့ဟု ဦးသာဒွန်း တင်ပြ ပြန်သည်။
မှုန်ကား သုံးပေ လှူဝိုင်းစက်မှ ခွဲပြီးခွဲသော ပေပျဉ်များဆီ

မျက်မှောင်ချိုကြည့်ရှုစဉ်းစားနေရင်း ဦးသာဒွန်း စကားတွေကို နားမဝင်ပေ။

‘သစ်လုံးရဲ့ တန် ပေ အတိုင်း ခွဲလိုက်တော့ ထွက်မလာဘူး နော်၊ အဲဒါ ဦးလေး တစ်နေ့ကဘွက်ပြဘာ မှန် မေ့သွားပြန်ပြီ’

‘သစ်ရဲ့လုံးပတ်ကိုယူယင် သုံးနေရာယူရတယ်လေမှန်း၊ ပျမ်းမျှ တွက်လိုက်မှ အချင်းပေါ့၊ အချင်းကို တစ်ဝက်ယူလိုက်၊ ပေ ရှည်နဲ့မြောက်ပြီး သစ်တန်ရှာရတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ခွဲလိုက်တဲ့ အခါ ငါ့ဆယ်ကုပပေဆို လုံးဆယ်လောက်ပဲ ပျမ်းမျှ ထွက်လာ တယ်လေမှန်းရဲ့၊ လူစာမှန် ထွက်သွားတာလဲ ရှိသေးတယ်’

ညနံ့ပျံ့ ကျပန်ကားအနီတစ်စင်း ဝင်လာသည်။

‘အဲဒါ ဆောက်လုပ်ရေး ဗိသုကာ အဖွဲ့ခွဲ တစ်ခုက သစ် ဆယ်နှစ် နှစ်ခွဲရှိလာအပ်တာ မှန်၊ အပေါ့၊ တစ်ရာ့ငါးဆယ်၊ အထူ တစ်ခုနှုန်းနဲ့စကားပြောထားတယ်၊ သူတို့က သုံးရက်ပဲ အချိန် ပေးချင်တယ်၊ ဒီမှာက တခြားလုပ်ငန်းတွေလဲ ရှိသေးတော့ အချိန် ညှိဖို့လိုအပ်တာ မှန်ရဲ့၊ သူတစ်ဦးတည်း လုပ်ယင်တောင် အပေါ့လက်လိမ့်က တစ်နေ့တစ်တန်း၊ အထူ နှစ်တန်ထား၊ တစ်နေ့ သုံးတန် လက်ကုန်’

လဲမှန်နှင်းသည် မြေပိုင်း ခြေတံတို့ သစ်တဲကလေးသို့ လျှောက်သွားသည်။

ကျွန်ဘော်တို့က ဇီးတောကန်သာယာ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဆောက်ဖို့ပါ၊ ဒီဇင်ဘာ အပြီးအပ်ရမယ်၊ အဲဒါထက် အရေးကြီး တာက ဆရာဘော် နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေးထားတာက သိပ်

ကပ်နေတယ်၊ ပန္နက်ရိုက် ဖောင်ဒေးရှင်း ချရမယ့်ရက်က သုံး ရက်ပဲ လိုတော့တယ်ခင်ဗျ၊ သစ်ရတာ နောက်ကျတယ်၊ ဒါ ကြောင့်ပါ’

‘တိုင်ထူဖို့ ဦးစားပေးပြီးခွဲလိုက်ပေါ့’ တူမောင်၊ တူမောင် ခို့လဲ အလုပ်ဖြစ်အောင်၊ ဦးတို့လဲ အလုပ်လုပ်ငှတဲ့ အချိန်လဲ ဒဘောင်ဝင် သွားအောင်လို့ပါ၊ စက် အချိန်ပြည့်၊ လည်နိုင်လို့ ကားတော့ နှစ်ရက်တည်းနဲ့ ပြီးတယ်မောင်ရဲ့၊ ကန့်သတ်ချိန် အတွင်း မလည်ရလို့ ချိန်ဆနေရတာပါ’

ဦးသာဒွန်းက အချိန်ညှိနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်။ သူသည် တတ်နိုင်သလောက် ဥပဒေစည်းကမ်းကို စောင့်ထိန်းလိုက်နာ ချင်ပေသည်။ လေးနာရီမှ ဆယ်နာရီအတွင်း ဇက်မလည်ရ သော ဘောင်အတွင်းဝင်အောင် တတ်နိုင်သမျှ ဂရုစိုက်ချင်၏။ သူသည် သစ်အကြောင်းသာနားလည်ပြီး ကွေ့ကောက် ဉာဏ် များဖို့တော့ ပေရီ မကျွမ်းကျင်ပေ။

‘ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးလိုက်ပါ ဦးလေးရဲ့၊ မှန်တို့ သစ်တွေ ညှိ ဆိုင်းထားပြီး ဝယ်သူရှိတာလောက်ပဲခွဲပေါ့’

‘မဟုတ်ဘူးလေ မှန်’

‘ဦးသာဒွန်းသည် ချောင်းပေ နွဲ့ထဲတွင် မြုပ်ထားသော အစားမဝင် ရထားသော သစ်လုံးများအကြောင်း ထုတ်ပြော မှာ ခက်နေသည်။ သစ်အားလုံး ခွဲစိတ်ပြီး ရောထားလိုက်မှ သာ ခွဲခြားမသိနိုင်တော့တဲ့ စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်သွားနိုင်မည်။’

သက်သေခံပစ္စည်း အလုံးအထည်လိုက်ရှိနေလျှင် မလိုသူ လက်
တို့လိုက်မပြုင့် ပြုသနာ။

လဲ မှန်နှင်း၏ အလုပ်သမားတွေ ကတော့ ပျော်ကြလေ
သည်။ နေ့တွက် ရှင်းရသော သူတို့အနေနှင့် အလုပ်ပိုလာလျှင်
လူပိုပန်းသည် မှန်သော်လည်း အလုပ်သမားခါ လည်း တွန်းခ
နှင့် ဝင်ငွေပိုပေသည်။

နောက်ထပ် ထောက်လာသူမှာ မျက်နှာကြက်တပ်ရန် ကျွန်း
လာဝယ်သူ။ သုံးတင်ခွဲ၊ နှင်ပတ်လည်းတပ်တင်၊ ခြောက်ငါးမူး။

‘ကျွန်းသစ်တစ်တန်းကို ငါးထောင်လေးဆူဈေးနော်’

‘ကျွန်တော် နှစ်လလောက်ကပဲ လာပါသေးတယ်၊ လေး
ထောင်ရှင်ရာဈေးပါပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်မှာ လေးထောင်
ခြောက်ရာပဲ ဈေးပေါက်တယ်’

‘ဒါဆို အဲဒီမှာပဲ ဝယ်လိုက်ပါ၊ ဒီမှာတော့ ငါးထောင်
လေးရာပဲ’

‘လို့သလောက် မရလို့ခင်ဗျ၊ လိုချင်တဲ့ဆိုက်လဲ မရလို့ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မတို့ဆီမှာတော့ လိုချင်တဲ့ ဆိုက်ကို စီ
သလောက် ရပါတယ်’

သစ် သယ်ရန် မနောဟရီမှ ခေါ်လျှစ်ကို ငှားလိုက်သည်။
ကားခ ငါးဆယ်။

ပတ်ဘလစ်ကာ နောက်ပွင့်ဂျပန်ကား အဝါကလေး လှို
ဝင်လာသည်။

လဲမှန်နှင်းသည် သစ်ဝယ်သူကို ဂဏန်းပေါင်းစက်တစ်လုံး

တနှိပ်နှိပ် အလုပ်ရှုပ်နေသော ရှားမားနှင့် ထားခဲ့ပြီး ကားဆီ
လျှောက်ခဲ့၏။

‘မှန် အလုပ်များနေသလား’

စက်မသတ်ဘဲ ရပ်ထားသော ကားရွှေခန်းသို့ မှန် တက်
လိုက်သည်။

‘ပြောပြမသာတာကြာလှပြီ’ဟု အပြစ်တင်ရင်း နှာခေါင်း
ရွေ့တွင် လက်ကလေး ယမ်းခါကာ ဆေးပြင်းသိင်နဲ့ လွင့်ပြယ်
အောင် ကြိုးစားပြ၏။

ကိုပြည်ဟိန်းက မှန်ကို အဓိပ္ပာယ်ပါစွာ စိုက်ကြည့် ပြုံးရယ်
သည်။ သူသည် ပါးစပ်မှ ဆေးပြင်းလိပ်တို့ကို ပြာခွက်တွင်
ထိုးထည့်လိုက်လေသည်။

‘မှန် မလျှာဘာကော ဘယ်လောက် ကြားပြီလဲ သိရဲ့လား’

မှန်ရယ်သံသည် မနောဟရီခြံတစ်ဝန်း ပျံ့လွင့်ချိုးအေးစေ
လေ၏။

ပတ်ဘလစ်ကာ အဝါကလေးသည် နှစ်ထပ်တိုက်ဝါကြီး
ဆီသို့ ညှပ်သင်္ဘော လိုမ့်မောင်းသွားသည်။

ရှားမားက လူစာမှန် လာဝယ်သူနှင့် ငွေစာရင်း ရှင်းနေ
သည်။

ဦးသဒ္ဓန်းကား သူ့ပင်တိုင် အလုပ်ရှိရာ သုံးပေလွှာဝိုင်း
ဆီသို့ လေးကန်စွာ လျှောက်လာခဲ့တော့၏။

ဟော့ ကောင်ငံတွေ နှင့်မေဂလီနိုးတို့ပဲ၊ အိပ်ငိုက်နေသလား
ဟော့ ပေပျဉ်ဘစ်ဘက် စောင်းသွားတော့ ငါးမတ် သုံးမတ်

ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ဟိုက မသိနားမလည်လို့သာ၊ မဟုတ်ယင် မင်းတို့ မချောင်ဘူး၊

သူက သစ်ဝေါဟာရ ပေတိုး၊ ပန်ဒါခေါ်သော သစ်တွန်း၊ သစ်ဆွဲ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ကို ဖိကြိမ်းလိုက်ကာ တစ်လက် စတည်း သစ်စီနေသော အလုပ်သမားကလေး နှစ်ယောက်ကို လည်း နေရာမကျဘူး၊ ဆက်အပြင်ရှာ ပစ်လိုက်ရတော့မှပဲ ရင် ပေါ့ပါး ချောင်ချိသွားရတော့၏။

တိုက်ဝါကြီးမှာ စစ်ကြိုခေတ်က ဆောက်လုပ်ထားခဲ့သော ကြောင့် ပုံစံ ရိုးရှင်း ရှေးဆန်သော်လည်း ထုကောင်း ခိုင်ခံ့လှ သည်။ ဆေး ပြန်သုတ် ထား သောကြောင့် လည်း ထည် ဝါ သစ်လွင်နေ၏။

ဆင်ဝင်သည်ပင်လျှင် ဆယ်လေးငါးပေခန့်မျှ မြင့် မား လျက် မျက်နှာကြက်တွင် ပုံဆန်းကြွရွှသော ဖလံမီးအုပ်ဆောင်း ကြီး တပ်ဆင်ထားလေသည်။

‘လာ... ပြောပြ ထိုင်ဦး...၊ မှန် မေမေ့ကို သွားခေါ်ဦး မယ်၊ မေမေက မျှော်မျှော်နေတာ ပြောပြရုံ’

‘မှန်ကတော့ သတိမရဘူးဆိုတာ မပြောဘဲလဲ သိပါတယ် မှန်ရာ၊ မပြောနဲ့တော့’

လဲ့မှန်နင်းသည် အူလှိုက် သည်းလှိုက် ရယ်ခမာရင်း ကိုပြည် ဟိန်း၏ လက်ခောင်းကိုလည်း ဖတ်ခနဲ ရိုက်လိုက် လေသည်။ ရင်းနှီးလာလျှင် လက်ပွန်းတံတီး ပုတ်လား ခတ်လား ဆက်ဆံ တတ်သည်မှာ မှန်အကျင့်ပင် ဖြစ်လေ၏။

‘ဒေါ်လုံးရေ... မေမေ ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ အပေါ်ထပ် မှာလား’

‘ဟုတ်တယ် မှန်၊ ဘယ်သူ ရောက်လို့လဲ’

‘ပြောပြလော၊ မေမေ့ကိုခေါ်ပေးပါဦး ဒေါ်လုံး၊ ပြီးတော့ ပြောပြ အတွက် စားစရာ တစ်ခုခု လုပ်ပေးပါ၊ နေပူသားပဲ၊ အအေးလုပ် ဒေါ်လုံး’

‘ကျောက်ကျောလဲ ရှိတယ် မှန်၊ လိမ္မော်ရည်နဲ့ ကျောက် ကျော ပြင်ခဲ့ပေးမယ်၊ ခဏလေးနေဦး မှန်၊ ခဏလေး’

အိမ်ရှေ့ ပြန်လှည့်နေသော မှန်ကို တားကာ ဒေါ်လုံးက နှုတ်ဆံပင်ခွေများတွင် ငြိကပ်နေသော လူစာမှန်များ လူစာလိပ် များကို ခါပေး ဖယ်ပေးသည်။

ဒေါ်လုံးသည် မှန် အိမ်ရှေ့ ပြန်ထွက်သွားသောအခါ ဖိတ် ဖိတ်တောက်နေသော ကျွန်းလှေကားကြီးအတိုင်း တက်သွား ရင်းမှ တစ်ဆစ်ချိုး အရောက်တွင် ညှော်ခန်းဆီ စောင်းငဲ့ကြည့် သွားသည်။

မှန်သည် စကြဝဠာမောင်ပြည်ဟိန်းနှင့်ခုံချင်းနီးနီးကပ်ကပ် ဆွဲထိုင်ကာ လက်ဟန် ခြေဟန်နှင့် စကားဖောင်ဖွဲနေလေ၏။

လဲ့မှန်နင်းသည် ငယ်ငယ်ကတည်းက အင်မတန် တဇုတ်ထိုး နိုင်သော ကလေးမ။ ဆိုးချင်တိုင်းလည်း ဆိုးခဲ့သည်။ ကြက် သား ချက်လျှင် ငါးကြော် တောင်း တတ်ပြီး ချဉ်ရည်ဟင်း ခိုလျက်နှင့် ရှောက်သီးသုပ် တောင်းပြန်ကာ မုန့်ဘူးထဲမှာ ဘာ

ထည့်ပေးပေး သူများပါလာတာနှင့် လဲစားပစ်တတ်တာမျိုး။
ဒေါ်လုံး အတော် မှန်ဆိုးဒုက္ခခံရလေသည်။

အပျိုခြင်း ဆယ်လေးငါးနှစ်အရွယ် ကတည်းကလည်း မှန်
မျက်နှာများတတ်ပြီ။ မမထိုက်က သူမကို မှန်ကိုယ်ရံတော်
အစောင့်အကြပ်အဖြစ် မှန် သွားလေရာ ထည့်ထည့်ပေးသည်။
သို့သော်လည်း ဒေါ်လုံးမှာတော့ မှန် ဖြုတ်ချခဲ့ရာ အရပ်မှ
စောင့်ရကာ မှန် မြန်လာ ခေါ်မှ အိမ်ပြန်လာနိုင်ပြီး မှန်ခြေ
လှမ်းတွေကိုလည်း မတိုင်တော့ဘဲ ပို၍ထက်သော မှန် ဓားကို
ကြောက်ခဲ့ရသည်အဝ။

ဒေါ်လုံးက အောင်မြင်နှင်းကိုသာ ပိုချစ်လေသည်။ အောင်
သည် မှန်လို သူစိမ်းတစ်ရံဆံတွေကြားမှာသာ နှုတ်ချိုသူ မဟုတ်
ဘဲ၊ ဒေါ်လုံးတို့လိုလက်ပါးစေတွေ အပေါ်မှာလည်း သာယာ
ညင်းပျောင်း ဆက်ဆံတတ်လေသည်။ အောင်မျက်နှာများတာ
ကိုလည်း ယောက်ျားကောင်း မောင်းမ တစ်ထောင်ပေပဲဟု
ဒေါ်လုံး ခွင့်လှုတ်သည်။ ချစ်သောကြောင့် အပြစ်မမြင်ဘူး
ဆိုရပေလိမ့်မည်။

မောင်ပြည်ဟိန်းကို ဦးဘနှင်းတို့မောင်နှံ နှစ်သက် ကြည်ဖြူ
သည့်အတွက် ဒေါ်လုံး ထောက်ခံမိသည်။ အောင်မြင်နှင်းလို
လုပ်ငန်း ကျွမ်းကျင်တာချင်း အတူတူ ဘွဲ့ရတစ်ဦး ဖြစ်တာက
သာသေးသည်။ ပေသံ ရှုပ်သံတွေလည်း မကြားရပေ။ မောင်
ပြည်ဟိန်းအတွက် အခါကလိုဘသည် ငွေရဖို့ပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အပေါ် ပိုင်စိုးပိုင်နှင်း အနိုင်မယူလျှင်၊ အထက်စီးမှ မဆက်
လျှင်တော့ မှန်အတွက် အဆင်ပြေမှာပဲဟု ထင်မှတ်မိလေ၏။
မှန်မိခင် ဒေါ်ထိုက်ထိုက်သည် အပေါ်ထပ်ရှိ သီးသန့်
ညွှန်ခန်းတွင် ပြန်ကျနေသော စာအုပ်များ၊ သီချင်းခွေများကို
စားပွဲပေါ်၊ ထိုင်ခုံပေါ်နှင့် တယ်လီဗီးရှင်း ထည့်ထားသော
ပေါ်မှ ကောက်သိမ်းကာ သူ့ နေရာနှင့်သူ ထားသိုနေသည်။
'စကြဝဠာက ကိုပြည်ဟိန်း ရောက်နေပါတယ် မမ'
ဒေါ်ထိုက်ထိုက်၏ မျက်နှာတွင် ဝမ်းပန်းတသာ ရောင်ခြည်
ငင်းပိတ်သွား၏။

'ခေါ်ခဲ့လေ မလုံး'

'အောက်ထပ်မှာ မှန်နဲ့ စကားပြောနေကြလို့ပါ'

'ဪ...ဪ...ဒါဆိုနေဖလေဖေ၊ ငါပဲ ဆင်းသွား
မယ်'

ဒေါ်ထိုက်ထိုက်သည် ကြွက်မကြီး လိုတော့ သားမက်
လောင်းကို ကမ္ဘာအနှံ့၊ အလွှာအနှံ့ လိုက်မရှာချင်ပေ။ ငွေနှင့်
ထပ်ရသည့် အယူအဆမျိုးကိုလည်း သူမကတော့ ပယ်
ခဲ့သည်။ ဆရာဝန်တွေ အင်ဂျင်နီယာတွေကို ဘွဲ့နှင့် ပိုက်ဆံ
ယူဟုတ် ရာထူးအရှိန်အဝါ တွက်ချက် ဖလှယ်ကြရာဝယ်
ဘွဲ့နှင့် သံယောဇဉ် မရောယှက်သောအခါ အိမ်ထောင်ရေး
အကျိုးမကြာမတင် ပြိုကွဲပျက်စီးကြရကြောင်းတော့ ဒေါ်ထိုက်
ထိုက် မြင်တွေ့ရဖန်များခဲ့ပြီ။ မှန်ကို ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင် ကိုယ့်

၈၀ ပြောစဉ်

အသိုက်အဝန်းမှာပဲ သံယောဇဉ်များစွာနှင့် ဘဝမြှုပ်နှံ ကျင်လည်စေချင်သည်။

နှစ်ဘက်မိဘသဘောနှင့် ဇွတ်စီစဉ်ရနိုင်သည့်ခေတ် မဟုတ်တော့ပြီဖြစ်ရကား၊ ကလေးတွေ သဘောကို တွက်ချက်စောင့်ဆိုင်းနေကြရသည်။

မောင်ပြည်ဟိန်းသည် မှုန်ကို ချစ်သည်။ မြတ်နိုးသည်ဟု ဒေါ်ထိုက်ထိုက် ယုံကြည်သည်။ သို့သော် မှုန်ကို သူ ထိတ်လန့်နေဟန်တူလေသည်။ ဒေါ်ထိုက်ထိုက်တို့လည်း မှုန်ကို လန့်ကြရတာပါပဲ။

မှုန် တက္ကသိုလ်ဆုတ်စတုန်းက အိမ်ထောင်သည် တစ်ဦးကို အရှူးအမူး ချစ်ကြိုက်ခဲ့စဉ် ဒေါ်ထိုက်ထိုက် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေးကို အလှူနေအစ ပြည့်စုံလျက်နှင့် ဘဝရေတိမ်မနစ်စေချင်။ ထိုစဉ်က သမီး၏ချစ်သူကို တောင်းပန်ဖြားယောင်းကာ အိမ်၊ မြေ၊ ကားနှင့် ငွေငါးသောင်းပေးပြီး သမီးကို ရွေးနှုတ်ခဲ့ရသည်။ သည်အကြောင်းကို သမီးသွယ်ဝိုက်သိရှိစေခဲ့ခြင်းဖြင့် သမီးသည် ထိုအချစ်ကို စိတ်ပြတ်နာကျည်းစွာ ဇာတ်သိမ်းနိုင်စေခဲ့လေသည်။

‘ဦးသာဒွန်းပြောတာ နည်းလမ်းကျတယ်မှုန်၊ မှုန်ဆီက တရားမဝင်တဲ့ သစ်လုံးတွေကို ခွဲပစ်ဖို့ ဦးစားပေးရမှာပေါ့၊ ဒါက ပြဿနာ တက်နိုင်တယ်’

မစ္စိမစာပေ

မှုန်ကား ကိုပြည်ဟိန်းထံမှ သစ်ခွဲစက်၊ လျှာထိုးစက်သဘော တရားများကို နားမဝင်ပေ။

စက်မလည်နိုင်သော ကန် သတ် ချိန် ကြောင့် စိတ်ပျက် တိုခတောင်းနေရာမှ လျှပ်စစ်စွမ်းအင်ကို ထိန်းအုပ် ချုပ်ကိုင်နိုင်လေသော ဦးထွန်းတောက်ထံ စိတ်ပျံ့လွင့်သည်။

‘မှုန်ရဲ့ ကိုယ်တို့ ဘိုးတွေ ဘီတွေ လက်ထက်တုန်းက မြန်မာပြည်မှာ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေါ်ထွန်းစ မဟုတ်လား၊ လျှပ်စစ်အားသုံးဖို့ဆိုတာ အတော် တရားချ စည်းရုံးယူရတော့တဲ့ အဲဒီတော့ အဲဒီတုန်းက မြင်းကောင်ရေ တစ်ရာအား စပေါ်ပေးသားတယ်ဆိုတာ လက်ခံနိုင်တဲ့အင်အားရှိခဲ့လို့ပေါ့မှုန်၊ ခုတော့ ဓာတ်အားသုံးတဲ့ နေရာတွေဟာ အိမ်တိုင်းစေ့၊ ရုပ်ရှင်ရုံ၊ စက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံ၊ ဆေးရုံ။ ဒါတုင်မက ရေခဲသေတ္တာ၊ မီးပူ၊ မီးဖို၊ ထမင်းအိုး၊ ပေါင်းအိုး၊ သုံးစွဲအားနဲ့ ထုတ်လုပ်အား မနိုင်နင်းအောင် ဖြစ်လာပြီမှုန်၊ ဒါတောင် မှုန် စဉ်းစားကြည့်၊ အခု ဒီဇယ်အားအပြင် ရေအား၊ ဓာတ်ငွေ့အား၊ ရေခန်းငွေ့အား အဘက်ဘက်က တိုးတက် ဖြန့်ဖြူးပေးနေတာပဲ’

စသော ဦးထွန်းတောက် လျှပ်စစ်တရားဟောသံသည် မှုန် အာရုံဝယ် လွှမ်းခြုံလာနေသည်။ သူ့တရားမဟုတ်၊ သူပါ။ မှုန် ငယ်ငယ်က ကြားဖူးသော စကားတစ်ခွန်းရှိသည်။ သိချင်း မဟုတ်၊ သိချင်း သိဆိုသူပါတဲ့။ သူ့ကို မှုန် မကြာခဏ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တိုင်း သတိရရနေပေသည်။

မစ္စိမစာပေ

‘မုန့်ဘာတွေ ငေးနေတာလဲ’

‘ဟင်...ဘာလဲ ကိုကို’

ကိုပြည်ဟိန်းသည် သူ့ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ရင်း လှုပ်ခနဲ ပြန်
မေးလိုက်သော မုန့်ကို အံ့အားသင့်လျက် ငေးကြည့်နေ၏။

‘မုန့်...ဘယ်သူ့ အကြောင်း စဉ်းစားနေတာလဲကွာ’

မုန့်သည် ထူးထူးခြားခြား ပါးကလေးတွေ နီမြန်းသွား
အောင်ပင် ရှက်သွေးပြန်းသည်။

‘အိုး...ဆောရီး ပြောပြော၊ မုန့်...’

‘ရပါတယ်ဗျာ၊ ကဲ...ကဲ မုန့်စိတ်မဝင်စားလို့ အချစ်နှင့်
သူ၏ကိုကို ဆိုတဲ့ရုပ်ရှင် သွားကြည့်ဖို့ စဉ်းစားနေတာ မဟုတ်
လား၊ အဲဒီကားထဲမှာ သုမောင် တော်တယ်ကွ၊ ခင်သီတာ
ထွန်းလဲ တော်တာပါပဲကွာ’

ကိုပြည်ဟိန်းသိလျက်နှင့် တမင်တကတု သိသိသာသာ စကား
လွဲပြောနေသည်ကို မုန့်မှာ အထူးခွကျလှသော အနေအထား
နှင့် တုံ့ပြန်စရာစကား ရှာမတွေ့ပေ။

‘ပြောပြော ရောက်နေတာကြာပြီလားသား၊ ကားတွေတစ်စီး
ပြီးတစ်စီး ဝင်ထွက်နေတော့ ပြောပြောကားသံ ခွဲခြားမသိလိုက်
တော့ဘူး သားရေ’

ဒေါ်လုံး ပြင်ပေးလိုက်သော အအေးနှင့် ကျောက်ကျော
ဗန်းကလေးကိုင်ကာ ဒေါ်ထိုက်ထိုက် ရောက်ရှိလာသည်။

မုန့်သည် စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားကာ ထိုင်ခုံအလယ်ရောက်
အောင် ပြင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

ကိုပြည်ဟိန်းကား မုန့်၏ ကိုကိုအကြောင်း စဉ်းစားနေ
သည်။ မုန့်၏ တစ်ချိန်က ချစ်သူကို မုန့်က ကိုကိုခေါ်ဖူးနိုင်
ကောင်းစေကာမူ ထိုသူသည် မိသားစုခေါ်ကာ မလေးရှားသို့
နှစ်ရှည်လများ အလုပ် သွားလုပ်နေပြီသား။ ခုခေတ်ကတော့
ချစ်သူ ရည်းစားကို အရွယ်မကွာလည်း ကိုကိုခေါ်တာပဲမို့
အသက်အရွယ်အား မှန်းဆရမည်မထင်။

မုန့်အတိတ်ကို သူမေ့ပျောက်ပစ်နိုင်သည်။ ဤမျှပြည့်စုံသော
မိန်းကလေးတွင် ချစ်ယွင်ချွက် တစ်ခုတလေ ရှိနေနိုင်တာပဲ။

သို့သော် ယခုလို အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် စဉ်းစားနေရ
သော အခါသမယမှာတော့ မုန့်အသည်းနှလုံး ပြဿနာကို
ဘွဲ့ဖက်စဉ်းစားရမှာပါ။

သူသည် အချစ်ကိုမကိုးကွယ်ပေ။ သို့ဖြစ်လင့်ကစားတစ်ဘက်
လူ အလိုမတူပဲ ဇွတ်လက်ထပ်ယူရသော အိမ်ထောင်ရေးမျိုးကို
လည်း သူ မတည်ဆောက်နိုင်ပေ။

မုန့်၏ ကိုကိုသည် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်း သူ မသိနိုင်သော်
လည်း သူ့ကိုတော့ ဒုက္ခပေးတာ အမှန်။

မုန့်တို့ အိမ်မှအပြန်တွင် နဂိုကမှ မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးသော
သူ့အိမ်ထောင်ရေးသည် ပို၍ ဝေးကွာမွေးမြိုန်သွားပြန်လေ၏။

မြေအောက်လှိုင်း ပေါက်သွားသောကြောင့် ဝင်းရုံးအဖွဲ့
နှင့်အတူ သွားရောက်ပြုပြင်ရသည်မှာ မနက် ဝေလီဝေလင်း
ကတည်းက နေ့လယ် နှစ်နာရီထိုးသည့်တိုင် မနေမနားမို့
ဦးထွန်းတောက် မျက်ကွင်းပင် ချောင်ကျနေခဲ့ပြီ။

လက်ထောက်မြို့နယ်အင်ဂျင်နီယာအက်စ်အေအီးဦးသော်က
မှာ လေအောင့် လေနာ ထ,လာသဖြင့် နေ့လယ်တစ်ချက်ထိုး

ခါနီးလောက်တွင် ရုံးသို့ ပြန်နှင့်စေရတော့သည်။ မိုးထဲ လေထဲ အလုပ် လုပ်ရင်း လက်ဖက်ရည်ချည်း မှာသောက်နေကြသောကြောင့် လေမထ, ပဲလည်း ဘယ်နေပါတော့မလဲ။

အချို့ မြေအောက်လှိုင်းများမှာ သက်တမ်းပြည့်လွန်နေပြီး လျက် မလဲလှယ်ရသေးပဲ ကျန်ရှိနေတတ်သေးရာ ခံနိုင်ရည်နည်းပါးလေသည်။ အထူးသဖြင့် မိုးတိုင်းမှာ ပို၍ ထိခိုက်ပျက်စီးပြီး မကြာခဏ ဓာတ်အားအဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်ရလေ့ရှိလေ၏။

အပြစ်ရှာဖွေတွေ့ရှိ ပြုပြင်ပြီးသွားသော အခါမှာတော့ အကြမ်းခံ၊ ရေစိမ့်ခံ ဦးထွန်းတောက်သည် ကားကို ကိုယ်တိုင် မမောင်းနိုင်တော့ဘဲ ဦးသိန်းတိုးကို ကားသေ့ ပြန်ပေးကာ မွေးငိုက်လိုက်ပါလာတော့သည်။

‘ခင်ဗျားအိမ်မှာ မနက်စာ ကျန်ပါဦးမလား ဦးသိန်းတိုး၊ ညနေစာလဲ ချက်ရဦးမယ် မထင်ဘူး၊ ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်စားပေးတော့’

‘နှစ်ယောက်စာ ကျန်ပါမလား ဆရာ’

ဦးသိန်းတိုး၏ဇနီးမှာ မူလတန်းပြဆရာမဖြစ်သည်။ တာဝန်ကျရာ ကျေးရွာသို့ သာရဝေဂါရတားအမိ မနက်ခြောက်နာရီခွဲထ, လိုက်သွားရလေ့ရှိပြီး ညနေအပြန်တော့ ကြုံရာကားနှင့် ပြန်လာရလေရာ အများအားဖြင့် အိမ်အပြန် နောက်ကျလေ

သည်။ ကလေးတွေကလည်း ထမင်းအိုး ဖြောင့်ဖြောင့်မတည် တတ်သေးသော အရွယ်တွေ။

‘မကျန်လဲ ဝယ်ခိုင်းမယ်ဗျာ၊ ဆိုင်တွေနီးသားပဲ’

ဦးထွန်းတောက်သည် သူ့ကိုခေါ်ဖိတ်သော ထမင်းစားပွဲများမှအပ ဆိုင်တွင် ထိုင်စားခဲသည်။ နှမတွေ ကျောင်းနေစဉ် သူနှင့် သူ့ဖခင်ကြီးသည် ချိုင့်ဆွဲစားရလေ့ရှိသော်လည်း သူ့အိမ်သို့သာ အရောက်ပြန်လာပြီး ထမင်းစားမြဲ ဖြစ်လေသည်။

ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်ရကား အိမ်တွင် မိသားစု စုံစုံညီညီ ရှိနေသည်။

ဦးထွန်းတောက်၏ဖခင် ဦးစည်သူသည် ညှော်ခန်းတွင်ထိုင်ကာ တစ်ယောက်တည်း ဂျစ်ဆော့ပဟေဠိ (အပိုင်းအစငယ်များကို ဆက်ကာ ရုပ်ပုံတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာစေသော ကစားနည်း) ကို ဆက်စပ်ရင်း သူ့အချိန်များကို ကုန်ဆုံးစေလျက် ရှိသည်။ မုဆိုးဖို သူ့အဖို့ လမ်းလျှောက်ထွက်၊ ပြီးတော့ စာဖတ်ရင်း၊ ရေဖိုယုံနားထောင်ရင်း သားသမီးတွေ ငယ်၊ ဥက ဥာဏ်ဇမ်းဆော့ကစားသော ဂျစ်ဆော့တွေကို ဆက်စပ်ရင်းသာ အိမ်စောင့်ရလေ့ရှိလေသည်။

‘ကိုကိုပြန်လာပြီဟေ့ သမီးကြီး’ဟု အိမ်ခန်းထဲသို့လှမ်းပြီး အသံပြုခြင်းသည် ဦးစည်သူ၏သားကို နှုတ်ဆက်ခြင်း မည်ပေသည်။

‘မပုလဲ’ ကိုကို့ကို နှင် ထမင်းပြင်ပေးလိုက်ပါ။ ဟင်းချိုလဲ နွေးလိုက်ဦးနော်’

ဒါက သူ့ညီမအကြီး မဥမ္မာမှ အငယ်ဆုံးပုလဲသို့ ညွှန်ကြားသံ။

အပ်ချုပ်စက်နင်းသံ ကြားနေရသဖြင့် ဥမ္မာစက်ချုပ်နေကြောင်း သူ့ သိနိုင်ပေသည်။

‘ဘာဟင်းလဲ ပုလဲ’ ဟု သူ ရေစိုထိုင်းနေသော ရှုပ်အင်္ကျီချွတ်ရင်း မေးသည်။

‘ငါးခူငင်းကော့ကိုကို၊ ယဲယိုရွက်နဲ့ချက်ထားတာ၊ ဘူးသီးဟင်းခါးနဲ့၊ မဆိုးပါဘူး နုနွင်းများတာ တစ်ခုပဲ’

‘ဘယ်မှာ နုနွင်းများလို့လဲ၊ ငါးဟင်းဆိုတာ မညှိအောင် နုနွင်းခော့ ထည့်ရတာပေါ့၊ သူ့ဖြင့် ဘာမှ မချက်တတ်ဘဲနဲ့ များ’

ပုလဲ၏ ရိုးသားဟန်ရှိသော ခနဲတုံ့အဖြေအဆုံးတွင် ညှိခန်းအပြင်ဘက် ဝရန်ဘာဆီမှ ညီမအလတ် သိတဲ့အသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။ သိဘာလက်ရာမှန်းသိလိုက်သောဦးထွန်းတောက်က စပ်ပြဲဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူအား လှမ်းကြည့်သည်။

ဦးစည်သူကတော့ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် အိပ်ခန်းထဲမှ ထတီးလျော့ရဲရဲ ပြင်ဝတ်ရင်းထွက်လာသောပုလဲကို ‘ဟင်း ဟမ်း’ ဟန်တားသည်။

ပုလဲက အစ်ကိုကြီး နောက်ပါးမှ ကပ်ပါလာသော ဦးသိန်း

ထိုးကိုမြင်မှ ပြောင်ချော်ချော် မျက်နှာပေးကို ပိုးသတ်ကာ ထမင်းစားခန်းထဲ သုတ်ခနဲ ဝင်ပြေးလေသည်။

ဦးထွန်းတောက် ဟတ်ချိုးတစ်ချက် ချေဆတ်သည်။

‘ကိုကို မိုးမိလာသား၊ ရေမချိုးနဲ့တော့ အဝတ်လဲလိုက်၊ ဥမ္မာ ကိုကို ခုတင်ခြေရင်းမှာ ထုတ်ထားပေးတယ်’

သူသည် ဦးသိန်းတိုးအား ညှိခန်းကုလားထိုင် တစ်ခုကို ညွှန်ပြုထိုင်စေသည်။

ပြီးတော့ သူနှင့် ဖခင်ကြီး၏ အိပ်ခန်းထဲဝင်၍ မျက်နှာ သုတ်ပုံ၊ ယူပြီး ထွက်လာကာ မျက်နှာ၊ ဆံပင်တို့ကို သုတ်ရင်း ဝရန်ဘာဘက် ခေါင်းပြု၍ ချောင်းကြည့်သည်။

ညီမလတ်သိတာက ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် စောင်ပါး တစ်ထည်ခွဲကာ ဝတ္ထုစာအုပ်ဖတ်နေသည်။

‘မိုးကလေး တဖွဲဖွဲ ရွာနေတာကြည့်ရင်း စိတ်ကူးကလေး ယဉ်ပြီး ဝတ္ထုဖတ်နေတာပေါ့လေ၊ ဖျားနာနေပါ့မယ် သိတာမှ’

ဦးစည်သူသည် စိတ်တိုဘောင်းသံဖြင့်

‘သူ့ကို လူမမြင်အောင်ပုန်းပြီး ဝတ္ထုဖတ်နေတာ၊ သက်သာခိုနေတာ’ ဟု ဆိုသည်။

သည်တစ်ကြိမ် သိတာ တစ်စုံတစ်ရာမတုံ့ပြန်ပေ။ ဆိတ်ဆိတ်နေတာ ဝန်ခံခြင်းဖြစ်လေ၏။

‘ကိုကိုရေ၊ ထမင်းခူးပြီးပြီ’

မီးဖိုထဲမှ ပုလဲက လှမ်းအော်သည်။

‘လာ...ဦးသိန်းတိုး စားကြစို့၊ စားပြီးယင် အချိန်ပို ဆင်းရဲဦးမယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတော့ ပြန်ပေတော့၊ ကျွန်တော်လဲ လက်မှတ်ထိုးစရာရှိတာ ထိုးပြီး ခဏနားရမယ်၊ လိုင်းတော့ ဘရိတ်ဒေါင်းဖြစ်ဖန်များတော့ လူလဲ ကြာလေ ဘရိတ်ဒေါင်း ဖြစ်လေပဲဗျို့’

ပုလဲ ဟင်းချိုနွေးနေသည်ကို မစောင့်တော့ဘဲ၊ ဦးထွန်းတောက် ထမင်းလွေးတော့သည်။ သူ့ကား ထွေထွေရာရာကြေးများလေ့မရှိ၊ အိမ်မှာစားရသမျှ ဘာနှင့်ဖြစ်ဖြစ် ဝင်သလောက် စားသွားတတ်သူ ဖြစ်လေ၏။

‘ကေဘယ်လ်က ပေ့လဲတံဝင်နေတာသိတယ်၊ နေရာကို အက်စ်တီမိတ်လုပ်လို့လဲ မရဘဲ ဖြစ်နေတယ်၊ ဘက်စ်လက်ဘ်ကလဲ ရှာတာပဲဗျ။ လူညီလို့ ခော်သေးတာဗျာ၊ မိုးထဲလေထဲမှာ တော်ရုံ စိတ်ရှည်တဲ့လူတောင် သိပ် ဆွဲဆန့်နိုင်တော့တာ မဟုတ်ဘူးဗျ’

ဦးသိန်းတိုးသည် ဤမျှကိုတော့ သဘောပေါက် အမိလိုက်နိုင်သည်။ သူသည် လျှပ်စစ်ရုံးတွင် ယာဉ်မောင်းလုပ်သက်ကြာခဲ့ပြီမို့ တော်ရုံ လျှပ်စစ်ဗဟုသုတတော့ ကြွယ်ဝနေပေပြီ။ သို့တစေ ဦးထွန်းတောက် တစ်ခါတစ်ရံ ပြောလေ့ရှိသော လျှပ်စစ်စွမ်းအင် ပညာအဆင့်အထိမူ လိုက် မမီ တတ် ပေ။ ထို့ပြင် သူသည် ထမင်းတစ်ခါစားလျှင် စလယ်ဝင်လောက်

လျှောက်နဲ့ ဝင်သူ ဖြစ်လေရာ ဆရာစကားပြောစဉ် ထမင်းလုတ်ဆက်သွင်းရန် ခေတ္တဆိုင်းငံ့ရသည်ကို စိတ်ပင်ပန်းနေရလေ့ရှိပေသည်။

တယ်လီဖုန်းသံ မြည်လာသည်။

‘အို...ဘုရားသခင်၊ မြေအောက်ကေဘယ်လ် ဘရိတ်ဒေါင်းတော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့’

ဦးထွန်းတောက်၏ ဆုတောင်းကြောင့် ဦးသိန်းတိုး ပြုံးသည်။

‘ကိုကိုရေ...မနောဟရိက ဖုန်း’ ဟု မသိတာ လှမ်းခေါ်သည်။

‘ဘာကိစ္စတုံး...’ ဟု ပါးစပ်ထဲ ထမင်း ပလုတ်ပလောင်းနှင့် ပြန်မေးသည်။

‘ဘာကိစ္စတုံးဆိုတော့၊ အင်း...ဘရိတ်ဒေါင်း မဟုတ်ယင် ဘရိတ်ဒန်စ်ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့’

မသိတာ စကားအဆုံးတွင်

‘သိတာ... ပေါက်ကရတွေ၊ ကြားသွားမယ်’ ဟု ဖခင်ကြီး ဟန့်တားသည်။

‘မကြားပါဘူး၊ ဖုန်းခွက်ကို လက်နဲ့ အုပ်ထားပါတယ်’ သိတာက ဖုန်းဆက်ပြော စုံစမ်းနေလေသည်။

ဦးထွန်းတောက်ကား နေရာမှ မရွေ့၊ ထမင်းစားလည်း

၉၂ ပြောစကား

လုံးဝမပျက်ပေ။ တယ်လီဖုန်းလာတိုင်းသာ သူ့ အစားပျက် ရလျှင် အသက်ပင် ရှည်နိုင်ဖွယ် မရှိ။

‘ကိုကိုရေ... ကိစ္စရှိလို့ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊ ဗွီဒီယို ဖွင့်မရလို့ နည်းနည်း မေးချင်လို့ပါတဲ့’

‘ဘယ်သူတုံးဟ... ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ဟာ၊ ဗွီဒီယိုကက်ဆက် ပြင်ဆိုင် မှတ်နေသလား မသိပါဘူး’

သိတာ ခစ်ခနဲ ရယ်သည်။

‘မသိဘာရေ... ဘယ်သူလဲ ဟင်’ ဟူသော ပုလဲ၏ စင်စုသံ။

‘ကိုကို... လဲ မှန်နှင်းတဲ့၊ သိတာ မပြောတတ်ဘူးလား။

ဗွီဒီယိုဖွင့်ပြီး ဘရိတ်ဒန်စ်ကြည့်ဖို့ ဖြစ်မှာ’

ဦးစည်သူ ထပ်မံ ဟန်တား မာန်မဲသည်။

ဦးထွန်းတောက်သည် ငါးဟင်းတစ်ဇွန်း ခပ်စားယင်း ထမင်းပွဲမှ အမြန်ထွက်ခွာသည်။

ဦးသိန်းတိုးသည် ယခုမှပင်စိတ်လွတ်လက်လွတ် ထမင်းလုတ် ကြီးကြီး သွင်းနိုင်လျက် မနာဟရီကိုပင် ကျိတ်၍ ကျေးဇူး တင်မိတော့၏။

‘ဟလို... ထွန်းတောက်ပါ’

‘မှန် စကားပြောနေတာ ကိုကိုရဲ့၊ နေ့ခင်း တစ်ရေးတစ်မော နှပ်နေသလား ဟင်’

မှန်၏ ချဲ့နှဲ့သံသည် နားဝင် ပီယံ ငြိမ်ညောင်းစွာ သူ့

နားထဲ စိမ့်ဝင်သွားသည်။

‘နေ့ခင်း မအိပ်တတ်ပါဘူးဗျာ၊ အိပ်ဖို့ အခြေအနေ မပေး တဲ့ ဘဝဆိုတော့ မအိပ်ဖြစ်အောင် အကျင့် လုပ်ထားရတယ်’

လက်ထဲ စာအုပ်ကိုင်ယင်း တယ်လီဖုန်းနားမှ မခွင့်ဘဲ ပေ သံကာ စပ်စုနေသော သိဘာက အစ်ကိုကြီး စကားကို မဲ ရဲ့ ဆန့်ကျင်သည်။

‘ဘာလို့ အိပ်ဖို့ အခြေအနေ မပေးတာလဲ၊ ဒီနေ့ ရုံး အား လုံးပဲ ကိုကိုရဲ့’

‘ကျွန်တော်တို့တော့ မအားရပါဘူးဗျာ၊ မနက်စာ ခုမှ စားရတယ်၊ ပြီးယင် ရုံးဆက်သွားရဦးမှာ၊ ဒီနေ့အချိန်ပို ဆင်း ခြဲရတယ်’

လဲ မှန်နှင်း ငွေထွေ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

‘တစ်ရုံးလုံးလား’

‘စီမံရေးရာတွေပါ၊ ပုံသေပိုင် ပစ္စည်းစာရင်းကောက်ရတာ လိုက် ရှိပြီ၊ ဒီနေ့တော့ စောစော ပြီးမှာပါ’

‘ခါတိုင်းကော...’

‘ခါတိုင်း... မနေ့ကလား... မနေ့က ည ကိုးနာရီ၊ တစ်နေ့ ကလဲ ဆယ်နာရီ ထိုးသွားတယ်ဗျ’

‘ဘာလဲဟင်၊ ပုံသေပိုင်ပစ္စည်းဆိုတာ’

‘ဥပမာ မိတာလုံးရေ အမျိုးအစား ဘာညာပေါ့ဗျာ၊ ပြီးတော့ အဆောက် အအုံ ဘယ် နှစ်ခု၊ အ မြင့် ရေိ ယာ ဘာညာ...’

သိတာသည် အစ်ကိုဘက်သို့ တိုးသည်ထက် တိုးကပ်လာသည်။

ဦးစည်သူသည်

‘သိတာ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်ပြန်၊ ဖုန်းသံဆို တယ်ကြားတယ်၊ အလုပ်ဆို မလုပ်ဘူး’ ဟု ခပ်ငေါက်ငေါက်ဆိုတော့

အိပ်ခန်းထဲမှ ပုလဲကလည်း

‘သူ မျှော်စရာ ဖုန်းရှိလို့ ဖြစ်မှာ’

ဟု အဆင်းတွန်းသည်။

သိတာ စူစူအောင့်အောင့်နှင့် ဝရန်တာသို့ ပြန်ထွက်သွားတော့၏။

ဦးစည်သူသည် သိတာကအစ်ကိုဖြစ်သူအား ကလေးဆန်စွာ အနှောင့်အယှက် ပေးနေသည့်အတွက်တားမြစ်နေရသော်လည်း သူကိုယ်တိုင်လည်း သားထံ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖုန်းဆက်လာသည်ကို စိတ်ဝင်စားမိသည်သာ။ အထူးသဖြင့် သား၏ သွက် လက် သော ဟန်၊ မြူးကြသောအသံတို့ကြောင့် သားနှင့် ယင်းမိန်းကလေး အကျွမ်းတဝင်ရှိကြကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်ကာ အတိုင်းအတာကိုသာ အကဲခတ်နေရတော့၏။

ဇနီးရှိစဉ်က သူ ပင်စင်ယူပြီးလျှင် အစိုးရ တိုက် ခန်းမှာ နေကြ မည် ဟု လျှောက်လွှာတင်ထားခဲ့သေးသည်။ သူကား တက္ကသိုလ်ဆရာတစ်ဦးအဖြစ်နှင့် ရိုးရိုးသားသားလစာသာ မှီခို

ပြီး သားသမီးများကို ပျိုးထောင်ခဲ့လေရာ ပင်စင်ယူသောအခါ လက်ထဲမှာ စုဆောင်းထားငွေ မည်မည်ရရ ဘာမျှမရှိသေးပေ။

ဇနီးသည်မရှိမှတော့ သားနှင့်သာ လိုက်နေကြမည်ဟု သား ပြောင်းရွှေ့ လေ့ရာ တသိတတန်း ကြီး လိုက် ပါကြ ရင်း သားငယ်သူရိန်က အလျင်ဆုံးအလုပ်ဝင်ကာ တစ်ယောက်တည်း ဘျန်နေရစ်သည်။ သမီးကြီးဥမ္မာကတော့ သားကြီး သည်တိုင်း သဲ ပြန်ပြောင်းလာချိန်တွင်မှ အလုပ်ရတာမို့ အစ်ကိုရသော အိမ်မှာပဲ တစ်ဆက်တည်းနေထိုင်သည်။

သားကြီး အိမ်ထောင်ကျသွားလျှင် သူတို့ နေရေးထိုင်ရေး တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲသွားနိုင် ပေမည်။ သမီးထွေးပင် တက္ကသိုလ်ဆရာကနေပြီမို့ သူ ပူပင်ခြင်းတော့ မရှိလှပေ။ သူ ကိုယ်တိုင်က ပညာဂုဏ်တစ်ခုတည်းနှင့် ကိုယ့်ဘဝခရီး ကိုယ် ကြောင်းခဲ့ရဖူးလေရာ သားသမီးတွေမှာ ပညာအမွေပါသွား ချင် လုံလောက်ပြီဟု သူ ရိုးစင်းစွာ ယူဆရောင့်ရဲပေသည်။

သားကြီးသည် မိဘများအပေါ် စိတ်ချမ်းသာမှု ပေးခဲ့ကာ နှင့်နှမများကိုလည်း ဝေ ဝေ ရှောက် ကြည့် ရှု ခဲ့ ပေ သည်။ သားကြီးအနေနှင့် အိမ်အိမ်ထူထောင်ရန် အချိန် သင့် ရုံ မ က သချိန်ပင် လင့်ရှ်နေပြီ။ အသက်ခုနှစ်ဆယ်နီးသည့်တိုင် သား သမီးတွေ လက်မလွတ်သေးဘဲ ကသိနေမှာကိုတော့ သူ စိုးရိမ် နေသည်။

‘အခုမှ မနက်စာ စားရတယ်ဆိုတော့ လေခံနေရောပေါ့နော်၊ စားလို့ဝင်သေးရဲ့လားကိုကို’

‘ညီမချက်ထားတဲ့ ဟင်းကလဲ စားမကောင်းတာနဲ့ အတော်ပါပဲဗျာ’

သိတာသည် ဝတ္ထုဖတ်နေခိုက် ခိုင်းလျှင် မကြားတတ်သော်လည်း သူမချက်ပြုတ်ထားသောဟင်းနှင့်ပတ်သက်လျှင် တစ်လုံးမလွဲနားထဲ ရောက်ပေသည်။

‘ကိုကိုနော်...သူ့ကိုယ်သူ လူပျိုကြီးမှန်း ကြေငြာချင်တာနဲ့ ဒီက ပိန္နဲပင်ကို ဆွဲထည့်မနေပါနဲ့’

ဝရန်တာပြတင်းမှ ခန်းဆီး ဖယ်ကာ ပြောလိုက်သော သိတာအသံစူးစူးကြောင့် ဦးထွန်းတောက် ကယျာကယာ ဖုန်းခွက်ကို လက်ခံနှင့်ကာထားလိုက်ရသည်။

‘လူပျိုကြီးမှန်း မှန်သိပြီးသားပါလို့ပြောလိုက်လေ ကိုကို၊ အခု ကိုကို့ကို စ, နေတာ ဥမ္မာလား၊ သိတာလား၊ အယေဆိုးကလေး ပုလဲလား’

သူ့နှုမများ၏ နာမည်ကို လဲ မှန်နှင့် မှတ်မှတ်ရရ ရှိသောကြောင့် သူ အံ့သြပွဲရယ်သည်။

‘အလတ်’

‘ဪ...သိတာ’

‘ဟုတ်တယ်’

‘သိတာက ချက်တတ်တာတော်သေးတာပေါ့၊ မှန်က တဲဥတောင် မပြုတ်တတ်ဘူး’

‘ဒါပေါ့ဗျာ၊ မနောဟရီဟာ တဲဥ ပြုတ်တတ်တယ်လို့ ဒဏ္ဍာရီထဲမှာတောင် မပါပါဘူး’

သူသည် သိတာကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ခပ်သောသော ပြန်ပြောယင်း ပျော်ရွှင်လာသည်။ မှန်၏ လိုက်လံသော ရယ်သံကလေးသည် သူ့ရင်ထဲတိုင် တိုးဝေ့ ကျီစယ်နေ၏။

‘အခု ဘာကိစ္စလဲ မှန်’

‘ကိစ္စရှိမှ ဆက်ရမယ်လား၊ မသိပါဘူးနော် ရုံးပိတ်ရက်ဆိုတော့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့များ ဆက်ဆံနိုင်သလားလို့ပါ’

‘ဟာ... အဲဒါလိုမဟုတ်ပါဘူး မှန်ရဲ့၊ ကိစ္စ မရှိ ရှိရှိ ဆက်သွယ်နိုင်ပါတယ်ဗျာ’

ဦးထွန်းတောက် ခေါင်းခါခါလက်ကကော ပြောဆိုဟန်ကို သိတာ ခစ်ခနဲရယ်ရင်း အစ်ကိုလူပျိုကြီးကို ဆက်မနှော့ဖို့ ယှက်တော့ဘဲ ဝရန်တာမှာအေးအေးဆေးဆေးပြန်လှိုင်းပြီးသား ပြုံး၍ နားစွင့်နေတော့သည်။

‘မှန် ဗွီဒီယိုဒက်ခိ ဝယ်လာတယ်ကိုကို၊ ဆိုင်မှာတုန်းကတော့ ဆိုင်ကပြဘာပဲ၊ အိမ်ရောက်တော့ မှန် ဖွင့်တတ်တော့ဘူး၊ ဆိုင်မှတ်လို့ ဆက်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကို့ကို ညာစာစားဖို့ ဖိတ်ပြီး ဦးဦးဖျားဖျားလဲ ပြချင်လို့ပါနော်’

စောစောက ဦးထွန်းတောက် ထမ်းစားရင်း ညည်းညူ
သည်ကို မှန်ကြားကာ ခပ်ဆူဆူ ပြောခြင်းဖြစ်သော်
လည်း ဦးထွန်းဘောက်ကား သူ့စကားသူ မမှတ်မိတော့ပြီ။

‘မှန် ဒက်ခံက ဘာအမျိုးအစားလဲ’

‘တိုရှိဘာ’

‘မဟုတ်ဘူးလေ၊ စစ်စတစ် ၄ ခုလား၊ ၁၁ ခုလား၊ ၁၆ ခု
လား’

‘အလဲပင်းစစ်စတစ်ကိုကို၊ တိပိက တွမ်တီးအင်ချက်စ်’

‘ဖွင့်လို့ ရရမှာပေါ့’

‘မှန်မှ မဖွင့်တတ်တာ’

‘ကောင်းပြီလေ အိုဗာတိုင်ပြီးယင် လာခဲ့မယ်၊ ပြစ်မလား’

‘ဖြစ်ပါတယ်၊ ကိုကိုအားမယ် အချိန်ပေါ့၊ တိပိလဲ
ဆယ်ခုလောက်ရှိနေပါတယ်၊ ကိုကိုကြိုက်တာ ရွေးကြည့်နိုင်တာ
ပေါ့နော်၊ ကိုကို လာစေချင်လို့ ဖုန်းဆက်တာပဲ၊ မလှာမချင်း
စောင့်နေမှာ’

‘ကိုယ်လာခဲ့မှာပါ’

‘မှန် စောင့်နေမှာနော်၊ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်’

တစ်ဘက်မှဖုန်းချသံကြားပြီးမှ သူ့လက်ထဲမှတယ်လီဖုန်းကို
ချသည်။

‘ဟာ...ဦးထွန်းတိုး ထမ်းစားဝရဲလား၊ မြန်လှချည်လား’

‘ဘရာဇီလ်မှ အဝမစားယင် သိန်းတိုးအသားခန်းရောပေါ့
သေရယ်’

‘ခင်ဗျား အိမ်ပြန်နားတော့၊ ညအိုဗာတိုင်သမားတွေ
ပြန်တော်ပဲ လိုက်ပို့လိုက်တော့မယ်’

‘ကျေးဇူးပါပဲဆရာ၊ အထွေးဆုံးကောင်မက ကိုယ် ငွေငွေ
နားနေတာ၊ ဒါဖြင့် ပြန်မယ်ဆရာ’

ဦးထွန်းတောက်သည် ဦးထွန်းတိုး အုပ်ဆိုင်ပေးခဲ့သော
တစ်စတစ်အုပ်ဆောင်းကို ဖယ်ရှားကာ စားလက်စ ထမ်းပွဲ
ထဲ ဆက်ခွဲနေပြန်လေ၏။

* * *

သူ့နေအိမ်နှင့် ရုံးသည် တစ်ခေါ်သာသာမျှသာ ဝေးကွာ
သောကြောင့် အရေးပေါ်ကိစ္စများအတွက် သူ အစဉ်အမြဲ
ထက်တစ်ကမ်းမှာ ရှိလေသည်။

လက်ထောက် မြို့နယ်အင်ဂျင်နီယာ၏ နေအိမ်သည်လည်း
အလှမ်းမဝေးလှ။

ဝန်ထမ်းများအတွက် အိမ်ထောင်သည်လှိုင်းတွင် လူတစ်စု နေအိမ်မပေးနိုင်ပေ။ နယ်မြေမှူး၊ ဂိုဏ်းစီးနှင့် လျှပ်စစ်အင်ဂျင်နီယာ လုပ်ငန်းပညာသည်အချို့မှာ ခရီးအတော်လှမ်းလှမ်းမှ လာရသောကြောင့် အရေးပေါ်အတွက် လုပ်ငန်းနေ့ဖွင့်ကြန့်ကြာသည်။

ထို့ကြောင့် မြို့နယ်ပြောင်းရွှေ့သွားပြီးသော အထွေထွေတာဝန် (ဂရိတ်ဖိုး) တစ်ဦးနှင့် ပင်စင်စားတစ်ဦးအား နေအိမ်ပေးရန် သူ့လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအရ စာထုတ်ခဲ့ရသည်။

ယခု အချိန်ပိုလက်မှတ်ထိုးမည့်ဆဲဆဲ အချိန်တွင် ပင်စင်စားဦးဘလူးသည် သူ့အား တုန်တုန်ယင်ယင် တောင်းပန်စကားဆိုနေသည်။

‘ပြေးစရာ မြေမရှိလို့ပါ ဆရာ၊ အိမ်ရှာလို့ မတွေ့၊ တွေ့ပြီတော့ စပေါ်လိုက်မခါ၊ ဆရာ အတင်းနှင့်ယင်တော့ သောပြင်မှာ လွတ်တဲ့ခွေး ဖြစ်ရတော့မှာပဲ’

သူ့မှာ သူ့ရွှေမှ ကြာဇံဟင်းခါးပန်းကန်ကို မမြင်နိုင်အောင် အကြအိုက်ကာနေသည်။

ထားခင်ခင်သည် လက်ထဲတွင် ရုံးစာတစ်ထပ်ပွေ့ပိုက်တစ်စုံတစ်ရာ စွက်ဖက်အကြံပေးခွင့်လည်း မရှိဘဲ၊ ဦးထူးတောက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဦးဘလူးကိုလည်းကောင်း ကရုဏာသက်၊ စိတ်လည်းပျက်မိသည်။

မစ္စီမောပေ!

ထားခင်ခင်အနေနှင့် ဒါဟာ ဝတ္တရားအရ ဆောင်ရွက်ရတဲ့ပဲ။ လူမှုရေးအရ ငဲ့ညှာပြီး တန်းလျားက မပယ်နိုင်ပဲ၊ နှာလှဲနေတာ တစ်နှစ်ရှိပြီ၊ ဒီအတွက် တိုင်စာရောက်လျှင် ရေးပေါ်အတွက် ဝန်ထမ်းတွေ နေရာမစီစဉ်တဲ့ ကျွန်တော့်တာဝန်ရှိတယ်ဆိုတာ ဦးဘလူးအသိပဲ။ အဲသို့လို့ဖြစ်ဖြစ် သွန်းတောက် ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောစေချင်တာတော့ နှိပ်နှိပ်။

အေးဗျာ၊ တိုင်းကို စာပို့ထားတာ ဘာမှ မညွှန်ကြားချက်ဘက်မလာသေးဘူး၊ ခုလိုငြိမ်နေယင်လည်း နေမေးထားပြီး ဗျား အိမ်မြန်မြန်ရှာပေါ့’

‘ကဲ...ဦးဘလူး အလုပ်ကလေးတွေ ကျန်သေးတယ်၊ မနေ့ရော၊ တစ်နေ့ကရော ကျွန်တို့ အပြန် ညဉ့်နက်တယ်၊ အခု ဘာလူးကိစ္စပြီးပြီပဲ၊ ပြန်တော့ပေါ့’

ထားခင်ခင်သည် တစ်ခွန်းတော့ မနေသားဘဲ ဝင်ပြောရသည်။

ဦးထွန်းတောက်သည် တောလ်ပင် ကောက်ကိုင်ကာ သူ့မှာပုံနေသောရုံးစာများ၊ ပုံသေပိုင်စာရင်းများနှင့် တိုက်ဆိုင်ခံဆေးရန် မိတာကတ်များကိုကြည့်ရင်း

‘တော်တော်ကျန်နေသလား ဒေါ်ထား’
ဟု မေးသည်။

ထားခင်ခင်က ဦးထွန်းတောက်ရွှေမှ ရုံးစာများကို စားပွဲ

မစ္စီမောပေ

ဘေးစွန့် ရွှေ့ထားလိုက်ပြီး ကြာဇာဟင်းခါး ပန်းကိန်ကို ဦးထွန်းတောက်ရွှေ့သို့ ချပေးသည်။

ပူပူနွေးနွေး စားလိုက်ပြီး ဆရာ၊ တစ်နေ့လုံး မိုးမိလာ တယ် မဟုတ်လား၊ ဦးသော်ကတော့ ဘာမိတုန်းတစ်လုံးနဲ့ ပါရာစီဘဒမာတစ်လုံး၊ ကြာဇာဟင်းခါးတစ်ခွက် သောက်ပြီး သရက်ခြံကကေ့စံနောက် လိုက်သွားရပြန်ပြီ။

ဦးထွန်းတောက်သည် ထားခင်ခင်၏ တိုက်တွန်းချက်အတိုင်း ကိုကောက်ကိုင်လိုက်သော်လည်းသူ့ အာရုံသည်ဦးသော်ထံ ချောက်သွားလေ ပြီ။

နေ့ခင်း လေပြင်းကျ မိုးရွာတုန်းက ဓာတ်ကြိုး ရေမြောင်းထဲ ပြတ်ကျသွားခဲ့ရာ၊ ဈေးရောင်းပြီးပြန်လာသော မိန်းမကြီး တစ်ယောက် မြောင်းဖြတ်ကူးရင်း ဓာတ်လိုက်သွားလေသည်။ လူ့သမ္မုဖြစ်လေရာ မြို့နယ် အင်ဂျင်နီယာ တင်ဦး ကိုယ်တိုင် အခင်းဖြစ်ပွားရာသို့ လိုက်သွားရလေ၏။

‘သူ့ လေနာတားက သက်သာသွားရဲ့သား’ ထားခင်ခင် ခေါင်းဆတ်ပြသည်။

‘ထား သူ့ကို ဆိုဒါမင်း တိုက်လိုက်တယ်ဆရာ’ ဦးထွန်းတောက် ရယ်သည်။

‘ထားက ဆရာဝန်ပဲ’

ဖိုင်တွဲတွေကို စာရေးစားပွဲ တင်ခဲ့ပြီး ထားခင်ခင် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

‘မမထား...ဦးထွန်းတိုက်ပြီး ပြန်သွားပြီထင်တယ်၊ ကျွန်မ တို့တော့ ဒီည ကိုယ့်ခြေထောက်နဲ့ သွားရတော့မှာပါလား’ ဝေဝေက ညည်းညူသည်။

‘ပြီးတော့မှာပဲဟာ၊ နာရီဝက်လောက်ဆို ပြန်ရမှာပါ၊ ဦးထွန်းတောက် စာရင်းတွေကို ပြန်ချက် ခံနေပါပြီ။ ဒါပြီးယင် ပြီးပြီ ဝေဝေရဲ့၊ ခပ်သွက်သွက်ကလေး ကျုံးလှင်လှင်ကြ’

‘ဪ...ဆရာဖို့ လိုက်ပဲ့ထည့်ပေးပါဦး ညီမလေး၊ သူက ကြာဇာ တို့ ခေါက်ဆွဲတို့ဆို စားတယ်၊ မုန့်ဟင်းခါးဆိုယင်တော့ တစ်ပန်းကန်ပဲ’

ဝေဝေ ခိုးပြီးပြန်သည်။ ထားခင်ခင်ကိုယ်တိုင်ထည့်ပေးသော လိုက်ပဲ့ကိုသွားပို့ယင်း ‘ဒါ မမထားကိုယ်တိုင်ချက်တာ၊ ဆရာ ကြိုက်တတ်လို့ ခဏခဏ ကြာဇာ ချည်း ချက်တာပဲ’ဟု တွန်းပို့ ပေးမည်။ ပြီးတော့ ဒီနေ့တော့ နားရတော့မှာပါ၊ အိုဗားတိုင် သမားတွေလည်း ပြန်ကြတော့မှာဟု စကားခေါ်မည်။

ထားခင်ခင်သည် ရုံးပိတ်ရက်မို့ ရင်ငှတ်တွင် အပ်ချည် ရောင်စုံပန်းနွယ်ထိုးထားသော ဘလောက် ငါးပန်း ရောင်နှင့် ကန့် လန့်စင်းထဘီကလေး ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ ဆံပင် ခါးတိုင်း လို သိမ်းတင်မထားဘဲ ကော်ကလစ် အနက်ကလေးနှင့် ငှေ့ပတ် တားသည်။ ပင်ကိုယ် လူ့ကောင်သေးတာမို့ ယခုလို ဆင်ယင် ပြုပြင်ပုံနှင့်ဆိုပြန်တော့ သိသိသာသာ နုနယ် ပျိုဖုတ်လျက် ရှိ လေသည်။

‘မနေ့ကရောက်တဲ့ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်းဆို လစဉ် ဓာတ်အားခတွေ တောင်းရတော့မှာနော်’

မောင်သန်းထူးသည် ထောင်စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ ကြာဇာတ်ဟင်းခါးကို ငရုတ်သီးရဲရဲ၊ ချဉ်ချဉ်ငန်ငန်၊ နံနံပင် နိုင်းချင်း ထည့်၍ ချွေးသံတရွဲရွဲ စားသောက်နေရာမှ မဆက်မစပ် ပြောလိုက်သည်။

‘သန်းထူး... နင်က ရုံးထဲမှာလဲခရီး၊ ဟိုလန်းလန်း၊ ဒီလန်းလန်း လတ်လတ်လျားလျားနဲ့ ရှိပြန်တော့လဲ ကိုယ့်ဌာနကိစ္စကျ စိတ်မဝင်စားဘဲနဲ့ ဘာ ဘဏ္ဍာရေး ကိစ္စကို အာချောင်နေတာလဲ’

သန်းထူးသည် အေအီးအီးအီးရုံးခန်းမှ ပြန်ထွက်လာသော ဝေဝေက ရုတ်တရက် ထိုးနှက်လိုက်ခြင်းကြောင့် ပါးစပ်နားရောက်လုဆီ ဇွန်းပင် လမ်းခုလတ်တွင် တန့်သွားသည်။

‘ဝေဝေ... နင် အဲဒါတော့လုံးဝပဲ’

ထားခင်ခင် ပြုံးရယ်နေသည်။ မနေ့က မန်နေဂျာစားပွဲမှ ပြန်ထွက်လာသော အနီရုံးစာကို ဝေဝေထံမျက်နှာလုပ်ပြီး သွားပို့ရင်း ဟိုသည် စကားရှာပြောနေတာကို ထားခင်ခင် သတိထားမိသလို ဝေဝေလည်း မသိဘဲနေမှာပေတယ်။

‘မမဘားရေ... ဆရာက သူ လိုက်ပို့မယ်တဲ့၊ တော်သေးတာပေါ့’

ဟု ဝေဝေ မြူးကြွစွာပြောလေသည်။

သန်းထူးသည် လျော်ကြေးကိစ္စ၊ စာရွက်စာတမ်း ထုတ်ယူရေးကိစ္စ စသည်ဖြင့် အပြင်ထွက်ရသောကိစ္စမှန်သမျှ သူက ထာဝန်ယူတာများသည် ရုံးတွင်း သူ့အလုပ်ဘေ့ကို စာရေးမလေးများက သိမ်းကျုံးလုပ်ပေးကြရကာ သူက လက်ဖက်ရည်တိုက်၊ မုန့်ကျွေးနှင့် ကျေးဇူးတုံ့ပြန်လေ့ ရှိသည်။

‘တကယ်တော့ ပပဝတီရဲ့ အဘောင်ဟာ အိမ်စီ ဖြစ်ရမယ် သိလား မမထား’

သန်းထူး တစ်မျိုး ပေ့ဖောက် လာပြန်သည်။

‘ဟုတ်တယ်ဗျ၊ နေ့ဘက်ဆို ဘယ်မှာ မီးထွန်းလို့လဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့လုပ်နေ ကိုင်နေသမျှဟာ လင်းဖို၊ ထွန်းဖို၊ ဘောက်ဖို’

စိမ့်ခရီးရာအဖွဲ့သားတွေ ဘေးလပ်ပင် ကိုယ်စီ သွက်သွက် လှုပ်ရှား ရေးတွက်ရင်း ပြုံးရယ်ကြသည်။

‘မုန့်ဖို မပါဘူးလား’

ဟု ဒေါ်သောင်းနုက ဝင်ဆောက်သည်။

သန်းထူး မျက်နှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားသည်။ သည် ဒေါ်ကြီးသည် ဘာရယ် မဟုတ်၊ သူများ တကာ ကသိကဒအောက် ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ရမှ နေပျော်သည့် လူစားမျိုး ဖြစ်သည်။ ထွန်းတာ ဘောက်တာပါမီတာကိုပဲ မုန့် ဆိုသော စကားမပါ ပါအောင် ဆွဲဆည်းတော့ သန်းထူးမှာ ထားခင်ခင် ကို အားတုံ့အားနာ မဖြစ်ရပေဘူးလား။

အခု ကျွန်တို့ကတော့ ရေးနေ မှတ်နေတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို ဆိုလဲ ကြည့်လေ။ အသင်းရောင်ငွေရည်းပဲ။ မြင်စေ ထင်စေ အလင်း။ လူနေမှုစနစ် အဆောက်အအုံ တိုးတက် ဖွံ့ဖြိုးစေ အလင်း'

ဝေဝေသည် သန်းထူးပါးငင်မှ ငြင့်ထွက်လာသော လူ့ ရည်တစ်စက် သူမ ရေးလက်စာရွက်တွင် စွန်းထင်းသွားသည့် ကို နံဘေးမှ လက်ထိုးကလေး တောက်ပြောင် မျက်နှာရှုံ့မိ သည်။

ထားခင်ခင်သည် မပြောင်းလဲသော မထူးခြားသောဟန် ဖန်တီးထားသော်လည်း လွန်းတော့က ဆိုတာ ပါရီနှင့် မှန် ဆို သော စကားလုံး ဆက်ငင်ဖို့ သူတို့ ဘာကြောင့် သတိပြုစိတ် လဲဟု စိတ်မှာ ကျိတ်ကာ အဖြေရှာ တွေးမိသည်။

မှန်ဆိုသော လဲ မှန်နှင့်။ သည်ရုံးသို့ နှစ်ခေါက်သာ ထောက် လာဖူးသော်လည်း ဝန်ထမ်းများ စွာငင် သူမကို စိတ်ငင်တစား ရှိခဲ့ကြသည်။ သူမ အကြောင်း သိကြသူမျှ တစ်စေ ပေါင် ခရမ်း လဲ မှန်နှင့် ကျမ်းတစ်စောင် ပြုစုခဲ့ကြသည်။ လှလေး လည်သော အနှီလဲ မှန်နှင့် လှည့်စားလျှင် သူတို့ လူပျိုကြီး ချာလည်မှူးသွားမှာ စိုင့်မိ ဆုံးနိုင်ကြ။

ပြန်ကြားယ်၊ အလုပ် သိမ်းကြစို့'

ဝေဝေနှင့် သန်းထူးတို့ကို ပြောသော် ထားခင်ခင်ကိုယ် ဝင် လည်း ပစ္စည်းကလေးတွေ ကောက်သိမ်းသည်။

ဝေဝေတို့ ဒေါ်သောင်းနုတို့လည်း ကြာဇာတင်ခါး စား သောက်ထားသော ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေ ကောက်သိမ်း ကာ ခြင်းထဲ ပလုံးထဲ ထည့်သို့ကြတော့၏။

ဦးထွန်းတောက်သည် သူ စားပြီး ပန်းကန်ကိုကိုင်ကာ သူ့ အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

အနီးကပ်ဆုံးနေရာတွင် ရှိနေသူ ထားခင်ခင်ကပဲ သူ့လက် ထဲမှ ပန်းကန်ကို လှမ်းယူလိုက်ရလေသည်။

‘ကြာဇာတင်ခါးလေး ကောင်းလိုက် တာဗျာ၊ ကိုယ့် တာသာ ချက်တာဆို’

ထားခင်ခင်၏ မျက်လုံးကလေးတွေ ဖျပ်ခနဲ လက်က ပြုံးသွားသည်။

‘တစ်ယောက်တစ်လက် ဝိုင်းလုပ်ကြတာပဲ ဆရာ’

ဝေဝေက ထားခင်ခင်၏ လက်ရာပါဟု ဖော်ကောင် လုပ် ထားကြောင်း သူမ မသိသေးပေ။

‘ဒေါ်ထား အချက် အပြုတ် ကောင်း လို့ မောင် တွေး တစ်နေ့ဘင်ခြား ဝဝလာတာကိုး’

ထားခင်ခင်သည် သူမ၏ လက်ရာ ဖြစ်ကြောင်း ဝေဝေ ပြောထားမှန်း ရိပ်မိသွားကာ ရှက်အမ်းအမ်း ရယ်ခမာသည်။ သူ့ ငရုတ်သီးအဝပ်မစားတာကြောင့် ငရုတ်သီးဆီသတ် မချက် တဲ ဆီချက်သတ်သတ် ထည့်ဝပ်ပေးတာကိုတော့ သူမသိနိုင်ပေ။

တခြားလူတွေကိုလည်း ထားခင်ခင် ဖွင့်ဟမပြော ဖြစ်သောကြောင့် တော်တော်သည်။

‘ကဲ... သိမ်းဆည်းပြီးပြီလား၊ ပစ္စည်းတွေ ကားပေါ်တင်ကြရအောင်၊ မိုးကတော့ စဲမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အရှိန်လျော့တုန်း သွားကြမို့’

သန်းထူးက ဇွန်း၊ ပန်းကန်ထည့်ထားသော ကြိမ်ခြင်းကို ဆွဲသည်။

‘ဒါပဲဆရာ... ဒန်အိုးက ထမင်းဆိုင် ပြန်ပေးရုံပဲ၊ ပန်းကန်တွေကသာ မမထားပစ္စည်း၊ ပြန်သယ်သွားရမှာ’

သူတို့ရုံးနားတွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ထမင်းဆိုင်၊ ခေါက်ဆွဲဆိုင် နီးနီးကပ်ကပ်ရှိသောကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ အချိန်ပိုဆင်းလျှင် ယခုလို ချက်ပြုတ် စားသောက် မနေကြဘဲ ထိုဆိုင်များမှ လွယ်လင့်တကူ မှာစားနိုင်သေးအည်။ ထိုအခါ မျိုးတွင် ဦးထွန်းဘောက်က တစ်လှည့် ကျွေးမွေးလေ့ရှိပေသည်။

ကားကြိုလိုက်မည့် အဖွဲ့သည် အလျင်စလို အရေးကြီးနိုင်ပြီ။ ဆရာဖြစ်သူ၏ အလိုက်အထိုက် သိနားလည်လှစွာ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်ပိုက်ပြီး ရုံးဈေးထွက်နှင့် ကြတော့သည်။

ဦးထွန်းဘောက်သည် အရေးပေါ်ဌာနရှိ ဦးစံကဲထံဝင်သွားပြန်သည်။ ဦးစံကဲကား တာဝန်မှူးတို့ ထုံးစံအတိုင်း တယ်လီဖုန်းနှစ်လုံးကြားမှာ အလုပ်များနေသည်။ ပါးစပ်မှာလည်း ကွမ်းက မပြတ်။

‘ကျောက်ထွက် ဓာတ်တိုင်၊ ဓာတ်အားဝင်နေလို့ လိုက်သွားတဲ့ အဖွဲ့ဆီက ဖုန်းလာဘယ်ဆရာ၊ ဖော့လ်တီရှာမတွေ့သေးဘူးတဲ့၊ ဒါနဲ့ အဲဒီကအပြန် ပန်းထိမ်တန်းရပ်ကွက်က မီးပျက်တဲ့ ကွန်ပလိန်းကို တစ်လက်စတည်း ဝင်လုပ်ခဲ့ခြင်းလိုက်တယ်’

‘ဦးသော်ကတို့ဆီက ဖုန်းမလာဘူးလား’

‘မလာသေးဘူးဆရာ၊ လိုင်းပြန်ဆွဲတာ၊ ရဲသက်သေတွေ့ဆီက ထွက်ချက်ယူတာနဲ့ ဒါလောက်တော့ ကြာမှာပေါ့’

ဦးစံကဲသည် တယ်လီဖုန်းကို ဖုန်းခွက်ပေါ် ပြန်တင်လိုက်လေသည်။

ဖုန်းတွေအနီး နံရံတွင် စာတမ်းများ၊ ရေးချိတ်ထားသည်။ လိုရင်းတိုရှင်း။

ဝန်အားလျှော့ခြင်း၊

ဘရိတ်ဒေါင်းဖြစ်ပွားခြင်း၊

အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်၊

အေးအီးအီးထံ ချက်ချင်း သတင်းပို့ရန်။

‘ကျွန်တော် အချိန်ပိုသမားတွေကို လိုက်ပို့ ပေးလိုက်ဦးမယ်ဦးစံကဲ’

သူသည် အများအားဖြင့် သူ ဘယ်မှာ ရှိနေမည်ဟု တာဝန်မှူးကို မှာကြားသွားလေ့ရှိပေသည်။ ယခုမူ သူ ချက်ချင်း မပြောသေးဘဲ တာဝန်မှူးရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သည်။

ဒုတိယစဉ်းစားချက်နောက်တွင်တွေ့ရပ်တန့်ကာ မှာနေကျ အတိုင်း မှာလေသည်။

‘လို့အပ်ယင် ဖုန်းဆက်လိုက်ဗျာ’ဟု မနောဟရီ ဖုန်းနံပါတ်ကို ပေးခဲ့သည်။

စပ်စုသော ဦးစံကဲသည် အလုပ်များခိုက်မို့ သည်တစ်ကြိမ် ဖုန်းနံပါတ်ကို ဇာစ်မြစ်ရှာဖွေ အချိန်မပေးနိုင်ဘဲလစ်ဟင်းသည်။ ပြီးတော့ ဦးထွန်းတောက် သွားရောက် လည်ပတ်တတ်သော အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေ၏ ဖုန်းနံပါတ်တွေကလည်း အများသားကလားလေ။

သူ ရုံးပြင်ထွက်လာတော့မှ သန်းထူးတို့လူစု ကားပေါ်တက်သည်။ ဘဏ္ဍာရေးဌာနမှ မိတာဖတ်စာရေးနှစ်ယောက်လည်း ကားကြိုလိုက်လာလေ၏။

လမ်းတစ်လျှောက် ဓာတ်တိုင်တွေလည်း မီးလင်းနေပေပြီ။ ည ခြောက်နာရီ ကျော်ခဲ့ပြီပဲ။

‘မမထား ရွှေကထိုင်ခလေ၊ ဆရာတစ်ယောက်တည်း အားနာစရာ၊ ဒရိုင်ဘာကျလို့ဗျာ၊ သွားပါ၊ စကားသွားပြောလိုက်ပါ’

သန်းထူးက နှစ်ကိုယ်ကြား ကျိတ်၍ တိုက်တွန်းသည်။ ကားနောက်ခန်းဘက်လျှောက်လက်စ ထားခင်ခင်သည် ရွှေတိုးရမလား၊ နောက်ဆုတ်ရမလား စဉ်းစားမရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

‘လာလေ ဒေါ်ထား၊ နောက်မှာ လူများနေပြီ၊ ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်ပါ’

ဦးထွန်းတောက်က ရှေ့ခန်းတံခါးဖွင့်ရင်းလှမ်းခေါ်သည်။ ထားခင်ခင်သည် စိတ်သက်သာရာ ရသွားလျက် ပြန်လှည့်ကာ ကားခေါင်းဘက်မှ ကျွေပြုံး ရှေ့ခန်းသို့ လာလေသည်။ အကယ်တော့ ဦးထွန်းတောက်နှင့် တွဲထိုင်ရမှာ ဝန်လေးတာပေမည်။ အနေအထိုင် ရဲတင်းရာ ကျသွားမှာ၊ အပြောအဆို သွတ်မှာကိုသာ စိုးရိမ်ဘာပါ။

ဦးထွန်းတောက်သည် ယာဉ်ခမောင်းနေရာဆီမှ ထားခင်ခင်ထက်မည့်ဘက် တံခါးကို လှမ်းဖွင့်ပေးသည်။

ထားခင်ခင်က နေရာတွင် ဝင်ထိုင်ပြီးနောက် တံခါးပြန်ပိတ်သည်။ ကားတံခါးသည် တစ်ခါဆွဲပိတ်၍ ချက်မကျ။ နှစ်ခါပြန်ပိတ်လည်း မရပေ။

‘ကျွန်တော်ပိတ်ပေးမယ် ဒေါ်ထား’

သူက ခါးကလေး ရှေ့ကိုင်းပေးသော ထားခင်ခင်၏ကျောဘက်မှ လက်လျှိုကာ အားနှင့် ဆောင့်ပိတ်ပေးလေသည်။

ကားသည် ကတ္တရာလမ်းမတစ်လျှောက် ဖြည်းဖြည်းချင်း ခြိမ်းလာသည်။ လမ်းလေးခွဆုံရာ ဖြစ်သည့်ပြင် မိုးစစ် ထွက်လာပြီ။ သူတွေနှင့်မို့ ပျားပန်းခပ် ရှုပ်ထွေးကာ နေလေ၏။

‘ပင်ပန်းသွားပြီလား ဒေါ်ထား’

‘မျက်စိအာရုံ စိုက်ရတာများယင် ထား ခေါင်းကိုက်တယ်’

ဆရာ၊ ထား မျက်စိသွားပြရဦးမယ်၊ အသက်ကြီးလာတော့ မျက်စိမှန်ပြီထင်ပါရဲ့ဆရာရယ်’

‘ဟာ...ဒေါ်ထား၊ အသက်ကြီးပြီးဆိုယင် ကျွန်တော်တော့ ကြံတော့မှာ နေရာကြည့်ထားတော့မှ ထင်ပါရဲ့ဗျာ’

‘အို...ဆရာကလဲ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း ဆရာရယ်’

တကယ်တော့ ဦးထွန်းခတောက်သည် ထားခင်ခင်ကိုအရွယ် ကြီးရင့်သည် မယူဆပေ။ သို့တစေ ရိုးအုပ် မလေးမိကဇာနည် ရောက်လာပြီးသည့် နောက်မှာပါ ထိုစိမ့်ရေးဌာန၏ ရာထူး အကြီးဆုံး၊ အကျွမ်းကျင်ဆုံး ထားခင်ခင်နှင့်သာ သူ့နေထိုင်မှု မပြတ် လုပ်ငန်း လည်ပတ် ဆောင်ရွက် နေရပေသည်။ သူ့တော့ လေးစားသမှုနှင့် ဒေါ်တပ် ခေါ်ကာ ရင်းနှီးသမှုနှင့် ထား တစ်လုံးသာ အတိုသုံး ခေါ်ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် ထားခင်ခင်သည် သူ့နှုတ်ဖျားတွင် ဒေါ်ထား၊ တစ်ခါတစ်ရံ တော့လည်း သူမ အရွယ်အလိုက် အများခေါ်သလို ထား။

ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရလျှင် အနေအထိုင် ပီပြား၍ တာဝန်ကျေ ကြီးစားသော၊ သူလည်း အားကိုးရသော သူ့ဌာနခွဲ တာဝန်ကို သူ စိတ်ဝင်စားခဲ့ပေသည်။ လှပ၍ အေးချမ်းသော မိန်းမတစ်ဦးသည် မိဘမဲ့အဖြစ် အလုပ် လုပ်ရင်း ဘွဲ့ယူကာ တစ်ဘက်မှ တက်လမ်းရှာ၊ တစ်ဘက်မှာလည်း တစ်ဦးတည်းသော မောင်ငယ်ကို ပြုစုပျိုးထောင် လာခဲ့သည်မှာ ချီးကျူးလှောက်ဖွယ် ပါပင်တည်း။

‘မောင်ထွေးတစ်ယောက် မိနေ့ ပေါ်လော့ဘူး၊ ကျွန်တော်လဲ မနက်ကတည်းက မြေအောက်လိုင်း ပေါက် တဲ့ ဆီလိုက်သွားရတာနဲ့ သူ့သတင်း မေးဖို့ မေ့နေတယ်၊ ဘာလို့ မလာတာလဲ’

‘သူ ကျူရှင်ပြတယ်လေ ဆရာ၊ အိမ်နားက ကလေးတွေကို သင်္ချာသင်ပေးတယ်၊ ရှစ်တန်းတွေပါ၊ ကိုထွေးက သင်္ချာတော်တယ် ဆရာရဲ့၊ တစ်ပတ်ကို နှစ်ရက် သင်တယ်၊ သူ့မှန်ဖို့ ရတာပေါ့၊ သူ့နေစား ဝင်ငွေနှံ့မှ သူ မလုံလောက်တာ’

‘ဒေါ်ထား၊ ကျေးနေလို့ တော်ဆေးတယ်လို့ သူ ပြောပါတယ်၊ နယ်ကိုလဲ ဒေါ်ထားက မလွတ်ဘူးဆို’

ထားခင်ခင် ရှက်ပြုံးပြုံးသည်။

‘ဒါတော့ ဒီနှစ်ယောက်တည်း ရှိတာ ဆရာရယ်၊ သူ့ကို ထားပဲ ကြည့်လာရတာ၊ ဘယ် ခွဲလွတ်ချင်မှာလဲ’

လမ်းတွင် တစ်ယောက် ပြီး တစ်ယောက် ဆင်းနေရင်း နောက်ဆုံး ကျန်ခဲ့သူမှာ အိမ်အဝေးဆုံး ထားခင်ခင် ဖြစ်ချေသည်။

‘ဆရာ ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ထားကို ကြုံတဲ့ နေရာ အထိပဲ ခေါ်ပါ’

‘ဒီနားတွင် ပါပဲ ဒေါ်ထားရဲ့၊ ပို့မယ့်ပို့ အိမ် ရောက်အောင်ပဲ ပို့ပါမယ်’

လမ်းမိုးတွေသည် ပိုးရုန်းကြူးနွယ် မှန်ဝါးလှသည်။

‘ဘေဏ်မှာ ဝန်ပိုအား သုံးတယ်ထင်တယ် ဟင် ထား’
ရုပ်ရှင်ပြုပြီးလေ ဆရာ၊ မီးဆုံပြီပေါ့၊ ပြီးတော့လဲ သစ်စက်
ထောင်းလဲ နှင်ခုတောင် ရှိတာ’

‘ညနေ လေးနာရီကတည်းက စက် အလည် ရင်ပြဲ ခေါ်
ထားရဲ့’

ထားခင်ခင် နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ ညနေ လေးနာရီမှ ည
ဆယ်နာရီအတွင်း ပုဂ္ဂလိက စက်များ မလည်ရဟု သတ်မှတ်
ကန်သတ် ထားစေကာမူ စည်းဖောက် လည်ပတ်ကြသည်ကို
တစ်ရပ်တည်းနေ သူတို့ ဒဏ်ခံနေကြရသည်။ သို့တစေ လဲ မှန်
နှင့်တို့ စက်သည် ညစဉ်လိုလို အချိန်ပို လည်ပတ်သည်ဟု ထား
ခင်ခင် ပြောရန် မပြစ်နိုင်ချေ။

မနှစ်က ရုံးတွင် လုပ်ငန်း စစ်ဆေးရေး မဝင်မီ မပြီးပြတ်
သေးသော စာရင်းများ စိစစ်ပြုစုရန် အချိန်ပို ခေါ်ရစဉ်က
လည်း ထားခင်ခင်ကို သူ လိုက်ပို့ပူးသောကြောင့် ထားခင်ခင်
၏ နေအိမ်ကို သူ မှတ်မိနေသည်။

လဲ မှန်နှင့်တို့ သစ်စက်ကိုတော့ လမ်းမမှ လှမ်းမြင်တွေ့ရုံ
သာ ရှိခဲ့လျက် တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးခဲ့။ မြင်တွေ့ဖူးခြင်းမှာ
လည်း ဆန်းတော့ မဆန်း။ သူ့ မြို့နယ်အတွင်းရှိ ကျယ် ပြန့်
ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂလိက လုပ်ငန်းများကို သူ သိထားဖို့ လိုအပ်
ပေသည်။

မနောဟရီသစ်ခွဲစက်နှင့် လျှာထိုးစက်။

ဒီးတစ်လုံးကိုထွန်းတင်ထားသော ဆိုင်းဘုတ်ပိမ် မှ မာလုံးနီ
ကို အဝေးမှ လှမ်းမြင်သဖြင့် သူက ကားကို အရှိန် လျှော့
က်သည်။

သစ်စက်ရွှေ အရောက်တွင် သူ တဆံ့တကြ ကားကို တပိုက်
လိက်ရတလသည်။

လဲ မှန်နှင့်သည် ဝါးခမောက်ကလေး ခံဆောင် ကာ သူ
ရာဘက်ဆီသို့ ထွက်ပျော် ဝေးကြည့်နေသည်။ ခေါင်းစွပ်
နူးထည်အနီကလေးနှင့် တတိအပြောင် ဝါးဖန်ဖန်ကလေးနှင့်၊
ဘင်္ဂါတို့များသည် ပခုံးမှာ ဧဝဝဲနေလေ၏။

‘မှန်...ချမ်းချမ်းစီးစီး ဘာထွက် လုပ်နေတာလဲ’

သူ ကားမှန်း သိလိုက်စဉ် လန်းရွှင်သွားခဲ့သော လဲ မှန်နှင့်
ည် ကားရွှေခန်းမှ ထားခင်ခင်ကို မြင်လိုက်သည့် ဇောတွင်
လုံးကလေးတွေ ဝိုင်းစက်သွားအောင် အံ့အားသင့်သွားခဲ့
ည်။ ချက်ချင်းလိုလို မျက်တောင် မှေးစဉ်းကာ မထိတရံ ပြုံး
သည်။

‘မျှော်နေတာပေါ့နော်၊ ညွှန်သည်လာမယ်ဆိုတော့ လာ
မှာမလား ထွက်ကြည့်မိတာပေါ့’

ဦးထွန်းတောက် အားနာသွားသည်။ သူ့ ကို ဤမျှတစ်ခုတ်
မျှော်သည်ဆိုတာကိုလည်း သူ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မိလေသည်။
ကိုယ် ခေါ်ထားကို လိုက်ပို့လိုက်ဦးမယ်မှန်း ခပ်ပြန်လှည့်
မယ်’

လဲ မှန်နှင်းသည်ထားခင်ခင်ရွှေမှာပဲ ဦးထွန်းတောက်ကသူမထံ ယခုပြန်လာမည် ပြောလိုက်သောကြောင့် ကျေနပ်သွားသည်။ ဒါဆို ထားခင်ခင်အပေါ် လဲ မှန်နှင်းအနိုင်ရသည်ဆိုနိုင်ပေမှာပဲ။

‘ကောင်းပါပြီ ကိုကို၊ ခြံတံခါးဖွင့်ထားတယ်နော်၊ မှန်အိမ်ထဲကပဲ စောင့်တော့မယ်’

ရုံးမှာ ကိုကိုမခေါ် ဖြစ်သော်လည်း သည်တစ်ခေါက်မှာတော့ ထားခင်ခင်ရွှေမှာ ချဲ့ချဲ့နွဲ့နွဲ့ခေါ်ပစ်သည်။ လေကြောမာတဲ့ စာရေးမ၊ မှတ်ပေရော့။ သူက တန်ရာတန်ရာစိတ်မှမကူးတာကိုး။ အဲဒီလို မှန် ခပ်စီးစီးပိုးပိုးတွေးဖြစ်လေသည်။

ထားခင်ခင်သည် ဖြာကျနေသော မနောဟရီ ဆိုင်းဘုတ်မီးရောင်ရိပ်တွင် မရည်းမထင် ဖြုတ်ခြည်းမြင်ရသော ရယ်ရွှင်ပြုံးတို့နှင့် လဲ မှန်နှင်းကို ငေးငေးကလေးကြည့်နေသည်။

‘ဒါ ဒွေါ်ထားခင်ခင်လေ ကိုယ့်ရုံးကဘီစီ၊ ဒေါ်ထားဒါ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ လဲ မှန်နှင်း’

ဦးထွန်းတောက်သည် သူ့ရုံးသို့ ရောက်ရောက်လာဖူးသော မှန်သည် ထားခင်ခင်နှင့် တွေ့ဖူးသိဖူးလိမ့်မည်ဟု အမှတ်မရတော့ဘဲ တစ်ကြော့တစ်ဖန် မိတ်ဆက်ပေးနေပြန်သည်။

‘တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်’

ထားခင်ခင်က သိပါတယ်ပြေရန် ပါးစပ်ပြင်ဆဲ လဲ မှန်နှင်းထံမှ အေးစက်သော၊ ဝမ်းသာပုံမရသော နှုတ်ခွန်းဆက်ကောင်းကြောင့် အမ်းတမ်းတမ်းဖြစ်သွားသည်။

‘သွားပို့လိုက်ဦးမယ်၊ ကိုယ့် ခုပြန်လာခဲ့မယ်’
ဝူးခနဲ ကားထွက်ခဲ့စဉ် ထားခင်ခင်စိတ်တွင် အရှိန်နှေးလွန်းသေးသည် ထင်မှတ်လျက် လဲ မှန်နှင်း၏ မြင်ကွင်းမှ ချက်ချင်း ကွယ်ပျောက်သွားလိုက်ချင်မိသည်။

‘လဲ မှန်နှင်းတို့အိမ်က ထမင်းစားဖိတ်ထားတယ်၊ ကျွန်တော် နောက်ကျနေတယ်’

‘ဪ... ဟတ်ကဲ’
ထားခင်ခင်သည် ဦးထွန်းတောက်ကို ချက်ပြုတ်ကျေးမွေးဖို့ အကြိမ်ကြိမ် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ပေသည်။ မဆုတ်ခင်က ညွတ်ချင်မိတာ တားဆီးမရနိုင်စေကာမူ မဆုတ်ဘဲ မကြွေချင်သော မာနကလေးကတော့ ရှိသင့်သည်လည်း ယုံကြည်ကာ ရှိလည်း ရှိခဲ့ပေသည်။

‘ကား လမ်း ထိပ်မှာပဲ ဆင်း လိုက်ပါ မယ် ဆရာ၊ ဆရာ သိပ်နောက်ကျနေပြီ’

‘ဘယ်လောက်မှ မကြာပါဘူး ဒေါ်ထားရဲ့၊ အိမ်အရောက် ပို့ရမှာပေါ့ဗျာ’

ထားခင်ခင်သည် ဓာတ်တိုင်များတွင် မီးမရှိဘဲ မှောင်မည်းနေသော လမ်းကလေးထဲသို့ သူ့ကား ကွေ့ဝင်လိုက်ပြီးပြီမို့

ဆက်လက်ဆန့်ကျင်ငြင်းဆန် မနေတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက် သွားတော့သည်။

‘လမ်းကလ မောင်လိုက်တာဗျာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ မီးလုံးတပ်ကြလဲ ကလေးတွေက ဆော့ပြီး လေးခွ နဲ့ပစ်၊ ခဲနဲ့ လက်တည့်မီး၊ တစ်ညနှစ်ညထက် မခံပါဘူး’

အလျှင် အမှုဆောင် အင်ဂျင်နီယာတွေလက်ထက် တုန်းက လည်း ထားခင်ခင်တို့ ရံဖန်ရံခါ အချိန်ပိုဆင်းရဲဖြစ်သည်။ သို့တစ အမှုထမ်းတွေ အပြန် မိုးချုပ်လျှင် သွားရေးလားရေး အခက်အခဲရှိမည်ကို ဦးထွန်းတောက်လို ထည့်သွင်းစဉ်းစား ဖြေရှင်း ပေးခြင်းမရှိ။ ကိုယ့်အစီအစဉ်နှင့်ကိုယ် ပြန်ရသည်ချည်း သာ။ သူ့ရောက်လာတော့ ဦးသိန်းတိုး လိုက်ပို့ စေလေ့ရှိပြီး ဇစ်ခါဇစ်ရံ သူ့ကိုယ်တိုင် လမ်းကြိုခေါ်သွားလေ့ ရှိလေ၏။

ထွေးမောင်မောင်တစ်ယောက် ကျောက် သင် ပုန်း မည်း တစ်ချပ်တွင် ဂဏန်းတွက်ချက်သင်မြနေသည်ကိုအိမ်ရှေ့သံဇကော ကွက်ကြားမှ လှမ်း မြင်ရသည်။ အလယ်တန်းကျောင်းသားများ သည် ဖျာပေါ်တွင် ထိုင်ကာ သင်ကြားသမျှ လိုက်မှတ်နေကြ ၏။

မြဝတွင် ဘိခြောက်ရာကလေး ထိုးဆိုက်လာသဖြင့် သူ့ ဆရာ၏ ကားပဲဟုသိကာ ထွေးမောင်မောင်အိမ်ရှေ့ ထွက်ခဲ့ သည်။

‘ဟာ...ဆရာ၊ ဆင်းဦးလေဆရာ’

ဦးထွန်းတောက်သည် မြဝတွင် ခေါင်းထိုးရပ်ထားသော ကားကို ထားခင်ခင်ဆင်းပြီးသည်နှင့် ပြန်ဆုတ်ထွက်ခွာသည်။ သူ့က ထွေးမောင်မောင်ကို လက် ပြုနှုတ် ဆက် သွား လေ သည်။

‘ဆရာကတော့ အမြဲကို အရေးကြီးနေတာပဲဗျာ’

‘အခုတစ်ခါက ခါတိုင်းထက် သူ့ပိုအရေးကြီးနေတာ’

‘ဘာဖြစ်လို့...’

ထားခင်ခင် အခဖြေမပေး။

မုန့်တဲ့၊ ကိုကိုတဲ့။

နှုတ်ခမ်းပါးကလေးကို တင်းတင်းစေ့ရှင်း သူ့မ၏အိမ်ခန်း ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

မနောဟရိ။

ညွှန်ခန်းနံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ပန်းချီ ကားချပ်ကြီး
ထဲမှ ကိန္နရီမကခလး ဒွေးမယ်နော်သည် ကြည့်ယင်းကြည့်ယင်း
လဲ မှုန်နှင်းနှင့် တူတူလာသည်ဟု ဦးသွန်းခတောက် စိတ်ဝယ်ထင်
မှတ်မိ၏။

မစ္ဆိမစာပေ]

‘လာ ကိုကို၊ ထမင်းစားခန်းကိုပဲ ခေါ်သွားတော့မယ်၊ ခုနက နာရီထိုးပြီးနေပြီ၊ ကိုကို ထမင်းဆားနေရပေါ့’

‘မနက်စာ စားတာကလဲ နောက်ကျ၊ အချိန်ပို လုပ်ရင် ဆက်စားကြတဲ့ ကြာဇံဟင်းခါးကလဲ ဗိုက်ထဲ ရောက်မှ ဖူးလာတယ် မှန်၊ သိပ်မဆာပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် မစားသေးဘူးလားဟင်၊ ဖတ်ကားလောက် ကြည့် ပြီးမှ စားမလား’

‘ရတာပဲ၊ ခု ကျွေးလဲ ခု စားလိုက်မယ်၊ နောက်မှ ကျွေးထဲ ဖြစ်တယ်၊ မှန်သဘောပဲ’

‘အို...ကိုကိုကလဲ ကိုကိုက ညွှန်သည်မဟုတ်လား၊ ကိုကို စိတ်တိုင်းကျဖြစ်မှပေါ့’ ကိုကိုရယ်

ထမင်းစားပွဲရည်တွင် နှစ်ယောက်အတွက် ပြင်ဆင်ထားသော တရုတ်ဟင်းလျာများသည် စားပွဲတစ်ဝက်မက ပြည့်လှနေသည်။ တံဆိပ်နီနှင့် လမ်းလျှောက်နေသော ဂျော်နီသည် ပယင်းရောင်အရက် အပြည့်နှင့် ပုလင်းပေါ်မှ ဆီးကြို နှုတ်ဆက်ကာနေ၏။ ပါးပါးရိပ်ရိပ် အာလူးကြော်၊ ငါးမုန့်၊ ငါးငွေ့ကြော်၊ မှိုကြော်၊ ကြက်ကြပ်ကြော်၊ ကန်ငွန်းရွက်ကြော်၊ ဝက်နင်းကြော်၊ သည်ဟင်းခွက်တွေထက် မက်မောလောက်ဖွယ် ပြုံးငယ်နေလေသော မျက်နှာငွေ့လမ်း။

ဦးထွန်းတေခက်သည် ခမ်းနားထည်ဝါသော အိမ်ကြီးကို လည်းကောင်း၊ ဖွယ်ရာကြေးထိုက်သော ထမင်း ဝိုင်းကြီးကို

လည်းကောင်း သေချာမကြည့်၊ မမြင်တော့ဘဲ ရိုးတို ရိပ်တိတ် စိတ်ဝယ် လျော့ရဲလျက်ရှိသည်။ သူသည် လဲမှုန်နှင်း၏ အပြုံးအကြည့်၊ အရယ်အမဲ့၊ အနွဲ့အဆရာ၊ တိတာစကားတွေကြားမှာ လူးလိမ့်မော့နစ်ကာနေသည်။ သူ့အရက်မမူးတတ်သော်လည်း အလှတော့ မူးလေပြီ။

ဦးဘနှင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဒေါ်ထိုက်ထိုက်သည်လည်းကောင်း သူ့ရောလဲလာစရာ ခဏခေတ္တသာ လာရောက် နှုတ်ခွန်းဆက်ကာ အလွှာပသလွှာပ ပြောပြီးနောက် တစ်ယော့ပြုံးတစ်ယောက် အလျှိုလျှို ခွင့်တောင်း ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ပါပါက ကြာကြာမထိုင်နိုင်ဘူး ကိုကို၊ ခါးနာတယ်၊ ညဆုံသူ အစောကြီးအိပ်ရာဝင်တာပဲ၊ မေမေကလည်း ပါပါကို တရားစာဖတ်ပြ၊ ပါပါ အိပ်သွားတော့ တစ်နာရီလောက် တုရားရှိခိုး၊ ညတိုင်းဆို မှန်ဘစ်ယောက်တည်း တီဗွီကြည့်၊ ကက်ဆက် နားထောင်၊ စာအုပ်ဖတ်၊ ဒါပဲ ကိုကိုရယ်ဟု မှန်က ငြိငြိငွေ့ငွေ့ ပြောပြသည်။

‘မှန် မသောက်ဘူးလား’

မှန် တစ်ခဲစ် ရယ်သည်။ ခေါင်းခါးယမ်းစဉ် ဆိပ်ခံတွေ ဝှေ့ဝှေ့သွားသည်။

‘မှန်က လိမ္မော်ရည် သောက်မယ်လေ၊ ချီးယားစ် ကိုကို’

မူန်က လိမ္မော်ရည်ဖန်ခွက်ကို သူ့ဝိစကီခွက်နှင့် တို့ထိသည်။
ခွက်ချင်း ရိုက်ခတ်သံသည် မူန်၏ ရယ်သံနှင့် ရောနှောကာ
ထံတျားအေးမြ ဂီတသံစဉ်တစ်ခု ပေါ်ထွက်လေ၏။

သူသည် အရက်ကိုနိုင်နိုင်နင်းနင်း သောက်လေ့ရှိပေသည်။
စွဲသည်လည်း မဟုတ်၊ ကြိုက်နှစ်သက် လှသည်လည်း မဟုတ်၊
ကြုံဆုံလျှင် သောက်ကာ မကြုံဆုံ ပြန်လည်း ကင်းကင်းကွာကွာ
နေနိုင်မြဲ ဖြစ်သည်။

ယနေ့တော့ သူ ယစ်မူးရီဝေသည်။ အလှမူးရုံမက အချစ်
လည်း မူးခဲ့ရပြီဟု သူ့ကိုယ်သူသိလေသည်။ အစကတော့ အလှ
မူးရုံသာပါပဲ။ ခုတော့လည်း အလှမူးတာထက် လေး နက်
တုန်လှုပ်ဖွယ်၊ ရုန်းဖယ် ခက်ခဲဖွယ် အချစ်မူးခဲ့ရပြီကို သူ ထိတ်
လန့် တုန်လှုပ်လျက်လည်း အလိုက်သင့်သာ မျောပါသွားခဲ့
လေပြီ။

ကိုကို ဘာလို့ ဒီအသက်အရွယ်အထိ လူပျိုကြီး လုပ်နေတာ
လဲ၊ မူန်က ပုံပြင်ကလေးတွေ နားထောင်ချင်တတ်တယ် ကိုကို၊
အချစ်ပုံပြင်ကလေး ဘာလေးပေါ့၊ တစ်ခါတလေ ဖွင့်ပြော
ပြရတယ် ကိုကိုရဲ့၊ ရင်ထဲမှာ သိမ်းထားရတာလေးတယ်၊ ဆွေး
တယ်၊ နားထောင်တဲ့သူက စိတ်ဝင်စားယင် စာနာယင် ပြော
လိုက်ရတာ ရင်ထဲ ပေါ့သွားတာပေါ့ ကိုကို၊ ကဲ....ပြော'

သူသည် မေမီနှင့် သူ့ ဇာတ်လမ်းကို တစ်ကိုယ်တည်း ကျိတ်
ကာ ရင်ထဲမှာ သိမ်းဆည်းခဲ့လျက် တစ်စုံ တစ်ယောက် ကိုမူ

အတိတ်ပြန်ဖွင့်အန်မပြေပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ အောင်မင်းလို ငယ်
သူငယ်ချင်းနှင့် ဆုံစည်းမိတာတောင် သူတို့က မင်းရဲ့ မေမီ
တစ်ယောက်တော့ မာဇာဂျစ်ကြီးနဲ့ ဆံထုံး ကြီးကလည်း
ထက်လို့ဟေ့၊ ဘာညာပြေးလျှင် ရောယောင် ပြုံးရယ်လိုက်ရုံ
ထလဲ့ပြုံးသတင်းလည်း မမေး၊ ရင်တွင်လည်း မဆွေးမြည့်
တော့ပေ။

‘မစွဲလို့ လူပျိုကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့ မူန်’
‘မယုံပါဘူးနော်၊ ကိုကိုလို လူချောကြီးက မစွဲဘူးဆိုတာ
ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ ကိုကိုမှာ ဇာတ်လမ်းကလေး ရှိရမှပေါ့’

မူန်က ချောသည်အကဲဖြတ်တော့ လူပျိုပေါက်လို ပုစွန်ဆိတ်
ထလေး ဆတ်ဆတ်ခါကြည်နူးမိပြန်သည်။

‘ပြောလေကိုကို၊ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုတည်းလား၊ အများ
ကြီးလား၊ တစ်ခုတည်းဖြစ်မှာပါ၊ ဇာတ်လမ်းအများကြီးရှိယင်
တစ်ခုခုနဲ့တော့ပြီမှာ’

‘မစွဲဘူး ဆိုတာကတော့ တကယ်ပါပဲမူန်၊ ကျန်ရစ်ဖြစ်
တာဟာ မစွဲလို့ပေါ့မူန်ရယ်’

မူန်သည် ထမင်းစားပွဲပေါ် တံတောင်နှစ်တက်ကို ထောက်
ကာ ယှက်ထားသော လက်ခုံပေါ်တွင် မေးကလေးတင်ပြီး ပြုံး
နေသည်။

ဦးထွန်း၊ ဘက်၏ ရီဝေသော မျက်လုံး များ သည်

ယစ်မှူးနေတံ့မဟုတ်၊ အချစ်ရည်လူနဲ့ပြုတု မှန်လည်းသိပေသည်။ ယင်းအသိတွင်လည်း မှန် သာဇာန် ဟူ၍ ပေးတော်မူသည်။

ကိုယ်တစ်သက်မှာ တစ်ယောက်ပဲ ချစ်ခင်ဖူးတာပဲ မှန်၊ နာမည်တော့ မပြောတော့ဘူး၊ သူ့လဲ သူ့သဝဏ်း သူ့အဆင်ပြေနေမှ၊ ဘာတဲ့ သူ့လဲ မေ့လျော့ကံပါချေပြီ ဆိုတာ မျိုးပေါ့ မှန်၊ ကိုယ်လဲ အများအားဖြင့် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပါပဲ၊ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တဲ့အခါ သတိရတယ်၊ ဒါပါပဲ၊ တကယ်တော့ ကိုယ်နဲ့မေမီဟာ နာကျည်းမုန်းတီးပြီး ခွဲကြရတာမှ မဟုတ်ဘာ၊ သူနဲ့ ကိုယ့်အသိုက်အဝန်းချင်း ဆက်စပ်လို့ မရလို့သာ သူ့နောက်ဆုတ်ခဲ့ရတာပါ။ မေမီဟာ သူ့ မိသားစုကို အင်မတန် ငဲ့ညှာ...ဟာ...ကိုယ် နာမည်ပြောမိသွားပြီထင်တယ်။

ပထမ တစ်ခွန်း ကတည်းက လဲမှန်နှင့် သတိထားမိလိုက်သော်လည်း မင်သေသေကုန်ခန္ဓာပျက်နားထောင်နေသေးသည်။ သူ အဲသလို အလန့်တကြား မျက်နှာပျက်ကာ အာမေခိုတပြုလိုက်တော့မှ လဲမှန်နှင့် မအောင်အည်းနိုင်ဘဲ သူ့မျက်နှာစေ့စေ့ကြည့်ရင်း ပါးစပ်ကလေးကို လက်ကလေးနှင့်တက်နှင့် ပိတ်ကာ ရယ်မောမိခဲ့တာ၏။

ဦးထွန်းတောက်သည် ပယင်းရည်ဖန်ခွက်ကို လက်မှကိုင်ကာ လဲမှန်နှင့်ကို ကြည့်ငေးရင်းပြုံးနေသည်။

သူ့ကိုယ်သူ သတိထားမိပါတယ်လျက် အရှင်မေမီ ကျောင်းမှာ တွေ့ရှိခင်မင်ခဲကြပုံတွေ၊ မေမီ၏ မေ့လျော့စွမ်းစွမ်းက သုံးနေ

သူ့ ရယ်နယ် နံပါတ်ငါး ခေ့မွှေးကို လက်ခောင်းပေးမိသဖြင့် သံမဏိကောင်းဘူးဆိုတာ မေမီက သူ့ကို ပိုက်ဆံမယ်ပြားပေးခဲ့ဘိ ဝယ်ယူခဲ့ပုံတွေ။

‘ကိုယ့်အကြောင်းတော့ ကုန်ပြုမှုနဲ့ မှန်ကံကော...’

မှန်သည်ကြည့်လို့သော သူ့မေမီ မျက်လုံးတွေကို မျက်တောင်ထက်ကာ မျက်လွှာချလိုက်သည်။ ဖိုသတ္တဝါတွေကို ဘာလို့လို့ ချွတ်သင့်ချက်ပေးခဲ့တာ၊ ရည်းစားထားတမ်း အပျော်တမ်း ထားခဲ့တာ၊ ပြီးတော့ တစ်ခါကကိုကိုဒါတွေက လဲမှန်နှင့် အလျင်က လျှို့ဝှက်စရာမထင်ခဲ့၊ ဘာမဆိုရဲရဲတင်းတင်း ပေပါပေပါ ထင်ထင်။ ခုတော့ လဲမှန်နှင့် စဉ်းစားတွေဝေပြီ။ သူ့မအေပါ ဦးထွန်းတောက် အထင်သေးမသွားစေချင်။ ထစ်ဘက်အလည်း လိမ်ညှာလှည့်ပြား ဥာဏ်ကစားတတ်သည် မထင်စေချင်ပြန်ပေ။

‘မှန်အသက်အရွယ်မှာ တစ်ခါမှ မချစ်ဖူးဘူးလို့ ပြောယင် ခိုကိုယ့်မလား’

ဦးထွန်းတောက်သည် မှန်လက်နှင့် တောက်ခါပြီး ကမ်းပေးကာ ငါးသုံးလုံးဘူးမှ စီးကရက်တင်လိပ်ကို ထုတ်ယူကာ မှန်တောက်ခနဲ ခြစ်ပေးသော ဓာတ်ငွေ့ မီးခြစ်တွင် မီးညှိသည်။

‘ပြောယင်ယုံမှာပေါ့ မှန်ဆု’

လဲမှန်နှင့်သည် စီးကရက်ဘူးထဲမှ နေ့ကတစ်ခါ ဓာတ်ယူကာ ခုတ်ခမ်းဖျားတွင်တေ့၍ မီးညှိပြန်သည်။ သူ့မ ပိုက်သွင်း

ဖွာထုတ်လိုက်သော မီးခိုးငွေ့များသည် ဦးထွန်းတောက်ထံမှ မီးခိုးငွေ့များနှင့် ရောယှက်သွားလေသည်။

‘မယ့်နဲ့ကိုကို၊ မှန်မှာကိုကိုတစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဟိုတုန်းကတော့ မှန်က ငယ်သေးတာပေါ့လေ။ အဲဒီ ကိုကိုကတော့ အခုကိုကို အရွယ်၊ ခုဆိုယင် သူ လေးဆယ်ကျော်ရောပေါ့၊ ကိုကိုနဲ့လဲ တူတယ်။ ဒါကြောင့် မှန်က ကိုကိုလိုခေါ်မိတာ’

ဦးထွန်းတောက်၏ ကရုဏာမျက်လုံးများကို ကြည့်ကာလဲ မှန်နှင့် စကားရပ်တန့်သည်။

‘မှန်အလကားညာတာ၊ ကိုကိုနဲ့မတူပါဘူး၊ သူက အသားညိုညို မျက်နှာထားတင်းတင်း၊ ဒါပေမယ့်ကျအောင်ပြောတတ်တယ်။ မှန်ကို သူက ဂျင်ကလေးပေါက်ကစားသလို ချာလည်လှည့်ခဲ့တာပါ’

လဲ မှန်နှင့်မှာ ချစ်ဖူးသူရှိခဲ့ကြောင်း သိရသော်လည်း ဦးထွန်းတောက်အတွက် ထူးထူးခြားခြား အပြောင်းအလဲ ဖြစ်စရာမရှိ။ သူသည် သဝန်ကြောင်တတ်သူ မဟုတ်ပေ။ ထို့ပြင် လဲ မှန်နှင့်လို အလှပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ကို ဝိုင်းပြီး ဆွတ်ချူချင်သူတွေ ကြားထဲမှာ တစ်ယောက်တလေကိုတော့ ညွတ်မိဖူးပေမယ့် မှာပဲဟု သူနားလည်ထားလေသည်။

ထွန်းထားသော မီးချောင်းသည် ဖျတ်ခနဲ မျက်တောင်ခတ်သည်။ ဦးထွန်းတောက် ဖျတ်ခနဲမော်ကြည့်လေသည်။

‘FLICKERING ဖြစ်နေပါလား’

‘ဘာဖြစ်တာ...’
‘ဖလစ်ကာရင်း၊ ဓာတ်အားလျော့သွားတော့ မှိန်သွားပြီး အား ပြန်များလာတော့ လင်းလာတယ်လေ။ မီးမျက်တောင်ခတ်တာပေါ့’

မီးချောင်း ရုတ်တရက် မှိတ်သွားသည်။ မီးပိုသက် အကူးမှ မီးလုံးသည်ပင် မေးမှိန်သွားခဲ့၏။

မှန်သည် နေရာမှ ထကာ မီးခလုတ်များကို ဖွင့်သည်။ နံရံကပ် မီးလုံးတို့သည် မီးအုပ်ဆောင်း အရောင်တားဖြင့် ပြာလဲလဲ အလင်းဖြာစေလေ၏။

မီးမှိန်မှိန်မှာ သာယာ ကြည်နူးဖွယ်ပင်။ သို့သော် လျှပ်စစ်အမှုဆောင် အင်ဂျင်နီယာကား ကဗျာ မဆန်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

‘အိုဗာလုပ် ဖြစ်နေပြီ၊ ဝန်ပိုသုံးလို့ ဖြစ်တာ’
‘ဘာလို့ ဝန်ပိုသုံးတယ် ပြောတာလဲ ကိုကို’

‘ဒီလိုလေ မှန်ကလဲ၊ ရေဟာ တိုင်ကီတစ်လုံးပဲ ရှိတယ်ဆိုပါတော့၊ ပိုက်ခေါင်းရှယ်တူတွေ ဖွင့်ပြီးရေပေးမယ်ဆိုပါတော့၊ ညီဘူညီမျှ ရကြမယ် မဟုတ်လား၊ ပိုက်ခေါင်းတွေ များလာတယ်၊ ရေအရ မနည်းသွားဘူးလား၊ ပိုက်ခေါင်း တစ်ခုက ပိုကြီးတယ်၊ သူက ပိုယူသွားတော့ ကျန်တာတွေ ပို ပို နည်းမသွားဘူးလား၊ အဲဒီသဘောပဲ မှန်’

ဦးထွန်းတောက်သည် စောစောက မေမိ့အကြောင်းပြော

စဉ်ကလို၊ ပြီးတော့ မှုန်နှင့် မှုန်၏ တစ်ခါက ကိုကိုအကြောင်း နားထောင်စဉ်ကလို၊ တည်ငြိမ် အေးဆေးခြင်း မရှိတော့ဘဲ၊ စီးကရက်ကို ဘယ်သက် ပြောင်းကိုင်ကာ၊ ညာ လက် ညှိုးနှင့် စားပွဲဖော်မီကားခင်းပေါ် ချေးခြစ် ရှင်းပြနေသည့်။

‘အခု ကိုယ်တို့မြို့နယ်ထဲကို ပင်မ ဓာတ်အားပေး စက်ရုံက နေ ဓာတ်အား သုံးဆယ့်သုံးကီလိုဗို့နဲ့ ဝင်လာတယ်၊ နားလည် တယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ်တို့ရုံးမှာ ထရန်စဖော်မာကြီး တွေ တယ် မဟုတ်လား မှုန်၊ အဲဒီဓာတ်အားခွဲရုံကနေ မြေအောက် လိုင်းတွေ ထွက်လာတော့ ခြောက် ဒဿမ ခြောက် ကီ လိုဗို့ ပြန့်ပြူးတယ်၊ ဆပ်ဗိစတေရှင်ကနေ လိုင်းတွေ ခွဲပြီး ဓာတ်တိုင် တို့၊ ပယင်သံတို့၊ အဲဒီထရန်စဖော်မာ ရောက်တော့မှ ဓာတ်အား လေးရာပို့ လိုင်းတွေ ဆွဲတယ်၊ ဓာတ်တိုင်တွေမှာ အနီ၊ အဝါ၊ အပြာ၊ နျူထရယ်လ် လေးလိုင်း ပြေးတာ မှုန် တွေတယ် မဟုတ်လား’

‘မှုန် တွေတော့ အရောင် မပါပါဘူး’
‘မှုန်ကလဲ အနီအဝါ ဘာညာဆိုတာက ကိုယ်တို့ လျှပ်စစ် နည်းပညာနဲ့ ဆိုင်တဲ့ဝေ ဝါဟာရ မှုန်ရဲ့’
‘ဪ... ဪ... ဟုတ်ပြီ၊ ဆောရီး... ဆောရီး’

‘အခု မှုန်တို့မှာ စက်မှုသုံး ပါဝါမီတာရိုတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါနီ... ဝါပြာ သုံးလိုင်းလုံးကနေ လိုင်းဆွဲထားတာ၊ သရီး ဖေ့စ်ပေါ့၊ ၄၀၀ ဗို့အား ရှိတယ် မှုန်၊ အိမ်သုံးဆိုယင်တော့

နီဝါပြာတစ်လိုင်းလိုင်းနဲ့ နျူထရယ်လ် ဆွဲထားတာ၊ စင်ဂလ် ဖေ့စ် ၂၃၀ ဗို့အား’

• သူ၏ အာပေါင် အာရင်း သန်သန် ပြော နေသမျှ မှုန် ဘာမျှ နားမလည်ပေ။ မှုန် ပြောချင်သည်မှာ မှုန်တို့ ပါဝါ တိုးချဲ့ခွင့် လျှောက်ထားသော ကိစ္စ။ သူ ပြောချင်နေတာက သူ တတ်မြောက် ကျွမ်းကျင်၍ စိတ်ဝင်စားသော လျှပ်စစ် ဖွံ့ဖြိုးအင်သဘောတရား။ ဟိုင်ဒရိုရည်မှ၊ ဂက်စ်ဓာတ်ငွေ့မှ။ လောပီတလိုင်း၊ မြန်အောင်လိုင်း။

ရိုပါစေဦးလေ၊ နောက်နေ့ နောက်နေ့တွေ အများကြီး ရှိသေးတာပဲ။

ခုနေခါတော့ အရက်ချို တစ်ခွက်၊ စီးကရက် တစ်ဖွာ၊ ဝါသနာကို ရွှေတန်းတင်ယင်း သူ လုံ့လနှင့်ရွှေမှာ ကြည်မေ့ နေပါစေတော့။

‘နွားမက နွားနို့ တစ်နေ့ ငါးပိဿာ ထွက်တယ်ဆိုပါတော့ မှုန်၊ ဖောက်သည်ယူမယ့်ဆိုင်က ခြောက်ပိဿာ၊ ဒီတော့ ဘာ လုပ်သလဲ၊ ဒီနေ့ ဒီဆိုင်က မယူနဲ့၊ နောက်နေ့ ဒီဆိုင် ပေးမယ်၊ နောက်တစ်ဆိုင် မယူနဲ့၊ အဲဒီသဘောပဲ မှုန်၊ ရပ်ကွက်တိုင်းကို ကိုယ်တို့ ညဘက် မီးမပေးနိုင်ဘူး၊ သုံးစွဲတဲ့လူက ပေးနိုင်တာ ထက် များလာပြီလေ၊ စင်ဂလ်ကို ကိုယ်တို့ အလှည့်ကျ လျှော့ ရတယ်၊ ရုပ်ရှင်ချိန်ဆိုယင် အလှည့်ကျ မီးဖြတ်တယ်၊ ညနေ လေးနာရီကနေ ည ဆယ်နာရီအထိ မီးဖြတ်ရတယ်၊ ကြည့်စမ်း

အခု ကိုးနာရီ ရှိသေးတယ်။ စက်တွေ ပြန် လည် နေ ကြ ပြီး
ဒါကြောင့် မီးချောင်း မှိတ်သွားတာ၊ ဝန်ပိုသုံးကြတယ် မှန်း
ခွင့်ပြုထားတာထက် ပိုသုံးတယ်။ ဒီအချိန်လည်တာ ခေါက်ဆွဲ
စက်၊ မုန့်ဟင်းခါးဖို၊ ဘာညာပေါ့၊ အဲဒါထရန်စ် ဖော် မာ
ထိခိုက်တယ် မှန်း၊ လောင်သွားနိုင်တယ်။ စစ်ဆေးရေးတွေ
ဝင်ရဦးမယ် မှန်းရဲ့

မှန် ပြုံးနေသော်လည်း မျက်လုံးတွင် စိုးရိမ်စိတ် ကလေး
ထင်ဟပ်လာသည်။

သူ့ နယ်ပယ်မှာ လျှပ်စစ်ဥပဒေ တည်မြဲရေးကို စိတ်စောနေ
သော ဦးထွန်းတောက်သည် မှန်မျက်ဝန်းမှ မလှဲသော ပြစ်ချက်
ကို မမြင်တွေ့ပေ။

မှန်တို့သည်လည်း တိုးချဲ့ခွင့် မကျပါဘဲ လုပ်ငန်း ပိုတိုးကာ
မော်တာတွေ ထပ်ဖြည့်ထားပေသည်။ သည်ညမှာ သူ ရှိနေမှာ
မို့ တစ်ကြောင်း၊ အလုပ်တွေ ကြွေးကျန် မနေတာကြောင့်
တစ်ကြောင်း စက်မလည်တာ။ မှန်တို့က ဝန်ပိုလည်းသုံးအချိန်
ပိုလည်း သုံးကြတာကလား။

‘အမှန်တော့ လိုင်းတွေ တစ်လျှောက်လဲ တစ်နေရာရာမှာ
ပြစ်ချက်ရှိနိုင်တာပေါ့ မှန်ရယ်။ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ်မြို့နယ်နဲ့
ဆိုင်တာပဲ အလျင်စဉ်းစားတယ်။ အခု ဒီမှာမို့ ပေါ့၊ ရုံးနဲ့နီးယင်
ထရန်စ်ဖော်မာကို သွားပြီး စစ်ဆေးတာပေါ့’

မစ္စီမောပေး

ထိုညမှာ မှီဒီယိုစက်ခုံကို သူ့စမ်းသပ်သွားပေသည်။ တီပို့မူ
မကြည့်ဖြစ်။

‘နက်ဖြန်ည လာပါလား ကိုကို’
‘အခုပေါ့ မရှိယင် လာမယ်လေ’

နက်ဖြန်....
နက်ဖြန်ပေါင်းများစွာ။
လဲမှန်နှင်း ရင်မှာ တေးသီကျုံးရင့်နေလေပြီ။
နက်ဖြန်ပေါင်းများစွာ....။

၆

မစ္စီမောပေး

တစ်နေ့က ဓာတ်လိုက် ဆေးဆုံးခြင်း ကိစ္စအတွက် ခုံအဖွဲ့က
ယနေ့ စစ်ဆေးလေသည်။

ဦးထွန်းတောက် ပါဝင်သည်။ လျှပ်စစ်စစ်ဆေးရေးတာဝန်
ခံလည်း၊ ရုံးချုပ်မှလည်း လာရသည်။

အခင်းဖြစ်ပွားသည့်နေ့က လက် ထောက် အ မှု ဆောင်
အင်ဂျင်နီယာ အက်စ် အေ အီး ဦးသော်က ကိုယ် တိုင်

သွားရောက် ပြုပြင် ကွပ်ကဲသည်။ အနီးပါးနား မျက်မြင် သက်သေတို့၏ ထွက်ချက်ကိုလည်း ရယူပြီး ဖြစ်လေသည်။

ဓာတ်လိုက် သေဆုံးရာတွင် လျှပ်စစ်လိုင်းမှ တရားမဝင် သွယ်ယူယင်း အခင်းဖြစ်ပွားခဲ့မှု မှ သေဆုံးသူ၏ တာဝန်သာ ဖြစ်သည်။

ယခု အမှုမှ လေပြင်းကျ သစ်ကိုင်းပိပြီး ပြတ်ကျသောကြီး စ ကျကစ ဓာတ်အား ဝင်နေသော ရေထဲ ဖြတ်လျှောက်မိရာ မှ ဓာတ်လိုက်သေခြင်း ဖြစ်ရကား ကြမ္မာငင်သည်သာ ဆိုရ တော့မည်။

ထားခင်ခင်သည် ပုံစံတွင် ဖြည့်ကာ အစီရင်ခံစာ ရေးသား နေရသည်။

မှတ်ချက်။ ။ သေဆုံးသူ၏ ကြမ္မာသာ ဖြစ်ပါသည်။

အဆုံးသတ်လိုက်ပြီးသောအခါ တောလ်ပင်ကို စားပွဲပေါ် ပစ်တင်လိုက်ယင်း ခါးဆန့် အညောင်းဖြေလိုက် ရလေသည်။

သည်အစီရင်ခံစာကို အင်ဂျင်နီယာထံ အတည်ပြု လက်မှတ် ရေးထိုးဖို့ တင်ပြရဦးမည်။ လောလောဆယ် ဦးထွန်းတောက် ရောက်မလာသေး။

ဘုရားဒါယကာ တစ်ဦးသည် ဘုရားပွဲတော်အတွက် ယာယီ မိတာတပ်ဆင်ခွင့် လာလျှောက်ထားပေသည်။ သူ့ တွင် မြို့နယ်၊ စည်ပင်သာယာ၊ ရဲစခန်း ထောက်ခံချက် အပြည့်အစုံ ရနေပြီ။ သူ့ လျှောက်လွှာမှာ အင်ဂျင်နီယာထံ ရောက် နေ ပြီး သာ။

လက်မှတ်ထိုးဖို့သာ လိုအပ်နေသည်။ ဦးထွန်းတောက် ပြန် ရောက်လာလျှင် စာထွက်ပေးဖို့သာ ကျန်တော့၏။

‘ဦးလေး စောင့်လိုက်ဦးနော်၊ လာမှာပါ။ တိုင်းရုံးက အစည်းအဝေးခေါ်လို့ သွားရတာ’

‘ပြန်လာမှာတော့ သေချာပါတယ်နော်၊ ဘုရားပွဲက အဖိတ် နေ့ စ့မှာမို့ပါ တူမရယ်’

‘သူ မလာလို့ မရဘူး၊ လက်မှတ်ထိုးစရာတွေ တစ်ပုံကြီး ရယ်’

စာကြမ်းတစ်ခု ရေးရပြန်သည်။

မြို့နယ်အတွင်း ကျူးကျော်ရပ်ကွက်များ တွင် လျှပ်စစ်ဓာတ်အား ပေးထားခြင်း မရှိ

ကြောင်း ပြန်ကြားခြင်း။

စာကြမ်း ရေးပြီး စောစောက အစီရင်ခံစာနှင့် တွဲထား လိုက်ရသည်။ စာကြမ်းကို မန်နေဂျာ ဖတ်ရှု ပြင်ဆင် လက်မှတ် ထိုးပြီးမှ လက်နှိပ်စက်ရိုက်ဖို့ ဒေါ်သောင်းနုထံ ပို့ရပေမည်။

လခတွေ ထုတ်ပေးရဦးမည်။ လထုတ်ပေးရသောနေ့သည် တာဝန်လည်းကြီး၊ အလုပ်ကလည်း ပိုပေသည်။ စီမံရေးရာ အဖွဲ့သားများအပြင် လျှပ်စစ် အင်ဂျင်နီယာလုပ်ငန်းပညာသည် များကိုလည်း ထားခင်ခင်မှ လစာ ထုတ်ပေးရပေ၏။

‘မမထားရေ၊ လခ စော စော လေး ထုတ် ပေး နော်၊ ကျွန်တော် လေးနာရီ ကျောင်းသွား တက်ရမှာ’

သန်းထူးက ထားခင်ခင်အား တိုင်းရုံးမှ ထုတ်ယူလာသော စက္ကူထုပ်များကို လာရောက် အပ်နှံယင်း သူ ပျက် ကွက် မြဲ လုပ်သားကောလိပ်ကို အကြောင်းပြကာ နားပူ နားဆာ တိုက် နေသည်။

‘တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီလောက်တော့ ရမှာပေါ့ သန်းထူးရယ်၊ နေ့စမ်းပါဦး’

တည်ဆောက်ရေးမှ လိုင်းဆွဲ၊ သစ်ပင်ခုတ်၊ တိုင်ထူသော လုပ်ငန်းများသည် ရုံးချိန်ပြင်ပ အချိန်ပို ဆောင်ရွက်ရသည် များကို သုံး လေးရက် တစ်ခါ တင်ပြထားကြရသည်။ ယင်း တို့ကို တစ်လစာ လချုပ်လုပ်ပြီး တိုင်းရုံးသို့ တင်ပြပေး ရပေ သေးသည်။

‘မမထား၊ လက်ဖက်ရည် သောက်လိုက်ဦး၊ မုန့်လဲ စား’ ဝေဝေက ထားခင်ခင် စားပွဲပေါ် လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့် လာချပေးသည်။

‘ထမင်းစားချိန် နီးနေပြီ ဝေဝေ၊ ရင်ခံနေမယ်၊ နေပါစေ တော့’ ဟု ထားခင်ခင်က ငြင်းသည်။

‘အံ့မယ်လေး...တော်တော်နဲ့စားရမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုမှာ မိတာမီးလောင်တဲ့ အဒေါ်ကြီး လျော်ကြေး လာသွင်းလို့ ကျွန်တော် စာအမှတ် ရေးပေးလိုက်တယ်၊ ဘဏ္ဍာရေး သွား နေလေရဲ့၊ ပြီးယင် မိတာအသစ်လျှောက်ဖို့ မမထား၊ စာကြမ်း

ရေးပေးရဦးမှာ၊ ဟော...ပြောရင်းဆိုရင်း ပြန်လာပြီ၊ တယ် မြန်လှချေလား’

‘နင်ပဲပြောပြလိုက်လေဟယ်၊ ဝါဒီမှာ လိုင်းသမားတွေနဲ့ အချိန်ပိုစာရင်းကို ပြန်စစ်မပြီး သေးဘူး’ ဟု ထားခင်ခင်က ခိုင်းသည်။

‘ကျွန်တော်က လျော်ကြေးလာမပေးတဲ့ ဈေးပိုင်းက မိတာ လောင်တိုက်စွဲအတွက် လျော်ကြေးတောင်းဖို့ စာကြမ်း ရေး ထက်စကြီးဗျ’

ထွေးမောင်မောင် ဘဏ္ဍာရေးဌာနဘက်မှ ထွက်လာသည်။ ‘ကိုထွေးရေး...မမထားက ဒီအဒေါ် ကို အသစ်လျှောက်ဖို့ စာကြမ်း ရေးပေးလိုက်ပါတဲ့’ ဟု သန်းထူးက လက်လှဲလေ တော့၏။

ထားခင်ခင်သည် နောက်ထပ် ရုံးစာရွက်တစ်ရွက်ကိုကောက် ထိုင်လိုက်သည်။

ဘဏ္ဍာရေးဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းများအား လက်ရှိ ဆောင်ရွက် လျက်ရှိသောစနစ်မှ ငွေသင့် တောင်းခံလွှာများ အချိန်မီ ပေးပို့ ပြီး လပြတ်ဖြတ်တောက် ကောက်ခံသည့်စနစ်သို့ ပြောင်းလဲ ရေးကိစ္စ။

သည်စနစ်သစ်သို့ ပြောင်းလဲရေး အတွက် ကြေးကျန်တွေ ခွင်းလင်း ဖြတ်တောက် ကောက်ခံခြင်းအမှုကို ဘဏ္ဍာရေးဌာနမှ ဖနားမနေ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီးပြီ။

လစဉ် ငွေသင့် တောင်းခံလွှာ အချိန်မီပေးပို့ပြီး နှစ်ပတ် အချိန်ပေးသည့်စနစ်သည် လျှပ်စစ်ဓာတ်အား သုံးစွဲသူအများစု အတွက် အဆင်ပြေလှပေသည်။

ဝင်လာသော ယင်းရုံးစာကိုလည်း မြို့နယ် အင်ဂျင်နီယာထံ ဆက်တင်ပေးရမည်။ သူ့ထံမှပြန်ကျလာလျှင် ဘဏ္ဍာရေးဌာန သို့ ပေးပို့လိုက်ရပေမည်။

ဆုကြေးကိစ္စ။

ဤဘဏ္ဍာရေးနှစ်အတွက် ဆုကြေးပေးရန် သတ်မှတ်ထား သော စည်းကမ်းဘောင်များနှင့်အညီ ရသင့်သော အမှုထမ်း စာရင်းကို အချိန်ပိုပင်ဆင်းကြရကော ပြုစုပြီးစီးခဲ့ပြီ။

‘ဒေါ်သောင်းနု... ဆုကြေးကိစ္စတွေ စာရိုက်ပြီးပြီလား၊ မန်နေဂျာလွှာယင် အကုန် စုတင်လိုက်ကြရအောင်’

‘ရိုက်နေဘယ်မထား၊ ခဏလေး... ပြီးတော့မယ်’

ထားခင်ခင်သည် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုကြည့်ကာ သောက် သင့် မသောက်သင့် စဉ်းစားနေသည်။

‘သောက်လိုက်ပါဦး တူမရယ်၊ ဦး ထိုင် ကြည့် နေတာ ထစ်မနက်လုံး ဇယ်တောက်သလို ဆက်တိုက် လုပ်နေရတာပဲ မုန့်လဲစားပါဦး’ ဟု ဘုရားဒါယကာကြီးကပြော၏။

ဦးစံကံ ဖောက်လာကာ ကရားထဲမှ လက်ဖက်ရည် ထစ်ခွက် ပြုသောက်သည်။

‘ငွေတာတော့ ရေခန်းကြမ်းမှတ်လို့ မထားရေ၊ ကံကောင်း ချင်တော့ စားပွဲသောက်ပွဲနဲ့ လာတိုးနေတယ်’

‘အဲဒီ ဘဲသားမုန့်တွေလဲ စားလိုက်အား၊ ထားကတော့ ထားစားပျက်မှာစိုးလို့ မစားတော့ဘူး’

‘ဒီနေ့ကော ကောင်စီရုံးဘက် သွားစားကြဦးမလား’

‘ဟင့်အင်း... လခတွေ ပေးစရာရှိတယ်၊ ရုံးနံဘေးတွင်ပဲ ကိစ္စ ပြတ်ရတော့မှာ’

‘အခုတလော ငါတို့လဲ စက်ရုံတွေကို လူကြီးတွေ လာစစ် မယ်ဆိုလို့ ဓာတ်အားမပြတ်အောင် လိုက်ကြည့် စစ်ဆေးနေရ တာနဲ့ အလုပ်ကို ရှုပ်နေတာပဲဟာ၊ ထရန်စ်ဖော်မာ ဆီလျော့ လျော့နေတာက ပြဿနာ၊ လျော့သင့်တာထက် ပိုလျော့တာကို တွေ့နေရတယ်၊ အချင်းချင်းလဲ မတို့ချင်မရှိ ချင်ပါဘူးဟာ’

ဦးစံကံက လေသံနိမ့်က ‘မထားတို့ရပ်ကွက်က ထရန်စ် ဖော်မာဟာ ပရိုဖြုတ် လက်မလောက် ထည့်ထားရမလို့ ဖြစ် နေတယ်၊ ဘယ် စကြာဝဠာရော၊ မနောဟရီရော အပြိုင် လည် နေတာ၊ အထည်စက်ရုံကလဲ ရှိနေတော့ ဝန်ပို သိပ်များနေ တယ်၊ ပရိုဖြုတ် ကြီးလွန်းပြန်တော့ ထရန်စ်ဖော်မာ လောင် ပြန်ယင် နယ်မြေမှူး၊ မန်နေဂျာအဆင့်ဆင့် အထုပ်ရမယ်ကိစ္စ’

ထားခင်ခင်တို့၏ ချောင်းဦး ရပ်ကွက် နယ်မြေမှူး သည် ဦးဒတ္တာဖြစ်လေသည်။ သူကိုင်သော နယ်မြေများမှ ထရန်စ်

ဖော်မာနှစ်လုံး ဆက်တိုက် လောင်ခဲ့ပြီးပြီပဲ။ မန်နေဂျာလည်း ထုချေလွှာတင်ခဲ့ရပြီးပြီ။

‘ကပါ...အဘတို့ ခေါင်းရွပ်တာကို အဘတို့ခေါင်းထဲမှာပဲ ထားလိုက်၊ ထားလဲ တစ်ခုမှ အစ မသတ်နိုင်သေးဘူး၊ ဟို တုတ်ဝက် ဒီတစ်ပိုင်းနဲ့’

ဦးစံကဲ ပြုံးသည်။

‘မထားလဲ ဦးထွန်းတောက်နဲ့ တူလာပြီထင်တယ်၊ မတူနဲ့ မထား၊ သူ့ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုပြတ်အောင် ဝိုင်းဝန်းကူညီ၊ ကိုယ် ဌာနမှူးအတွက် ဝန်ထမ်းတွေမှာ တာဝန်ရှိတယ်၊ အလွမ်းကျယ် တာ ကောင်းပါတယ်၊ အလယ်မလပ်စေချင်ဘူး၊ ခင်လို့ ပြော တာနော် မထား’

ဦးစံကဲက နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံနိမ့်ကာပြောသည်။ ထားခင် ခင် ပခုံးတွန့်ကာ ခေါင်းခါ၏။

‘ဒါ သူ့ရဲ့ အားနည်းချက်ပဲ၊ ထားက ဘယ်လိုသွားအကြံ ပေးဝံ့မှာလဲ’

‘ဖြည်းဖြည်းပေါ့မထားရာ၊ မထားက ရိုးလွန်းတယ်’

ဦးစံကဲလည်း ခေါင်းခါယမ်းသည်။ မနောဟရီမှ ကိန္နရီ အလှကလေး၏ညှို့ စက်ကွင်းဝယ် ဦးထွန်းတောက် စင်းစင်းကြီး မိနေပြီဟု သူ တစ်ဆင့်စကား ကြားထားရသည်။ သစ်စက်မှ စက်ဆရာတို့၊ လှိုင်ခင်းဆရာတို့ဆိုတာ လျှပ်စစ်လုပ်သားတွေနှင့် ကင်းကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဦးထွန်းတောက်ကို လဲ မှုန်နှင့်ပြုစား

ထားပြီးမှတော့ မနောဟရီ ထင်သလိုစိုင်းပေတော့ ဆိုသည့် သဘော။

ထားခင်ခင်သည် လက်ဖက်ရည်ကို ခွက်တစ်ဝက်သာသောက် ပြီး နေရာမှထကာ ဘဏ္ဍာရေးဘက် ထွက်ခဲ့သည်။ လက်ထဲတွင် ခေတ်အားခတောင်းခံလွှာတစ်ရွက် ကိုင်ထားလေသည်။

စာရွင်းကိုင်သူ ဒေါ်ဌေးတင်သည် လယ်ဂျာတစ်ခုတွင် စာရင်းသွင်းရေးမှတ်နေလျက်ရှိသည်။

‘ဆို ထား၊ ဘာကိတ်’

‘ဌေးရေ၊ ဒါ တို့တွေ အဒေါ်ရဲ့ ပညာရေးမှူးအိမ်က ကွန် ထလိန်ကွာ၊ ဒီလမှာတောင်းထားတဲ့ ယူနစ်က ငါးနှစ်နှစ်ညည၊ သူ့မိတာမှာ ခုမှ ငါးတစ်သုံးငါးပဲ ရှိသေးတယ်တဲ့၊ ဒီမနက် မှာတောင် ရှစ်ဆယ့်ငါးယူနစ် ပိုနေတုန်း ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါ ဌေးကို မေးကြည့်ပေးမယ်၊ ထားနဲ့တော့ မဆိုင်ဘူးလို့ ပြောပြီး ထုလာပြတာ’

ဒေါ်ဌေးတင် ပြုံးသည်။

‘ဘူတာလမ်း ရပ်ကွက်နော်၊ အဲဒါ မောင်ရင်မောင်ဖြစ်မှာ ပဲ၊ သူက တီးရှော့ပရိဒင်း လုပ်တတ်တယ်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က နေ့ ဇိမ်နဲ့ ဖတ်တာလေ၊ နေဦးထား၊ ကိုယ်မေးပေးမယ်’

ဒေါ်ဌေးတင်က အနီးရှိ စာရေးမလေးတစ်ယောက်အား အောင်ရင်မောင် ဘယ်မှာလဲ မေးနေသည်။ ရုံးမှာတော့ရှိမနေ။

‘ဦးရွှေအုံးကို ပြောလိုက် မမဌေး၊ နည်းနည်းကိုင်ပစေဒါမှ...’

စာရေးမကလေးက ပ-မီတာဖတ်စာရေးထံ မေးငေါ့ပြသည်။ ဒေါ်ဌေးတင် သဘောတူ၏။

သူမက ‘ဦးရွှေအုံး’ ဟု အသံမြှင့်၍ ခေါ်သည်။

ဦးရွှေအုံးကား နားအထန်ငယ်လေးလေသည်။

ပါးစပ်ကို ဦးရွှေအုံးမမြင်အောင် လက်နှင့်ကွယ်ကာ လေသံနှိမ်၍ နာမည်ခေါ်တာနဲ့ လိပ်ခေါင်းထွက်တော့မယ် ဟု ရယ်ဟဟလုပ်သည်။

ထားခင်ခင် အားတုံ့အားနာ မျက်နှာမထားတတ်ဘဲရိုနေဆဲ စာရေးမကလေးကတော့ ဟားတိုက်ရယ်လေ၏။

‘ဒီကောင်ကို ကျွန်တော် သတိပေးပေါင်းများပြီ၊ စားနဲ့ပေးနဲ့ တိုင်လာယင် မလွယ်ဘူးလို့ပြောတာပဲဗျာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ မထား ဝိုင်းပြီး ဖုံးဖုံးဖိဖိလုပ်လိုက်ပါဦး၊ အိမ်ရှင်ကို ငြေလည်အောင် ပြောပါ။ ခုလကို ထားလိုက်ပါလို့၊ ရွှေလတွေမှာ ကျွန်တော့တို့ မိတာထိန်းသိမ်းပဲ ကောက်သွားပါမယ်’

ဦးရွှေအုံးက ‘ငွေသင့်တောင်းခံလွှာအမှတ်၊ နာမည်၊ လိပ်စာတို့ကို ရေးမှတ်နေသည်။

ထားခင်ခင်က သင့်ငွေကို တစ်လက်စတည်း ငွေကိုင်စာရေးထံ ငွေသွင်းပေးလိုက်ရလေသည်။

‘မထားတို့အိမ်အတွက်လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ တို့က တောင်းခံလွှာရတဲ့နေ့ပဲ သွင်းလိုက်တာ၊ မဟုတ်ယင်အကြွေးများတယ်’

ဘီခြောက်ရာ မီးခိုးပြာကလေး ထိုးဆိုက်လာသည်။

ငွေကိုင်စာရေး ပြန်ပေးမည်ပြောစာကို စောင့်ဆိုင်းနေရင်း ကားပေါ်မှ ဦးထွန်းတောက်ဆင်းလာသည်ကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ သူသည် ပထမလူ ခြေတစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်းလျှောက်ပြီးမှ သတိရသလို ပြန်လှည့်သွားပြီး သူ့အတက်ချီကေ့စ်အနက်ကို ကားတံခါးပြန်ဖွင့်ပြီး ယူလေသည်။

ထားခင်ခင်ကိုမြင်တော့ သူသည် ဖြူဖွေးညီညာသော သွားများပေါ်အောင် အားပါးတရပြုံးသည်။

‘အံ့မယ်လေးဗျာ၊ မီးလောင်မြေမှာ ဓာတ်အားလှိုင်းပြန်ဆွဲဖို့ မီးလောင်မြေမှာလိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းခန့်မှန်းချက်ကို အကြမ်းတွက်ချက်ပြီး ရုံးတွင်းစာတင်ရမယ်တဲ့၊ နှစ်ရက်ပဲ အချိန်ပေးတယ်ဗျ’

သူ့အတွက် အလုပ်ရလာခြင်းသည် အားဆေးရလာသလို ပို၍ လန်းဆန်း တက်ကြွနေသေးသည်။

မောင်အောင်စိန်က သူ့လက်ထဲမှ လက်ဆွဲအိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ သူ မပေးချင် ပေးချင် ဖြေလွှတ်ပေးလိုက်လေသည်။ သူသည် သူ့စာရွက်စာတမ်းများကိုတတ်စွမ်းသမျှ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကြပ်သာ ကိုင်ဆောင်ထိန်းသိမ်းထားသည့်သူဖြစ်ပေ၏။

‘ဘာတေ ခန့်မှန်းရမှားလဲ ဆရာ’

‘ကျွန်းတိုင် ဘယ်နှစ်တိုင် လိုမယ်၊ ကြေးနန်းကြိုး ဘယ်နှစ်ပေါင် လိုမယ်၊ ဘာညာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ မြို့နယ်က မီးလောင်မြေတစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ တော်သေးတာပေါ့၊ မီးလောင်မြေ မရှိဘဲ မြို့နယ်တွေလဲ ရှိသဗျား၊ သူတို့တော့ သက်သာသပေါ့ဗျာ’

ခြေလှမ်းကွဲများနှင့် အရေးပေါ် ရုံးခန်း အဝင်ဝတွင် ခေတ္တ ရပ်တန့်သည်။

ဦးသော်ကတို့ မြေအောက် ကေဘယ်လ် ပြင်ပြီးသွားပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့...ဆရာ၊ ဖုန်း ရပြီးပြီ၊ ဖြတ်ပြီး ဆက်ခဲ့ကြတယ်၊ ဂျှိုင်းဘောက်စ်လုပ်ခဲ့တယ်တဲ့’

ဘုရားဒါယကာ၊ ကျောင်းဒါယကာက ထားခင်ခင်အား လှမ်းကြည့်နေသည်။

ယခုမှ ဦးထွန်းတောက် သူ့ရုံးခန်းထဲ ဝင်သွားလေသည်။

‘ဦးလေး လိုက်ဝင်သွားလေ၊ ဦးလေး လျှောက်လွှာ သူ့စားပွဲပေါ် ရောက်နေပြီသားပဲ၊ သူ့လက်မှတ်ရမှ ဘဏ္ဍာရေးမှာ စပေါ်သွင်းဖို့ဆက်လုပ်ရမှာ’

အဘိုးကြီး လုံးလုံးလိမ့်လိမ့်နှင့်ခြေကုန်သုတ် လိုက်ဝင်သွားလေသည်။

ထားခင်ခင်သည်လည်း စောစောက စီစဉ်ပုံထပ်ထားသော ရုံးစာများကို ကောက်ကိုင်ကာ မန်နေဂျာထံ ဝင်လေ၏။

ဦးထွန်းတောက်သည် ဘုရားပွဲအတွက် ယာယီမိတာတပ်ဆင်ခွင့်ပြုကြောင်း မှတ်ချက် ရေးယင်း စပေါ် တင်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြနေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့က ဒီလို ပွဲမျိုးအတွက် ဗဘတ် (Vulb) ဆပ်ပလိုင်း ပေးတယ်၊ မိတာကြီးပေါ့ဗျာ၊ မိတာကြီး ချိတ်ပြီး သုံးစွဲရတာပေါ့၊ တချို့က တစ်ဦးချင်းဆီက ပွင့်ကောက်အရ ငွေပြန်ကောက်တော့ ကျသင့် မိတာထက် ပိုတာကို ရတာပေါ့၊ အလှူငွေအနေနဲ့ ဘဏ္ဍာထိန်းအဖွဲ့ကို အပ်တဲ့လူလဲ ရှိ၊ အိတ်ထဲ ထည့်တဲ့လူလဲ ထည့်၊ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ကတော့ ကျသင့် မိတာယူနစ်အပေါ် ငွေချေယူရပါပဲ’

‘ဦးတို့ကတော့ ဘဏ္ဍာထိန်းလက်ကို စာရင်းနဲ့ အပ်ရပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ပွင့်ကောက်နှုန်းထားကို အဖွဲ့နဲ့သတ်မှတ်ထားပြီး သားပါ၊ ကုသိုလ်ရေးပဲ ခင်ဗျာ’

လက်မှတ်ထိုးလိုက်လျှင် ပြီးမည်ဖြစ်ပါလျက် အဆက်မပြတ် နိုင်ပုံမှာ ထားခင်ခင် ဝင်လာသည်ကို တွေ့သည်နှင့် သူ့သေတ္တာနက်ကို ဖွင့်သည်။

‘အခြေခံစည်းရုံးမှုမီးမံသင်တန်းဘွဲ့ ဒေါ်ထားရေ၊ လာမယ့် လဆန်းနှစ်ရက်နေ့ သွားတက်ရလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ဒေါ်ထား သွားရမှာပဲ’

‘ဟင်...ကြာမှာလား ဆရာ’

‘နှစ်ပတ်ပါပဲ ထားရဲ့၊ တစ်ခါတလေလဲ ကျွန်တော် တို့ရဲ့ ရုံးကနေ ခြေဆန့်လက်ဆန့် ထွက်ရတာပေါ့ဗျာ’

ထားခင်ခင် ပြုံးနေသည်။ မချိပြုံးဟု ဆိုချင်လည်း ဆိုနိုင်ပေမည်။ ‘မူနံ၊ ကိုကို’ ဖြစ်နေမှတော့ သူနှင့် တာရှည်တဲ့သွားရမှာ ကိုလည်း တမ်းတ၊ မနေနိုင်ပေ။ နေမြင့်လေ အရှူးရင့်လေ ဖြစ်နေမှဖြင့် မခက်လားဟု သူမ အတွက် သူမ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသည်။ ပြီးတော့ သူမသည် အများဘကာ ဟားစရာ၊ သနားစရာ ကျန်ရစ်သူ ဖြစ်နေမှာလည်း စိုးရိမ်မိပြန်သည်။

ဦးထွန်းတောက် ပေးသော ရုံးစာခေါက်ကို ထားခင်ခင် ဖြန့်ဖတ်နေခိုက် ရုံးတံခါးပွင့်လာကာ ဦးသော်ကဝင်လာသည်။

‘ဘယ်နှယ်... အတော် မောခဲ့သလားဗျ’ဟု ဦးထွန်းတောက် ဆီးကြို မေးမြန်းသည်။

‘ခုမှပြန်လာရတယ်ဗျာ၊ မြေအောက်လှိုင်း ပေါက်တဲ့နေရာ ရှာမတွေ့ဘဲ အချိန် အတော်ကြာ သွားတယ်၊ မိုးကလဲ အား ကောင်း နေတာကိုး၊ မိုးစဲတော့မှ အလုပ်တွင်တယ်၊ ရေမြောင်း တူးရင်း ကေဘယ်လ်ကို ခိုက်မိထားတာကိုး၊ တူရွှင်းက တစ်ဆင့် မြေကြီးအထိ ဓာတ်အားဝင်နေတာ၊ တက်စီလက်တ်က ကိရိယာ တွေ စုံပြန်တော့ အရေးထဲ ဓာတ်မီးတွေက ဓာတ်ခဲ အားကုန် သေးတာ’

ဦးသော်ကမှာ ရုံးထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရခဲဘိခြင်း။

‘ဆရာ... ဒီ ဦးလေးရဲ့ ယာယီမိဘကိစ္စ ဘဏ္ဍာရေးကို လွှတ် လိုက်ရတော့လော့၊ စပေါ် သွားတင်မလို့လော့၊ ဂျော့ပုံတော့ ထား မနက်ဖြန်မှပဲ ချပေးလိုက်တော့မယ်’

ဦးထွန်းတောက်သည် လှိုင်းမှ မြေအောက်လှိုင်း အဖွဲ့နှင့် ဦးသော်ကတို့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက် လာသည်ကို စိတ်ဝင်စား လျက်ရှိရာမှ သူလက်မှတ်ထိုးဖို့သာ ကျန်တော့သည့် လျှောက် လွှာဆီ စိတ် ပြန်လည်လာသည်။

ဦးသော်က နားလည်စွာ ပြုံးရင်း သူ့ စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင် ကာ အိတ်ထဲမှ ဖောင်တိန်ထုတ်ကိုင်သည်။

သူကား အသက် ၁၇ နီးဆယ်ကျော် ခွန်းခဲ့ပြီ၊ သူ့ဆံပင်တွေ သည် တစ်ခေါင်းလုံး နီးပါး ပွေးပွေးဖြူနေပေသည်။ သူ့တွင် သားသမီး ခုနစ်ယောက် ရှိပြီး တစ်ယောက်မျှ ပညာရေးမထွန်း ပေါက်ပဲ ကိုးငါးနန်း၊ ဆယ်တန်းမှ ပိုတက်မလာတာကြောင့် သူ များစွာ စိတ်ဖျက်အားလျော့ပေသည်။ သူ့ အလုပ်ကို မခို မကပ် တာဝန်ကျေအောင် လုပ်သည်။ သို့တစေ သည်အလုပ်မှာ စိတ်မြုပ်နှံမှုထားနိုင်သလို ဘာကိုမျှလည်း ထက်သန် မျှော်လင့် မနေဘဲ မတုန်မလှုပ် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းလျက် သ ရှိလေသည်။

ဦးထွန်းတောက်၏လက်မှတ်ကို ရသွားမှပင် ဘုရားဒါယကာ သည် စိတ်သက်သာရာ ရသွားတော့ကာ ဦးသော်ကနှင့် စကား လက်ဆုံ ကျနေပြန်သော ဦးထွန်းတောက် တို့ကို နှုတ်ဆက်ဖို့

ကြီးစားမနေတော့ဘဲ ဆရာတော်က ကူးပို့ ဖိုင်းပြင်းတော့သည်။

ထားခင်ခင်မှာသာ သူမ၏ စာကြမ်းကို ထားခဲ့ရကောင်းနိုး ဆက်လက် စောင့်ယူရကောင်းနိုး ဝေခွဲမရဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ထားခင်ခင်ကတော့ သူ့သဘော တူညီမှုရလိုက်ပြီးလျှင် သည် စာကြမ်းကို လက်လွှဲလိုက်ချင်ပေပြီ။

ဆင်နုအေးရွက်ကလေး ပွင့်ဟလာပြန်သည်။ ဝင်လာသူသည် ဦးထွန်းတောက်၏ ညီမနှစ်ယောက်၊ သိတာနှင့် ပုလဲ၊ သူတို့ ညီအစ်မ အားလုံးပင် အစ်ကိုနှင့် ရုပ်ချင်း ဆင်တူလှလျက် တခြား တစ်နေရာမှာ တွေ့လျှင်ပင် သူ့နှမတွေပဲ မှန်းဆနိုင် လောက်ပေသည်။

‘ကိုကို... သိတာတို့ကို နှစ်နာရီပွဲ လိုက်ပို့ ပေးမယ် ဆိုတာ မေ့သွားပြီလား’

ဦးထွန်းတောက် ကြောင်အမ်းအမ်း လုပ်နေသည်။

‘ငါ ဘယ်တုန်းက ပြောလို့လဲ...’

‘ညကလေ၊ ရွှေမိမာန်က ကားကောင်းတယ်၊ ကြည့်ချင် လိုက်တာဆိုတော့၊ ငါ့ပို့ ပေးမယ်တဲ့’

‘ဟုတ်လား၊ စနေနေ့ ပို့မယ် ပြောတာဖြစ်မှာပါ’

ဦးထွန်းတောက်က မျက်တောင် ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်နှင့် ပြုံးဖြဲဖြဲ ဆင်ခြေလဲနေသည်။ သူ တမင်တကာ လိမ်ညာနေတာ

မဟုတ်။ သူ ပြောမိသလား၊ သူ့ ဘာသာလည်း မမှတ်မိ တော့ပေ။

ပုလဲက ခြေဆောင်သည်။ သိတာက နှုတ်ခမ်းစုသည်။

‘စနေ မဟုတ်ပါဘူး၊ မနေ့ကပြောတဲ့မနက်ဖြန်ဟာ ဒီကနေ့ ပဲပေါ့၊ ကိုကို နည်းနည်းမှ မကောင်းဘူး’

ဦးသော်သည် ညီမတွေကို တဟဲဟဲ မျက်နှာချို သွေးနေရ သော သူ့ မြို့နယ်မှူး၏ ဒုက္ခကို ကြည့်မနေရကံတော့။

‘ဦးထွန်းတိုး ရှိနေသားပဲ ဦးထွန်းတောက်ရဲ့ ပို့ခိုင်းလိုက် ပါ၊ သွားစရာ ရှိသေးလို့လား’

သူ့ ခေတ္တ စဉ်းစားသည်။

‘ဟင့်အင်း... မရှိပါဘူး၊ ကောင်းသားပဲ သိတာ၊ နင်တို့ ဦးထွန်းတိုးကို ပို့ခိုင်းချေ၊ လိုင်းထဲမှာ ရှိမှာပေါ့၊ သွားရှာ’

ထားခင်ခင်သည် ကလေးမလေးတွေ အခက်အခဲ တွေကာ ချီတုချီတုဖြစ်နေကြသည်ကို ကြားထဲမှ အားနာမိသည်။ သို့ တစေ သူမ၏ စာကြမ်းကိုစုကလည်း မပြီးပြတ်သေး။

‘မမထား... ပုလဲတို့ အိမ်သိဘူး’

မမျှော်လင့်ဘဲ ပုလဲက အကူအညီ တောင်းခံလို ပြောလာ တော့ ထားခင်ခင် အံ့ဩသွားသည်။ ပုလဲတို့ ညီအစ်မတစ်တွေ နှင့်ဖြတ်သွား ဖြတ်လာ တွေ့ရှိ နှုတ်ဆက်ရုံသာရှိကြတာမို့ ထား ခင်ခင်သည် သူမ၏ နာမည်ကို သူတို့သိနေမည်ပင် ထင်မှတ်ခဲ့တာ မဟုတ်။

‘ထား ခေါ်ပေးမယ်နော်၊ ဒီစာကြမ်းကလေးကို ဆရာ
ဖတ်ပြီးယင် ထားအားပါပြီ’

‘အောင်စိန်ကို လွှတ်လိုက်လေ ဒေါ်ထား’

‘အောင်စိန် တိုင်းရုံး သွားတယ် ဆရာ၊ ရပါတယ်၊ ထား
အားနေပါပြီ’

ဦးထွန်းတောက်က ထားခင်ခင်၏ ရုံးစာတွေကို စိစစ်ဆဲ။

နှစ်လည် ဆွမ်းကပ်မယ်ကိစ္စ မမထားကို ပြောပြီးပြီလား
ကိုကို’

ဟု သိဘာက မေးသည်။

‘ဟင်... ဘယ်သူ အိမ်ကလဲ’

ပုလဲ ခစ်ခနဲ ရယ်သည်။ သိဘာကတော့ အစ်ကိုကို စိတ်ရှည်
စွာ ပြုံးကြည့်ယင်း ထားခင်ခင်အား ခေါင်းတစ်ချက် ဖြည်း
ညင်းစွာ ခါယမ်းပြလေ၏။

‘ကိုကို အမေ ဆုံးတာ သုံးနှစ်ပတ်လည်လေ ကိုကို’

ကိုကို အမေဟူးသော ခပ်ထေ့ထေ့ အပြောကို ထားခင်ခင်
ရောယောင်ပြီးချင်ကာ နှုတ်ခမ်း အတွင်း သားကို ဖိ ကိုက်
ထိန်းချုပ်ထားလို ကံရလေသည်။

‘လပြည့်နေ့ ဆွမ်းကပ်မယ် မမထား၊ အဲဒါတစ်ရုံးလုံးကိုလဲ
ဖိတ်ပေးပါ၊ ပြီးတော့ မမထား အချိန်ရယင်၊ အားယင်ပေါ့
လေ၊ သိဘာတို့ကို မုန့်ဘင်းခါးဟင်း ချက် ပေး ပါ လား၊
မမထား ရဲ့ လက်ရာ က နာမည်ကြီးလို့ပါပဲ’

ဦးထွန်းတောက် အားနာပါးနာ အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်
သွားသည်။

ထားခင်ခင်က ကြည်နူးဝမ်းမြောက်စွာ ပြုံးလေသည်။

‘လက်ရာကောင်းလှတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ညီမလေးရဲ့၊
ခုလို ဟင်းချက်ပေးပါပြောတာကိုပဲ ထား ဂုဏ်ယူမဆုံး ဖြစ်ရ
ဘာပါ၊ ချက်မှာပေါ့ ညီမတို့ရယ်’

ဦးထွန်းတောက် သည်တော့မှ ရယ်နိုင်လေသည်။

‘သူတို့က ညာခိုင်းတာဗျ၊ ဒေါ်ထား မလုပ်နဲ့၊ လုပ်မပေးနဲ့’
ထားခင်ခင် ပြုံးရယ်နေမြဲ။

‘အချက်အပြုတ် ကောင်းတယ် ပြောယင် သဘောကျတတ်
တာချည်းပဲဆရာ၊ မဘားနဲ့တော့... ချက်ကို ချက်တော့မှာ’

ပုလဲက ဝမ်းသာအားရ ထားခင်ခင်၏လက်ကို ဆွဲကိုင် လှုပ်
ယမ်းသည်။

ထားခင်ခင်သည် ရုံးအဖွဲ့အလိုက် သွားရောက်လုပ်ကြမည်ဟု
လူတွက် လျာထားနေမိလေ၏။

စက်သံသည် တဝံ့နံ့ဝန်းဆူညံလျက်ရှိသည်။
ဦးသာဒွန်းသည် ပေထိုးအား လက်ညှိုးတင်ချောင်းခပ်ဆဆ
ရိုက်ပြသည်။

ပေထိုးဟာ လူ့ဝိုင်းဆရာရဲ့ လက်ရိပ်ခြေရိပ် နားလည်ရ
ထယ် မှန်ရဲ့ ဒီလောက်စက်သံတွေကြားမှာ တစ်ခွဲလို့အော်နေလို့
ဘယ်ကြားမှာလဲ၊ အဲ...သူ့တာဝန်က လက်ရိပ်ခြေရိပ်ကြည့်၊

လည်နေတဲ့ လူဝိုင်းစက်ထဲထိုးထည့် ပြီးပြီ။ သစ် ညီညီညာညာ ထွက်လာအောင် ထိန်းပြီး ဆွဲရမှာက ပန်ဒါရဲ့ တာဝန်ပဲ။ ဒါကြောင့် ပန်ဒါက ပေထိုးထက် ပိုပြီးအဆင့်မြင့်တယ်။ ကြော ပိုပေးရတယ်။

မုန်သည် ဦးသာဒွန်း၏ အတွေ့အကြုံနှင့် ကျွမ်းကျင်မှုကို ဖွင့်ဟ ဝန်မခံသော်လည်း သူ့ရှိမှ ဖြစ်မှာကိုတော့ ကြာသေ သဘောပေါက်လေပင်။

ဦးသာဒွန်းကား ဦးဘနင်း အားကိုး စိတ်ချသလိုပင် သူ့ ဆန်စားလျှင် ရဲရမည်ဟု သစ္စာရှိရှိ တာဝန် ထမ်းတတ်သော ရှားရှားပါးပါး လူစားမျိုးဖြစ်လေသည်။

ဦးသာဒွန်းသဘောအရ ခွင့်ပြုထားသော မြင်းကောင်ရေ အဘိုင်းအတာထက် များများစားစားကျော်လွန်မသုံးစေချင် စက်ကြီးတာ သေးတာထက် လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှုသည် ပိုမို ပဓာနကျသည်။ အကျိုးအမြတ် များသည်ဟု သူ ယုံကြည်ထား သည်။

‘ဟောသလို လက်မ ထောင်ပြုယင် ခြောက်လက်မ၊ လက်မ လှဲပြုယင် ရှစ်လက်မ၊ အဲ...လက်ချောင်း ပြုပြုရုံဆိုယင် ငါ့... ပေါ့သမီးရယ်။ ဂန်ဒယ်နဲ့ပေထိုး အဲသလို အပေးအယူ မှာ တယ်။ ဒါကို သမီးကလဲ သိနေမှ၊ သမီးအုပ်ချုပ်ရတဲ့လုပ်ငန်းထဲ သမီး အောက်ခြေသိမ်း ကျွမ်းကျင်ရမှာ၊ မောင်ပြည်ဟိန်းဟာ သူ့ဦးလေးဆီက ပညာ တော်တော်ယူထားတာပဲ’

ဦးသာဒွန်းသည် တစ်ခါ တစ်ရံ ရောက်လာ တတ်သော ဤဝဋ္ဋာသစ်စက်မှစက်ပိုင်ကလေးကို လုပ်ရည်ကိုင်ရည်သဘော ကို သော်လည်း သူ၏ အချို့သော အယူအဆနှင့် သွန်သင်မှုကို များကတော့ ဦးသာဒွန်း၏သဘောနှင့် ဆန့်ကျင်ဖိလှားပင်။

ယခုလည်းကြည့်လေ။ ဝန်ပိုသုံးနေကြောင်းစိစစ်ရန် ခေတ်ကာ များကို တံဆိပ်ပြောင်းရိုက်တာ မောင်ပြည်ဟိန်း၏ နည်းပြ နည်းပြ နည်းပြလှယ်မှုဖြစ်သည်။ ဖြုတ်ကြီးကြီးတင်ကာ လုပ်ငန်းလည် ကြိတ်နေသည်မှာ ဖြစ်စရာရှိလျှင် သည်လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ ကြိတ် နည်းပြ ရှိနေ၏။

‘သမီးရယ် မလေလွင့်အောင် စနစ်တကျ ထိန်းသိမ်းလုပ်ကိုင် စင် အကျိုးဖြစ်ပါတယ်’ဟု တစ်ခါနှစ်ခါတော့ ပြောကြည့် သည်။

လုံ့မုန်နင်းကတော့ အလုပ်များများ လုပ်ချင်သည်။ သူမ ထက်ထဲတွင် ပြေစာတွေ စုဆောင်း သိမ်းဆည်းထားခြင်းဖြင့် အစားဝင်ရရှိထားသည့် အမည်တပ်နိုင်သော သင်ပုံကြီး ဟိန်း နဲ့ပေ၏။

ဖွဲ့လာတိုက်သော ကား ပေါ်သို့ အလုပ် သမက လေး နှစ်ယောက် တောင်းရွက် သယ်ပို့လျက်ရှိသည်။ ရွှေပေါ်စာ မှာ၊ ဖွဲ့များ၊ သစ်တိုသစ်စများ မလေလွင့်ရအောင်လည်း ဦးသာဒွန်းကပဲ ထောင့်စေ့စွာ ကြီးကြပ်နေရသည်။

ယနေ့ မှုန် စိတ်လိုလက်ရ စက်လည်ပတ်ရာမှာ ကြာကြာ လာ
ရောက်နေသဖြင့် သူ တအားတက်သည်။

‘ခုခေတ်မှာတော့ သစ်လာခွဲယင် ဂန်ဒယ် ခေါ်လာတယ်
ဆိုတာ ရှားသွားပါပြီ။ ဟိုတုန်းကတော့ အဲသလို ပါလားယင်
ပိုတောင်းရတယ်သမီးရှဲ့၊ သူ့ပစ္စည်းသူ တယ်အသေးစိတ် လုပ်
တာကိုး၊ ဥပမာ တစ်တန်တစ်ရာနှုန်း ခွဲပေးယင် သူ့လူနဲ့ဆို
တစ်ရာနှစ်ဆယ်နှုန်း၊ အချိန်လဲ ပိုကြာတယ် မဟုတ်လား’

‘တစ်ပေခွဲဝိုင်းမှ လူဝိုင်းဆရာ မောင်စံလှသည် ဦးသာဒွန်း
က လဲမှုန်နှင်းကို စကား တတွတ်တွတ် ပြောဆို သွန်သင်နေ
သည်ကို ဆေးလိပ်ဖွားယင်း မလိုတမာ လှမ်းကြည့်ကာ နေ
သည်။ သူ အနေအထားမှာ လူဝိုင်းဆရာချင်း တူပါလျက်
ဦးသာဒွန်း၏ နောက်တွင် အမြဲ တစ်လှမ်းဆုတ်နေရသည်။ သူ
သည် ပန်ဒါဘဝ၊ ပေထိုးဘဝမှ လုပ်သက်အရသာ လူဝိုင်းဆရာ
ဖြစ်လာရကာ ဦးသာဒွန်းလို သစ်တောဝိုင်း အတွေ့အကြုံတွေ၊
သစ်အကြောင်း သိကောင်းစရာတွေ ဝေဝေ ဆာဆာ ပြောပြ
နိုင်တာ မဟုတ်။

ဦးသာဒွန်းထက် မောင်စံလှ ပညာသာတာက ပေထိုင်းနှင့်
ပေါင်းကာ သစ်ဝယ်သူထံမှ ဘယ်လို လာဘ်ယူမည်၊ ခွဲပြီး သစ်
တွေထဲက ဘယ်လို လှည့်ထုတ်မည်၊ ဒါတွေပါပဲ။ လှည့်ဖြား
ရယူသော ပညာ၊ သစ်ပညာကား မဟုတ်။

‘ဒီည သစ်လုံး ဖော်လာမယ် မဟုတ်လား ဦးလှေး၊ မနက်

အပြီး ခွဲပစ်လိုက်နော်၊ အခု တခလော စစ်ဆေးရေး ဝင်မယ်၊
‘ဘဲ ရုတ် ရုတ် ရုတ် ကြားနေရတယ်လို့ ပြောပြေက ပြောသွား
မယ်’

သူတို့ သစ်စက်မှာ ချောင်းနံ့ဘေးမှာ ရှိတာမို့ တစ်ခါတစ်ရံ
မျှောလာသော သစ်တွေကို တရားမဝင် ရထား တတ် လေ
သည်။ ရှုထဲ မြှုပ်ထားသော သစ်ကို လူးခြံတိတ်မှ သယ်ယူ
ကာ လျှိုဝက်ထားသော လူစက်ဖြင့် ဖြတ်တောက် ခွဲစိတ်ကြရ
သည်။

‘ဟော...ပြောပြေတော့ အသက်ရှည်ဦးမယ်’

ဂျပန်ကားဝါကလေး ခြံထဲ ဝင်လာသည်။

‘မဆင်းတော့ဘူး မှုန်၊ ဆေးသေတ္တာခွဲ ရိုက်ဖို့ တင်ဒါဖုံစံ
သာပို့တာ’

ကိုပြည်ဟိန်းက မှုန်လက်ထဲသို့ စာရွက်ခေါက် လှမ်းပေး
သည်။

‘မနှစ်က သွင်းကြတဲ့ဈေးကတစ်ဆယ်သုံးကျပ်ပြားသုံးဆယ်
နှုန်း၊ အဲဒီဈေးထက် ဒီနှစ်တော့ မှုန် ပိုတောင်း ရလိမ့်မယ်၊
ဦးသာဒွန်းနဲ့ညှိပြီး တင်ပေါ့၊ ကိုယ် သွားမှယ် မှုန်’

‘ပြောပြေက ဘယ်လဲ’

‘ကိုယ်လား... ပါမစ်တွေ ထုတ်ဖို့ စီစဉ်ရဦးမယ်၊ နက်ဖြန်

နှစ် ရှိမလား... ကိုယ် လာခဲ့မယ်’

မှုန် မျက်ခုံးကလေးပင့်ကာ

‘ဘယ်အချိန် လာမလို့လဲ၊ မနက်ပိုင်းတော့ မှုန် သွားစရာ ရှိတယ်’

လဲမှုန်နှင့်သည် သူမ ဘယ်သွားမည်ဟု ထုတ်မပြောပေ။

‘ကောင်းပြီလေ၊ သန်ဘက်ခါမှ လာခဲ့တော့မယ်၊ ကိုယ်လာ ယင် ညနေပိုင်း လာမှာပါ၊ စက်ပိတ်မှပေါ့၊ လေးနာရီခွဲ

ငါးနာရီ’

‘မှုန် ရှိနေမယ်’

ဟု ခေါင်းကလေး ညိတ်သည်။

မနက်ဖြန် ဦးထွန်းတောက်၏ ဆွမ်းကျွေးသို့ လဲမှုန်နှင့် သွားရလိမ့်မည်။ သူ့ကို လဲမှုန်နှင့်က အိမ်သို့ အကြိမ် ကြိမ် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သော်လည်း သူ့အိမ်သို့ မှုန် အဝါမျှ မထောက်ပေး သေးပေ။

မှုန်သည် စက်သံတွေ နားအူလာသဖြင့် သစ်ခွဲသည့်နေရာသို့ ပြန်မသွားတော့ဘဲ ရွှေဘက် လျှောက်ခဲ့သည်။

ရှားမားသည် လက်သမားတစ်ဦးအား သစ်ရောင်းချလျက် ရှိလေသည်။

‘ကပ်ဆိုက်တော့ ဘယ်ရမလဲ ဆရာရယ်၊ ခြောက်လက်မ တစ်ပေတော့ ပိုနေ ဖြတ်ထုတ်ပေါ့၊ နာတာလဲ ရှိမှာပေါ့၊ ဇီ သုံးတစ်ခွဲတွေဆိုယင် သုံးနှစ်လောက် ရှိနေတာ၊ အဲဒါတော့ ကျွန်တော်တို့ဘက်က နာပြန်တာပဲ’

လက်သမားသည် အလုပ်သမား သယ်လာသော သစ်များ

ကို တိုင်းထွာ ပေးနေသော ပေတိုင်း အနီးတွင် အ လျှော့ အတင်းလုပ်လျက် ရှိနေသည်။

‘ဒီမှာ ဆရာရဲ့ အိမ်ရှင်က ဘာမှ မပြောရဘူး၊ ခင်ဗျားက ချည်း၊ ဈေးဆစ်နေ၊ ကြေးများနေတော့တာကိုး၊ ကြက်တူရွေး က တော်တော် မယ်ဆော်က ကဲနေပြီ’

ဟု ရှားမားက ပြောသည်။

ပေတိုင်းက အလုပ်သမားအား

‘ထိုလူတိုင်းဆရာကြီးလို လူစားမျိုး ရှိသေးတာပဲ’

ဟု တီးတိုး ပြောကာ ရယ်မောနေသည်။

‘ငါ့ညီ အစွန်းထွက် ခြောက်လက်မတွေ မထည့်နဲ့ကွာ၊ အစ်ကိုက နာမည်ယူနေရတုန်း ဆိုတော့ အိမ်ရှင် သက်သာ အောင်၊ ကောင်းအောင် လုပ်ပေးနေရလို့ပါ၊ ရော့... မင်းဖို့ လက်ဖက်ရည်ဖိုး’

ငါးကျပ်တန် တစ်ရွက်သည် သစ်ပုံအောက်လဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ သည်။ ပေတိုင်း၏ ပေတံသည် အထိုက်အလျောက် တိုတောင်း သွားလေသည်။

သံနှင့် သံချင်း ပွတ်တိုက်သံကြီး ကြားလိုက်ရကာ စက် တစ်လုံး အလည် ရပ်သွားလေသည်။

လဲမှုန်နှင့်ဆရာ ရှားမားပါ စက်တွေဆီသို့ မျှော်ကြည့်မိကြ သည်။

ဦးသာဒွန်းနှင့် မောင်စံလှသည် မောင်စံလှ၏ လှူပိုင်းနံတေး တွင် တစ်စုံတစ်ရာ အငြင်းပွားနေကြလေ၏။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ သွားကြည့်ချေမိန်း၊ ဘိုးမိန်’ ဟု ရှားမားကစေခိုင်းသည်။

ဦးသာဒွန်းရော မောင်စံလှပါ လဲမှုန်နှင်း ချီရာသို့ ရှေ့ရှု လျှောက်လာသည်။ ဦးသာဒွန်း၏မျက်နှာ သူန်မှုန်သည်။ မောင် စံလှ မျက်နှာ ငယ်နေ၏။

‘လှူပိုင်းတော့ အသွားလိပ်သွားပြီ သမီး၊ ခြောက်ပတ်လည် မှာ သံချက်ပါနေတာ ဒီကောင် သေချာမကြည့်ဘဲဟာတိုး’

‘မမ ဝယ်လိုက်တဲ့သစ်တွေ သီးခြားပုံတယ်မှတ်တာ၊ ဘယ်လို လုပ် ရောနေမှန်းမသိဘူး’

ဟု မောင်စံလှ ဆင်ခြေလဲသည်။

‘မှုန်ဘယ်တုန်းကဝယ်လိုက်တာလဲ၊ ဦးလဲ မသိလိုက်ပါလား’ ဟု ဦးသာဒွန်း မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မှုန် ဒီလိုပဲ ဝယ်ဝယ်နေတာပဲ၊ ဘယ်သစ်ကို ပြောနေတာလဲ’

‘အိမ်ဟောင်း ဖျက်တယ်ဆိုတဲ့ မျှောစာနဲ့ သစ်တွေလေ၊ အားလုံးတော့ သံချက်မပါဘူး၊ အနည်းအကျဉ်း ပါလာတယ်၊ လှာခွဲတဲ့သစ်မှာ သံချက်ပါလာယင် ခွဲတဲ့သူတာဝန်၊ အခု ကိုယ့် သစ်နဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ လှပျက်တာ ကိုယ့်တာဝန်ပဲ’

လဲမှုန်နှင်းက လှူကိုနှုတ်မြောတာထက်နှစ်ထောင့်ငါရာဈေးနှင့်

လလိုက်သော ပျဉ်းကတိုးတွေ အရ၊ တော်လှသည်ဟု သူမ၏ လုပ်ဆောင်မှုစွမ်းရည်ကို သူမ ဘာသာ ပီတိ ဖြစ်ရတားကလေး မျက်ပြယ်သွားရတာကို ပိုပြီးနှုတ်မြောသည်။

‘သီးခြားပုံတယ်လို့ မင်း မှတ်ရမလားကွာ၊ မင်း ကွပ်ကဲပြီး သီးခြားပုံတာကို ကြည့်သင့်တာပေါ့’

လဲမှုန်နှင်းကလည်း မောင်စံလှကို ဒေါနှင့် မာန်နှင့် စူးစိုက် ကြည့်သည်။ သူသာ ဦးသာဒွန်းလို အလုပ်မှာ စိတ်ဝင်စားလျှင် နှုတ် ယခုလို သိကွာကျစရာမရှိဘူးဟု ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘဲရှိနေသည်။

‘မှုန်...တယ်လိဖုန်းလာတယ်၊ ဦးထွန်းတောက် တဲ့’

တိုက် ဆင်ဝင်အောက်သို့ ထွက်ပြီး လှမ်းအော် လိုက်သော ဒေါ်လုံးအသံကြားလျှင် လဲမှုန်နှင်း၏ ခက်ထန်မှုန်မှိုင်းနေသော မျက်နှာသည် ရုတ်ခြည်းကြည်လင်သွားတော့သည်။

‘လှူသွေးလို့ ရယင် သွေးလိုက် ဦးလေး၊ မရလဲ အသစ် သာ လဲလိုက်တော့’

အိမ်ကြီးဆီသို့ သွက်လက် ပေါ့ပါးစွာ ပြေး ထွက် သွား သော မှုန်ကို လိုက်ကြည့်ယင်း ဦးသာဒွန်း သက် ပြင်း ချ သည်။

မောင်စံလှက သူ့ကို အရိပ် အကဲ ကြည့်ယင်း တိုး တိုး ဆက်သာ အယူခံဝင်လေသည်။

‘သူ့ဘာသာ အရောင်းအဝယ် တည့်ပြီး သစ် ရောက်လာ တော့မှ ကျွန်တော် သိရတာပါဦးရာ...’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါလဲ အလုပ်ချိန် အမြဲရှိပါတယ်၊ ဘယ် တုန်းက ဝယ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ငါ မသိလိုက်တာ ထူးတယ်’

‘ဆောက်လုပ်ရေးဗိသုကာအဖွဲ့ ဆိုတာက သစ် လာခဲ့တော့ အချိန်ပို လုပ်ရပါရောလား၊ ဦး ပြန်သွားပေမယ့် စက်မှ မရပ် နိုင်သေးဘဲ၊ အဲဒီတုန်းကပေါ့ ဦးရ’

ဦးသာဇွန်း ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါနှင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုတွေ လွင့်ထွက်သွားအောင် ကြိုးစားနေ၏။

ရှားမားကတော့ ဂဏန်းတွက်စက်တစ်လုံး နှိပ်ကာ နှိပ်ကာ ကျသင့်ငွေတူချက်နေလေ၏။

‘ဘိတင် ပေငါးရာ၊ သုံးတစ်ခွဲ ပေတစ်ရာ အစိတ်၊ နှစ်တစ်ခွဲ ပေငါးရာ’

လဲမှုန်နှင့်သည် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသော ဒေါ်ထိုက်ထိုက် ကို တုန်းတိုက်မိတော့မလို ဖြစ်သွားလေသည်။

‘ကန်တော့ မေမေ၊ ကန်တော့....ကန်တော့’

‘ဖြည်းဖြည်း သွားပါ သမီးရယ်၊ ဖုန်းကိုင် စောင့်လိမ့်မှာ ပေါ့’

ဒေါ်ထိုက်ထိုက်သည် လဲမှုန်နှင့်အား ချစ်နိုးစွာ လိုက်ကြည့် နေသည်။ မိန်းကလေးသည် မျက်လုံးတွေ တဖျပ် ဖျပ် လက် လျက် ကြည်မွေ့မြူးပျော်ကာ နေလိုက်ပုံများ၊ တစ်ချိန်တစ်ခါ ကလို အချစ်ငွေမှာ ယစ်မူးပြန်ပါပကောဟု သိသာလှသည်

မစ္စီမစာပေ

အနည်းဆုံး သည်မိန်းကလေးကို မွေးထုတ်သော မိခင်အတွက် တော့ သိသာလွန်းနေပေသည်။

အောက်ထပ် ညှော်ခန်းထောင့်ရှိ စားပွဲပုကလေးပေါ်တွင် ဘယ်လီဖုန်းသည် ဘေးချထားလျက် ရှိနေသည်။ ဒေါ်လုံး သည် လဲမှုန်နှင့်အောက်ထပ်မှာ ရှိနေခိုက်မို့ ပြေးဖို့မလိုဘဲ အလိုက်သိစွာ ဖုန်းလိုင်းကို အောက်ထပ်သို့ ပြောင်း ပေးထား ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

‘မှုန်ပါ....ကိုကိုလား’

‘ထွန်းတောက်ပါ... မှန်’

သူ့အသံသည် ကြည်ကြည်လင်လင်ခန့်ထည်မြဲဖြစ်လေသည်။

‘ကိုကိုကလဲ ကိုကိုလားဆိုတာ ဦးထွန်းတောက်လားလို့ပဲ မေးတာပါပဲ၊ မှန်မှာ ကိုကိုလက်ရှိ ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိနေတယ် သင်လို့လဲဟင်’

ဦးထွန်းတောက် တဟဲဟဲရယ်နေသည်။ အဲသလို မှန်ညူတာ ခရာတာတော့သည် သူ့ရင်ထဲမှာ တသိမ့်သိမ့် လှိုက်ခါ ပီတိ ပြည့်လျှမ်းစေနိုင်စွမ်းလေ၏။

နက်ဖြန်ကိုယ်တိုအိမ်မှာဆွမ်းကပ်မယ်မှန်၊ မှန်ကို ဖိတ်ပြီးပြီ တော့ ထင်တာပဲ၊ သိပ်မသေချာတာနဲ့သေချာအောင်ဖုန်းဆက် သိုက်တာ၊ ကိုယ် ဖိတ်ပြီးပြီလား’

လဲမှုန်နှင့် မျက်နှာ အိုသွားသည်။ သူမကို အားလုံးထက် ဦးဖျားဖျား ဦးစားပေးပြီး ဖိတ်တာဆိုပါလျှင် ဖိတ်ပြီးပြီ

မစ္စီမစာပေ

ဆိုဘာ သတိရဖို့ ကောင်းပေသည်။ သူသည် အသက်အရွယ် အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်လာပြီးသူမို့ သဲသဲမလှုပ်တော့ဘဲ၊ ခုလို လျစ်လျူ ရှုတတ်တာလားဟု လဲမွန်နှင့် မကျေမချမ်း တွေးမိလေသည်။

လဲမွန်နှင့် နှုတ်ခမ်းကလေး ရှဲ့့လိုက်သည်။

‘ဒါဆိုယင် ကိုကိုက မှုန်ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့တာကိုလဲ ကိုကိုမေ့သွားပြီပေါ့လေ’

တစ်ဘက်မှ ထုံ့ပြန်သံမကြားရဘဲ လုံးဝတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် သွားတော့သည်။ အသက်ရှူသံပင် မကြားရ။ သူ အသက်မှ ရှူပါလေသေးရှဲ့လား မဆိုနိုင်၊ လဲမွန်နှင့်လည်း အသက်ရှူ ဖို့ပင် မေ့လျော့ခဲ့လေ၏။

စက္ကန့်သုံးဆယ်၊ တစ်မိနစ်၊ မကဘူး ထင်သည်။ တယ်လီ ဖုန်းလိုင်း ပြတ်သွားမှာကိုပင် လဲမွန်နှင့်စိတ်ပူလာမိ၏။

‘အဟမ်း’

လုပ်ချောင်းသံ။ သူလည်း နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်နေလေ မှာပဲဟု လဲမွန်နှင့် ပြုံးမိလေသည်။

‘မှုန် ရှိနေသေးသလား’

ယခုမှ သူ့ အသံတုန်ယင်သည်မှာ တယ်လီဖုန်းလိုင်း မကြည့် သောကြောင့်တော့ မဟုတ်နိုင်ပေ။

‘မှုန် ရှိနေတယ် ကိုကို’

လဲမွန်နှင့်သည် သူ့ထက် အသက် ဆယ်စု တစ်စုမက ငယ် ရွယ်သော်လည်း ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ကို မွေ့လှည့် ကစားရာမှာ တော့ ကျွမ်းကျင်ပေသည်။ နှလုံးဆတ်ဆတ် အခုန် မြန်သော် လည်း အသံကတော့ ပြက်တေ့ တည်ငြိမ်ရုံမက မြူးကြူ ကလေးပင်ဖြစ်နေသေးပေ၏။

‘မှုန် ခုနက ဘာပြောလိုက်တာလဲ၊ ကိုယ် နားမလည်လိုက် လို့ပါ’

‘ကိုကို နားမလည်ချင်တော့ဘူး ဆိုယင်လဲ ရပါတယ် ကိုကို ရယ်’

‘ဟာ...မဟုတ်ဘူးမှုန်...အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ် နားလည် တာ လဲသွားယင် မှုန် စိတ်ဆိုးစရာဖြစ်မယ်၊ ဒါကြောင့်ပါ မှုန်’

‘ကြိုက်သလို နားလည်လေ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် မှုန် စိတ် မဆိုးဘူး’

သူသာ လဲမွန်နှင့်အနီးအနားမှာ ရှိနေလျှင် သူ့ရင်ကို လက်စုံ ထုပ်ပစ်မိတော့မှာပါ။

‘ကိုယ် မှုန်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောမိသလား’

လဲမွန်နှင့် သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

‘မှုန် နောက်တာပါ၊ မပြောပါဘူး’

‘ပြောမိတယ် ထင်တယ် မှုန်၊ ကိုယ့် စိတ်ထဲမှာ ခဏခဏ စဉ်းစားမိတယ်၊ စဉ်းစားရုံမကဘဲ ပြောချင် ပြောလိုက် မိနိုင် တာပဲ မှုန်’

လဲ မှုန်နှင်း၏ ပါ ကလေးတွေ နီမြန်းသွားသည်။ မျက်လုံးတွေ၊ နှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးသွားသည်။

‘ဒါဖြင့် နောက်ဘစ်ခေါက်လောက် ထပ်ပြော’ သူရယ်သည်။

သူ့ ရယ်မောသံသည် သန့်စင်သည်။ ပွင့်လင်းသည်။ ငြိမ်းချမ်းသည်။ သည်တစ်ခါတော့ သူ့ တကယ်မေ့တာ ဟေ့တဲဘဲ ခုံ လှုပ်လျှင်တော့ မြင်း လိုက်လှုပ်တတ်တာပဲ ဖြစ်ပေမည်။

‘နက်ဖြန် လာခဲ့ခန့်’

‘နောက်ဘစ်ခေါက်လောက် ထပ်ပြောလေ ကိုကို’

သူ့ တဟားဟား ရယ်ပြန်သည်။ ကိုကို ဘာတွေ အကြည်ဆိုက်နေတာလဲဆိုသောမိန်းကလေးသံ ရောနှောတိုးဝင်လာ၏။ သူ့ ညီမတစ်ယောက်ယောက် ရောက်လာပြီဟု နားလည်လိုက်ရသည်။

‘ထပ်မပြောလဲနေတော့ကိုကို၊ ပြန်ရုပ်သိမ်းချင်လို့တော့ မရဘူး သိရဲ့လား’

သူ့ ရယ်မောနေဆဲ လဲမှုန်နှင်း တယ်လီဖုန်း ချလိုက်သည်။

တယ်လီဖုန်းနံဘေး ဆိုဖာတွင် လျော့ရဲရဲ မှီထိုင်ကာ သူ့ မျက်နှာကို တရေးရေး၊ သူ့ အပြောကလေးတွေကို တခွေးတွေး စားမြုံ့ ပြန်ကာနေသည်။

စက်ထဲတစ်ခေါက်ပြန်သွားပြီး ငွေတော့သိမ်းဦးမှပါပဲလေ၊ ညနေလေးနာရီ ထိုးလုပြီပဲ။

လဲမှုန်နှင်းသည် တစ်ချက်သမ်းဝေကာ အိမ်ရွှေ့သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ မိခင်ဖြစ်သူသည် ဦးသာဒွန်းနှင့် စကားပြောနေသည်။ လဲမှုန်နှင်းဝယ်လိုက်သော သစ်ခဲကြောင့် လှူပိုင်းတစ်ခု အသွားလိပ်သွားရကြောင်း တိုင်တန်းပြောနေတာ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ရှားမားလက်မှ ငွေတွေကို ယနေ့ အရောင်းစာရင်းနှင့် ချိန်ကိုက်တွက်ချက် သိမ်းဆည်းသည်။

‘သစ်ဈေးတွေ လှိုမ့်တက်လာတာပဲနော် မမေ့နဲ့၊ မေ ဝယ်သောင်ထားတဲ့ သစ်ခဲတူဟာ သုံးထောင်၊ သုံးထောင်ရှစ်ရာ ဆီဒီကြားထဲမှာပဲ၊ အခု ကျွန်းငါးထောင်လေးရာ၊ ပျဉ်းကတိုးငါးထောင်’

မှုန် ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေသည်။ လက်ထဲမှ ငွေစက္ကူတွေကို ဖစ်ထောင်စီ ထပ်၍ စည်းသည်။ တစ်နေ့တာ လုပ်အားခတွေ ရင်းလင်းပေးရန် ရှားမားလက်တွင် ချန်သည်။

သစ်ခဲစက် အလည်ရပ်သွားပြေပြီ။

ကားစက်သံ သဲသဲကြားသည်။ ဘီဒြောက်ရာ စက်သံသည် အခြားကားများလို မညက်ညောဘဲ အရွယ်အစားနှင့် မလိုက်သော ဆူညံသည်။ ပြီးတော့ ဦးထွန်းတောက်၏ ကားစက်သံကို အခြား ဘီဒြောက်ရာများနှင့် မတူဘဲ ခွဲခြားမှတ်မိပေသည်။

လက်ထဲမှ ငွေတွေကို ရှားမားပေးသော စက္ကူအိတ်ထဲ ထည့်ပြီး ကပျာကယာ ထွက်ခဲ့သည်။

ဦးထွန်းတောက်သည် ကားစက်မသတ်ဘဲ ကားရပ်တန့်ကာ ပြုံးကြည့်နေသည်။

‘မဆင်းတော့ဘူးလား ကိုကို’

‘ဖောင်ဆိပ်မှာ ဘရိတ်ခေါင်းဖြစ်လို့မဟုတ်ဘူး၊ မဆင်းနိုင်တော့ဘူး’

‘ဒါဖြင့်...’

လူပျိုကြီး ပျော်မြူးစွာ ရယ်လေသည်။

‘မူန့် အမိန့်အတိုင်းပဲလေ၊ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ပြောမလို့... ချစ်တယ်’

‘အိုး...’

‘နောက်တစ်ခေါက်၊ ချစ်တယ်’

လဲမူန့်နှင့် တသိမ့်သိမ့် ရယ်နေဆဲ သူ့လက်ပြကာ ကားမောင်းထွက်ခွာသွားသည်။

လဲမူန့်နှင့်သည် ကားအတန်ငယ်ဝေးသွားသည်အထိ လိုက်ငေးကြည့်ယင်း လက်ထဲမှ ငွေထုပ်ကို ရင်ဝယ် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ထွေးပိုက်ထားလေ၏။

လပြည့်ဝန်းအဝင် နေအရက်ကျင်းစ။

ဘီခြောက်ရာ မီးခိုးပြာကလေးသည် အိမ်ရှေ့တွင် ထိုးဆိုက်လာသည်။ ကားပေါ်မှ အိမ်ထဲသို့ ကြွလာသော သံဃာငါးပါးကို ဦးစည်သူက ပုဆိုးအဝတ်နှင့် ကြိုဆီး ခြေသုတ်သင်သည်။

ကားဂိုဒေါင်ရှေ့တွင် မီးခိုးတလူလူ ချွေးတစို့စို့နှင့် အရက်ဆွမ်း ချက်ပြုတ်သူ တစ်စု အလုပ်များကာ နေသည်။

‘မမထား...တရားနာပါဦး၊ သွားပါ။ ဟင်းအိုးကို ကျွန်တော် ကြည့်ထားပါမယ်’

ထွေးမောင်မောင်သည် မုန့်ဟင်းအိုးကိုမီးထိုးပေးနေသော အစ်မဖြစ်သူအား တရားနာရန် သွားဖို့ နှင်နေသည်။

‘ဒီဆရာတော်က ဝ. ရားဟောပြီးမှပဲ အရက်ဆွမ်း ဘုဉ်းပေး မှာတဲ့ မမတို့ကျောင်းကတော့ ဆွမ်းကိစ္စပြီးမှ တရားဆက် ဟောတာ’

‘တရားအလျင်ဟောတော့ ကောင်းတာပေါ့ မမရ၊ တိုရှင်း လိုရင်း၊ သိပ်ကြာကြာ လူ့ဖို့တန်းဖို့ မဟောတော့ဘူး’

ထားခင်ခင်မျက်နှာထားတင်းကာ အရိပ်အခြည်ပြ ဟန့်တား လိုက်သည်။ ထွေးမောင်မောင်နှင့် ဦးသိန်းတိုး ပြုံးဖြဲဖြဲ လုပ်နေကြလေသည်။

‘တရားနာယင် အိပ်ငိုက်မှာ ကိုထွေးရဲ့’ ဥမ္မာသည် ပခုံးတွင် ရှားရောင်တဘက်ကလေး ကတော့ ထိုးခွံလွှမ်းလျက်သား ရောက်ရှိလာသည်။

‘မမထား...ဝေဝေ၊ လာကြလေ၊ ကိုထွေးတို့ရော လာ လေ၊ တစ်ယောက်လောက်ပဲ စောင့်ကျန်ခဲ့ယင် ဖြစ်သားနဲ့၊ တရားနာမယ့်လူ နည်းနေလို့ပါ’

‘ကျွန်တော် စောင့်နေရစ်မယ်’

ဟု ထွေးမောင်မောင်နှင့် ဦးသိန်းတိုး သံပြိုင်ထွက်သွားသဖြင့် အားလုံးရယ်မောမိကြသည်။

တရားနားပရိသတ်၏ ဩကာသ ရွတ်ဆို ရှိခိုးသံ ပေါ်လာ သည်။

ဆက်လက် ငြင်းဆန် မနေ ဖြစ်ဘော့ဘဲ ထားခင်ခင်သည် ဥမ္မာ လက်ဆွဲခေါ်ရာသို့ လိုက်ခဲ့ရလေသည်။

ရေချိုးခန်းဝတွင် ဦးထွန်းတောက်ကို တဘက် ပခုံးပေါ် တင်ကာ သွားတိုက်လျက်သား တွေ့ရသည်။ ဝူးဝူး ဝါး ဝါး ဘာပြောသည် နားမလည်ဘဲ ဗလုံးဗထွေး ဖြစ်နေသည်။ ညက အိပ်ကြဘူးလား မေးတာ ဖြစ်ပေမည်။

ထားခင်ခင်က ပြုံးရုံပြုံးခွဲကာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြော။ ဝေဝေက မုန့်ဖတ်နှင်ယင်း သင်ယင်း ကိုထွေးကို မျက်စပစ် ကာ နောက်ပြောင်သည်။

‘သွားလေ ကိုထွေး၊ နိဗ္ဗာန်ဆု အတူတောင်းကြလေ’ ‘နိဗ္ဗာန် မရချင်သေးပါဘူးဟာ၊ နတ်ပြည် အလျင်သွားဦး မယ်’

ထွေးမောင်မောင်က ငှက်ပျောအကာသားတွေ၊ ကြက်သွန် ခူးတွေ စုသိမ်းထား သာ အမှိုက်တောင်းကို အု လုပ် သ မား ကလေး တစ်ယောက်လက်သို့ ဟန်ပါပါ လှမ်းပေးသည်။

‘မောင်မာဆတို့များ ဇီလိုသန့်ရှင်းရေးတွေ ဆောင်ရွက်ရင်း ဆတ်ပြည်ရောက်သွားတော့တာ၊ သူ လောက် မဟုတ် နေပါစေ ဟု၊ နတ်သားကလေးပဲ ဖြစ်လိုက်ပါ၊ နတ်သမီးကလေးတွေ တစ်ဘက် လေး ငါးရာဆိုတာ ကြားဖူးလို့’

ဦးသိန်းတိုး ကွမ်းတမြို့မြို့နှင့် သဘောကျစွာ ပြုံးရယ်
သည်။ ဝေဝေက မျက်စောင်းလည်း ထိုး၊ လက်ထဲမှ သံပရာ
တစ်စိတ်နှင့်လည်း လှမ်းပေါက်ကာ အိမ်ထဲ ဝင်သွားတော့၏။
'မင်းတော့ ရွေးဖို့လိုပြီ ကိုထွေး၊ ပြောစမ်း... မင်း ဘယ်
သူ့ကို သဘောကျသလဲ'

ထွေးမောင်မောင်သည် သူ့နောက်မှ အသံလွှာရာသို့ လှည့်
ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးစံကဲသည် ပြုံးစေနှင့် သူ့အကျင့်အတိုင်း
စပ်စုပါဝင်သည်။

'အဘ ဝီရိယ ကောင်းလှချည်လား'

'ငါ ညက ဂျူတီပါ ကောင်ကလေးရဲ့'

'ကဲ... သွားလေ... သွားလေ၊ တရားနာချည်ဦး'

'အဆင်းဘီးတပ်ပေး မနေနဲ့၊ ခဏ ထွက်ကြည့်တာ၊ လက်

'ဖက်ရည်ရှိယင် တိုက်လိုက်၊ တယ်လီဖုန်းနား ပြန်သွားရမယ်'

'ရေနှေးကြမ်းပဲ ရှိတယ်ဗျ၊ လက်ဖက်ရည်က တရားနာပြီး

မူ ဖျော်ကြမှာ၊ လာပို့ပါမယ်ဗျာ'

'မပို့နဲ့၊ မပို့နဲ့၊ ရှစ်နာရီဆို ဂျူတီ ထွက်ပြီ၊ စားသောက်

ပြီးမှ ပြန်မယ်'

ဦးစံကဲ ရုံးဘက်သို့ ပြန်ထွက်သွားပြန်သည်။ မိုးကုန်စမို့

စောစော နေထွက်ကာ ငါးနာရီထိုးစမှာပင် အလင်းရောင်

ဖျိုးဖျပေါ်ထွန်းနေပေပြီ။

'ရေစက်ချရအောင် ဒါယကာကြီး'

ဦးစည်သူက သားကြီး ဘယ်နားမှာ ငတ်ပြုနေသလဲ လှည့်
ကြည့်သည်။ ဦးထွန်းတောက် ခေါင်းမဖော်၊ ရေစက် ချရမှာ
အလွန် ဝန်လေး တွန့်ဆုတ်လေသည်။ နှစ်ယောက်ရေစက်
ပြင်ဆင်ထားသော်လည်း သူ တုတ်တုတ်မလှုပ်။

'ဖေဖေပဲ ရေစက်ချလိုက်ပါ ဖေဖေ'

ဟု ပဉ္စမကပဲ ဝင်ရောက်တိုက်တွန်းလိုက်ရသည်။

ဦးစည်သူမှာ သားကို မျက်လုံး စေ့စောင်းကြည့်ယင်း သူ့

နှစ်ယောက်တည်းသာ ဖန်ခွက်ကို ကိုင်မ၊ လိုက်ရသည်။

သမီးတွေမှာ ပြုံးစေ။

တံခါးစနားတွင် နေရာ ယူထားကြသောကြောင့် ထား

ဆင်ခင်နှင့် ဝေဝေသည် ဆွမ်းပွဲပြင်ဖို့ အလွယ် တကူ တိတ်

ဆိတ် ထွက်လာနိုင်လေသည်။ ဒေါ်သောင်းနုလည်း အရိပ်

အခြည်ကြည့်ကာ ခပ်သုတ်သုတ် လိုပေါ့ပါလား။

'ဝေဝေရေ... အကြော်တွေ ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်လိုက်

တော့'

စားပွဲဝိုင်းတွေမှာ မုန့်ပန်းကန်တွေ အရန်သင့်ပြင်ထားပြီး

ပြီ။ အကြော်သာပျော့မှာစိုးသဖြင့် ပုံးထဲ ထည့်ပိတ်ထား

အနီးကပ်ပွဲပြင်ကြရသည်။

'ကိုထွေးတို့ စားပွဲမှ သွားနှင့်ကြတော့၊ မမထား ဟင်းရည်

သံသည့်ပေးထားမယ်'

ဒေါ်သောင်းနုက အချိုပွဲစေ့ငွေ့လား၊ လေ့လာ ပံ့ပိုးနေ

သည်။ ရိုးရာ လက်ဖက်ရည်ပွဲသာမက ကျောက်ကျော၊ နှုတ်
မကင်းသည် ကိတ်မုန့်တွေထက် မျက်နှာပွင့်ထည်နေပြီ။

‘လက်ဖက်ရည် နှပ်ခိုင်းထားတာ ပြီးနေပြီ မမထား၊ ဟင်း
ရည်ကို ဝေဝေ ထည့်ပေးပါမယ်၊ မမထား လက်ဖက်ရည်
ဖျော်ချည်တော့’

‘မေ့ပြီးခပ်နော် ဝေဝေ၊ ငါးဖတ်ကလေးတွေ ဆယ်ထည့်
ညီမလေး’

ဝေဝေက ဒေါသောင်းနဲ့အနီး ပူးကပ်ကာ
‘မမထားသာ ဒီ အိမ်ရှင်မ ဖြစ်လိုက်ရယ် ဘယ်လောက်
ကောင်းမလဲနော် မမသောင်း’

ဟု ဆန္ဒကို ဖော်ထုတ်သည်။

‘ခုအတိုင်းဆိုတော့ မနောဟရိကပဲ အိမ်ရှင်မ ဖြစ်ရတော့
မှာပါ၊ ထားက ရိုးလွန်းတယ်၊ ခုခေတ်ကြီးမှာ ဒီလိုနဲ့ မရဘူး
နော်’

‘အံ့မှယ်...မမသောင်းကလဲ ဟိုက တစ်ဖက်သတ်ပါ’

‘တစ်ဖက်သတ်မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဈာန်ပျံ့ရှင်လဲ သမာဓိခိုင်ခိုင်
မထားနိုင်ဘူး ဝေဝေရဲ့၊ တို့တွေ ပုန်းလှိုင်းကဋ္ဌာနတိုင်းတစ်ဆင့်
သွားတာမဟုတ်လား၊ ပြောချင်ပါဘူးအေး၊ ကိုယ်လူကြီး
အ ဂွင်းရေးကို ဖုံးဖုံးဖိဖိလုပ်ရမှာဆိုတော့ ငါသိတာငါ့ဗြဟ္မာ
ထားမယ်၊ သစ်ခေါင်းထဲပဲ ကပ်ပြောမယ်၊ ဝေဝေ သိထားဖို့အ
ဦးထွန်းတောက်လဲ ဈာန်လျှော့ပါပြီဟယ်’

ဝေဝေ ခေါင်းကလေး တညိတ်ညိတ်။
‘ကြော်...ကြော်၊ သိပါပြီ မမသောင်းရယ်၊ ဝေဝေဟာ
သစ်ခေါင်းကြီးပဲဆိုတာလဲ သိသွားပါပြီ’

ဒေါသောင်း မျက်မှောင်ကြုတ်ကလေး ခြေမှ ဝေဝေ
ကို သရဲမ ဟု ထောပနာပြုကာ ထုခိုက်မည်ပြင်၏။ ဝေဝေကား
ဟင်းချိုင့်ဆွဲကာ တက်သုတ်ခိုက်သွားလေပြီ။

ထားခင်ခင် လက်ဖက်ရည် ဖျော်နေသည်။ ဇန်အိုးထဲတွင်
ဘုန်းကြီးပွဲအတွက် သာမက လူစေ့တက်စေ့ သောက်ဖို့ ပိုပို
သာသာ။

‘မမသောင်းရေ၊ မြည်းပါဦး၊ သိပ် ချိုသလားလို့’

‘ချိုပေါ့မှ ခေတ်စားတာ၊ ပြီးတော့ တို့များမြို့နယ်က သိတဲ့
အတိုင်း တော ခပ်ကျကျရယ်၊ ချိုလေ ကြိုက်လေ...ခပ်အိအိ
ကလေးမှ’

ထွေးမောင်မောင်သည် အစ်မငြိသုအားရယ်ဟဟလုပ်ကာ
‘အိပေါ့ဖျော်တဲ့ မမ အိပေါ့’ ဟု နောက်နေသည်။

‘အိပေါ့၊ တယ်မှာလဲ၊ တစ်ခွက်လောက် မြည်းရမလား’

ဦးထွန်းတောက်သည် အချို့ပွဲအနီးရောက်လာကာ မုန့်တွေ
ကို မျက်စိကစားရင်း မေးသည်။

‘ဆရာ ဆာနေပြီထင်တယ်၊ မုန့်တွေရှိသေးတယ်ဆရာ’

ထားခင်ခင်က မုန့်ပွဲပြင်ပြီးပိုသောမုန့်များစုခင်းထားသည်

မုန့်ဘူးကို မတ်တတ်စားပွဲပေါ်တွင် လက်သုတ်ပဝါနှင့် ဖုံးမိထားရာမှ လှမ်းယူပေးသည်။

‘ကိုကို...ဘုန်းဘုန်းနဲ့ စကားသွားပြောချင်ဦးလေ၊ မုန့်လာတောင်းစားနေပြန်ပါပြီ’

ဟု ပုလဲက ဟင်းရည်ချိုင့်ဖြည့်ဖို့ ယူလာယင်း လှမ်းပြောသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ လက်ဖက်ရည်ပဲ တောင်းသောက်တာပါ’ သူ ပြောရင်း ဆိုရင်း သူ့ဗိုက်ထဲမှ တစ်ဂွံဂွံ အော်မြည်ဆန္ဒပြသည်မှာ အတန်ငယ် ကျယ်လောင်လာသဖြင့် ထားခင်ခင်ရာ ပုလဲပေါ်ကြားကာ ဝိုင်းရယ်မိကြတော့သည်။

‘တစ်ခု စားလိုက်ပါ ဆရာရယ်’
‘အဟဲ...ကျေးဇူးပဲ ဒေါ်ထား’

‘ဆရာ့အိမ်ကမုန့်ကို ပြန်ကျွေးတာပဲဆရာရဲ့’ ပုလဲသည် ထားခင်ခင်၏ သန်စင်ငြိမ်းချမ်းသောအသွင်ကို ချစ်ခင်စွာ ငေးကြည့်နေသည်။ ကိုကိုကို သည်လို့ ပြုစုကြင်နာတတ်သော မိန်းမမျိုးနှင့်သာ ရစေချင်သည်ဟု အခွင့်ကြုံသင့်လျှင် ပြောရဦးမည်ဟု ပုလဲစိတ်ကူးလေသည်။

သမီးယောင်းမဆိုတာ သိပ်နီးနီးကပ်ကပ်နေလျှင်သာ မသင့်မမြတ်ရှိရမှာ၊ မနီးမဝေးလောက်မှာ ခုလို အပေးအယူမျှကြလျှင်တော့ အဆင်ချောမှာပါပဲဟု လူငယ်တွေ့ကလေး တွေးမိတော့၏။

ဒေါ်သောင်းနုက လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို ဒန်အိုးမှ ခွက်ခောင်းခပ်ကာ ထားခင်ခင်လက်သို့ ကမ်းသည်။ ထားခင်ခင်က လက်ဖက်ရည်ခွက်သန်သန်ထဲသို့ ပြောင်းထည့်ပြီးမှ အောက်ခံပန်းကန်ပြားခံပြီး ဦးထွန်းတောက်လက်သို့ လက်နှစ်ဘက်နှင့် လှမ်းပေးသည်။

‘သိပ်မပူဘူးဆရာ...သောက်လို့ရနေပြီ’
‘ကျေးဇူးပဲ ဒေါ်ထား’
အိမ်ထဲမှ မုန့်ဟင်းခါးဆွမ်းပွဲကို ဗန်းကြီးဗန်းငယ်နှင့် ပြန်သိမ်းလာနေကြသည်။

ထားခင်ခင်တို့က ဗန်းဖလှယ်ကာ အချို့ပွဲတွေ ပြောင်းထည့်ပေးကြရလေသည်။

ဥမ္မာသည် ထားခင်ခင်နံ့ဘေးတွင် လာထိုင်ကာ ဟူးခနဲလေပူမှုတ် သက်ပြင်းချသည်။

‘မုန့်ဟင်းခါးတွေ ဘုဦးပေးလိုက်ကြတာ တစ်ပါးကို လေးငါးဆယ်သားပဲ မမထား၊ ကိုကိုကလဲ သဘော ကျနေတာ၊ ဘုန်းကြီးတွေ ပြန်ပို့ရဦးမှာမို့သာ၊ မဟုတ်ယင် သူ ဝင်တွတ်နေပြီ၊ သူက မုန့်ဟင်းရည်ထဲ ငရုတ်သီးဆီသတ်တာ မကြိုက်ဘူး မမထားရဲ့၊ ခုလိုချက်မှ စားချင်တာ’

ဦးထွန်းတောက်၏ နှမများသည် သူတို့ အစ်ကိုကို ဂရုစိုက်ဦးစားပေးသားပါပဲဟု ထားခင်ခင် သတိပြုမိလေသည်။

‘ကိုကို...ဖေဖေ ခေါ်နေပြီ၊ လာတော့လေ’

သိတာက လှမ်းခေါ်ပြန်သည်။
 ဦးထွန်းတောက် လက်ဖက်ရည်အမြန်မော့သည်။ သူ့ လက်ထဲမှ ထားခင်ခင် လှမ်းယူလိုက်သည်နှင့် ကပျာကယာ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားတော့၏။
 'ဘုရင့် ဘုရင် အမိန့်တော်ပြန်ယင် အဲသလို နာခံရတာ ငင်ဗျ'
 ထေး မောင် မောင် ၏ စကားကို ပုလဲက ခေါင် ညိတ် ထောက်ခံသည်။
 'ဖေဖေ ကို ပုလဲတိုကမှ ပြန်ပြန် ပြောသေးတယ်၊ ကိုကိုက ဘယ်တော့မှ ပြန်မပြောဘူး၊ နားမထောင်ကာမှ နေရောပဲ'
 'နားမထောင်လဲ မရှိပါဘူး ပုလဲရယ်' ဟု ဥမ္မာက ဝင်ရောက် စကား ပြင်ဆင်ပေးသည်။
 ဘုန်းကြီးတွေပြန်ကြွသွားပြီးနောက် တဖွဲ့ဖွဲ့ ရောက်လာကြ မည့် ဧည့်သည်တွေကို ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးရန် စားပွဲဝိုင်းတွေကို ပြင်ဆင်နေရာတကျထားသိုရန်မှာတွေ့မောင်မောင်တို့ ဦးထွန်း တိုးတို့ တာဝန်ဖြစ်လေသည်။
 အောင်စိန်တို့ လူသိုက်လည်း ရောက်ရှိလာကာ ဧည့်ခံသူဟော့ လုံလောက်သွားပေပြီ။
 'ဥမ္မာ.....ထား ပြန်တော့မယ်နော်၊ ဟင်းရည်ကတော့ ဥမ္မာပဲ ကွပ်ကဲပြီး မလောက်ဘူးထင်မှ ရေထိုးပေါ့၊ ဖိတ်ထားတဲ့ လူနဲ့ မှန်းကြည့်တာတော့ လောက်မယ်ထင်တာပဲ'

'မပြန်ပါနဲ့ဦး မမထားရှဲ့၊ ကား ပြန်လာယင် လိုက်ငိုပေး မှာပေါ့'
 'ကားက ဒီမှာသုံးဖို့ထားပါဥမ္မာ၊ ဆရာကလဲ ဘာရေးပေါ်ဆို ပြေးရသေးတာ'
 'ကိုယ့်မြို့နယ်ထဲတွင်ဟာ ဘာကြာတာမှတ်လို့၊ နေပါဦးမမ၊ မပြန်ရဘူး၊ ကားနဲ့ပို့မယ်'
 ဥမ္မာက ထားကိုလက်ဆွဲထားလေသည်။
 'သိတာရေ တစ်ဝိုင်းပြင်ပါလား၊ တို့တွေ အတူ စားကြရ အောင်၊ မမတို့ ဝေဝေတို့တော့ မော့ပြီး စားချင်မှာမဟုတ်ဘူး နော်၊ ဒါပေမယ့် ဥမ္မာတို့က ခင်ခင်မင်မင် တစ်ဝိုင်းတည်း စားချင်လို့ပါ'
 ဥမ္မာသည် လူကြီးပမာ အပြောအဆို လိမ္မာပါးနပ်လျက် အလုပ်အကိုင်သမားတွေ စေတနာရှိအောင်လည်း ပြောတတ်လှ ပေသည်။
 ဦးစည်သူနှင့် သူ့ ဓမ္မမိတ်ဆွေများကို တစ်ဝိုင်းပြင်ပြီး ကျွေး မွေး ထားသည်။
 ထားခင်ခင်တို့အလုပ်အကိုင်သမားတွေကတစ်ဝိုင်း၊ ရယ်ရယ် မော့မော့ ပြောင်ပြောင်နောက်နောက် စားသောက်ကြလေ၏။
 ဘီခရောက်ရာအသံ ကြားရသည်။
 မုန့်ကို ငရုတ်သီးရဲရဲ၊ ဂျူးရဲစပ်အောင် နယ်ဖတ်စားသောက် နေရာမှ ထားခင်ခင် ခေါင်းထောင် ကြည့်မိသည်။

‘ကိုကို ပြန်လာပြီ မမထား၊ အတော်ပဲ၊ တစ်ခါတည်း ဝင်စားခိုင်းလိုက်မယ်၊ သူက အပော်သိပ်မင်တာ’

တမင်တကာ ရည်ရွယ်ပြီးစီစဉ်လေသလားမသိနိုင်ဘဲ ဒေါ်သောင်းနုနှင့် ထားခင်ခင်ကြားတွင် မုန့်တစ်ပွဲပြင်ပြီးရောက်လာသည်။ တစ်ဘက်သို့ ဒေါ်သောင်းနု ရွှေ့တိုးသွားသည်ကို ထားခင်ခင် သတိမထားမိလေဟန် မှင်မပျက် ဆက် နား နေသည်။

‘ဦးသော်ကတို့ စုံတွဲခွဲလာကြတယ်၊ ဟင်...ကလေးတွေ တယ်ဖြုတ်ထားခဲ့သလဲ’

‘လာမယ်လေ၊ သူတို့သတ်သတ်လာမှာပေါ့’

‘ဪ...ဒီလိုလား၊ အိုကေ...အိုကေ၊ လာ...ဝင်၊ လက်ရာ ကတော့ ကောင်းသလား မမေးနဲ့၊ ဒေါ်ထားပျို’

ဦးထွန်းတောက်၏ မြူးကြွသော အသံကို အလျင် ကြားရသည်။

ဦးသော်ကတို့ မောင်နှံသာ အိမ်ထဲဝင်လာသည်။ ဦးထွန်းတောက် ပါမလာသေး။

‘ဒေါ်သောင်းနုတို့ ကိုယ့်လက်ရာ ကိုယ် အားပေးနေကြပြီလား’

ဟု ဦးသော်က နှုတ်ဆက်ကျီစယ်သည်။

ကားစက်သံ ညက်ညက်ကလေး ကြားရလေသည်။

ထားခင်ခင် တင်စုံတစ်ရာကို ဒိတ်ခနဲ ရင်ခုန် စိုးထိတ်လိုက်မိ၏။

သိတာက ဦးသော်ကတို့ မောင်နှံကို နေရာထိုင်ခင်း ပေးနေဆဲ ညှော်ခန်းထဲ ဦးထွန်းတောက် ဝင်လာနေ၏။

‘မုန့်တစ်ယောက်တည်းလား၊ အန်ထီတို့ ဘာလို့ လိုက်မလာတာလဲမုန့်’

သူ လှည့်ကြည့်ရင်းမေးလိုက်သည်ကို သူ့နောက်မှ ကပ်ပါလာသော လဲမုန့်နှင့်က ခေါင်းကလေးဆတ်ကာ ပြုံး၍ ဖြေသည်။

‘သူတို့လဲ အိမ်မှာ ဘုန်းကြီးပင့်ပြီး သီလ ယူကြတယ်လေကိုကို၊ လပြည့်လကွယ် မုန့်မုန့်ပုသ်ယူကြတာ မုန့်အစ်ကိုကြီး ဆုံးပြီးကတည်းကပဲ’

လဲမုန့်နှင့်သည် လည်မှာရော လက်မှာပါ လေးငါးဆင့် စီခြယ်ထားသော ပတ္တမြားတာကွက် ကျောက်မျက်ရတနာစုံကို ဆင်မြန်းထားသည်။ ဆံပင်ကို မြင့်မြင့် မှတင် စည်းနှောင်ထားသောကြောင့် မျက်နှာအလှသည် ရှင်း၍ ပူး၍နေကာ နားမှ မုန့်ကူကွက်သဏ္ဍာန် ပတ္တမြားနားကပ်မှ အရောင်များသည် နီထွေးထင်ဟပ်နေစေလေ၏။

နီညိုရောင် ဇာတစ်ဆင်စာနှင့် သားရေလက်ဂိုင်အိတ် နီညိုကလေးသည် လိုက်ဖက်ပန်ရနေသည်။ တံခါးဝမှာ ချွတ်ထားခဲ့သော နီညိုဖန်သား ဖိနပ်ကလေးသည်ပင် ထားခင်ခင်တို့ မမြင်တွေ့ပူးသေးသော အထူးအဆန်း အသစ်အလွင် ဖြစ်နေလေသည်။

စားပွဲတစ်ဝိုင်း ထပ်၍ပြင်ဆင်နေကြလေပြီ။
ဦးထွန်းတောက်သည် လဲ့မုန့်နှင့်ကို ဦးသော်ကတို့မောင်နှံ
ထံ ခေါ်သွားကာ မိတ်ဆက်ပေးနေ၏။

ထားခင်ခင်သည် နဂိုကမူ ရင်ပြည့်ချင်ချင်မို့ တစ်ဝက်ပင်
မကုန်စင်သေးခင် မုန့်ဟင်းခါးကို ဆက်မစားချင်တော့။ သို့
သော်လည်း ဟန်မပျက် အားခဲပြီး ကုန်အောင် စားရပေမည်။

ထားခင်ခင်နဲ့ဘေးမှ မုန့်ဟင်းခါး တစ်ပွဲကား မျက်နှာ
မည်းညိုရှာလေပြီ။

ဆက်ထောက်လာသော ညွှန်သည်တွေကို သုံးလေးဝိုင်း ပြင်
ဆင်ကျွေးမွေးပြီးခါမှ ထားခင်ခင်နှင့် ဝေဝေ ပြန်သည်။ အိမ်
နီးသော ဒေါ်သောင်းနု ကျန်ရစ်သည်။

‘ဦးသိန်းတိုး လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်ပါဥမ္မာ’
ဟု ဦးထွန်းတောက်က ဝတ္တရားမပျက် သတိရသည်။

‘မုန့်သဲပြန်မှာပဲ ကိုကို၊ မမထားထိုက် မုန့်နဲ့ လမ်းကြိုသားပဲ။
မုန့် ပြန်ပို့ပေးပါ့မယ်’

ဦးထွန်းတောက်ကား အမည်နှင့် လိုက်အောင်အလုပ်နှင့်
ဟပ်အောင် မျက်နှာကြီး ဝင်းဖြာနေသည်။

‘ကောင်းသားပဲ မုန့်၊ ဒေါ်ထားတို့လဲ စကားပြောဖော်
ရတာပေါ့၊ ဒေါ်ထား အိမ်ပြန် နားလိုက်တော့၊ တော်တော်
လဲ ပင်ပန်းသွားတယ်၊ ကျေးဇူး သိပ်တင်တယ်ဗျာ၊ ဖေဖေက

မေ့မေ့ကို သိပ် အရေးထားတာ၊ သူ့ အမှတ်တရ ခမ်း ခမ်း
နားနား လုပ်ချင်တာ ဆန္ဒပြည့်ဝသွားတယ်’

ထားခင်ခင်တို့မှာ မငြင်းဆန်သတဲ့ လဲ့မုန့်နှင့် ကားဆီ
လိုက်ခဲ့ကြရသည်။ တစ်ညလုံး ချွေးတလုံးလုံး အလုပ်များကာ
နောက်မှာ မျက်နှာ ပြန်သစ်ပြီး ဖြိုးလိမ်းသည့်တိုင် မျက်ကွင်းက
ကျ၊ ဆံပင်က ပွထောင်းရောင်းနှင့် နှမ်းလျှာနေသော ထားခင်ခင်
သည် ပျိုမျစ်လှထည်နေသော လဲ့မုန့်နှင့် နံဘေးမှာ တကယ်ကို
ကပ်မနေချင်ရှာပဲ ခါးလျက် ရှောင်လို့ မထွက်သာပေ။

ဦးထွန်းတောက်က ကားတံခါးကို ထား ခင် ခင် တို့ အား
ပွင့်ပေးသဖြင့်သာ တော်တော့သည်။ သည်ကားမျိုးကို ထား
ခင်ခင်တို့ မစီးဖူးပေ။

ကားစက်နှိုးစဉ် ဦးစည်သူ ထွက်လာသည်။

‘သမီးတို့ရေ... ကျေးဇူးတင်တယ်ကွယ်၊ အ စ စ အ ရာ ရာ
အဆင်ပြေတယ်၊ ငါ့သမီးထား ကျန်းမာချမ်းသာပါစေကွယ်’

ထားခင်ခင် ကြည်နူး လှိုက်လှဲစွာ ပြုံးပြ နှုတ်ဆက်သည်။
တစ်မိသားနှင့် တစ်မိသား ဘာမျှော်ကိုချက်မျှ မထားဘဲ ကူညီ
နိုင်သမျှ ကူညီကြခြင်းသာ ဖြစ်သော်လည်း အသိအမှတ်ပြုခံရ
လျှင် ရင်မှာ ပီတိဖြာရစမြဲပေပဲ။

လဲ့မုန့်နှင့်သည် ဦးစည်သူ၏ ငါ့သမီးဆိုသော ရည်ညွှန်း
ချက်က ရင်ထဲမှာ မျက်ခနဲစူးရှသည်။

သူမက ကားမောင်း ထွက်လာယင်း မနေနိုင် မထိုင်နိုင် စပ်စု မေးမြန်းမိလေသည်။

‘မမထားက ဦးထွန်းတောက်တို့ တစ်မိသားစုလုံးနဲ့ တော်တော် ရင်းနှီးတယ်နော်’

ထားခင်ခင် ကိုယ်စား ဝေဝေကဝင်ဖြေသည်။

‘ရင်းနှီးဆို တစ်ဌာနတည်း အလုပ်လုပ်ကြတဲ့သူတွေချည်းပဲ မမမို့၊ တစ်မိသားစုရင်းတွေကိုး’

လုံ့မုန်နှင်းသည် ဦးထွန်းတောက် မိတ်ဆက်ပေးစဉ် သူ့ကို ကြည့်သော ဥမ္မာတို့ ညီအစ်မတွေ၏ မျက်လုံးတွေသည် စိမ်းရွှံ့ရွှံ့နိုင်သည်ဟု ခံစားရသည်။ ဦးစည်သူသည်လည်း ရင်ထဲတိုင် ထွေးနှွေးသောနေရာ မပေးခဲ့ပေ။

‘မမထားက ဒီဇာတိပဲလား၊ မုန်အလျင်က မတွေ့ဖူးလို့’

‘ရှမ်းပြည်က ပြောင်းလာကြတာပါ၊ ထား ဆယ်နှစ်သား လောက်ကျမှ ပြောင်းလာတာ’

ထားခင်ခင်တို့ဖခင်သာ အသေ မစောခဲ့လျှင် မောင်နှမနှစ်ယောက် သည့်ထက် မချမ်းသာလှသည့်တိုင် သည့်ထက် များစွာ ရာထူးကြီးမြင့်သော အသိုက်အဝန်းထဲ ရောက်ရှိနိုင်ခဲ့မည်။ သူမတို့ဖခင်သည် ထက်မြက်သော သူ၊ အမြော်အမြင်ကြီးသောသူ၊ တက်လမ်းဖြူးဖြူး အညွန့် တလူလူနှင့်။ ဘုန်းကြီးသော်လည်း အသက်မရှည်ခဲ့ဘဲ ကြောင့်သာ သမီး ထားခင်ခင်တို့မှာ အပန်းတကြီး တက်လမ်းရှာနေကြရသည်။ သူ့အဖို့

အဝါကတော့ တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှ ဝင်းခနဲ ပြက်ခနဲ ပေါ်လာနေသေးသည်။ ထားခင်ခင်မှာလည်း ဖခင်၏ အားမာန်သည် အမွေအနှစ်အဖြစ် ကျန်ရစ် ပိုင်ဆိုင်နေခဲ့ပေသည်။ သည်အလုပ်ကိုရခဲ့သည်မှာ ဖခင်၏မိတ်ဆွေများ အကူအညီမကင်းခဲ့။ သည်တစ်ကြိမ် မိမိအတွက် သင့် လျှော်သော တစ်နေရာမှာ ဘုထူးခေါ်လျှင် လျှောက်မည်ဟု ထားခင်ခင် တက်လမ်းကို နှိုးဆထားပေသည်။

ထားခင်ခင်အဖို့တော့ အချစ်အတွက် မျက်ရည်ကျမနေနိုင်အားပေ။ တခြား တစ်ဘက်မှာ မျှော်မှန်းချက်တွေ လက်တစ်ပွဲကြီး ရှိနေတာပဲမဟုတ်လား။

လုံ့မုန်နှင်းသည်လည်းကောင်း၊ ထားခင်ခင်သည် လည်းကောင်း အပြုံးကလေးစွက်ကာ အတေး တစ်ဘက်စွန်းဆီ လျှောက်နင်းရင်း ခရီးအတူ နှင်နေကြလေသည်။

ဝေဝေ ကား ကြောင့်ကြမဲ့ငိုက်မျဉ်းလျက်ရှိလေ၏။

ညလုံးပေါက် ဗွီဒီယိုကြည့်ပြီး ယနေ့ လဲ့မှန်နှင့် အိပ်ရာမှမထ
နိုင်ပေ။

သိင်္ဂီတို့လူစုကလည်း သူတို့ကြည့်ချင်သော အခွေတွေ ငှား
ရမ်းလာပြီး အကုန်အစုံလည်း ကြည့်နိုင်တာမဟုတ်။ ဟာ....
ဘုန်းကြီးအကြောင်းချည်းပါပဲလား။ သုံးခွေတောင် ဆိုတော့
ပျင်းစရာကွာဆိုပြီး သိုင်းကား ပြောင်းသည်။ ဟင်နရီဆာနာ

ဒါးကို လဲမှုန်နှင့် မကြိုက်ပြန်။ ဇာတ်ကား ဘယ်လောက် ကောင်းကောင်း ဇာတ်လိုက်က ကြည့်ပျော်ဦးမူပေါ့ဟု ကလေး ဆန်စွာ ကန်ကွက်သည်။ ဆန်နီချီးဘား ကားကျမှ သဘော တူညီမှုရရှိကြသည်။ ပြီးတော့ အင်းတားသည်ဖက်ဒရက်ဂွန်းကို အူနာအောင် ရယ်ကြပြန်သည်။

ကိုပြည်ဟိန်းကတော့ ပြည်ဘက်ခရီးထွက်သွားသဖြင့် သည် တစ်ခေါက် မပါဝင်နိုင်ပေ။

လဲမှုန်နှင့်သည် အိပ်မက်ထဲတွင် ကိုပြည်ဟိန်းနှင့် ဦးထွန်း တောက်ကို မိတ်ဆက်ပေးနေသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စောင် မာန်တင်းနေကြသည်ကို အိပ်ရာနိုးလာတော့ ပြုံးရယ်မိ ရသေး၏။

အိပ်ခန်းဝမှ ခြေသံကြားမိသလိုလို၊ ခြေသံပါပဲ။ သို့သော် ဖွန်းဝေးကွာသွားသည်။

လဲမှုန်နှင့်သည် ဖက်လုံးကို ခြေတစ်ဘက်နှင့်ခွကာ တစ်ဘက် သို့ စောင်းလှည့်လိုက်သည်။ အိပ်ချင်စိတ် မရှိတော့သော်လည်း မျက်လုံးတွေကကျိန်းစပ်နေသည်။ အလင်းရောင်နှင့် တွေ့ထိလျှင် မျက်ရည်ကြည်လဲကာ ချက်ချင်း ပြန်မှိတ်မှိတ်သွား၏။

သိဂီသည် လဲမှုန်နှင့်အား ဦးထွန်းတောက်နှင့်ကိုပြည်ဟိန်း တို့အပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ အစ်အောက်နေခဲ့သည်။ လဲမှုန်နှင့်က ရယ်စရာလုပ်ပစ်ကာ ပေါ့ဆဆဖြေတာကို သိဂီ မကျေနပ်။

သိဂီက လူ့တစ်ယောက်ယောက်ကိုတော့ အတည် ကြံဖို့ ကောင်းပြီ မှုန်ဟု သတိပေးသည်။ သိဂီ ကိုယ်တိုင်ကတော့ ခိုင်ခြားသို့ စာသင်သွားနေသော ခင်ပွန်းလောင်းကို စောင့် မျှော်ရင်း ကြုံသလို ဟေးလားဝါးလားနေလေသည်။ သူ့လည်း နိဗ္ဗာ ပလေးဘွဲ့ိုင်ကြီး လုပ်နေမှာပါကွာ ကူညီပေးပါဟု သဘောထားတွေလည်း ကြီးပြသေးသည်။

လဲမှုန်နှင့်ကတော့ အိမ်ထောင်ရက်သား ကျသွားလျှင် တော့ တည်တည်တံ့တံ့ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲဖြစ်ချင်ပေပြီ။ သူမက သစ္စာ နှစ်ချင်ပြီး သူမအပေါ်လည်း သစ္စာစောင့်သိစေချင်သည်။

ကိုကိုအပေါ် မှုန် ချစ်တော့ချစ်တယ် ကိုကို၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ကိုနှုတ်မှုန်ဟာ အသွင်မတူ အမြင်မတူဘူး။ ကိုကို တစ်လပေတာ ခုတ်နေသုံးမရှိတာ ကိုကို အသိနော်။ ကိုကို ဘာအတွက် ကြိုးစားနေတာလဲ၊ ဘာကို ရိုးသား ယုံကြည် နေတာလဲ၊ ဝါ သနာဆိုတာ ဘာလဲ။ လောကမှာ ငွေရှိမှ ကိုကို၊ ငွေဟာ အရာ ဘာကို ဖန်ဆင်းပေးတယ်ဆိုတာ ကိုကို မသိသား ဆိုးရွားပေရဲ့ နော်။ အင်း... အချစ်ဆိုတာ ဆန်းတော့ဆန်းပေသား။ ငယ်ငယ် ဆန်းကတော့ အချစ်အတွက် အသက်ကိုပင် စွန့်စွန့်ရ၊ ခုတော့ သည်း ချစ်မိတာကို မလွန်ဆန်နိုင်တာက လဲပြုံး အချစ်ဟာ ခြား၊ ဘဝဟာ တခြားပါပဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆုံးမ သတိ ပေးတတ်နေခဲ့ပြီလေ။

ခြေသံ တစ်ခုတည်း ကြားရပြန်သည်။ အပေါ်ထပ်မှာလည်း
တစ်ခုတည်း နင်းလာတတ်သည် ဖြစ် နိုင် ဖေ
သည်။

လဲ့မှုန်နှင့်သည့် အိပ်ရာထဲမှ ပြည်းဆေး သက်သာ ထွက်ခဲ့
သည်။

ပြန်လည် ထွက်ခွာသွား စ ခြေသံမပျောက်သွားမီ လဲ့မှုန်
နှင့် အခန်းတံခါးကိုသွားဖွင့်၏။

ဒေါ်လုံး အခန်းဝဲသို့ ပြန်လှည့် လာလေသည်။
'ဘာအရေးကြီးလို့လဲ ဒေါ်လုံး'

လဲ့မှုန်နှင့်ကို ဒေါ်လုံး အရမ်းကာရော မနှိုးဝံ့ပေ။ မိန်း
ကလေးသည် မအိပ်ချင်လျှင် မိုးလင်းပေါက် နေ နိုင် သော်
လည်း အိပ်နေလျှင်လည်း ဘယ်သူ နှိုးတာမျှ မကြိုက်။

မနှိုး မပြစ် အရေးကြီးသော ကိစ္စမျိုးမှာ ဆိုလျှင် ဒေါ်
ထိုက်ထိုက်ကိုယ်တိုင် သို့မဟုတ် ဒေါ်ထိုက်ထိုက်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်
အရသာ နှိုးယူရတတ်၏။ ဥပမာ ဦးဘနှင့် ထိန်းသိမ်း ခံရ
အခါမျိုး၊ အောင်မြင်နှင့် အသက်ဝင်နေသည့် အခါမျိုး။

ယခုတော့ မထူးပါဘူး မလုံးရယ်၊ နိုးပြီးလားသာ သွား
ချောင်းချည်၊ နိုးမှပဲ သိပါစေတော့ဟူသော ဒေါ်ထိုက်ထိုက်
၏ ညွှန်ကြားချက်အရ နိုးမနိုး ရိပ်ဖမ်း သံဖမ်း စောင့်ကြည့်
နေရုံသာ ရှိပြီး နိုးလာပြီဆိုမှပဲ သတင်းပို့ရတော့သည်။

'မှုန်...စောစောကပဲ စက်ကို စစ်ဆေးရေးဝင်တယ် မှုန်၊
မော်တာတွေကို မသင်္ကာလို့ စစ်ဆေးကြဘယ်တဲ့၊ အဲဒါအပြစ်
တွေလို့ မီးဖြတ်သွားတယ်တဲ့၊ မမထိုက်နဲ့ပဲ တွေ့သွားတယ်'

မှုန်မျက်နှာဖြူရောင်သွားသည်။ ပူရောင်းနေသော ဆံပင်ကို
လက်ကလေးနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် သိမ်းကာ အိပ်ခန်းထဲမှ ခြေ
လှမ်းကဲ့နှင့် ထွက်သည်။

'ပြန်သွားကြပြီ မှုန်'

'မှုန်ကို ဘာလို့ လာမခေါ်တာလဲ၊ အိပ်ပီစီက လာဖြတ်တာ
လား ဟင်၊ ဦးထွန်းတောက် ပါလာသလား၊ သူ သိလို့လား'

ဒေါ်လုံး မဖြေတတ်ဘဲ မျက်တောင် ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်နှင့်
စဉ်းစားတော့ဝေသည်။

'မှုန် အိပ်နေလို့ မမထိုက်ကိုပဲ သွားပြောတယ်'

'မဟုတ်ပါဘူး၊ မှုန်ကို ပြောရမှာပေါ့၊ ဒီစက်ကို မှုန် ဦးစီး
နေတဲ့ ဥစ္စာကို'

'ဒေါ်လုံးက ဦးသာခွန်းကို မှုန် အိပ်တုန်းပဲလို့ ပြောဘော့
သူက မမထိုက်ကို ခေါ်ခိုင်းတယ်၊ မမထိုက်ပဲ ထွက်သွားပြီး
စကားပြောတယ် မှုန်'

'ဦးထွန်းတောက် ပါသလားလို့ မှုန် မေးနေတယ်လေ'

'ဟင့်အင်း...မှုန်၊ မပါပါဘူး'

လှေကားထိပ်သို့ ဒေါ်လုံး အပြေးလိုက်သွားသည်။ ညဝတ်
အင်္ကျီ ပိုးသားပြာဖျော့ဖျော့သည် အတားအဆီး အခုအခံ

မရှိသော မှန်အသားစိုင်များကို ရှင်းရှင်းထင်းထင်း ဖော်ပြနေလေရာ မှန်ကို သည်အတိုင်းတော့ အောက်ထပ်ဆင်း မသွားစေချင်။

မပြောဝံ့ သော်လည်း သူမ၏ မျက်လုံးများသည် လဲမှန်နှင်းကို သတိပေးနိုင်စွမ်းပေးသည်။

ဒေါ်လုံး တစ်ခုစီ ကြည့်သော ရင်ကို လဲမှန်နှင်း တစ်ချက် ငှိုကြည့်ကာ အသက်ပြင်းပြင်း ရှူသွင်းယင်း သူမ၏ အိပ်ခန်းဆီသို့ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ပြန်လျှောက်သွားသည်။

လဲမှန်နှင်း ရေချိုးခန်းထဲ တန်းဝင်သွားပြီး သုန်သုန်မှန်မှန်နှင့် သွားတိုက် မျက်နှာသစ်နေ့ခိုက် ဒေါ်လုံးသည် ရေချိုးခန်းဝအထိ လိုက်သွားကာ မှန်မှာ မြင်ရသော မျက်နှာဆီသို့ လှမ်း၍ ရှင်းပြနေရသည်။

‘ဦးထွန်းတောက် မပါဘူး မှန်၊ ကောင်စီပါတယ်တဲ့’
‘သူ့ မသိဘူးလား၊ သူ သိရမယ်’
‘အဲဒါ... အဲဒါ မမထိုက် ပြောပြလိမ့်မယ် မှန်၊ ဒေါ်လုံး မမထိုက်ကို မှန် နိုးနေပြီလို့ ပြောလိုက်မယ်နော်’
‘မှန် ခု လာခဲ့မယ်လို့ သွားပြောလိုက်ပါ’

လဲမှန်နှင်းသည် ရေချိုးခန်းထဲမှ စိတ် နောက် ကိုယ် ပါရှူးခနဲ ထွက်လာပြန်ရာ ဒေါ်လုံးမှာ ကပျာကသိ ထိမ်းရှောင်လိုက်ရသည်။

လဲမှန်နှင်း၏ အမိန့်အတိုင်း အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ကာ တံခါးပြန်ပိတ်ပေးခဲ့သည်။ သူမကို ကျောခိုင်းကာ အင်္ကျီချွတ်ချလိုက်သော လဲမှန်နှင်း၏ ပြုနှစ်သော ကျောပြင်ကို လျှပ်တပြက် မြင်လိုက်ရလေသည်။

‘မမထိုက်ရေ... မှန်တော့ နိုးနေပြီ’
ဒေါ်ထိုက်ထိုက်သည် ညှော်ခန်းထဲတွင် စားပွဲ နံဘေး၌ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ပန်းအိုးထဲသို့ ပိန်းပန်း အနီများကို ခွက်လှနှင့် ရောယှက် ထိုးစိုက်နေလေသည်။

‘စိတ်လဲတိုနေပြီလား’
ဟု ဒေါ်ထိုက်ထိုက်က ပြုံးပြီး မေးသည်။
‘ကောင်မလေးတစ်ယောက် လွတ်လိုက် မလုံး၊ ဦးသာဒွန်းကို ခေါ်ခိုင်းချည်’
‘ဟုတ်ကဲ့... မမထိုက်’

ဒေါ်ထိုက်ထိုက်သည် စားပွဲနှင့် သုံးလေးလှမ်း အကွာသို့ ဆုတ်ခွာကာ ပန်းအိုးကို နေရာကျမကျ အက်ခတ်သည်။ နိတ်တိုင်းကျတော့မှ ညှော်ခန်းထဲမှ ထွက်ခွာခဲ့သည်။

ထမင်းစားခန်း တစ်ဘက်တွင် သံဇကာကွက် ကာရံထားသော အခန်းငယ်ရှိသည်။ အိမ်နောက်ဖေးလှေကားသည် မူလအိမ်ဝယ်စဉ်က သီးခြား အပြင်ရောက်နေသောကြောင့် လုံခြုံစိတ်ချရအောင် အမိုးအကာဖြည့်စွက်လိုက်လေရာ အောက်ထပ်

တွင် ဤအခန်းပိုလာပြီး အလုပ်ကိစ္စတွေကို လူဆရာများနှင့်
သည်မှာပဲ ဆွေးနွေးဖြစ်တာက များလေသည်။

ဦးသာဒွန်းသည် အိမ်ဘေးမှ ကွေ့ပတ်ပြီး ရောက်လာ
သည်။ ဖွင့်ထားသော သံဇကာတံခါးမှ ဝင်လာ၏။ သူ့မှာ
ကြက်ကြီးလည်လိမ်ထားသလို မှိုင့်တွေချကာ နေလေသည်။

ဒေါ်ထိုက်ထိုက်သည် ခေါက်စားပွဲကစားပေါ်မှလက်ဖက်
ရည်ကြမ်းပန်းကို အလယ်တိုးရွှေ့ နေရာပြင်ရင်း ခေါက်ကုလား
ထိုင် တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်နှင့်သည်။

‘လာ... ကိုသာဒွန်း ထိုင်၊ မှန် အခုပဲ ဆင်းလာလိမ့်မယ်’
ဦးသာဒွန်း သက်ပြင်းချသည်။

မှန်ကပြောတော့ နယ်မြေမှူးကို ပိုင်တယ် ဆိုတာကို၊
နယ်မြေမှူး ပြောင်းလိုက်တာကို ကျွန်တော်တို့ မသိလိုက်ဘူး၊
မောင်ပြည်ဟိန်း ရှိမနေတော့ အချိန်မီ သတင်းမရလိုက်ဘူး
လေ....

‘သူ ဆင်းလာမှထပ်ရှင်းပြတော့ ကိုသာဒွန်း၊ မမျှော်လင့်ဘဲ
ဖြစ်ရတာ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်၊ သူ့ကိုသာ နားဝင်
အောင် နှစ်ယောက် ဝိုင်းရှင်းကြတာပေါ့၊ သူ့ အဖေကိုလဲ
မဟာစည်မှာ ဉာဏ်စဉ်လေးအထိ ပေါက်မြောက်နေပြီဟာ
အနှောင့်အယှက် သွားမပေးချင်ဘူးလေ’

‘ဟုတ်ပါတယ်... ဆရာကတော်ရယ်၊ သူ လောကုတ္တရာဘက်
စိတ်ထက်သန်နေတာကို ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းသာရမှာပါ၊ ကျွန်

ခတ် စိတ်မကောင်းတာက သူ ယုံလို့ ပုံအပ်သွားလျက်နဲ့ ခုလို
ဖြစ်ရတာ’

‘ပြန်လျှောက်လို့ ရနိုင်သားပဲ မဟုတ်လား ကိုသာဒွန်းရဲ့၊
ခေါင်းအေးအေးထား၊ အသိအကျွမ်းတွေလဲ ရှိသားပဲ၊ နည်း
လမ်းရှာပြီး ပြန်လုပ်ယူတာပေါ့’

အိမ်ရှေ့လှေကားဆီမှ ခြေသံပြင်းပြင်း ကြားရလေသည်။
‘လာပြီ၊ လာပြီ၊ ကိုသာဒွန်း အသာနေနော်၊ ကျွန်မ
အလျင် ဖျောင်းဖျံပြီးမှဝင်’

လဲ မှန်နှင့်သည် မပြီးလိမ်း မဖြယ်သဘဲ ဆံပင်သာ ကြည့်
ကောင်းရုံ ဝက်မ ဘီးနှင့် သပ်လာသည်။ စပို့ရှပ် အစိမ်းနုနှင့်
ထဘီအတို ဖျော့ဖျော့ကို ဝတ်ဆင်ကာ အိမ်ထဲမှာ စီးသော
သားရေရွှေထိုးပိနပ်ကလေးစွပ်ထားလေသည်။ မျက်နှာကလေး
သာ ခက်ထန်မနေဘူးဆိုလျှင် အပြစ်ကင်းမဲ့စွာ လှနေဦးမည်
မိန်းကလေးပေပဲ။

ဒေါ်လုံးသည် စားပွဲပေါ်သို့ ကော်ဖီနှင့် မှန်ပန်းကန်တင်
လာသော ဗန်းကလေးလာချသည်။

လဲ မှန်နှင့်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ် ဆောင်ကြီး
အောင်ကြီး ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

‘ကော်ဖီသောက်ဦးသမီးလေး... ပြဿနာကသိပ်မကြီး ကျယ်
ပါဘူးကွယ်၊ ဖြေရှင်းလို့ရမှာပါ’

‘ကော်ဖီ အသာထားပါမေမေ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အလျင် ပြောကြပါဦး’

ဦးသာခွန်းသည် အလုပ်တွင် အမြင့်ဆုံး တင်ထားနိုင်သမျှ သူ့ကျွမ်းကျင်မှုတွေ သည်မှာဘက်ဝယ် အနိမ့်ဆုံး ကျဆင်း ခဲ့ရပြီဟု ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျနေသည်။

လွဲမှန်နှင်းကသည်း သူမ၏ ဦးဆောင်မှုနောက်တွင် မနော ဟရိဂုဏ်သဘင်း တသင်းသင်း ပျံ့နှံ့လွင့်ပျံ့ဘဝင် ညံ့လေ့လိုသော ဆန္ဒ အချိုးအပဲ့ ခံလိုက်ရပြီဟု ခံပြင်းဒေါသရှိန် တရိပ်ရိပ် ဆူတက်နေသည်။ ရှက်လိုက်ရပ်မျှားလည်း မျက်နှာ ဘယ်လို ထားရမလဲပင် မစဉ်းစားတတ်တော့ပေ။

ဒေါ်ထိုက်ထိုက်ကတော့ ခင်ပွန်းသည်၏ သစ္စာရှိ လှယုံတော် ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စ ထုတ်ပြချင်သော ဆန္ဒ တဝေဝနှင့်ချစ်သမီးကလေးကိုလည်းကောင်း၊ သဘောပေါက် နားလည်နိုင်အောင် လေ့လာစဉ်းစားနေလေ၏။

‘ဒီလိုသမီးရေးသမီး သဘောနဲ့ မော်တာတွေကို နိမ်းပလိတ် တံဆိပ် ပြောင်းတပ်ထားတယ် မဟုတ်လား၊ စစ်ဆေးရေး ဝင်လာတော့ ခါတိုင်းလာနေကျ နယ်မြေမှူး မဟုတ်တော့ဘဲ လူ့ပြောင်းနေတယ်၊ ပြီးတော့ လက်ထောက် အင်ဂျင်နီယာ ပါလာတယ်၊ သူက ဆက်ဆံရေး အလှမ်းကျတယ်လို့ သမီးတို့ ပြောနေကျအတိုင်းပဲပေါ့ သမီး၊ ငါးကောင်အား တံဆိပ်နဲ့ မော်တာဟာ မကပါဘူးလို့ စံပြောတာပဲ၊ ဦးသာခွန်း ကလဲ

ခေတ်ဟောင်းစက်မို့ပါ၊ ပြန်တပ်ထားတာပါလို့ ဖုံးဖိပါရဲ့၊ နယ်မြေမှူးက ကိုယ့်အသိအကျွမ်း မဟုတ်တော့ အကာအကွယ် မပေးဘူး’

‘ဦးသော်ကဟာ မှန်နဲ့ ဦးထွန်းတောက် သိပ် ရင်းနှီးတာ သိလျက်နဲ့ ဒီလောက် နှိုက်နှိုက်ကျွတ်ကျွတ် မစစ်ဆေးသင့်ဘူး’

‘အဲဒါကို ဦးလေးနဲ့ ဆက်တော် ပြောကြပါတယ်၊ ဒါပေ မယ့် သူက လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအတိုင်း လုပ်ရတာပါပဲ၊ အဖွဲ့ အစည်းနဲ့ လာရတာမို့ မြင်တွေ့ပြီးမှ ပြန်ဖုံးဖိလို့ မဖြစ်တော့ ဘူးတဲ့’

‘ဘာကိုတွေ့တာလဲ၊ မော်တာတွေကို မြင်တဲ့အတိုင်း လက်ခံ သွားလိုက်ယင်ပြီးတာ’

‘အဲဒါ ပြောတာပဲ မှန်း၊ တံဆိပ် ပြောင်းထားတာကို သူ မြင်တွေ့နေတာကိုး’

လွဲမှန်နှင်းသည် ဦးသော်ကဆိုသော အင်ဂျင်နီယာအိုကြီးကို မှန်းတီးစိတ်ဆိုးလှသည်။ သည်လို တစ်ယူသန် တင်ဇွတ်ထိုး တာ တွေ့ကြောင့် သည်အရွယ်အထိ သည်ရာထူးမှ တိုးတက်မလားနိုင် တာဘဲဟု ပစ်ပစ်ခါခါ တွေးမိသည်။

‘သူ့နယ်မြေမှူးကို သူက ထုတ်ချေပြောလိုက်တော့ ဟိုကလဲ မိတာအဝင် ဆားပစ်ကြီးကို ကယ်ရီယာနဲ့ ထောက်တော့တာပဲ၊ ပြီးတော့ အားလုံးတိုင်ပင်ပြီး ဖြုတ်ဖြုတ်သွားတယ်၊ မြို့နယ်ရုံး မှာ လိုက်ရှင်းရမယ်တဲ့ သမီးရဲ့’

‘ဘာလိုက်ရှင်းရမှာတဲ့လဲ’

‘ဝန်ပို သုံးထားတဲ့အတွက် ဒဏ်ကြေး ဆောင်ရမယ်တဲ့၊ ပြီးတော့မှ လျှပ်စစ်စည်းမျဉ်းဥပဒေတွေကို လိုက်နာပါမယ်လို့ ကတိဝန်ခံချက်ပေးရမယ်’

လဲ မှန်နှင့် အသက်ရှူမြန်လာသော်။

‘သမီး...လာထိုင်ပါဦးကွယ်’

ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်သွက်သွားသောသမီးကို ဒေါ်ထိုက်ထိုက် စိတ်ပုပ်စွာလိုက်ကြည့်သည်။ ညွှန်ခန်းဆီ လျှောက်ဝင်သွားပြီး တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင် လိုက်တော့မှ ဦးထွန်းတောက် အိမ်ကို လှမ်းချဲ့တော့မယ်ထင်တယ်ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

ဒေါ်ထိုက်ထိုက်အတွက်တော့ သည်လုပ်ငန်း မလည်ပတ်ရလည်း ငွေရင်းထူထည် ထိခိုက်လှတာ မဟုတ်။ သမီးကလေး တာဝန်တစ်ခု ထမ်းရွက်လေးနက်နေဖို့ ရည်မှန်းထားတာမို့ သာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခြေကုန်လက်ပန်းကျသွားမှာ စိုးရိမ်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

‘ဟလို...မြို့နယ် လျှပ်စစ်ရုံးက ပါလား၊ ဦးထွန်းတောက်နဲ့ စကားပြောပါရစေ’

တစ်ဘက်မှ ဦးထွန်းတောက် မရှိပါဘူး ခင်ဗျား၊ သင်တန်း သွားနေပါတယ်ဟူသောအဖြေအဆုံးတွင် တယ်လီဖုန်းထောက် ခန့် ချသွားသည်။ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာကလေးတောင် မေး ဖော်မရ။

သင်တန်း။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ တစ်နေ့က သူပြောတော့ပြောသား။ နွေခင်းပိုင်းတွေမှာ ရုံးတွင် သူ မရှိမည့်ရက်က များမည်ဟု ဆိုသည်။ ရုံးသို့ ဆက်သွယ်စရာအကြောင်း ရှိမည်လည်း ကြို သိ မသားတာမို့ လဲ မှန်နှင့် အမှတ်တမဲ့ မေ့လျော့နေမိခြင်းဖြစ် သည်။

တယ်လီဖုန်းကို ဆောင့်အောင့်ချထားလိုက်သည်။

‘အရေးထဲ ဘယ်တော့ ပြန်ရောက်မလဲတောင် မမေးလိုက် ရဘူး’

လဲ မှန်နှင့်သည် စားပွဲဆီပြန်မလာဘဲ သံဇကောကွက်တံခါး တွင် လက်တစ်ဘက် လှမ်းကိုင်ကာ ခါးကလေး ထောက်ရင်း နှုတ်ခမ်းကိုက်လျက် အကြံယူနေ၏။

ကိုကိုဟာ တကယ်ဆို ဦးသော်ကကို မှာလိုက်ဖို့ ကောင်း တယ်။ မှန်တို့လုပ်ငန်းမှာ တော်သင့်ရုံ စည်ကမ်းနည်းလမ်းမကျ လည်း မျက်နှာ လွှဲနေလိုက်ပါဆိုယင် ပြီးတဲ့ကိစ္စဟု ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ဒေါ့ပူနေသည်။ သိင်္ဂီ ကတော့ အပွဲပွဲနဲ့လာတဲ့ မှန် တစ်ယောက် ဒီတစ်ချိန် ဖလက်ပြသွားပြီလို့ ရယ်ပွဲပွဲတော့မှာပဲဟု လည်း ရင်ထဲမှာ မခံချို။ ကိုကိုနဲ့ကျမှ မှန်ကရှုံးရမယ်တဲ့လား။

‘မီးဖြတ်တယ်ဆိုတာ ဝါယာကြိုးတွေ ဖြတ်သွားတာလား’ ဟု ဦးသာခွန်းအား လှည့်မကြည့်ဘဲ မေးသည်။

‘ဖြစ်ဖြတ်တာလေ မှန်၊ ပါဝါမိတာက ဖြစ်ကို ဖြတ် သွားတာ’

‘ဪ...’
မုန့်သည် မသွက်လက်တော့သော ခြေလှမ်းများနှင့် အိမ်ထွက်ခဲ့သည်။

သံပန်းတံခါးကို သော့ဖွင့်ကာ သစ်ကော်ဆီသို့ ပြည်းလေးစွာ လျှောက်ခဲ့လေသည်။

ဦးသားခွန်းသည် လဲမုန့်နှင့်နောက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်လာသည်။

‘အလုပ်သမားတွေကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ပြန်လွတ်လိုက်တော့မလား’

‘မုန့်ကိုမေးမလို့ပဲ၊ လက်ခံထားတဲ့ ခွဲသက်စသစ်တွေ တချို့ ကျန်နေတယ်၊ စကြာဝဠာကိုပို့ယင် ကောင်းမလား’

‘ပို့လေ’
‘မောင်ပြည်ဟိန်းတောင် ပြန်မရောက်သေးဘူး၊ စောစောကလေးကပဲ ဦး လူလွတ်မေးကြည့်တယ်’

‘သူ့ အမေရှိမှာပေါ့၊ ဒီကလွတ်တယ်ဆိုပြီးတာပဲ၊ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်သေးသလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ပြောလိုက်တယ်၊ အဘွားကြီးကတော့ မောင်ပြည်ဟိန်း ရှိယင် ဒီလိုမဖြစ်ရဘူးလို့ တဖျစ်တောက်တောက် ပြောနေတယ်’

‘ဦးက လျင်မှမလျင်ပဲ’

လဲမုန့်နှင့်သည့်တုံးတိတိ စွဲချက် တင်သည်။ ဦးသားခွန်း မျက်နှာကြီးညိုမည်းသွား၏။

‘ဦးတို့က ခုလို သွေလာကေလာတွေမှ မကွမ်းဘဲဟာကိုး သမီးရယ် သစ်အကြောင်းသာ နားလည်တာပဲ’

‘ခုခေတ်ကလျင်ဖို့ လိုတယ်ဦး၊ လေ့လာထားဦး’

အလုပ်သမားကလေးတွေသည် သစ်တွေကို နေရာတကျပုံ နေကြသည်။ သူတို့လည်း မျက်နှာမကြည်သာတော့။ လုပ်ငန်း ဖြတ်သားရလျှင် သူတို့ နေ့တွက်မရနိုင်တော့ဘဲ ဝမ်းရေးခက်ကြရတော့မည်။

ရှားမားကတော့ ယနေ့ဝင်ငွေထပ်မရနိုင်ပြီမို့ စာရင်းချုပ်ကာ ငွေအပ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေသည်။

‘မုန့်တို့မှာ သစ်လုံးတွေကျန်နေသေးတယ် မဟုတ်လားဦး၊ အဲဒါတွေ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘အခြေမပျက် ဝှက်ထားတာ ပိုမကောင်းဘူးလားမုန့်၊ လူဝက်ပါမိသွားယင် ပြဿနာပိုဖြစ်မှာ၊ အဝှက်ကောင်းလို့ တော်သေးတာကလား’

‘ဒါဆိုလဲ သစ်ခွဲပို့ပဲ အလုပ်သမားတွေကို ချယ်ဂါရီနဲ့ သယ်သွားခိုင်းလိုက်၊ ကိုစံလှ လိုက်သွားပစေပေါ့’

‘ဦးလိုက်သွားမှ ဖြစ်မယ်မုန့်၊ အပါးခွဲဖို့ ဦးကြည့်မှဖြစ်မယ်’

‘ကောင်းပြီလေ’

ရှားမားကိုတော့ 'ဘာလို့ ငွေအပ်နေတာလဲ၊ သစ်လာဝယ် ယင် မရောင်းဘူးလား' ဟု ငေါက်ငမ်းပစ်လိုက်သည်။

ဘီခြောက်ရာစက်သံ သဲ သဲ ကြားလိုက်သည်။ သစ်ခွဲစက်သံ တွေ ဆိတ်သုဉ်းနေသမို့ အတော်ဝေးဝေးမှပင် ပီပီပြင်ပြင် ခွဲခြားသိနိုင်သည်မှာ အခြား ဘီခြောက်ရာ မဟုတ်ဘဲ မြို့နယ် လျှပ်စစ်ရုံး၏ ဘီခြောက်ရာ။

လဲမှုန်နှင့်၏နှလုံးခုန်သံ တဒိန်းဒိန်းမြည်ဟည်းလျက် ဒူးတွေ လည်း မခိုင်ချင်တော့။ နီးရာခုတ်လုံးတွင် ထိုင်ချကာ ဝင်းဝ ဆီသို့ မကြည့်ဝဲဘဲ ရှိနေသည်။ ကားကလေး လွန်မြောက်ဝေး ကွာ သွားလေမှာလား။

ကား မီးခိုးပြာကလေးသည် ဝင်းတံခါးမှတစ်ဆင့် ခြံထဲ တစ်ရှိန်ထိုး ဝင်ရောက်လာလေသည်။

လဲမှုန်နှင့် မျက်ရည်ဝေ့ဝဲသည်။ သူမ၏စိတ်လိပ်ပြာသည် သူ့ဆီ ဖျတ်ခနဲခပြားသွားဖက်ဘွယ်သည်။ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ် ကား မလှုပ်မယှက်ပြုကတော့ ငြိမ်သက်နေလေ၏။

ဦးသာဒွန်းသည် ဦးထွန်းတောက် ကုန်းဆီ အပြေးအလွှား အားကိုးတကြီး လျှောက်သွားလေသည်။

'မှုန်ကော ဦးလေး' 'ဟိုမှာ၊ ကြည့်လုပ်ပါဦးဗျာ'

ဦးထွန်းတောက်သည် ဦးသာဒွန်းကို ကျော်ဖြတ်လာကာ လဲမှုန်နှင့်ထံ ခြေလှမ်းကျဲနှင့် လျှောက်ခဲ့သည်။

မျက်ရည်ပြည့်လျက် ရှက်စိတ် နာ သော လဲမှုန်နှင့်၏ မျက်လုံးတွေသည် သူ့ရင်ကို ထိခိုက်နာကျင်စေလေ၏။

'ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မှုန်ရယ်' 'အဲဒါ မှုန်က မေးရမှာ မဟုတ်လား ကိုကို'

ဦးထွန်းတောက်သည် လဲမှုန်နှင့်တို့ ဂုဏ်ပိုသုံးနေသည့်တိုင် အခြေအနေ အချိန်အခါကြည့်ပြီး ရံဖန်ရံခါသာ လုပ်ကြမှာပဲ ဟုသာ တွေးဆခဲ့သည်။ ယခုတော့ အဖွဲ့အစည်းနှင့် လာ စစ်ဆေး တွေ့ရှိသွားသည်ကို သူလည်းမဖုန်းပီနိုင်ပြီ။ ထို့ထက် ဆိုးတာက လဲမှုန်နှင့်တို့သည် တားမြစ်ထားသောစည်းကမ်း ချက်ကို အဘယ်ကြောင့် ဖောက်ဖျက်ဝံ့ကြလေသလဲ သူ မစဉ်း စား တတ်ခြင်းပင်တည်း။

'ခုလို စစ်ဆေးရေးဝင်မယ်ဆိုတာ ကိုကိုသိသားပဲ မဟုတ် လား၊ မှုန်နဲ့ မနေ့က တွေ့ကြသေးတာပဲ၊ ကိုကို သတိပေးသင့် တယ်'

'သတိပေးဖို့ လိုနေမယ်မှန်း ကိုကို မသိခဲ့လို့ပါမှုန်' လဲမှုန်နှင့် ခနိုးခနဲ ပြုံးသည်။

'သိယင်တော့ သတိပေးမယ်လို့ ကိုကိုဆိုချင်တာလား' ဦးထွန်းတောက် မဖြေတတ်ဘဲ ငိုငိုဆင်းသွား၏။

'ဖြေလေ....ကိုကို'

သူ သက်မြင်းချသည်။

‘သိယင်လား၊ သိယင် ဝန်ပို မသုံးပို့ ကိုယ်တားမှာပေါ့ မှန်ရယ်’

‘ဒီဇယ် ကိုကို၊ ကိုကိုတို့ဆီ လျှောက်လွှာ လာတင်ပြီး တော် တော်နဲ့ ခွင့်ပြုချက် မရကတည်းက မှန် ဝန်ပိုသုံး လာခဲ့တာ သိရဲ့လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာမှ မဖြစ်တာဘဲ၊ လုပ်ငန်းတွေ ဒီလိုပဲ လည်တတ်နေတာပဲ မဟုတ်လား’

သူ စိတ်ပစ်ငန်းစွာ ခေါင်းခါ ယမ်းသည်။
ရှားမား အလိုက်သိစွာ နေရာမှ ထသည်။
‘ဆရာ...ဒီမှာ ထိုင်ပါ’

ဦးထွန်းတောက် ခြေပစ် လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ရှားမား မယောင်မလည်နှင့် ဝေးဝေး ရှောင်ရှား ပြေး တော့၏။

စက်ထဲမှအလုပ်သမားနှစ်ယောက်ကား သစ်တော တင်ထား သော ချယ်ဂါရိုကို ထွန်းပြီး တွက်ခွာသွားလေပြီ။

‘ဒီနေရာမှာသာမဖြစ်တာ မှန်ရယ်၊ မှန်တို့ရပ်ကွက်မှာထရန်စ် ဖော်မာတစ်လုံး လောင်သွားတယ်လို့ ကိုကို ပြောဖူးတယ် ထင် တယ်၊ ပြီးတော့ ရေကန်ရပ်ဘက်က မိန်းကြီးကြီးတစ်ချောင်း ဝန်ပိုများလွန်းတော့ အရမ်း ပူပြီး မီးပွားတွေ လွင့်ပြီး အိဆင်း လာတာကို မနည်း ပြန်ထိန်းသိမ်း ယူရတယ်၊ ဒါနဲ့ပဲ ရှောင် တခင် စစ်ဆင်ရေး ဝင်ပြီး ဝန်ပိုသုံးတာတွေ၊ ဆင့်ပွားမီးသွယ်

တာတွေကို စစ်ဆေးရတာပဲ၊ မီးလောင်နိုင်တယ် မှန်၊ အန္တရာယ် များပါတယ်’

လဲ့မှန်နှင်းကား အသိခေါက်ခက်အဝင်နက်ကာ မျက်နှာ ဘင်းတင်းကလေးကို ခပ်မော့မော့ ပင့်တင်ထားလေသည်။

‘မှန်တို့လုပ်ငန်းသုံး မိဘာမှာ ဖြစ်ကြီးကြီး တပ်ထားတာ ကာ လုပ်ငန်းတွင်း အန္တရာယ်ရှိတယ် မှန်၊ သုံးနေတဲ့မြင်းကောင် ရေနဲ့ အမ်ပီယာမမျှတော့ ဝန်ပိုမခံနိုင်တဲ့အခါ ဖြစ်မပြတ်ယင် ရှော့ဖြစ်ပြီး လောင်နိုင်တယ် မှန်ရဲ့’

လဲ့မှန်နှင်းသည် သူ၏ လျှပ်စစ်ပညာ ပိုချချက်တွေကို ပထမ ဆုံးအကြိမ် နားထဲဝင်အောင် နားထောင်ဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲမှာ ဘာ့ လက်မခံချင်၊ လဲ့မှန်နှင်းသိတာကသူမတို့ဝန်ပိုသုံးနေတာ ကြာလှပြီ ဖြစ်သော်လည်း အန္တရာယ် ကင်း ခဲ့ ပေသားပဲ။

‘နစ်နာကြေး ဒဏ်ကြေးကိုတော့ ပြန်သွင်းရလိမ့်မယ် မှန်၊ မှန်နယ်အဆင့်ဆိုတော့ သိပ်မကော်ခဲပါဘူး မှန်ရယ်၊ ပြန်ပေးမှာ ။ ကိုယ်စားလှယ် တစ်ယောက်ယောက် လွှတ်ပြီး လုပ်ခိုင်း နဲ့၊ ကိုယ် အားလုံးစီစဉ်ပေးပါမယ်ကွာ၊ အခုလဲ တိုင်ပင်က ဝင်ပါ ဖြစ်တောင် မဖြုတ်သွားကြပါဘူး၊ ဝတ္တရားအရသာ ဝင်သွားကြတာပါ’

‘ဘယ်လောက် ကြာမှာလဲ ကိုကို၊ မှန် လုပ်လက်စ လုပ်ငန်း တွေ စကြဝဠာဘက် လွှဲလိုက်ရတယ်၊ မှန်က ကိုကိုထက် ပိုပြီး ဝန်ပိုပါတယ်’

‘အမြန်ဆုံး ဖြစ်စေရမှာပေါ့ မှုန်၊ အများအကျိုးအတွက် ပါ မှုန်ရယ်၊ ကိုကိုဟာ ဝန်ထမ်းပါပဲ၊ လျှပ်စစ်ရုံး ဟာ လဲ ပြည်သူ့ဝန်ကို ထမ်းနေတဲ့နေရာပါပဲ’

‘မှုန်က ဒဏ်ကြေး ကုန်ရတာကိုချည်း နှစ်နာတယ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ကိုကို၊ မှုန်ကုန် မှုန် ဆန်ကုန်မြေလေး မဟုတ်ပါ ဘူးလို့ ပြချင်တဲ့ မာနတွေဟာ ကိုကိုတို့ကြောင့် ကျိုး ပျက်ရ တယ်၊ ပြီးတော့ စကြဝဠာကို မှုန် အကူအညီ တောင်းရတော့ မှုန် ဘယ်လို နှစ်နာသလဲဆိုတာ ကိုကို မသိဘူး မဟုတ်လား’

ဦးထွန်းတောက် ခေါင်းခါသည်။

‘ပါပါတို့က မှုန်နဲ့ ကိုပြည်ဟိန်းကို သဘောတူနေတာကိုကို ခုတော့ သူ့ဘက်က မဲတင်းသွားပြန်တာပေါ့’

သူ့မျက်နှာ သိသိသာသာ ပျက်သွားသည်။ သူ စိုးရိမ် ကြောင့်ကြသွားကြောင်း သိသာလှလေသည်။

သူ စိတ်ညစ်သွားဖော် ရတာမို့ လဲမှုန်နှင်း ကျေနပ်သွား သည်။ လူရိုးကြီးကို သနားသလို ရှိမိလေ၏။

‘ဒါပေမယ့် ကိုကို၊ ကိုကို တစ်ခုတော့ သိထား’

လဲမှုန်နှင်းသည် စားပွဲပေါ် တံတောင် နှစ်ဘက် တင်ကာ ခါးကလေး ကိုင်းလိုက်သည်။

သူမ၏ ရှုန်းလဲသော မျက်လုံး ကလေးများသည် သူ့ကို ရဲဝံ့စွာ စိမ်ခေါ်နေသည်။ သူမ၏ ထူဒိသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ သည် သူ့ကို တပ်မက်ဖွယ် မြူဆွယ်နေသည်။

‘မှုန်က ကိုကိုကိုသာ ချစ်တာပါ ကိုကိုရယ်’
လဲမှုန်နှင်း ညာလှိုင်းနေခြင်း မဟုတ်ဘဲ စိတ်ထဲအရှိအတိုင်း ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သင်တန်းမှအပြန် ရုံးသို့ဝင်ကာ ရှိသည့်အလုပ်တွေ ပြီးနိုင်
သလောက် ဆက်လုပ်ရဦးမည် ဖြစ်ရကား ထားခင်ခင်သည်
ဦးထွန်းတောက်နှင့်အတူ ပြန်လိုက်လာရပြန်လေသည်။

သင်တန်းကို ဦးထွန်းတောက်၏မိတ်ဆွေ ဦးအောင်မင်းတို့
ငှက်ရုံတွင် သွားတက်ကြရသည်။

‘ငန့်က ပိုင်လှချည်လား၊ သင်တန်းတက်ဖို့ အကြောင်းပြပြီး
ကျက်စိပသာဒ ဖြစ်စရာကလေးတွေ ဖန်လာတယ်ဟင်....’

‘ပေါက်တံတံကရ မပြောနဲ့ သူငယ်ချင်း၊ လူကြီးပီပီနော်
ခေါင်းဖြူစွယ်ကျိုးနေမှ စကားမသရမ်းနဲ့’

‘အံ့မယ်လေးလေ.... ဂေါ်ဇီလာဖင်ကွာ ကြီးကျယ်လို့၊
ပြောစမ်း.... ပြောစမ်း၊ မင်း စပယ်ရှယ် ရွေးခေါ်လာတာ
မဟုတ်လားဟင်’

‘ခေါ်လာလို့ရမလားကျ၊ တိုင်းက စာထွက်လာတဲ့ ဥစ္စာ၊
စွပ်စွပ်စွပ်စွပ်’

‘ဒါဆို မင်းလူကြီးတွေက တို့များအင်ဂျင်နီယာကို အဘက်
ဘက်မှ ပံ့ပိုး ဝိုင်းလှုံ့အပ်တယ်ဆိုပြီး....’

‘ဘာလို့ ကားဘက် လှည့်လှည့်ကြည့်ပြီး ပြောနေတာလဲ၊
ရိပ်မိသွားမယ်ကွ...အားနာစရာ’

‘ရိပ်မိသွားမှ ဖြစ်မှာပါ၊ မင်းတာသာမင်းဆို ငှက်ပျောတုံး
ငှက်ပျောတုံး....’

ထားခင်ခင်သည် သင်တန်းအပြီးမှာမပြန်နိုင်သေးဘဲ သူငယ်
ချင်းတွေ၊ မိတ်ဆွေတွေနှင့် အလျဉ်မပြတ်နိုင်သော ဦးထွန်း
တောက်ကို ကားနံဘေးမှ ရပ်စောင့်နေသည်။ သူ့သူငယ်ချင်း
ဖြစ်သူ စက်ရုံဝတ်စုံနှင့်အရာရှိသည် သူနှင့် တွန်းလား ထိုးလား
ဟီးဟီးဟားဟား စကားပြောရင်း ထားခင်ခင်ဘက်သို့ မျက်
လုံးက ဝေ့ဝေ့လာသည်။ ထားခင်ခင်နှင့် ဦးထွန်းတောက်ကို တွဲ
ဖက် နောက်ပြောင်နေမှန်း မရိပ်မိဘဲနေနိုင်ရိုးလား။ ငှက်ပျော

ဘိုးဆိုတာ အပျိုကြီးလူပျိုကြီးတွေကို တွဲဖက် နောက်ပြောင်
ခရာ ဝေါဟာရတစ်ခု မဟုတ်ပေဘူးလား။

ထားခင်ခင် မသိမသာ နာရိက်ကြည့်သည်။ သုံးနာရီခွဲ၊
ခွေးနာရီခွဲ ရုံးဆင်းချိန်မှာပင် အိမ်ပြန်နိုင်ပါဦးမလားဟု စိတ်
ပျက်ပန်းလျှံကာနေသည်။

ဦးထွန်းတောက်သည် စောစောက သင်တန်းသားများကို
ချီးချမ်းခဲ့သော ပါတီကေဒါနှင့် စကားလက်ဆုံ ကျနေပြန်
သည်။ ဆိုက်ကားနှင့်သာ ပြန်သွား လိုက်လျှင် ခုလောက်ရှိ
ခရက်ခနဲဘော့မည်ဟု သက်ပြင်းတစ်ချက် ချမိပြန်လေသည်။

လာပြီ၊ လာပြီ၊ တော်ပါသေးရဲ့။ ထားခင်ခင် ခါးကလေး
ပြန်ဖတ်ကာ ကားတံခါးလက်ကိုင်ပေါ်လက်တင်သည်။

‘ကားပေါ် တက်ထိုင်နေခရာပေါ့ ဒေါ်ထားရာ၊ ဘယ်နှယ်
ဘက်ဘက်ကြီး၊ အာ...ကျွန်တော်က ကားတံခါးကို သေခွဲပိတ်
သားခဲ့တာကိုး...ဆော့ရီး...ဆော့ရီး’

‘ရပါတယ်၊ နှစ်နာရီခွဲလောက် ထိုင်ထားရတော့ ခဏရပ်ခန
ဒိုက်မှ အညောင်းပြေဘယ်၊ ရုံးမှာ ပြန်ထိုင်ရဦးမှာလေ’

‘ဟာ...ဟုတ်ပါရဲ့၊ မှန်လာပြီ၊ ဒဏ်ခံကြေးဆောင်မယ် ပြော
သားတာ ကျွန်တော် ခုမှ သတိရတယ်’

သူမသည် ကားပေါ်တက်ရင်း သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိလေ
သည်။ သူသည် သူ၏မေ့လျော့မှုအတွက် စိတ်စနိုးစနောင့် ဖြစ်
သွားဟန်နှင့် ကားစက်နှိုးနေသည်။

ထားခင်ခင်သည် ကားပေါ်တွင် ထိုင်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာသည်။ လဲ မှုန်နှင့် ဦးထွန်းတောက်၏ ရေကန်သဘာဝမှာ တစ်ဘာသာစီပဲဟု ဝေဖန်စောကြောနေမိ၏။ လဲ မှုန်နှင့်လိုဘဝမှာ အသာမီးနေကာ ရွှေရွာကောင်းဖို့သာ ပစာနုထားသူသည် ဦးထွန်းတောက်လို ဝါသနာ နောက် တစ်ကောက်ကောက် မျှောပါရင်း ရောင်ရဲကျေနပ်သူနှင့် ရေရှည် ခရီးမှာ ဘယ်လို တွဲသွားကြမှာလဲ။ အခြေခံတူလျှင် ညှိနှိုင်း ပြောချော နေနိုင်သော်လည်း ဆီနှင့် ရေ ဆိုတာကတော့ တင်လွှဲစီ တစ်ကပ်စီသာ တည်ရှိကြမည်သာ။

‘ရိုးရောက်ယင် ဝပ်ချက်တွေ လွတ်ဦးမှပဲ ခေါ်ထားရေ၊ ကြည့်မိမ်းပါဦး သစ်ကိုင်းကြီး တဲ့တဲကလေး တင်နေတယ်’

ကျွန်ုပ်ပင်ကြီးတစ်ပင်မှသစ်ကိုင်းကြီးတစ်ပင်သည် တင်ငင်မှု ကျိုးအက်ကာ ဓာတ်ကြိုးများ အပေါ်တွင် မထိတထိ ငိုက်ကျနေသည်။ လေတစ်ချက်နှစ်ချက် ဖိအားပေးလိုက် ပြီး လုံးလုံး လျားလျား ကျိုးကျလိုက်မှဖြင့် ကြိုးတွေ ပြတ်ကုပို့ ရုနုန်းငြဉ်နိုးပါး သေချာနေသည်။

‘သည်းထိတ်ရင်ဖို့ မြင်ကွင်းပဲဟင် ခေါ်ထား’

သူသည် ထားခင်ခင်ကိုလှည့်ကြည့်ကာ သူမ၏အတွေးအမြင်ကို ကြားသိချင်နေပြန်သည်။ ထားခင်ခင် ခေါင်းကလေး ညီတဲကာ အောက်ခံချက်ပေးလိုက်ရ၏။

‘ကြိုးပြတ်မကျတောင် အဲသလို တင်နေတော့ ဓာတ်အား

လျော့တာပေါ့၊ ယူနစ်တွေ ပျောက်ဆုံးတယ်၊ ယူနစ်ပျောက်ဆုံးတာများပြန်ယင်လဲ ဆုံးရှုံးမှုတွေများတာပေါ့၊ ဆယ့်ငါး ရုနုန်းအထိပဲ ခွင့်ပြုတယ်၊ သိပ်များလား ယင် စစ်ဆေးရေးဝင်ဖို့ လိုလာတယ်၊ ဓာတ်အားကိုလူတွေ မတရားသုံးစွဲထားသလား၊ အဟဲ... အဲဒါကတော့ အများဆုံးပဲလေ၊ လူတွေက နားမလည်ကြဘူး၊ တန်သင့်ရုံ လိုသလောက်သုံးကြယင် ဓာတ်အားမခိုင်နင်းတာတွေလျော့သွားမှာပေါ့ မှုန်ရဲ့

မှုန်ဆိုသော အခေါ်အဝေါ်သည် ထားခင်ခင်၏ နားထဲ အပ်နှင့် လိုးလိုက်သလို စူးကျင်သွားသည်။ သူ မြတ်နိုးသော လျှပ်စစ်ပညာကို လူသူမရွေး နားမထောင်ကာမှ နေရော၊ တရဟော ပြောတတ်သော ဝါသနာ အရင်းခံသော်လည်း အကြောင်း တိုက်ဆိုင်လာပြန်တော့ ယောင်ယမ်းကာ လဲမှုန်နှင့်ကို သူ သတိရပြန်သည်။

‘ကျွန်တော် ပြောင်းလာစက စိမ့်ချက် ဝင်ကြပါရောလား၊ အဲဒီတုန်းက မိတာအလည်နှေးအောင် မိတာပတ်၊ စာရေးနဲ့ ပူးပေါင်းကြည့်ထားတဲ့ အိမ်နှစ်အိမ် တွေတယ်၊ လိုင်းကနေ လမ်းမီးထွန်းတာတွေဘာတွေလဲ လူမှုရေးအရလျင်လျူရှုချင်လို့ မရတော့ဘူး၊ စိမ့်ချက်မှာ အကုန်အရေးယူပဲ’

သူသည် ရှေ့မှလာနေသော ရိန်းဂျားကြီးကို တိမ်းရှောင်ခိုက် ခေတ္တစကားပြတ်သွားသော်လည်း ယာဉ်ကြော မှန်သွားသည်နှင့် သူ့လျှပ်စစ်တရားကိုပဲ ဆက်ဟောပြောပြန်လေသည်။

‘မိတာ မီးလောင်လို့ အသစ်ပြန်လျှောက်ထားရတဲ့ နှစ်အိမ်ကဘော့ အိမ်နီးချင်းဆီက လိုင်းဆွဲထားတယ်။ တစ်အိမ်က ရုပ်ကွက်ထောက်ခံစာပါ ယူထားတော့ ကျွန်တော် ဆက်ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ နောက်တစ်အိမ်ကတော့ ပြန်လျှောက်ထားတာကို တောင် သက်သေပြောနိုင်ဘူး။ အရေးယူရပြန်ရော၊ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ နောက်မှ ရှင်းပဲ’

ထားခင်ခင်သည် ရုံးရှေ့တွင် စိမ်းဖန်ဖန် ကားကလေးတစ်စီး ရပ်ထားသည်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ သူ့စကား အလျဉ်းပြတ်အောင် စောင့်ဆိုင်းကာ လဲ့မှန်နှင့် ရောက်နေကြောင်း ပြောပြဖို့ ပါးစပ်တပြင်ပြင် ဖြစ်နေ၏။ သူကတော့ သူ့အပြောနှင့်သူ ဈာန်ဝင်ကာ ထားခင်ခင်ကိုသာ တကြည့်ကြည့်နှင့်၊ ရှေ့မြင်ကွင်းကို ကျယ်ကျယ်မကြည့်။

ရုံးရှေ့ တံခါးမှ လဲ့မှန်နှင့်ထွက်လာသည်။ လူမကွဲပြားမီကပင် လဲ့မှန်နှင့်မှန်း ထားခင်ခင်သိနိုင်ပေသည်။ လဲ့မှန်နှင့်လို ကြော့ရှင်းသားနားသူသည် ဤရုံးသို့ရောက်ခဲ့ဘိခြင်း။ တံခါးမှ ခြေသွမ်းထွက်အလာတွင် ဝါလွင်သော ထဘီစကလေးသည် လှုပ်ရှား အဖျားခတ်သွားဟန်သည်ပင် ရှုချင်စဖွယ် တင့်တယ်လှ မောနေပေ၏။

‘ဟာမှန်....ဟုတ်သားပဲ၊ ဒဏ်ကြေးဆောင်ဖို့ကိစ္စ သုံးနာရီတောင် ခွဲနေပြီထင်တယ်’

သူ အခရုတကြီးသုတ်သီးသုတ်ပျာကားပေါ် မှုဆင်းသည်။ လဲ့မှန်နှင့်သည် သူမ၏ကားတံခါးကို ဖွင့်နေယင်း ဦးထွန်းတောက် လာရာဘက်သို့ လုံးဝ လှည့်မကြည့်။

သည်ကားကော်သံကို လဲ့မှန်နှင့်မသိတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဆံပင်ထဲတို့ ဆတ်ကော့လတ်ကော့နှင့် ဝေဝေဆိုသော စာရေးမည် ဆရာနဲ့မမထား အပြင်သွားကြတယ်။ ပြန်တော့လာမှာ ပါဟု ပြောလည်း ပြောချင် မပြောချင်သလိုလည်း ဂိုက်ဆိုက်မင်းကာ ဆီးပြောသည်။ သူမ၏ဆန္ဒအလိုင်းပင် လဲ့မှန်နှင့် နေတို့ကြောင့်ကြမိလိုက်သော်လည်း ဟန်မပျက် ရပ်တန့်စောင့်ဆိုင်းသည်။ စာခရုမသည် ထိုင်စရာဘတ်နေရာပင် မပေးဘဲ သူမကားသံ အလုပ်များဟန် ပြုနေခဲ့လေသည်။

ထွေးမောင်မောင် ရောက်လာမှပင် ဆရာလာတော့မှာပါ။ ကားစောင့်လိုက်နေဘိဆိုကာ ဦးထွန်းတောက် စားပွဲသို့ ခေါ်သွားခဲ့လေသည်။ သူနှင့်တွေ့ခဏတွေ့ရာလေးပါး စကားပြောနေသော်လည်း လဲ့မှန်နှင့် စိတ်တွေ မကြည့်လင်နိုင်တော့။ သွေးမောင်မောင်က ခဏနေဘိဆိုကာ သူ့အလုပ်ရှိရာ အပြင်သွက်သွားခိုက် သူမက လျှောက်လှူစာရွက်ခေ့ကံနှင့် ဒဏ်ငွေများ ထည့်လာသော လက်ကိုင်အိတ်ကလေး ကောက်ကိုင်ကာ အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ ရှားမားကိုပဲ လွှတ်လိုက်တော့မည် ကမူးရှူးထိုး တွေးမိလေသည်။

သူပြန်ရောက်လာတာနှင့် တည့်တည့်ကြီး ရင်ဆိုင်တိုးနေပြီ ဆိုတော့၊ သူကလည်း လဲ မှုန်နှင့်အနီး ပျာပျာသလဲ ရောက်နေပြီဆိုတော့ လဲ မှုန်နှင့် အရည်ပျော်စ ပြုလေသည်။

ထားခင်ခင်သည် နှစ်လှမ်းမှန်မှန် ဟန်မူမပျက် ရုံးထင်သွားလေသည်။ လဲ မှုန်နှင့်ကိုပင် ပြုံးပြသွားသေး၏။ လဲ မှုန်နှင့်လည်း မတတ်သဘတ် သွားကလေးတွေတော့ ဖော်ကာ အပြုံးမည်ကာမတ္တ တုံ့ပြန်လိုက်ရတော့၏။

လျှောက်လွှာ ပါခဲ့သလား မှုန်၊ မှုန် ပုံစံ နှစ်ဆယ့်လေး ဖြည့်ပြီး ဒဏ်ကြေးသွင်းရဦးမယ်၊ ဒေါ်ထား...ဒေါ်ထား... ပုံစံနှစ်ဆယ့်လေး တစ်ခုပေးပါဗျာ'

ထားခင်ခင်က ပြန်လည်ကြည့်ကာ ဟတ်ကဲဆရာ ဆိုပြီး ပုံစံ သွားထုတ်ယူသည်။ ဦးထွန်းတောက်၏ ရုံးခန်းသို့ ဝေဝေ ကိုသာ 'ပုံစံပို့ ချေပါဦးကွယ်'ဟု ထပ်ဆင့် စေခိုင်းလိုက်တော့သည်။

ဦးထွန်းတောက်၏ စားပွဲပေါ်မှာ လက်မှတ်ထိုးစရာတွေ ပုံနေသည်။

'ဝေဝေ...ဒေါ်ထားကို ခေါ်ပါဦး၊ မှုန် ပုံစံကို ဝိုင်းဖြည့်ပေးပါဦးလို့'

'ဟတ်ကဲဆရာ' ဝေဝေသည် အခန်းထဲမှအထွက်မှာ ခံပြင်းစွာ မဲ့ရွဲသည်။ 'ဆရာကလဲ အရှုံးအမဲသား စားမိသလိုများ ဖြစ်နေသလား

ပဲ၊ ပုံစံမဖြည့်တတ်ယင် မမထားဆီ လွတ်လိုက်ပေါ့၊ ခုတော့ မမထားက သွားဖြည့်ကုရတဲ့'

ထားခင်ခင် ပြုံးရသည်။ ရင်ထဲမှာ မခံချိလည်း လူအသိ မခံနိုင်ပေ။

'ဝေဝေကလဲကွယ်၊ တို့များဌာနအကြီးအကဲက အရေးပေးနေမှ တို့များကလဲ စပယ်ရှယ် ဂရုစိုက်ရတော့မှာပေါ့'

ထားခင်ခင် ရုံးခန်းထဲဝင်သွားသည်ကို ဒေါ်သောင်းနုက မေးခေါ်ကာ အလုပ်တွေ ရှိတယ်၊ ဧီ လွတ်လိုက်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ထားကိုက ပျော့လွန်းတယ်ဟုအားမရဖြစ်နေသည်။

ဝေဝေ ကတော့ 'မမထားက ဦးထွန်းတောက်အလုပ် မန်နေဂျာ ကိုရော ဦးသော်ကကိုပါ အရေးထား လေးစားလေ့ ရှိတာ၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စနဲ့ သာပြီး မလွန်ဆန်သေးတယ်' ဟု ကာကွယ်၏။

'ပုံစံဖြည့်ပြီးပြီ ကိုကို၊ ဘဏ္ဍာရေးကို မမထားနဲ့လိုက်သွားရမလား'

သူ့ လက်မှတ်ထိုးနေပြီ ထားခင်ခင် ရင်ထဲ တင်းကျပ်ကျပ်နှင့် သူ့ အကြေကိုခစာင့်နေသည်။ ထားခင်ခင်တစ်ယောက်တည်းများ ဒဏ်ကြေး သွားသွင်းပေးနေဦးမှာလား စိုးထင်ကာ ခနဲသည်။

'ဒေါ်ထားအလုပ်ပျက်နေပြီဆင်တယ်၊ တစ်ယောက်ယောက် ဆည့်ပေးလိုက်လေ ဒေါ်ထား'

ထားခင်ခင် သက်ပြင်းကလေး မျှင်းပြီးချကာ အသက်ရှူ
ချောင်ချိသွားသည်။ သူမ လိုသည်ထက်ပိုပြီး အမှုတော်ထမ်းရ
သည်ဟု ဂုဏ် နိမ့်ကျရမှာထက် ဦးထွန်းတောက် အဖြစ်သည်းလှ
သည်ဟု အများ အမြင်မှာ ငြိုငြင်စရာ ဖြစ်မှာ စိုးမိတာက
ပိုကြောင်းကို သူမဘာသာအသိဆုံးဖြစ်လေသည်။ အဘက်ဘက်
က ထားရှိအပ်သော၊ ထားရှိမိသော သံဃော့ဇဉ်နှင့် လေးစားမှု
တွေသည် ထားခင်ခင်ဘက်မှ အပြည့်အဝ ပေးအပ်လျက်သား
ပါပဲ။

‘ကိုကို၊ ဒီည အိမ်မှာ ထမင်းစားနော်’
‘မြေအောက်လင်းတစ်ခု အရိတ်ဒေါင်း ဖြစ်နေပြန်ပြီ မှုန်၊
အခု ကိုယ်လိုက်သွားရဦးမယ်၊ စောစောပြီးယင်တော့ လာခဲ့
မယ်လေ၊ ထမင်းစား စောင်မနေနဲ့ပေါ့’
‘ကောင်းပြီ ကိုကို၊ ကိုကို ဖို့တော့ ချန်ထားမှာနော်’
‘ကျေးဇူးပါပဲ’
ဟု သူက ပြုံးထေ့ထေ့ ဆိုသည်။
‘မှုန်ကလဲ ကျေးဇူးပါပဲ’
ဟု မှုန်ကလည်း ခွန်းတုံ့မခံ ပြန်ပြော၏။
‘မှုန် လျှောက်လွှာကို ဒေါ်ထားဆီ ထားခဲ့နော်၊ နက်ဖြန်
ကိုယ်ဆက်လုပ်ပေးလိုက်မယ်’
‘နက်ဖြန် လာပြန်ဆက်ပေးမှာလား’
‘အင်း...ကြည့်မယ်လေ၊ မှုန်ကို အလျင် အကြောင်းကြား

မယ်၊ ပြန်ဆက်ယင် ရပ်ကွက်ကောင်စီခေါ်ဖို့ ဘာညာ ရှိသေး
တယ်၊ ကိုယ်တို့ဆီကပြီးယင် မှုန်ကို ဆက်ညွှန်ကြားမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ကျေးဇူးပါပဲ’
သူ သဲ့သဲ့ ရယ်မောသည်။
လဲ မှုန်နှင့်သည် အလျင် ထွက်ခွာသွားနှင့်ပြီးသော ထား
ခင်ခင် နောက်သို့ လိုက်လာလေသည်။

ထားခင်ခင်က လဲမှုန်နှင့်၏ ပုံစံနှစ်ဆယ့်လေးကို အောင်စိန်
အား ပေးအပ်ကာ တဏှာရေးသို့ အဖော်ထည့်ပေးလိုက်သည်။
စိတ်မော့ဟိုက်စွာ စားပွဲသို့ပြန်လာပြီး အသင့်တွေ့ရသော
သတင်းစာကို ကောက်ကိုင်လိုက်လေသည်။

ပြည်ထဲရေးနှင့် သာသနာရေး ဝန်ကြီး ဌာန၊ အထွေထွေ
ဦးစီးဌာနမှ ကြော်ငြာကိုဖတ်ရှုရသည်။ အင်ဂျင်နီယာ (လျှပ်စစ်
စွမ်းအား) နှစ်နေရာ။

ထွေးမောင်မောင် ပြောနေတာ ဒါပဲဟု သိလိုက်သည်။
‘နယ်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် သွားချင်ပြီ မမရာ၊ သူငယ်ချင်းတွေ အလုပ်နဲ့
အကိုင်နဲ့ ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်မှာပဲ ယောင်လည်
ယောင်လည်နဲ့၊ ဒီတစ်ခါ လျှောက် လိုက် တော့မယ် နော်၊
မမထား’

ထားခင်ခင်က မောင်ဖြစ်သူကို နယ်သို့ မသွားစေချင်သေး။
တစ်ခါလောက်လုံးမှာ နှစ်ယောက်တည်း ရှိကြတာမို့ ထားခင်ခင်
မလွှတ်နိုင်။ မောင်ဆိုသော်လည်း ထားခင်ခင်ပဲ ပြုစုပျိုးထောင်

လာခဲ့ရတာမို့ သားကလေးလိုလည်း တွယ်တာနေရသေးသည်။
ဘွဲ့ရပြီးစ တစ်နှစ်လေခက်မှာ ထားခင်ခင် ဆန္ဒကို မဆန့်ကျင်
သော်လည်း ယခုတော့ သူ့ဘောင်ပံခတ်ကာ ပျံသန်းထွက်ခွာဖို့
ဟန်ပြင်နေပြီ။ မခွဲချင် မခွာရက်ရုံနှင့် မောင်ငယ်၏ တက်လမ်း
တွေ ပိတ်ပင်တားဆီးရာ မရောက်အောင် ထားခင်ခင်သတိထား
ရှုပေတော့မည်။

...တဲရိပ်သာကလေးတွင် ဦးအောင်မင်းနှင့် ဦးထွန်းတောက်
...ဘိယာတစ်ခွက်စီနှင့် ယစ်ထွေနေသည်။ ဝါးအုပ်ဆောင်း
...မီးခွက်အတွင်းမှ မီးခရာပြာလဲလဲသည် စိတ်တွေ၊ သွေး
...အေးလေးထိုင်းမှိုင်းလျှောက် တငြိမ်ငြိမ်ပေါ်ထွက်နေ
...သော တေးသွားနောက်သို့ တသိမ့်သိမ့်လိုက်ပါနေစေလေသည်။

‘ထွန်းတောက်ရာ မင်းသတင်းကြားရတာ မသက်သာပေ
ပဲပဲလား ဟ၊ စောစောက မင့်ဘိစိကလေးနဲ့ ဟုတ်တော့
မလိုလိုနဲ့ ဘယ်လိုဘယ်လို ချော်တော့ငေါ့သွားရပြန်တာတုံး’

‘မင်းတို့ဘာသာ လူပျိုနဲ့အပျိုတွဲလျက်မြင်တိုင်း လျှောက်
ပေးစားရလောက်အောင် ဂျန်ဂလီးကျလွန်းတာတော့ ဘယ်
တတ်နိုင်မလဲ ကိုယ့်လူရာ’

ဦးထွန်းတောက်က ဘိယာစုပ်ရင်း ပြုံးဖြဲဖြဲ။

‘ခုအတိုင်းဆို မင်းက အဲဒီသစ်စက်သူဌေးမလေးကို ချိန်း
တယ်ပေါ့ ဒီလိုလား’

‘မင်းက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ’

‘အေပေး၊ နားရင်းတီးလိုက်ရ သချီးယိုးဒယားက သွား
ရောမယ်ကွာ’

‘ဟေ့ ကောင်၊ မင်းဟာက ဘိယာမှတစ်လုံးမဖြိုရသေးဘဲ
ဘယ်နှယ် ချဲ့ချင်ချဲ့ချင်တာနဲ့၊ ရဲစခန်းပို့ချုပ်ရမယ့်ကိန်း
တော့မယ်၊ သတိထား သတိထား’

ဦးအောင်မင်းသည် ဘဲကြပ်ကြော်တစ်ဖတ်ကောက်စားကာ
ဖွဲ့ဖွဲ့ အရိုးထွေးထုတ်သည်။

‘မင်းကို ငါ ဒီပင့်လာတာ အရေးကြီးစကား ပြောချင်
ထွန်းတောက်၊ ဒီနေရာမျိုးဟာ ငါတို့လခနဲ့ အနားမကပ်နိုင်
ဆိုတာ မင်းလဲအသိ ငါလဲအသိ၊ ကျေးဇူးပြုစုမယ်သူတွေ
မူ ရောက်ရတဲ့နေရာ၊ မလာအပ်ဘဲနဲ့ လာရတာ အကြောင်း’

တယ် သူငယ်ချင်း၊ မင်းအဖေ မင်းနှမတွေရွေးနဲ့ ငါ့မိန်းမရွေ့
မှာလဲ ပြောလို့မဖြစ်...’

‘အောင်းမင်းရာ မင်းအသက်အရွယ်နဲ့ မသင့်တော်တဲ့အကျင့်
တွေ ဖျောက်ပစ်ပါတော့၊ ရောဂါရယင်လဲ အမြစ်ပြတ်
အောင် ကုပ်ပစ်ပြီး အဲဒီစိတ်တွေ လျှော့ဘော့ကွာ’

ဦးအောင်မင်း ခေါင်းခါလည်ခါဖြစ်သွားသည်။

‘နင့်အမေဂလိန်း၊ ငါ့ပြဿနာ မဟုတ်ဘူး မသားရဲ့၊ မင်း
ပြဿနာ၊ အဲဒီ ကောင်မလေးကို ကြိုက်မယ်ကြုံတော့ နောက်
ကြောင်းကလေး တာကလေး မစုံစမ်းဘူးလားကွာ’

ဦးထွန်းတောက်အပြုံးမပျက်။

‘ငါ့ကြိုက်မယ် မကြုံလိုက်ဘူးကွ၊ ကြိုက်ကိုကြိုက်သွားတာပဲ’

‘မင်းဟာ နှစ်ဒါ့စင် မြောက်လောက် ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ
လုံးလုံးမသိဘူးပေါ့’

ဦးထွန်းတောက်၏အပြုံး မဆိုစလောက်အားလျော့သည်။
သူသိထားသည်မှာ မှန်တူင် ‘ကိုကို’ တစ်ယောက် ရှိဖူးသည်ဆို
တာလောက်ပါ။

‘အကြောင်းသိတော့ကတော့ ပုစိပုစိ ဖြစ်နေကြတာမေင်၊
ဒါမျိုးက ကာယကံရှင်ကို ပြောရလဲ အခက်သားကလေး၊ မင်း
ဌာနက လူတွေက ငါ့ကိုတားဆီးသတိပေးဖို့ပြောလာကြတယ်၊
အစတော့ သူတို့ စကားကို ငါချင်ချိန်နေရသေးတယ်၊ ကောင်
မလေးရဲ့ သူငယ်ချင်း သိဂီက ငါ့အမျိုးသမီးနဲ့ ရင်းနှီးတယ်။

စကားစပ်ဟပ်မိလို့ ပြောကြရင်း အိုင်တွေ့ယင် ခြေမင်းတတ်တဲ့ ကောင်မလေးအကြောင်းတွေ ပါလာတာကိုး၊ ပြစ်တင်ရှုတ်ချတဲ့ သဘောနဲ့ ပြောသွားတာ မဟုတ်ဘူးမောင်၊ ယောက်ျားတွေ ရှေးလောက်အောင် လှတာကို ရုတ်ယူပြီးပြောတာ၊ အဲ ငါ ကတော့ မင်းသူငယ်ချင်းပီပီ တစ်အချက် ရှေးတဲ့အထဲ မင်း မပါစေချင်ဘူး၊ နှစ်အချက် နှားမ၊ ရွှံ့ပိတ်မရစေချင်ဘူး’

ဦးထွန်းတောက်၏ အပြုံး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သူငယ် ချင်းက ပြောတာမို့ သာ သည်းခံနေရသည်။ သူ့ ချက်ချင်းထ ထွက်သွားချင်ပေပြီ။

‘ဒါမျိုးဟာ အဆိပ်တက်ပြီဆိုယင် ဘယ်သူပြောပြောနား မဝင်ဘူးဆိုတာ ငါနားလည်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းမကြိုက်ချင်နေ၊ ငါကတော့ ပြောသင့် ပြောထိုက်လို့ ပြောရမှာပဲ၊ မင်းအဖေ ကို ငါမေးကြည့် ဆန္ဒယူကြည့်ပြီးမှ သူ့ဆီက သဘောထား ကိုလဲ ရယူပြီးမှ ငါပြောတာပဲ သူငယ်ချင်း’

ပုလင်းလက်ကျန်ကို ဖန်ခွက်ထဲ သွန်မှောက်ထည့် နေရာမှ လက်တုံ့ ဆိုင်းသွားသည်။ သူ့ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကို ဤမျှ မွေ့နှောက် စွက်ဖက်လာသည်ကို သူ စိတ်တိုလာမိတော့၏။

သူက ‘ငါ့ကို ဆယ်ခြောက်နှစ်သားကလေး မှတ်လို့ ဖအေ တိုင်နေရသလား အောင်မင်းရယ်’ ဟုမုန်တေတေ ညည်း တွားသည်။

‘တနင်္ဂနွေနေ့က မင်းဆီ ငါ လာသေးတယ် မောင်ရင်၊

မင်းက အိမ်မှာ မရှိဘူး၊ မင်းကောင်မလေးက ရေခဲသေတ္တာ ရပ်သွားလို့ လိုက်ကြည့်ပေးမိမ်းပါ ခေါ်သွားလို့၊ တိုယိုတာ စပရင်တာပေါ် သွားမြဲကြီးနဲ့ ပါသွားတယ်လို့ ပုလဲက ဆီး ပြောတယ်၊ မကျေနပ်တဲ့သဘော၊ မင်းအဘိုးကြီးက သမီးကို ဟန့်လိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ မင်း ပြဿနာကို အေးအေးဆေးဆေး ဆန့်ကျင် ဆွေးနွေးတော့တာပဲ’

‘ဖေဖေက ဘာပြောသလဲ’

ဦးထွန်းတောက်သည် အမှန်တော့ ဖခင်ကြီး၏ သဘော ထား၊ နှမများ၏ ဆန္ဒတို့ကို အရေးမထား မလေးစားတာ မဟုတ်ပေ။ သူနှင့် လဲမှုန့်နှင်း စုံတွဲသည့် အချိန်မှ ချစ်မိသည့် အချိန်အထိ ကြားကာလ အပိုင်းအခြားမှာ တိုတောင်းလွန်း လှကာ အနာဂတ် အစီအစဉ်ဆိုတာ သူ့သာသာ သူ့ ရေးဆွဲ စီစဉ်ဖို့ပင် သတိမရသေး။

‘မင်းအဖေ ပြောတာဟာ ငါ ပြောတဲ့မိန်းကလေး တန်ဖိုး ထက် ပိုပြီး နက်ရှိုင်းကျယ်ဝန်းတယ် ထွန်းတောက်၊ မင်းဟာ မင်းအလုပ်ကိစ္စ တန်ဖိုးထားပြီး အလုပ်ထဲမှာ ပျော်တဲ့ လူ တစ်ယောက်တဲ့၊ ငွေဆိုတာ မင်းအတွက် ဘယ်တော့မှ အရေး ပါ အရာရောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ လဲမှုန့်နှင်းတို့လို စီးပွား ရေးသမားဆိုတာက ငွေသာ ရမယ်ဆိုယင် ဘုန်းဖူး သိုက်တူး ကြတာကလား၊ မင်းက အလုပ်လုပ်နေရယင် ပျော်တယ်၊ သူ က ငွေရယင် ပျော်တယ်၊ တစ်ယောက်ရဲ့ ပျော် ရှင် မှု ကို

တစ်ယောက် ဖြည့်ဆည်းဖို့ နေနေသာသာ နားမှမလည်နိုင်တဲ့
နောက် တယ်လိုလုပ်ပြီး တစ်လှေတည်းစီး တစ်ခရီးတည်းသွား
လက်တွဲလျှောက်ကြမလဲတဲ့ကဲ... မင်း ဘယ်လို စိတ် ကူး ထား
သလဲ ပြောပါဦး'

ဦးထွန်းတောက် ဒူးယားတစ်လိပ် မီးညှိဖွားရှိုက်သည်။

'ငါတစ်လိပ် ပေးဦး ဘော်ဒါ'

'တစ်လိပ် တစ်ကျပ် ဖြစ်နေပြီ'

'သေခြင်းဆိုး'

သည်း... ဦးအောင်မင်း ဆဲရေးတိုင်းထွာနေတော့မှ စော
စောက သူ့ပို့ချနေသော သဘောတရားတွေ ဒဿနတွေကြောင့်
ညစ်ညူး ရှုပ်ထွေးနေသော ဦးထွန်းဘောက်၏ စိတ်တွေ ပြန်
ကြည့်လင်လာသည်။

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် ဂိုက်ဆိုက်ကျလှသော စားပွဲထိုး
သည် သူတို့စားပွဲတွင် ဘာလိုအပ်သလဲ၊ လာရောက် ကြည့်စု
သည်။ နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ လက်ညှိုး နှစ်ချောင်း ထောင်လိုက်
ကြလေသည်။

'ပြောလေကွာ၊ ဒီကောင်မလေးကို ယူယင် မင်းတို့ ဘယ်လို
ညှိကြမလဲ'

'မစဉ်းစားဘူး သူငယ်ချင်း၊ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်'

'မစဉ်းစားလို့ မရဘူး၊ မင်းရဲ့ ပုံစံခွက်ထဲ သူ ဝင်မလား၊
သူ့ပုံစံခွက်ထဲ မင်း ဝင်မလား'

'ဟာ... ဝင်ချင်းဝင်၊ ငါ့ဘီယာခွက်ထဲသာ ငါ ဝင်တော့
မပေါ့'

'နောက်မနေနဲ့ ထွန်းတောက်၊ အလေးအနက် ပြောစမ်း
ပါ၊ မင်းဟာ အိမ်ထောင်ရေးကို အလေးအနက်ထားတဲ့ လူ
တစ်ယောက်မို့ ငါ ပြောနေရတာ၊ ဒီလောက် နှစ် ကြာ ကြာ
တစ်ယောက်တည်း အချိန်ယူ ရွေးချယ်လာခဲ့ပြီမှ...'

'ဘယ်မှာ ရွေးလို့လဲ အောင်မင်းရာ၊ ငါဘာမှ မလုပ်ခဲ့
ဘူး'

'ထားပါတော့ကွာ၊ စိတ်ထဲတော့ မကူးခဲ့ဘဲ မနေပါဘူး၊
စိတ်ကြိုက် မတွေ့ခဲ့ဘူးဘဲဆိုပါတော့၊ ခု အသက် အရွယ် ကျမှ
ကိုယ့်ဂုဏ်ဖြပ် ကိုယ့်သိက္ခာ ထိန်းထိန်း သိမ်းသိမ်း ခြေလှမ်း
အမှားမခံတော့မှ စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်စမ်းပါကွာ၊ ဟန်မပျက်
နောက်ဆုတ်လိုက်ယင် ဖြစ်နိုင်သေးတယ်နော်'

သူ စိတ်အိုက်လာကာ ရှုပ်အင်္ကျီကြယ်သီးတွေ တစ်လုံးချင်း
ဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။ နောက်ဆုတ်ဖို့ တိုက်တွန်း သွေးဆောင်
သံကို နားမှာ ကြားနေစဉ် သူ့မျက်လုံးထဲတွင် လဲမှုန်နှင်း၏
ပြုံးရယ်သော နှုတ်ခမ်းများကို မြင်နေသည်။ ထိုနှုတ်ခမ်းကလေး
များ၏ နှု ဝိညာဉ်သက်သော အတွေ့အထိကို သတိရလာကာ ရင်
မှာ လှိုက်နှေး မှတ်သိပ်လာချေသည်။ သူ့တွင် နောက်ဆုတ်
နိုင်လောက်အောင် လွန်ကျယ်ပွားမှုမရှိဘူးဆိုကော့မှ သူ၏
အသည်းနှလုံးကိုတော့ ယူကျုံးရင်ပတ်ထားခြင်း ခံနေပြီမို့

လှူဒါန်းရန်ကန်လေ စုံးစုံးနှင့်မြုပ်လေနှင့် သွေးစိမ့် နာကျင်စွာ တော့မည်။

‘ကောင်မလေး လှဘာကတော့ စွဲလောက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုရားမိန်းမလှလှချောချောတွေ အများကြီး ရှိပါတယ် ကွာ၊ လဲ မှန်နင်းနဲ့ ပတ်သက်ယင် မင်းတစ်ယောက် စဉ်းစား၊ မင်း အဲဒီအိမ်ထဲ ရောက်နေတဲ့အချိန်မှာ သူက အချိန်ပို ဝန်ပို စက်လည်နေတယ်။ အဲဒီလို ရတဲ့ တစ်နေ့ ဝင်ငွေဟာ မင်းတစ်လခမကဘူး၊ ဘယ်မလဲ မင်းရဲ့နေရာ၊ မင်းရဲ့သိက္ခာ၊ သူက ငွေခွဲတိုင်းပြုလာယင် မင်းက တာနဲ့ ပြန်ပြီး ကာကွယ်မှာလဲ သူ့ယံချင်း’

သူသည် အရည်ပျော်ကာ အတုံး သေးငယ်ပြုလာသော ပန်းကန်ထဲမှ ရေခဲများကို ဝေးဝိုင်ကြည့်နေသည်။

ဦးအောင်မင်းပြောတာတွေကို ကြားတော့ကြားနေသည်။ ယခုအခါ သူမစဉ်းစားချင်သေးဘဲ ဦးနှောက်မှာ လှုပ်ငင်နေသည်။ မူးတာတော့မဟုတ်။ ဘိယာနစ်ပုလင်းလောက် သူ့ဘယ် မူးလိမ့်မလဲ။ သူ့တစ်သက်ဘာမှ သတိလက်လွတ် မူးခြင်း မည်သည် မရှိခဲ့။ ခံနိုင်ရုံအထိသာ သောက်သုံးဖို့ လေ့ကျင့်ထားသည်မှာ နှစ်ပေါင်းကြာခဲ့ပေပြီ။

‘မေမိနဲ့ မင်း ပြန်မတွေ့ဖြစ်ကြတော့ဘူးနော်’
ဦးထွန်းဘောက် ခေါင်းဖြည်းလေးစွာ ခါယမ်းသည်။
‘မင်း တစ်ခါတလေ သတိမရဘူးလား’

သူသည် ဦးအောင်မင်းအား စိတ်ကုန်ခန်းစွာ ကြည့်သည်။ အတိတ်မှာ မြှုပ်နှံထားခဲ့ပြီးသော အချစ်သင်္ချိုင်းကို မဆီမဆိုင် အဘယ်ကြောင့် ပြန်လည်တူးဆွနေပါလိမ့်။

‘ဟေ့ကောင်... အသက်ပဲ လေးဆယ်နီးနေမှ မိုးတွေ ညိုလဲ မျက်ရည်မစို့နိုင်ဘူး၊ နေတွေပူလဲ ရင်တွေဆူနိုင်ဘူး’

‘မင်းက လေးဆယ်နီးပြီလား၊ ငါက ငင်း ငါ့လက် ငယ်တယ်မှတ်တာ’

‘ငယ်သလားမမေးနဲ့၊ တက္ကသိုလ်ရောက်စက မင်းကို ငါက တလေးတစား အစ်ကို ခေါ်ဖူးသေးတာ၊ ဟင်း... အခုမှ ကြာလေ အရိုသေတန်အောင်နေလေနဲ့’

ဦးအောင်မင်း ရယ်မောသည်။
‘မင်း ကောင်မလေးကို ယူဖို့အထိ ဆုံးဖြတ်ထားပြီလား’

‘နောက်ဆုံးတော့ ဒီဘူတာကြီးပဲ ဆိုက်ပါလားအောင်မင်း ရယ်၊ မင်းဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ’

‘ဆိုက်ရမယ်သူငယ်ချင်း၊ မဆုံးဖြတ်သေးယင် ရှေ့မတိုးနဲ့၊ ဆုံးဖြတ်ပြီးနေယင် ပြင်လိုက်’

‘အင်း... ငါ့မှာ အဖေတစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်မှတ်တာ၊ ဘယ်ကပထွေး ရောက်လာပါလိမ့်’

‘ခုနက မင်စကားကိုပဲ ပြန်ဖော်မယ်၊ မင် အသက် အရွယ်နဲ့ ချစ်တာ စွဲလမ်းတာကိုပဲ ဦးစားမပေးနဲ့ ထွန်းတောက်၊ ဘဝ

တစ်သက်တာ ဘယ်လိုညိုကြမလဲ၊ ဘယ်အထိ ညိုနိုင်မလဲ၊ ဒါကို မင်းစဉ်းစားပါကွာ'

ဦးထွန်းတောက် ပျင်းရိလာသည်။ သူသည် အသောက်ငှက် အစားဘက်သို့ ပိုလာ၏။ ခေါက်ဆွဲအကြွပ်ကြော် တစ်လှည့်။ ကန်စွန်းရွက်ကြော်တစ်လှည့်နှင့် ထမင်းကြော်ဘက်ကို တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်းသာ ရှိတော့သည်။

'ငါ့ကို ဒီလောက် တရားဟောရယင် တော်ရောပေါ့ကွာ၊ စားစမ်းပါဦး။ ကိုယ့်အိတ်ထဲက ရှိစုမဲ့စု ထုတ်စားကြရတာ၊ ကုန်အောင်သာစား'

ဦးအောင်မင်း ထမင်းကြော်တစ်ကော်ပင်ရင်း ပါးစပ်ပြင် နှုတ်ခမ်းလှုပ်ပြန်သည်။

'ဟကောင်ကြီး ငါ့စဉ်းစားမယ်ကွာ၊ ငါ့မစဉ်းစားရသေးဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းပြောတာတွေ ငါ ထည့် စဉ်းစားမယ်၊ မစဉ်းစားရသေးဘူးဆိုတာကလဲ ဒါကတော့ကွာ....ငါက ဇာတိလဲ မချစ်ဘတ်တော့ ချစ်တယ်ဆိုယင် ငါ့ဘက်က အလေးအနက်ပဲ၊ ဒါပဲသေချာတယ်'

ဦးအောင်မင်းသည် ဤမျှနှင့် ကျေနပ် ရပ်နားထားသင့်သည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ဆုံးဖြတ်အချိန်သတ်သည်။

'အသက် သုံးဆယ်ကျော်လာတော့ မိုက်လဲ ဇူချင်ပြီကွာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့ဒဿနအတိုင်း ရှိစုမဲ့စုထုတ်ထားရတာ စားပို့ပဲ နင့်နှင့် အပြတ်စားမှပေ'

ပြာလဲလဲ မီးလုံးသည် ဖျတ်ခနဲ မျက်တောင်ခတ်သည်။ 'ဘယ်ကဘယ်က ပြဿနာ ဖြစ်တယ်မသိပါဘူး'ဟု ဦးထွန်းတောက်က အစားရပ်ကာ မော့ကြည့်၏။

'ဒါ မင်းရဲ့နယ်မြေမဟုတ်ဘူး၊ လျှပ်ခပ်ခတ်အားကို မင်းဘစ်ယောက်သာ ချုပ်ကိုင်ထားသလို အတ္တစွဲ ကြီးမနေနဲ့၊ အင်း....တကယ်တော့ မင်းအချစ်ဆုံးဟာ လျှပ်စစ် စွမ်းအားပါပဲကွာ၊ မင်းကိုယ်မင်းသိပြီး မင်းသတ်မို့ သူငယ်ချင်း'

'ဒီဘူတာကြီးနယ် ဆိုက်ဆိုက်နိုင်လွန်း၊ ငါ့ဘာမှ မပြောတော့ဘူး အောင်မင်း'

'အေး....ငါလဲ မပြောတော့ပါဘူး ထွန်းတောက်ရာ'

အပြန်တွင် လူသူပြတ်သော လမ်းခုလတ်၌ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ တိယာတစ်ဖြစ်လဲ အရည်ခတ်တွေ ဇွန်ပင်ကြရ၏။

ဦးထွန်းတောက်သည် ကားမောင်းရင်း ဘေးသွားတစ်ပုဒ်ကို ညည်းလာလေသည်။ အချင်သီချင်းအို တစ်ပုဒ်၊ အော့လန်ဇိုင်း။ မြန်မာလိုတစ်လှည့်၊ အင်္ဂလိပ်လို တစ်လှည့်။ ဦးအောင်မင်းက တစ်ချက်တစ်ချက် ဌာနာ ရိုက်၊ မကျ စည်းဝါးမကိုက်စွာ ပါဝင်သီဆိုသည်။ ဦးထွန်းတောက်ကလည်း မကန့်ကွက်။

နှစ်ယောက်သား အရာရာကို မေ့ပျောက်ကာ ငြိမ်းချမ်း ငြိမ်သက်လျက်ရှိကြလေ၏။

ညီစေ.... တစ်ခါသားချင်း မောင်နှမ ရင်း
တွေ....ခင်မင်ကာနေ.... ချစ်ဆွေ အပေါင်းကို
လေ....တစ်သက်လုံးပဲမမေ့နိုင်ပေ.... ခွဲခွာရတော့
မယ်လေ....မိတ်အပေါင်းဆွေ.... နှုတ်ဆက် မယ်
လေ....

‘သစ်ဖောင်ပျက်ပြီး သစ်တွေမျောကုန်လို့ စက်တွေလည်ခွင့်
ပိတ်ထားတာမို့’

မူနီသည် ကိုပြည်ဟိန်း၏ သစ်စက်သို့ သုတ်ခနဲ စက်ဘီးနှင့်
ရောက်လာခဲ့သည်။ မူနီတွင် ခွဲသက်စသစ်တွေ မပြီးပြတ်သေးဘဲ
တိုးလိုး တန်းလန်း လုပ်ငန်းထပ်ငေါ့နေခိုက် ကိုပြည်ဟိန်းကား
သူ့အထာ သူ့ဘာသာ ခေလ့အတိုင်း အေးအေးဆေးဆေး
သူ့ဂနံဒယ်(လှူဝိုင်းဆရာ)နှင့် ကျားထိုးလျက် ရှိလေသည်။

၂၃၆ ဖြောင့်အိ

ကိုပြည်ဟိန်း၏ ဂန်ဒယ်မှာ အရွယ်ပင်ငယ်ငယ်သာ ရှိသေးသည်။ သူတို့ချင်း ဆွေနီးချုပ်ပင်တော်ကာ ကိုပြည်ဟိန်းက လုပ်ငန်းသဘော သွန်သင်ဦးဆောင်နေဆဲဖြစ်ပေသည်။

‘တစ်ပတ်လောက်ပါပဲ မှုန်ငယ်၊ နားနေပေါ့မှုန်ရဲ့၊ ပိတ်ရက်မရှိ နေ့စဉ်လုပ်ငန်းကြီးကို ပြီးငွေ့ဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း...ရမှ ဝေ ပြန်လည်ရကော ရှိသေးတာ၊ မှုန်က ဒီနှစ်အကုန်မှာ ကိုကို့ရှိတုန်းက ဝင်ငွေကို မိရမယ် အားခဲထားတာ ပြေပြေရယ်’

နံနက်စောစော နှင်းငွေ့မပြယ်တပြယ်မှာ ဆွယ်တာအနက်ကလေးနှင့် ထာဘီပန်းရောင်ကလေး ဝတ်ဆင်ထားသော လဲမှုန်နှင်း၏ မျက်နှာသည် စိုးရိမ်သောကနှင့် တွယ်နေသည့်တိုင် ပျိုမျစ်နုပပ်နိုင်ဆဲပင် ဖြစ်လေသည်။

‘မှုန်က စိတ်ရှည်မှပေါ့ကွာ၊ စီးပွားရေးသမားဆိုတာ အမြဲတမ်း အမြတ်ရမနေဘူး မှုန်ရဲ့၊ ရှုံးတဲ့အခါလဲ ရှုံးငွေပဲ၊ ဘယ်အချိန်မှာ အရှုံးငြိမ်း ဘယ်အချိန်မှာ အမြတ်အရ ယူရမယ်ဆိုတာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တွက်ချက်တတ်ဖို့ လိုနေတာ၊ စာရင်းချုပ်လိုက်လို့ အရင်းထက် ပိုလာဖယ် လုပ်ငန်းအောင်မြင်တယ်ထားပေါ့’

ကိုပြည်ဟိန်း၏ စိမ့်ကွပ်ကဲနိုင်သော စွမ်းရည်သည် သေးကွေးသွယ်လျသော သူ့ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် မလိုက်ဖက်အောင် ကြီး

မြင့်ကျယ်ပြန့်လှသည်။ သူ့အိမ်မှာ လဲမှုန်နှင်း အတုယူစရာတွေ အများကြီးကျန်ပေသေးသည်။

သူသည် ဆေးပြင်းလိပ်တို့ကိုခဲကာ သူ့ဂန်ဒယ်၏ ကင်းနှင့် တပ်သားများကို သူ့ကင်းနှစ်ကောင်နှင့် အမိအရ ထောင်ဖမ်းလျက် ရှိလေသည်။

လဲမှုန်နှင်းသည် စက်ဘီးတွင် ခပ်မေးမေး မှီခိုကာ သူ၏ ကျားကွက်များကို ငေးကြည့်နေသည်။ ကိုပြည်ဟိန်းသည် သည်လို ကျားကွက်မှာသာမဟုတ် သူ့စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးမှာလည်း ကွက်ကျော်မြင်လေ ရှိပေသည်။

‘ပါလဲကျွတ်ပြီမှုန်၊ ဘယ်တော့ ကျွေးမှာလဲ’
မမျှော်လင့်သော မေးခွန်းဖြစ်၍ လဲမှုန်နှင်း ကြောင်အမ်းနေသည်။

သူသည် မျက်လုံးများကို အတန်ငယ် မှေးစင်းထားလျက် လဲမှုန်နှင်းကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။ သူ့ဂန်ဒယ်က ချောင်ပိတ်မိနေသော ကင်းအတွက် မျက်ကလဲဆန်ပျာ ထွက်ပေါက်ရှာခိုက် သူကတော့ အေးစက်စွာပင် လဲမှုန်နှင်း၏ မျက်ဝန်းမှာ အဖြေရှာနေ၏။

‘ပြေပြေ ပြောတာ မှုန် မရှင်းဘူး’
‘ဒါဆိုလဲ ရှိပစေမှုန်၊ ကိုယ်က မှုန် ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ထင်လို့ မေးတာ’

လဲ မှန်နှင့် နှုတ်ခမ်းကလေးကို မဲ မလို ပြီးလေ့ မထေမဲ့ မြင် လုပ်ပြသည်။

‘မှန် ဘာကိုဆုံးဖြတ်ရမှာလဲပြောပြ၊ မှန် သိတာက ကားမှန် မှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ အဝတ်ရုပ်ကလေးလို လှလှပပ လှုပ်ယမ်းပြ ရုံ သက်သက်နဲ့တော့ မှန် အချိန်ကုန်မခံချင်ဘူး’

ကိုပြည်ဟိန်း ပြုံးသည်။ လဲ မှန်နှင့်သည် လျှပ်စစ်အင်ဂျင် နီယာကို လက်ထပ်ယူဖို့အထိ မရည်ရွယ်သေးဘူးဟု သူ့နား လည်လိုက်လေသည်။

ပွဲပြီးသွားခဲ့ပြီ၊ ကိုပြည်ဟိန်းသည် ကင်းတစ်လုံး အဆုံးခံ ကာ ဂန်ဒယ်ကို အနိုင်ပိုင်းလိုက်လေသည်။

‘အင်း... ဒီနေ့တော့ ကျွန်တော့်အတွက် ပြဿဒါးပဲ အစ်မ ရေ၊ သုံးပွဲစလုံး တက်တက်ကို ရှုံးတာပါပဲဗျာ’

ဂန်ဒယ်ကလေးက အလိုက်တသိ ရှောင်ထွက်သွားသည်။ ‘မှန် အင်ဂျင်နီယာကို ကိုယ်တို့ ဘုရားကိုးဆူကို ဖိတ်ထား တယ် မှန်၊ မှန်ပဲ အပါဝင်ပဲ’

‘မှန် အင်ဂျင်နီယာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ပြောပြ၊ သူက လျှပ်စစ်ဓာတ်အားရဲ့ အင်ဂျင်နီယာပါ’

လဲ မှန်နှင့်၏ ထေ့ငေါ့သံတွင် ကြေကဲ့မှုလည်း ရောယှက် နေတာကြောင့် ကိုပြည်ဟိန်း သနားမိသလိုရှိသည်။ တစ်ချိန် တစ်ခါက သည်ကလေးမ ရှေ့မဆက်နိုင်သောအချစ်ကို ကြုံတွေ့ ကြေကဲ့ခဲ့ရသည်။ ယခု အချစ်ကို ထပ်မံတွေ့လားပြန်တော့ အယူ

အဆချင်း မတူမျှသူ ဖြစ်နေပြန်သည်။ ငွေရှိမှ တဝပ်ပြစ်မည် ကြည်သူနှင့် ဝါသနာအတွက် အသက်ရှင်ဖို့သာ စားဝတ်နေ နိုင်သူ။

‘သူ့ ကိုကိုယ်လေးစားပါဘယ်ကွာ၊ အလုပ်အတွက် မညှိ နိုင်တာက တစ်ကဏ္ဍလေ၊ သူ့ တစ်ယူသန်ခံယူချက်မှာ သူ့စွဲမြဲနေ နိုင်တာ အံ့ဩဖို့လဲ ကောင်းတယ်၊ သူလိုလူချည်းသာဆိုယင် မအောင်မြင်တဲ့လုပ်ငန်းတယ်ရှိပါမလဲ မှန်ရယ်’

လဲ မှန်နှင့်သည် နှုတ်ခမ်းကလေး ပြုံးမဲ့နှင့် စက်ဘီး ခေါင်းလောင်းကို ဝှံ့ထိကစားနေသည်။ ကလင်...ကလင်နှင့် ဘစ်ချက် တစ်ချက် အသံ ပေါ်ထွက်လာနေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ခွဲသစ်ခွဲစု စုပုံ ထပ် ခိုနန်း နေသည်။ စက်သံ တိတ်ဆိတ်ခနသည်ကို နှစ်ယောက် သလုံး နေမထိ ထိုင်မသာ လစ်ဟာ နေတာ အမှန်။

လဲ မှန်နှင့် သက်ပြင်း ချသည်။

‘သစ်တောက တစ်ဘက်၊ အီးပိုစီက တစ်မျိုး၊ အလုပ်လုပ် ရတာ စိတ်ပျက်စရာပဲ ပြောပြရယ်’

‘သူတို့ကလဲ တိုင်းပြည်အတွက် လုပ်နေရတာပဲ မှန်ရယ်၊ ခုလဲ သစ်ဖောင် ပျက်သွားပြီး သစ်တော မျောသွားတော့ ပြန် မရယင် အစိုးရ နစ်နာတယ် မှန်ရဲ့၊ အစိုးရဆိုတာ ပြည်သူ အတွက် ဝေမျှဆောင်ရွက်ပေးနေရတာ၊ မျောသွားတဲ့သစ်တော

ကိုပြန်မအပ်ဘဲ ရလိုက်တဲ့ လူတစ်ဦး တစ်ယောက်မှာ အမြတ် ထွက်ပေမယ့် အများပိုင်ပစ္စည်းကိုယူတော့ သူဟာသူခိုးပဲမုန့်
'အံ့မယ်လေး...ပြေပြေက သဘောတရား ပြည့်ဝ နေလိုက်တာ'

လဲ့မုန့်နှင့်က အငေါ်တူးလိုက်အပြင် သူ ရယ်နေသည်။
ဈေး သစ် တွေ ထဲ က အချို့ အဝက်ကို လဲ့မုန့်နှင့်တို့ ရထားသည်။ ကိုပြည်ဟိန်းတို့လည်း သည်ချောင်းစပ်ရွှေညွန့်ထဲ မှာ လျှို့ဝှက်ထားနိုင်သည်ဟု လဲ့မုန့်နှင့် တိတ်တဆိတ် စွဲချက် တင်နေမိလေသည်။

'ကျွန်းကလေး စက်တော့ ထိပ်ဖြူတွေ မိသွားလို့ ပိတ်ထားရတယ်'

ဟု ကိုပြည်ဟိန်းက ပြောသည်။

သစ်တောမှ သစ်လုံးတွေ ထိပ်တွင် တံဆိပ် နံပါတ် တော်နိုင် ထားသည်ကို ဖျောက်ဖျက်ရန် ထိပ် ဖြတ် ထား ခြင်း ကြောင့် အတွင်းသား သစ်လွင်နေခြင်းကို ထိပ် ဖြူ ခေါ် ကြ သည်။ မရိုးသားမူ၏ သင်္ကေတငင် ဖြစ်လေသည်။

လဲ့မုန့်နှင့်ကတော့ လှမ်းမြင်နေရသော မယ်လလီချောင်း ဆီ မျှော်ငေးကာ ကိုပြည်ဟိန်းတို့လည်း သစ်တွေ ဝှက်ထား မှာပါဟု ထပ်ကာ တွေးနေမိပြန်သည်။

မယ်လလီချောင်းကလေးသည် နှင်းဝေရီရီတွင် လှေသမ္ဗန်

စုန်ဆန်သွားလာယင်း အသက်ဝင် လှုပ်ရှားနေသည်။ လဲ့မုန့် နှင်းကား အလှအပကိုပင် မမြင်နိုင်ခဲ့။

'သိကိုတို့တော့ တန်ဆောင်မုန်း၊ နတ်တော်လောက် ယူဖြစ် ကြလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊မနေ့က သူ့အမေ အိမ်လားယင်း ကိုယ့် အမေနဲ့ ပြောဆိုနေကြတာ၊ မုန့်က အပျိုရဲလုပ်မယ်ဆို'

လဲ့မုန့်နှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

'သူက အတင်းအကျပ် ခိုင်းနေတော့တာ၊ မုန့်ကဖြင့် အဲဒီ ကိစ္စတွေကို စိတ်လဲမဝင်စားတော့ပါဘူး'

'ဘယ်လိုလဲ မုန့်ရယ်၊ ဒီအသက်ဒီအရွယ်မှာ အဲဒီကိစ္စတွေ ဝိဘိဝင်စားနေရဦးမှာပေါ့၊ မုန့်ရဲ့'

လဲ့မုန့်နှင့် ရယ်သည်။

'မုန့်က အပျိုကြီးပဲ လုပ်တော့မယ်'

ကိုပြည်ဟိန်းက ဆေးပြင်းလိပ်ခဲယင်း လိုက်ရယ်လေသည်။

'ကိုယ် ကန့်ကွက်တယ်ဆိုယင်ကော'

လဲ့မုန့်နှင့်သည် ကိုပြည်ဟိန်းနောက်နေတာလား၊ အတည် လား စူးစမ်းသည်။ တစ်ခုသေချာသည်မှာ ကိုပြည်ဟိန်းသည် ဝကားကို အလေးအနက်သာ ရည်ရွယ်ပြောတတ်လေသည်။

'မေမေက မေးနေတယ်မုန့်၊ ကိုယ်နဲ့ မုန့်ကိုစွဲ၊ ကိုယ်တို့ စဉ်းစားကြတုန်းပဲလို့ ဖြေထားတယ်၊ အမှန်တော့ မုန့်စဉ်းစားဖို့ အချိန်ပေးထားတာပါပဲ၊ လယ်ကြွက်မလေးလို့ မိုး၊ ရေ၊ မြေ၊

လေ အနွံအပြား ဖူးစာရှင်ရှာဦးပေါ့မုန့်၊ တစ်နေ့တော့ မုန့် စိတ်
လည်လာမယ်လို့ ကိုယ် မျှော်လင့်နေမယ်'

ဒါဟာ ချစ်ရေးဆိုတာတော့ မဟုတ်ဘူးဟု လဲ မုန့်နှင်း
ထင်သည်။

'ပြေပြေက မုန့်ကို လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား'

'ဟုတ်တယ် ကိုယ် မုန့်ကို လက်ထပ်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
ဝတ္ထု ရုပ်ပြထဲက ဗီလိန်ကြီးလိုတော့ မချစ်မနှစ်သက်ဘဲနဲ့
မျက်ရည်စက်လက်နဲ့တော့ ကိုယ့်ကို လက်မထပ်ရစေချင်ဘူး၊
မုန့်က လူ့ဘစ်ယောက်ကို အဲသလို နည်းနဲ့ လက်မထပ်ဘူးဆို
တာလဲ သိပါတယ်ကွာ၊ ကိုယ့်သဘောထားကို မုန့်သိအောင်
ပြောတာပါ၊ မုန့် ကျေနပ်လို့ စိတ်တူလို့ကတော့ ကိုယ့်ဘက်က
အယင်လိုပဲ မပြောင်းမလဲ အဆင်သင့်ပဲ မုန့်ရဲ့'

'အချစ်မပါလဲအရေးမကြီးဘူးလား၊ အဲသလိုလားပြေပြေ'

သူက လဲ မုန့်နှင်းကို ချစ်စနိုး ပြုံးကြည့်သည်။ နေ့ချင်း
ညချင်း ကြီးပြင်းဖို့ ကြိုးစားနေလေသော လဲ မုန့်နှင်းမှာ
တကယ်တော့ ဘီးဆံထုံးနှင့် ဇင်းမယ် ထဘီဆင်ကာ ပဝါ
လွမ်းခြုံရုံနှင့် ဆယ်နှစ်သမီးအသွင် မကုန်စင်သွားနိုင်သလိုပါဘဲ။

'အချစ်ဆိုတာကို မုန့်က ဘယ်လိုခံစားရသလဲ၊ ဘယ်လို
အဓိပ္ပာယ်ဖော်သလဲ၊ ကိုယ်ကတော့ အပြစ်ကိုလဲ မြင်တယ်၊
မြင်တဲ့အပြစ်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်တဲ့ သံယောဇဉ်လဲ ရှိတယ်၊ အတူ
ရင်ဆိုင်ရမယ့် ဘဝတိုက်ပွဲမှာ အပေးအယူမျှမယ်၊ သဘောထား

ချင်း တိုက်ဆိုင်မယ်လို့လဲ ယူဆရတယ်၊ ဒါဆိုယင်လုံလောက်ပြီ၊
အဲဒါ ကိုယ်လိုအပ်တဲ့ အချစ်ပဲ'

'ဒါတော့ ပြေပြေရာ၊ ပြေပြေ အချစ်က မောင်နှမချစ်၊
ခိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း ချစ်ကြီး မဟုတ်ဘူးလား'

'ဘယ်ဟုတ်မလဲ မုန့်၊ လက်ထပ်ချင်တယ်၊ ဘဝ ခရီးပတ်
ခြစ်ချင်တယ်ဆိုကတည်းက မုန့်ပြောသလို မဟုတ်လို့သာပေါ့'
ကိုပြည်ဟိန်း၏ ပြုံးစေ အပြောကြောင့် လဲ မုန့်နှင်းဘဝစစ်
ဖယ်တော့သည်။

'ပြေပြေဟာ သိပ်ကိုစကားပြောကတ်သတ်တာပဲ'

လဲ မုန့်နှင်းက စက်ဘီးဒေါက်ကိုဖြုတ်ကာ ပြန်မည်ဟန်ပြင်
သည်။

'ကိုယ် ပြောတာတွေကို မုန့် မမေ့နဲ့နော်'

လဲ မုန့်နှင်းက ပြုံးပြုံးကလေး ခေါင်းညိတ်သည်။

သူမ စက်ဘီးနှင်း၍ ထွက်ခွာခဲ့စဉ် စကြဝဠာသည် သူမ၏
သက်ပန် အဖော်သဟဲ ပိသစွာ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်နေ
ခဲ့သည်။

မယ်ဇလီချောင်းရိုးတစ်လျှောက်တွင် တဲအိမ်တွေကျင်ကျပ်
အိပ်သိပ် ခပ်စိပ်စိပ် တည်ရှိနေသည်။ ဒါတွေဟာ ကျူးကျော်
မိကွက် ဖြစ်သည်ဆိုသော အသိနှင့် အိမ်ခြေရာခြေ အတည်
ကျနိုင်လေသော ကျေးမဲ့လူတန်းစားတို့ ခိုနားရာ အဖြစ်သာ
မုန့်နှင်း လှမ်းမျှော်ကြည့်မိလေသည်။ မနောဟရိမ္မ ပန်ဒါ

(သစ်ဆွဲ)သည် ဤရပ်ကွက်တွင် နေထိုင်သည်။ သူ၏ တစ်နေ့ လုပ်အားခသည် သူ့အရက်ဖိုးနှင့် ကုန်ခန်းကာ သူ့မိန်းမ မနက်တိုင်း ပဲပြုတ် လှည့်လည် ရောင်းချရသော ဝင်ငွေနှင့် မိသားစု စားသုံးကြရသည်ဟု ဆိုလေသည်။

ဦးထွန်းတောက်သာဆိုလျှင်တော့ လမ်းမီးမှ ဆင့်ပွား မီးသွယ်ယူသဖြင့် တရားမဝင် ဝန်ပိုစေတာနှင့် လူမှုရေးကို ချိန်ထိုး တွက်ဆပြုလေဦးတော့မည်ဟု လဲ့မှန်နှင့် တွေးယင်း မှဲပြုံးနှင့် ခေါင်းခါယမ်းမိသည်။

လျှပ်စစ်ဥပဒေကို နောက်နောင် ဖောက်ဖျက် ကျူးလွန် ခြင်း မပြုတော့ပါဟု ကတိခံဝန်ချက် လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး နောက် လျှပ်စစ်ဓာတ်အား ကော်ပိုရေးရှင်းအနေနှင့် ရပ်ကွက် ကောင်စီခရံမှပင် မူလက ဝန်ပိုဓာတ်အားဆက်သွယ်မှုများကို ဖြုတ်ပစ်ကာ တရားဝင် ခွင့်ပြုထားသော မြင်းကောင်ရေ နှစ်ဆယ်ငါးကောင်အားကိုသာ ပြန်လည် တပ်ဆင်ပေးသွား ခဲ့သည်။

သည်ကိုစွဲသည် သူနှင့် လုံးဝ မသက်ဆိုင်လေသည်နှယ် ဦးထွန်းတောက် ပါဝင် စွက်ဖက်ခြင်း မပြုဘဲ လျစ်လျူရှုနေ နိုင်ရက်သည်ဟု လဲ့မှန်နှင့်စိတ်မှာ မကျေမပြေနိုင်ပေ။

ချောင်းဦးရပ်ကွက်ထဲ ဖြတ်သန်းလာခိုက် ထားခင်ခင်တို့ လမ်းကို လဲ့မှန်နှင့် ဖျတ်ခနဲလှမ်းမြင်သည်။ သည်နေရာမှ ဖြတ် သွားရတိုင်း သူမသည် ထားခင်ခင် သည်လမ်းထဲမှာ ရှိသည်ဟု

သတိမိမြဲ ဖြစ်သည်။ မိန်းမချင်း ထိုးထွင်းနားလည်တတ်သော ညဉ့်ကြောင့် လေလားမဆိုနိုင်၊ လဲ့မှန်နှင့်သည် ဦးထွန်းတောက် ကို ထားခင်ခင် သံယောဇဉ်ပိုက်တွယ်ခြံကြောင်း မပြောဘဲဆိုနေ ပေသည်။

တဒဂ်အတွင်းဆုံးဖြတ်ကာ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ စက်သီးကို လမ်းကြားထဲချိုးကျွေ ဝင်ခဲ့သည်။ သည်အချိန် ရုံးသွားဦးမှာ မဟုတ်ဘဲ ထားခင်ခင် အိမ်မှာပဲရှိနေဦးမည်ဟု တပ်ဆင်သေချာ တွက်ချက်လေ၏။

လဲ့မှန်နှင့်ထင်သလိုပင် ထားခင်ခင်သည် အိမ်တွင် ရှိနေဆဲ ဖြစ်သည်။ သူမသည် လျှော်ဖွပ်ပြီးသော ရှပ်အင်္ကျီများကို လှမ်း နေလေသည်။

လဲ့မှန်နှင့်က စက်သီး ခေါင်းလောင်းကလေး တီးငင်း 'ညှော်သည် ညှော်သည်' ဟု ရွှင်ချိုရင်းနှီးစွာအသံပြုလိုက်သည်။ သူမကို လဲ့မှန်နှင့် မခင်မင် မရင်းနှီးတာကို တကယ်တော့ လဲ့မှန်နှင့်ဘာသာသိရှိနေသလို ထားခင်ခင်လည်းသိသည်ပင်။

ထားခင်ခင်သည် ဆံပင်ကို မချည်မနှောင် ဖြန့်ချထားလျက် ဘက်ထရွန်အဖြူ ဖတ်ပတ်ရစ်ဘလောက်စ် လည်ယိုက်ကလေးနှင့် ထဘီ ထုံ ခြောက်ရောင်ကို ဒူးအောက်နားအထိ တိုတို ဝတ်ဆင် ထားသည့်တိုင် ထဘီအောက်နားတွေ ရေစိုနေသည်။ ဝမ်းနားဆတ် နုလွင်သော မျက်နှာသည် လက်ရှိ အဆင်အပြင်နှင့် ဆိုတော့ သူမကိုဆယ်ကျော်သက်ကလေးလို နုပျိုသွက်လက်နေစေသည်။

၂၄၆ မြနှောင်းညို

ထားခင်ခင်သည် မိန်းမလှတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု လဲ့မှန်နှင့်
ဝန်မခံ၍မရ။

‘ညော်... မှန်ပါလား၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဟင်’
‘ကိစ္စရှိလို့မဟုတ်ပါဘူး မထောခွဲ၊ မှန် လမ်းကြုံလို့ သတိ
ရပြီး ဝင်လာတာ၊ ကိုထွေးကော ဟင်’

‘ကိုထွေးက အလုပ် လျှောက်ထားတဲ့ ကိစ္စ သူငယ်ချင်းနဲ့
စာဖတ်ရင်း၊ တိုင်ပင်ရင်း သုံးလေးရက်ရှိပြီ ပြန်မလာဘူးမှန်း
ဒီညနေတော့ ရောက်လိမ့်မယ်ထင်တယ်’

ထားခင်ခင်သည် လဲ့မှန်နှင့် ရောက်လာသည်ကို အံ့ဩ
အရှိန် မပြယ်သေး။ သူမ အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုက အခြေခံ
လို့ ဆော်သောကြောင့် လဲ့မှန်နှင့် အိမ်အထိ ဝင်လာခဲ့တာ
ကိုလည်း ထားခင်ခင် နားလည်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

စကားပြောသံကြားသောကြောင့် ထားခင်ခင်၏ အင်္ဂါ
ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက ထွက်ကြည့်လေသည်။ သူမကထော
ကျောင်းဝတ်စုံဝတ်ဆင်ပြီး အသင့်ဖြစ်နေလေပြီ။

‘ထားခေ၊ ညော်သည်လား ခေါ်ဝင်လေကွယ်’

လဲ့မှန်နှင့်သည် ထားခင်ခင်၏ ကိုယ်ရေး ရှုစဉ်
ဂဏနဏ စုံစုံအောင် သိထားပြီးပြီ။ ထွေးမောင်မောင်၏
ကြုံကြိုက်လျှင်မေးကာ သိကိစ္စလို သတင်းစုံ၊ အတင်းစုံအောင်
အပေါင်းအသင်းတွေ့ဆုံကလည်း တစ်စွန်းတစ်စ ကြားရသည်။
ထားခင်ခင်သည် သူ့ တစ်ခု အရ ယူနိုင်တာထက် ပိုးပန်းသူ

မန္တိမစာပေ

စပ်ဟပ်သူတွေကို ဖယ်ခေါက်ကာ ယင်မို့ မသန်းရအောင်
စောင့်ထိန်းနိုင်ခဲ့သည်ဟု သတင်း မွေးပျံသည် အတွက်ကြောင့်
လဲ့မှန်နှင့်က မနာလို မရှုစိမ့်ဖြစ်မိသည်။

‘အိမ်ထဲဝင်ပါဦးလား မှန်’

အင်္ကျီချိတ်များတွင် ထွေးမောင်မောင်၏ ရှုပ်အင်္ကျီတွေကို
တတ်နိုင်သမျှပြန်ပြူးအောင်ဖြန့်ကာချိတ်နေသော ထာ ခင်ခင်
ကို ကြည့်ရင်း ဦးထွန်းတောက်သည် ယင်းသို့သော အချက်
အပြုတံတို့၊ အိမ်မှုကိစ္စ တာဝန်ကျေတ်တို့ကို တန်ဖိုးထားနေ
ဦးမှာပါဟု ဝန်တို မစွဲစွဲစိတ် ပွားများနေမိပြန်သည်။

‘မဝင်တော့ပါဘူး မမထား၊ အလုပ် သွားတော့မလား၊
မှန် ဘီးနဲ့ လိုက်ခဲ့လေ’

ထားခင်ခင်သည် လဲ့မှန်နှင့်၏ လောကွတ်ပျူငှာ လိုက်
လျှောလာပုံကို တအံ့တဩ ဖြစ်နေသည်။ လိုလေသေးမရှိသည့်
ဘဝမို့ ပုံစံတင်မျိုးနှင့် ဆုံးမိုက်ချင်ချင် ဖြစ်နေစေကောမူ အခါ
ခပ်သိမ်းတော့လည်း အစွန်းရောက်မနေဘူး ထင်ပါရှိဟု ငင်ကိုယ်
မျက်မှန်းကျိုးမှုပင် ပြောလျော့ချင် လာသည်။ လဲ့မှန်နှင့်
ဘယ်လုံနဲ့ ဦးထွန်းတောက်နဲ့မှ ဖြစ်သည့်ကိစ္စပေမို့ မဆီမဆိုင်
မေတ္တာခေါင်းပါးနေမိသည်ဟု သူမကိုယ် သူမ ရှက်သလိုဖြစ်
မိလေသည်။

‘ထား စက်ဘီးမစီးတတ်ဘူး မှန်၊ မလိုက်ရဲပါဘူး မှန်ငယ်၊

မန္တိမစာပေ

မုန့်ကတော့ ကားထောင် မောင်းတတ်တာ၊ စက်ဘီးတော့ အပျော့ပဲပေါ့နော်၊ မုန့်ကို အားကျတယ်မုန့်'

လဲ မုန့်နှင်းသည် မသိနားမလည်သောကလေးတစ်ယောက် အသွင် မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းပြသည်။

'ကားမောင်းတာ ဘာခက်လို့လဲ မမထားရှဲ့၊ ဘီးလေးဘီး ထောင် ရှိဘာပဲ၊ စက်ဘီးက ပိုခက်ယင် ခက်ဦးမှာ၊ နှစ်ဘီးတည်း ရှိဘယ် မဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါ့မလား မုန့်၊ ကားက ပိုခက်မှာပါ'

'မမထား သင်ကြည့်မလားဟင်၊ မုန့် သင်ပေးမယ်'

သည်အမျိုးသမီးကလေးသည် ဘောင်စဉ်ရေမရ ဘာတွေ့ လာပြောနေပါလိမ့်ဟု ထားခင်ခင် စိတ်ရှုပ်ထွေးစ ပြုသည်။

'ကိုကိုကလဲ ကားမောင်း သိပ်မြန်တာနော် မမထား၊ မုန့်က လဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်းရယ်၊ အဲဒီဘက်မှာတော့ တကယ် တုံ့ဖက် မိတာပဲ'

ဟော.... ကိုကို ပါလာပြီဟု ထားခင်ခင် အပြုံး မှ ပျက် ဘောင် သဘိသားယင်း စိတ်ပျက်စွာ တွေးမိ၏။

'ကိုကိုက သူ့ အလုပ်ထဲမှာ စိတ် မြှုပ် ထားတာပဲ နော်၊ အလုပ်ဆို စိတ်ချောက်သွားယင် ကားနဲ့ စိတ် နောက် အဲလို ဘက်ကားပဲ၊ မုန့်ပြင် ခဏ ခဏ စိတ်ပူမိဘယ်၊ မေမေကဘောင် မုန့်ကို ထေ့ ခေါ်သေးတယ် မမထားရှဲ့၊ မုန့်တို့များ ငါးဖယ်စ ပြောင်းပြန်စဲ့'

ထားခင်ခင်သည် အဝတ်လျော်လေ့ကလေး ပိုက်ကာ ငေး နေယင်းမှတစ်စစ ဝိုပ်စားမိလာသည်။ လဲ မုန့်နှင်းက ဦးထွန်း တောက်သည် သူ့နှင့်သာ သက်ဆိုင်ကြောင်း မဏ္ဍပ်တိုင် တက် ပြနေပေပြီ။

'မမတို့ရော၊ သူ့ အဲသလောက် အလုပ်ကို ဦးစားပေးလွန်း လို့ စိတ်မညစ်ဘူးလား၊ အစားအသောက်လဲ အချိန်မမှန်၊ အအိပ် လဲ မမှန်နဲ့ ကိုကိုတော့ ကြာယင် လုံးပါးပါးမယ်လို့ ပြောရ တယ် မမထားရေ'

ထားခင်ခင် ပြုံးမြဲ ပြုံးနေရသော်လည်း ကောင်း မဆက် ချင်ပြီ။

'မမထားတို့လဲ ကိုကိုကို ဝိုင်းပြီး သတိပေးကြပါဦး၊ မမတို့ က နီးနီးနားနား အမြဲရှိနေတဲ့ လူချင်းတွေ မဟုတ်လား'

'နောက်တော့ မုန့်က စည်းကမ်းကို ပြုပြင်ပေါ့ မုန့်ရယ်'

လဲ မုန့်နှင်း ကျေနပ်စွာ ရယ်မောသည်။ လဲ မုန့်နှင်း ဘယ် သောအခါမှ သူ့ကို စည်းကမ်း မလုပ်နိုင်မှာကို လဲ မုန့်နှင်း ဘာသာ သိသော်လည်း ထားခင်ခင် ယင်းသို့ မသိစေချင်။ လဲ မုန့်နှင်းသည်သာ ဦးထွန်းတောက်၏ သက်ဆိုင်သူဟု ထား ခင်ခင် သိမှတ်ထားစေချင်လေသည်။

ထားခင်ခင်၏အဒေါ် အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာလေသည်။

'သွားတော့လို့လား အဒေါ်'

‘အေးလေ... ကိုးနားရီ ထိုးနေပြီ၊ ညည်းခကာ မပြင်ဆင်
သေးဘူးလား၊ အဝတ်လဲချေဦးလေ’

ထားခင်ခင်၏ အဒေါ်သည် တူမဖြစ်သူကို လုပ်ပေးကိုင်
ဖက်တွေက သူမ၏ အထက်အရာရှိနှင့် နောက်ပြောင်ကျိဖေမြ
ဖြစ်ကြောင်း ကြားနေ၊ သိနေခဲ့သည်။ ယခု အရာရှိသည် ဂုဏ်
ကလေးလို သွက်သွက်လည်သော ဂေါ်ရခါး၊ ကပြားမကလေး
ကိုမှ မေတ္တာသက်ဝင်သည်ဆိုတာ ကြားရပြန်တော့ ထူးခြား
ကြီးသော တူမအံ့လိမ္မာအတွက် မခံချိဖြစ်ရပြန်သေးသည်။
ငကန်းသေ ငစွေပေါ်မှာ ပါဟယ်ဟု ပြောရသော်လည်း ထုထွေ
ရှင် ထပ်ပေါ်သည့်တိုင် တူမက မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ချင်သေ
ဦးမှ။

ရုတ်တရက် မြင်တွေ့လိုက်ရတော့ လဲမှုန်နှင့်ဆိုတာ အတေး
မရောက်။ သည်မိန်းကလေး လှလှချည့်၊ ဘယ်သူပါလိမ့်သာ ငြိ
စားဖြစ်သည်။ လှမ်းကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းမှသာ ထားခင်ခင်၏
ရင်ခွဲအသည်းယူသွားသူပါလားဟု အသိဝင်လာကာ တူမကို
ချစ်သည်စိတ်နှင့် ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်ရတော့၏။

‘မမထား နောက်ကျနေတော့မယ်၊ မှန်ပြန်တော့မယ်နော်၊
မှန်ရောက်နေလို့ နောက်ကျတယ်သာ ကိုကို ပြောလိုက်မထား’

လဲမှုန်နှင့်သည် ထားခင်ခင်၏ အဒေါ်ကို အပြင်ကင်းစွာ
သော အသွင်ဆောင်ကာ ပြုံးပြန့်တတ်ဆက်သည်။

‘မှန် ပြန်ပါဦးမယ် ဒေါ်ဒေါ်’

‘ဪ... အေးကွယ်၊ နောက်လဲ လာလည်နော်သမီး’

အညို့ခံ အဓိကမိကာ လာပါ လည်ပတ်ပါ ဖိတ်မန္တကပင်
ပြုလိုက်မိသေးသည်။ တူမကလည်း အဒေါ် အဖြစ်အပျက်ကို
တစ်ချက် မျက်လုံးဝင့်ကြည့်ကာ ပြုံးမလို ဖြစ်သွားလေ၏။

လဲမှုန်နှင့် စက်ဘီးနင်းကာ ထွက်ခွာသွားသည်ကို တူငှါး
နှစ်ယောက် လိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်မိကြတော့မှ သူတို့ မချစ်ခင်ဘဲနှင့်ပင်လျှင်
အမြင်တစ်စကားတော့ ကျသွားအောင် မြူချိုနိုင်ပုံကို နား
လည်စွာ ပြုံးရယ်မိကြတော့သည်။

‘အဝတ်လဲမချော၊ မြန်မြန်ကြပေတော့’

သုပ်ငန်းစစ်ဆေးရေးငင်မည့်အချိန်နီးကပ်လာပြန်ပြီမို့ ရုံးအဖွဲ့
သားတွေ အချိန်ပိုဆင်းကာ ပြောပြတ်သေးသော အလုပ်တွေ
အစသတ် အချောကိုင်နေကြကာ စာရင်းပြုစုနေကြရလေ
သည်။

ဦးထွန်းတောက်သည် ခွဲတမ်းကျသော မိသားစုရေး
ကောင်စီနှင့် ညှိနှိုင်းကာ သုံးစွဲသူတို့ထံ ပြန်ဝေတပ်ဆင်ပေး
သားသော အရေးအတွက်တို့ကို စာရင်းကိုင်ကြည့်နေသည်။

မစ္စီမံစာပေ

အမှတ်ထမ်းများသည် ဘုရားလည်း ပူးရင်း၊ လိပ်ဥလည်း တူးရင်း ဆိုသလို ထမန်ထိုးစားကြမည် ပြင်ဆင်နေကြသည်။ မြေပဲဆန်လျှော့ အခွံချွတ်သူချွတ်၊ အုန်းသီးလှီးသူလှီး၊ ချင်းနွာသူနွာ၊ တစ်ချို့က ရှေ့နှေးအိုး မီးထိုး။ မောင်အောင်စိန်က ငှက်ပျောဖက်ပေ့ ခုတ်ယူလာသည်။ ဦးစံကဲကတော့ ညရှစ်နာရီ မှုဂျူတိုထွက်ရမှာမို့ အချိန်ပို လုပ်အားပေးသူများနှင့် ရောနှောပါဝင်နေလေ့သည်။ စားပြီးမှပြန်မယ်ဗျို့ဟု ကြွေးကြော်ရင်း အုန်းသီးအသားနှင့်ပေးလိုက်၊ တယ်လီဖုန်းမြည်လျှင် အရေးပေါ်အခန်းထဲ ဝင်ပြေးလိုက်နှင့် ဝေဝေက ဥစ္စာစောင့်၊ သိုက်စောင့်မြင်ဖူးယင်ကြည့်ထား ကိုထွေးဟု မထိတထိ လှမ်းစ၊ နေသည်။

‘ဘူတာလမ်း ရပ်ကွက်ကနော်၊ ဟုတ်ကဲ့၊ နာမည်ကလေး တစ်ဆိတ်၊ လိပ်စာ၊ အကြောင်းကြားသူကို မှတ်ထားရလို့ပါ ခင်ဗျာ၊ ဟုတ်ကဲ့ အစ်မကြီး၊ အခုပဲ လွတ်လိုက်ပါမယ်’

ထွေးမောင်မောင်သည် ကောက်ညှင်းဆန် ရေစိမ်ထည့်ထားသော ဒန်အိုးကြီးကို ရုံးအနောက်ဘက်သို့ မနိုင်မနင်း သယ်မဲ သွားရင်း၊ ဦးစံကဲဘက် ပြုံးစစ လှည့်ကြည့်သွားသည်။

‘အဘတို့များ အစ်မကြီးတွေ ဘာတွေနဲ့ တယ်ချိုသာနေပါလား’

‘ဟဲ့ ကောင်လေးရဲ့၊ မချိုသာလို့ ဖြစ်မလား’ ဆိုကာ ဦးစံကဲက နာမည်တစ်ခုကို တီးတိုးရွတ်ဆိုပြသည်။

‘ဟုတ်တော့လဲ ဟုတ်ပါဘယ်ကွာ၊ ဆယ်... ခင်ခင် သဘောက ဘစ်လဲလို့ဘာဘာကွ၊ တစ်ရပ်ကွက်လုံးကွ... ဘာတဲ့ကွ၊ ထရန်စ်ဖော်မာလာ၊ မြေအောက်ကြီးလေး... ဦးရှားကိုးတို့အဖွဲ့ ထွက်ကြဦး၊ ခင်ဗျားတို့ ပြန်အ... ခင်လဲ... သမန် အကျနဲ့ အဘော်ပဲ နေမှာပါ’

နက်ပြာဝတ်စုံနှင့် ဦးရှားကိုးသည် ကျန်အောင်ချန်ဖို့တော့ ဒေါ်ထားတို့ကိုပဲ အားကိုးပါရစေနော်ဟု အမှာပါးသည်။

ထားခင်ခင်သည် စာရင်းပြုစုနေရာမှာ အာရုံစိုက်နေသောကြောင့် ဦးရှားကိုး၏စကားကို မကြားပေ။

‘မမထားကို မှာနေတယ်မမရဲ့’

ဟု ဝေဝေက ထပ်ဆင့်ပြောလာမှ ဖေဝေဝေ လှမ်းကြည့်သည်။

ဦးစံကဲက ‘အဘတို့ အကုန်စားလိုက်မှာ စိတ်ပူလို့တဲ့ မထားရေ’ဟု ရှင်းပြတော့မှ ထားခင်ခင် ပြုံးလာသည်။

‘မကျန်လို့တော့ တယ်ဖြစ်မလဲရှင်၊ ချန်ထားမှာပေါ့’

ထွေးမောင်မောင်သည် နောက်ဖေးတံခါးဝမှ

‘မမထားရေ... ဒယ်အိုးတွေ မီးပေါ်ရောက်ပြီဗျ’

ဟု နှိုးဆော်သည်။

အလုပ်တစ်ဘက်နှင့် မအားလပ်သည့်ကြားကငွေစာရင်းနှင့်

အမှတ်တမ်းများအဖို့၊ လျှပ်စစ် ကျွမ်းကျင် လုပ်သားများက
ရင်း ဆိုသလို အဆိုင် ထမနဲ့ ထိုးကြဦးမည်။

မြေပဲဆန်လှေက ခုတ်များတွင် ဆီထည့်ပေးသည်။ အုန်းသီး
သုန္ဒါ၊ ငှက်အမျိုးသမီးများက အမျိုးသားအုပ်စုကိုလှမ်း၍
ဝက်ကောင်ပြောင်နေကြလေ၏။

‘ကိုထွေးတို့ဒုယက တူးတော့မှာပါနော်၊ ငါတို့ ကြက်ဖ
နိုင်နိုင်၊ ထမနဲ့ အုန်းသီးကိုင်’

ဟု ဒေါ်သောင်းနဲ့ မြူးကြူနေသည်။
‘ခင်ဗျားတို့ ကြက်ဖက နိပ်နိပ်ပါဗျာ၊ မုန့်လဲနဲ့ရော လေးဘက်
ပစ်ရော’

ဟု ဝစ်ယောက်က သရော်တော့ ဒယ်နံ့ဘေးမှပိန်ကပ်စွာ
သော အောင်စိန်ပျော ရှက်ပြုံးလေးနှင့်။

လှော်တက်တော့နှင့် မုန့်အပြိုင် နဲ့ကြပြီဆိုတော့ ကိုယ့်ဘယ်
ကိုယ်ညာသံပေးကာ မြူးကြူ ဆူညံလာကြလေသည်။ အိမ်
ထောင်သည်လိုင်းမှ ကလေးများလည်း ဝိုင်းအုံလာကြ၏။

ဦးထွန်းတောက်သည် သူ့ဝန်ထမ်းများ လုပ်အားပြိုင်နေ
သည်ကို ထွက်ကြည့်ယင်း သူ့ပါ ဝိုင်းဝန်း အားပေးသည်။
နောက်တော့ ဝစ်ဒယ်နှင့် တစ်ဒယ် ကူးသန်းကာ အလှည့်ကျ
မုန့်ဝင်မေ့တော့သည်။

‘ဒေါ်ထားရေ အလုပ်သိမ်းလိုက်တော့ဗျာ၊ ဒီညဆက်လုပ်လဲ
မပြီးပါဘူး၊ မနက်ဖြန်မှ ဆက် ကြတာပေါ့’

အရာရှိ၏ဆန္ဒကို အမိန့်ဟုမှတ်ယူကာ ထားငင်ခင် သဘော
တူ ခေါင်းညိတ်သည်။

ဦးစံကသည် ဦးထွန်းတောက်ထံမှ ယောက်မကို တစ်လှည့်
ယူသည်။ သူ့တာဝန်ချိန်ကုန်ဆုံး၍ တစ်ယောက် ပြောင်းလဲ
ခဲ့ပြီ။

‘ဗုန်းလာတယ် ဆရာရေ၊ တစ်ရပ်ကွက်လုံး မီးပြတ်တာ
ကလာ။ ဖြုတ်ဖြုတ်ပြီး ကြေးနန်းကြိုးအခွေလိုက် ဖြတ်ခိုးသွား
တာကိုး’

ဦးထွန်းတောက် မျက်နှာအပျက်ပျက်နှင့် ယောက်မကို
လှမ်းပေး၏။

‘ဖြုတ်ဖြုတ်ခိုးဘယ်ဆိုတော့ အတွင်းလူပါနေပြီပေါ့’
‘ဒါပေါ့ဆရာရယ်၊ အရပ်ထဲက သူ့ခိုး ဘယ်တတ်လိမ့်မလဲ’

‘ကြိုး ဘယ်လောက် ပါသွားသလဲ’

‘အချိန်က စောသေးတော့ ချက်ချင်းသိမှာကိုး ဆရာရဲ့၊
ဇာတ်တိုင်နှစ်တိုင်စားပဲ ပါသွားတယ်’

ဦးထွန်းတောက် မျက်နှာနီရဲလျက် တက်ခေါက်သည်။

‘ခုမှ ရှစ်နာရီခွဲဗျာ၊ ဒါ သက်သက် ရမ်းကားတာပဲ၊
ရပ်ကွက်ကကော မှသိလိုက်ဘူးလားဗျ’

‘အထက်တန်းကျောင်းနဲ့ သင်္ချိုင်းကြားမှာဆရာ၊ စောသေး
ပေမယ့် လူပြတ်တယ်’

‘လူတွေအိပ်ချိန်မှဆို ဟုတ်သေးဘယ်ဗျာ၊ ခုတော့ အတင့်ရဲ လွန်းတယ်’

ဦးထွန်းတောက် ဂျူးဂျူးရဲရဲ ဖြစ်နေသည်။ သူ့ရုံးခန်း ထဲသို့ ခြေသွမ်းကျနှင့် ဝင်သွားကာ ရှုပ်အကျီစွပ်ယင်းပြန်ထွက် လာ၏။

‘လိုက်ကြည့်ဦးမယ်ဗျာ၊ အပြန်တစ်ခါတည်း ရဲဝင်တိုင်အမှု ဖွင့်ခဲ့ရမယ်’

သူ့ပုံစံအတိုင်း ကြယ်သီးမတင်ဘဲ ပိုသိပတ်သိထွက်ခွာသွား သည်ဟု ထားခင်ခင်ငေးကြည့်နေဆဲ သူ့ ရုတ်တရက် ပြန်လှည့် ကြည့်သည်။

ထားခင်ခင်သည် ကရုဏာရိပ် လွှမ်းသော အကြင်နာ မျက်ဝန်းများကို ရုတ်ခြည်း မျက်လွှာချကာ ဖုံးကွယ်ဖို့ကြိုးစား သော်လည်း စိတ်ရှုပ်ထွေး ပူလောင်ခိုက်ဝယ် သူ့ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်တွေ့လိုက်လေသည်။ သူငယ်ချင်း အောင်မင်း၏ အသံသည် လတ်ဘလော နားထဲ တိုးဝင်လာသလို ကြားယောင်ထင် ယောင်မှားရ၏။ မင့်ဘီစိကလေးနဲ့ ဟုတ်တော့မလိုနဲ့ ဘယ်လို ဘယ်လို ချော်တောငေါ့သွားရပြန်တာတုံးဟ...။

‘အိမ်ဝေးတဲ့သူတွေ ကျွန်တော် ပြန်ပို့ပေးမှာနော်၊ မပြန် နှင့်ကြနဲ့၊ ကျွန်တော် သိပ်မကြာပါဘူး’

ဆိုကာ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ထွက်သွားလေသည်။

ထွေးမောင်မောင် ပုဆိုးတွင်လက်သုတ်ယင်းဖုတ်ဖက်ခါကာ ခိုက်သွား၏။ ဦးသိန်းတိုးသည်လည်း အုန်းသီးကြော် တစ်ဖတ် ကောက်ဝါးကာ ကသောကမျောအပြေးလိုက်ပါသွားလေ၏။

‘သိပ်မကြာပါဘူး၊ အပင်ပေါက်နေရုံပါပဲ’

ဦးစံကဲ၏ စကားအဆုံးတွင် ပြုံးကြရပြန်သည်။

‘ဦးသော်က တစ်ယောက်လဲ ထမင်းစား ပြန် သွား တာ ပေါ်မလာသေးပါလား’

‘သူ့မလဲ ရေနီဘက်လိုင်းဆွဲဖို့ကိစ္စ စာကြမ်းတင်ဖို့ဝိုင်းဝန်း ချိတ်ရနေရတာနဲ့ ဦးနှောက် ဖျစ်ဖျစ်မြည်နေတာ၊ သူက လက် တွေသာ သွားလုပ်လိုက်ချင်တာကိုး၊ ခန့်မှန်းတို့၊ လျာထား တို့ ခို့နည်းနည်းမှ စိတ်ပါတာ မဟုတ်ဘူး’

အားလုံး စားယင်း သောက်ယင်း ဟေးလား ဝါးလား သုပ်နေချိန်မှာလည်း ဦးသော်က ပေါ်မလာ။ မနေသာသော အပည့် တစ်ယောက်က အိမ်တိုင်ရာရောက် ထမင်း သွားပို့ တာမှာပင် တခေါခေါ ဟောက်သံကို နာခံပြီး ပြန်ခဲ့ရတော့ ၏။ ‘သူ့ အဲသလို မအိပ်ရတာများ ထိုး လေးညှိနေပါပြီကွယ်၊ ဒီချင်း နားထောင်ဦးမယ် ပြောကတည်းက အိပ်တော့မယ် ဝင်သား’ ဟု သူ့ ဇနီးက ပန်းကန် လှယ်ပေးယင်း ပြောသည်။ သူ့မ မနိုးချင်သလို သူတို့ကလည်း မနိုးစေချင်တော့။

ည ဆယ်နားရီ ထိုးသွားသော်လည်း ဦးထွန်းတောက် ပြန်၍ မရောက်သေး။

‘မနောဟရိသိများ သုနေ အခစား ရောက်သွားပြီလား မသိပါဘူး’

ဟု ဦးစံကဲက ရေနှူးကြမ်း သောက်ယင်း မျှော်တော် ယောဝ် ဖွင့်သည်။

ထားခင်ခင်သည် အချိန်အလကား မကုန်စေရန် စာရင်း ဆက်လက် ပြုစုနေသည်။ ဦးစံကဲအား ဒေါ်သောင်းနုက လှမ်းပြီး လက်တံတားမြစ်လိုက်သည်ကို မျက်လုံးထောင့်မှ မြင် တွေ့လိုက်ရ၏။ ထားခင်ခင် စိတ်ခု တို့ တောင်း လေ သည်။ ဦးထွန်းတောက်နှင့် ဘာမျှ မပတ်သက်လိုက်ရပါဘဲနှင့် သူမကို ထိုပါး တို့ခတ်သော အမူအရာတွေ၊ အပြော အဆိုတွေ သည် တရားမျှတမှု မရှိဘူးဟု ကန့်ကွက်လိုက်ချင်၏။ တကယ်တမ်း ကျေးဇာ သူမသည် မသိဟန်၊ မမြင်ဟန် ပြုကာ ရေငုံ နှုတ်ပိတ် နေရုံမှတစ်ပါး တစ်စုံတစ်ရာ ဖြေရှင်း ကာကွယ် နိုင် သော အင်အားမရှိ။

သန်းထူးကတော့ စာရင်းလည်း လုပ်ယင်း ဝေဝေတို့ မိန်း ကလေးတစ်စုနှင့် အပြန်အလှန် စုနေ၊ နောက်နေကာ စကား စစ်ကို ပါးနပ်စွာ စကား လွှဲပြောင်း တိမ်းရှောင်နေသည်။

သွေးမောင်မောင်သည်လည်း သည်လို အရှောင် အတိမ်း အကွဲအဝိုက်တွေကို ကျွမ်းကျင်နေသည်။ သည်ရုံး ရောက် လာခါ စကဲလို့ ဝေဝေနှင့် သော်လည်းကောင်း၊ အခြား မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် သော်လည်းကောင်း ထိုမှာ၊ ငြိမှာကို

ထားခင်ခင် မပူပင်တော့။ မောင်ဖြစ်သူသည် သူမဆက်ပင် လျင် သွက်ပါးနပ်လျက် သိယောဇဉ်နှောင်ကို အလွတ်ရှောင်ရုန်း တတ်ပေသည်။ အခြေခိုင်ပါးစေဦး မမရာ၊ အိမ်ထောင်ရေးဆို တာဘယ်ခံတာဖြစ်ဖြစ် စဉ်းစားနိုင်တာပဲ၊ ယောကျ်ားပဲဟု သူ ယုံကြည် ခိုင်မာစွာ ပြောတတ်နေပေပြီ။

‘စခန်းမှူးနဲ့ လေပန်းရင်းက ဒေါ်ထားတို့ကို ပြန်ပို့ဖို့ သတိ ရလာပြီး ထဲ ပြေးလာရတယ်’

ဆယ်နာရီခွဲမှ သူတို့ပြန်ရောက်လာသည်။ ကြေးနန်းကြိုးတွေ ကို မနက်ဖြန် လင်းလင်းချင်းချင်းမှပဲ ပြန်သွယ်တော့မည်ဟု ဆို၏။

ညတာဝန်ကျ ဂိုဏ်းစီးတို့ လူစုနှင့် သူတို့ အတူ စားသောက် ကြသည်ကို ထားခင်ခင်တို့ ကျွေးမွေးစောင့်ကြည့်ကာ လိုတာ ဖြည့်ပေးကြရသည်။

‘ဆရာ အိမ်ပြန်ယင် အိမ်သားတွေအတွက် ယူသွားဦးနော်၊ ထား ဖယ်ထားတာ’

ဒေါ်သောင်းနုသည် တစ်ခါတစ်ခါ ထားခင်ခင်ကို လိုလား ပွဲပိုးတတ်ကာ တစ်ခါတစ်ရံတော့ မလိုတမာ အဆင်းတွန်းပတ် သေးသည်။ ထားခင်ခင် ဖယ်ထားတာ မှန်သော်လည်း ဒေါ် သောင်းနုဘာသာထည့်ပေးလိုက်လျှင်ဖြစ်ပါလျက် ထားခင်ခင် ကမည်ကိုဖော်ထုတ်သေးသည်။ ထားခင်ခင် မလုံမလဲ နှက်စိတ် ဘိုရပြန်၏။

ဦးထွန်းတောက်သည် ထားခင်ခင် အနေခက်သည်ကို ရိပ်မိ
ကာ အားနာနေသည်။ သူ့တွင် ထားခင်ခင်အား တောင်းပန်ဖို့
တာဝန်ရှိသလို ခံစားရ၏။ တစ်ဘက်က ပြန်စဉ်းစားပြန်တော့
လည်း သူနှင့်ထားခင်ခင်သည် ဘာမျှမဆိုင်။ တောင်းပန်လိုက်
ကာမှ မလေးခန့်ရာရောက်သွားပြန်ဦးတော့မည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ
ပြန်တားမြစ်ပြန်သည်။ သူသည် လူမှုရေးရာ နဲ့ချာလှသေး
သည်ဟု အပြစ်တင်နေမိ၏။

တပို့တွဲ၏ နှင်းဆမ်းသော လ ရောင်သည် ဦးထွန်းတောက်
ကိုလည်းကောင်း၊ ထားခင်ခင်ကိုလည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ရာ
မပြည့်မစုံ တမ်းတပူဆွေးစေသလိုပင်။

ထိုအချိန်၌ လဲမှုန်နှင်းကားစောင်ဖြူထွေးကာ နွေးနွေးလုံလုံ
အိပ်မောကျနေလေပြီတည်း။

‘ပါပါက ဒီတစ်ခေါက် ဘယ်လောက်ကြာဦးမှာလဲ မေမေ’
အမြတ်ခွန်စည်းကြပ်ရန်စာရင်းတင်ရတော့မှာမို့ လဲမှုန်နှင်း
တို့သည် အငြိမ်းစား စာရေးကြီးတစ်ယောက်ကို ဉာဏ်ပူဇော်ခ
ပေးကာ စာရင်းပြုစုခိုင်းနေကြသည်။ သည် အဘိုးကြီးသည်
စကြဝဠာ၏လက်သုံးဖြစ်ကာ ကိုပြည်ဟိန်းကိုယ်တိုင် ဆက်သွယ်
ပေးထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဒေါ်ထိုက်ထိုက်က ပုတီးကလေး တချောက်ချောက်စိပ်ရင်း လဲ့မှန်နှင်းနှင့် အဘိုးကြီးအနီး ဖြတ်သန်း လျှောက်လာခိုက် လဲ့မှန်နှင်းက ကောက်ကာငင်ကာ လှမ်း မေး လိုက်သည်မှာ ယခုလို ဘဝနရာ ဘည်း အခြေတကျ ထိုင်နေရသည်ကို ငြီးငွေ့ လာသောကြောင့် ဖခင်ကို တမ်းတခြင်းဖြစ်လေသည်။ တစ်နည်း တစ်ဖုံအားဖြင့် ပစ်ခွာသွားရက်သည်ဟု ငြူစူစိတ်ရခြင်းလည်း မည်ပေသည်။

‘ပါပါက တပျော်နေမှာတဲ့ သမီး၊ သက်န်းဆီးသွားချင် ယင်လဲ့မေမေကတော့ ခွင့်ပြုလိုက်တော့မှာပါ’

လဲ့မှန်နှင်းသည် ဖခင် ခွဲထွက်သွားမှာကိုတော့ စိုးနှောင့် ပူပန်သည်။ သည်သုပ်ငန်းကို တစ်ယောက်တည်း ချဲ့ထွင် အပိုင် ကြံနေသည်ဆိုသော်လည်း ရင်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မယုံမရဲ တိတ်တခိုး သံသယတော့ ချိနေသည်သာ။

‘သမီးလေး...ငါးနံ့ရံ ထိုးနေပြီ’

‘ခွဲသက်တော့ အဝ မသတ်သေးလို့ မေမေ၊ ရပါတယ်၊ ဦးသားခွန်းပြီးယင် ရပ်ပါလိမ့်မယ်’

စာရင်းပြုလုပ်ပေးသူ အဘိုးကြီး အလုပ်လက်စ သိမ်းပြီးပြန် တော့မည်။ လဲ့မှန်နှင်းက ပေးချေရန်ကျသောငွေကို အဘိုးကြီး လက်ထဲ ထည့်ပေး လိုက်ပြီးနောက် လွတ်လပ် ပေါ့ပါးစွာ အပျင်းဆန့် သမ်းဝေသည်။

‘ရေချိုးဦးမှလားမှန်’

ဟု ဒေါ်လုံးက မှန် တို့အတွက် သံပရာရည် လာပို့ရင်း ခမ်းသည်။

‘ချိုးမယ်၊ ငြီးစိစိကြီးဖြစ်နေတာ ချိုးလိုက်မှပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခက်ထဲ တစ်ခေ့က သွားကြည့်ဦးမှ’

ဒေါ်ထိုက်ထိုက်သည်စိတ်နောက်ကိုယ်ပါဒိမ်ရေ့သို့ထွက်ခွာ သွားသော သမီးကိုလိုက်ကြည့်ရင်း သက် ပြင်းချေသည်။

‘ဒီကောင်မလေးကို အင်ဂျင်နီယာကလေးကတော့ မကိုင် တွယ်နိုင်ပါဘူး မလုံးရယ်၊ မောင်ပြည်ဟိန်းမှ ဖြစ်မှာပါ’

ဗောင်းတော်ညီတ် စိတ်တော်သိရလျက် ဒေါ်လုံး စကား ပဟ၊ ငြင်းဆိုရာလည်း မရှိပေ။ သည်ခတ်အားတွေကို စိမ့် ခြယ်လှယ်နိုင်သူဖြစ်လျက်နှင့် သူသည် လဲ့မှန်နှင်း၏ လုပ်ငန်း ဝါးပွား မထိပါးအောင် ကာကွယ်ပေးနိုင်စွမ်းသော အင်အားမှ မရှိပေတာတဲ့။

ဆင်ဝင်အောက်တွင် ကား အဝါကလေး ထိုးဆိုက်လာ သည်။ ကိုပြည်ဟိန်းနှင့် သူ၏ မိခင်။

‘စက်လည်သံတွေနဲ့ ဆိုတော့ ပြေးပြုတို့ လာတာတောင် ကြားလိုက်ဘူးကွယ်၊ လာ...မချစ်၊ အတော်ပဲ ဒီက မျှော်နေ တာ၊ မှန်တော့ ခုပဲစက်ထဲသွားလိုက်လေရဲ့၊ ပြေပြေ မတွေ့ခဲ့ဘူး သား’

သားအမိ နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်

ကြည့်ကာ ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်ချစ်မေက ဒေါ်ထိုက်ထိုက် အနီး ဆိုဖာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

‘မူန့် လိုက်လာပါလိမ့်မယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ ဧည့်သည် ရောက် နေလို့’

ဒေါ်ထိုက်ထိုက် မျက်ခုံးကလေး တစ်ဘက် ပင့်တင်ကာ ဘယ်သူလဲ ဆိုသောဟန်နှင့် ကြည့်သည်။

ကိုပြည်ဟိန်းက သူ့ ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိရင်း ‘ဦးထွန်း တောက်’ ဟု ဆို၏။

‘စက်က လည်ခနတုန်းပဲ လား၊ မူန့် တစ်ယောက် နဲ့တော့ ခက်ပါဘယ်’

ကိုပြည်ဟိန်းက နှစ်သိမ့်ပြုံးနှင့်

‘သူတစ်ယောက်တည်း လာတာကကော့ ပြဿနာ မရှိပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်ရယ်’

ဟု အားပေးချွေးသိပ်သည်။

ဒေါ်ထိုက်ထိုက် စိတ်မပြောင့်နိုင်ဘဲ ပြတင်းပေါက်ဆီမှ စက် ရှိရာသို့ လည်ဆန့်ပျော်သည်။

လဲ မူန့်နှင့်သည် ကားပေါ်မှ မဆင်းသော ဦးထွန်းတောက် နှင့် ကားနံဘေးတွင် ကပ်၍ ရပ်ကာ ချိုလွင်စွာ စကားပြောနေ လေသည်။

‘ဘယ်နှစ်နာရီ ထိုးပလဲ မူန့်၊ ကိုယ့်နာရီ မြန်မြန်နေလို့’

‘ကိုကိုနော် ကိုကို၊ တော်တော် လူလည်လုပ်၊ ဟုတ်တယ်’

ကိုကိုနာရီ တစ်နာရီလောက် မြန်နေတာ ကိုကိုရဲ့၊ ခုလေးတင် လေးနာရီ ထိုးတာ သိလား၊ ကိုကို ဇာနည်ဦး မူန့် စက်ပိတ် ခိုင်းလိုက်ဦးမယ်’

ဦးထွန်းတောက်၏ အပြုံးမှာ အားမရှိပေ။ မလွဲမကင်းသာ ပြုံးရသလို သဲသဲယဲယဲမျှသာတည်း။

‘ကိုယ်ဇော ဝင်လာတာ မူန့်၊ အထည်စက်ရုံဘက် ဇောသွား မလို့၊ အသစ်ထိုင်ထားတဲ့ ထရန်စ်ဖော်မာကိုလဲ သွားကြည့်မလို့၊ မူန့်ရယ် ခုတလော ကြေးနန်းကြိုးတွေကလဲ ပျောက်၊ ထရန်စ်ဖော်မာဆီတွေကိုလဲ ခိုးခိုးနေတယ်’

‘ကြေးနန်းကြိုးတွေကို ဘာလုပ်ဖို့ ခိုးတာလဲကိုကို’

‘ပိဿာချိန်နဲ့ ရောင်းစားတယ်မူန့်ရယ်၊ တစ်ပိဿာကို လေး ဆယ်၊ ငါးဆယ် ရတာပေါ့’

‘ဟောတော့... ကြိုးတွေ ခိုးသွားတော့ မီးပြတ် ကုန်ရော ပေါ့နော်’

‘ဒါပေါ့ မူန့်ရယ်၊ သူ တစ်ယောက် မဆိုစလောက်ရဖို့ အတွက် လူများစု ဘယ်လောက် ထိခိုက်နစ်နာရသလဲ၊ ဒါကို သူတို့ နားမှမလည်ဘဲ’

‘ကိုကိုပြောတဲ့ဆီတွေကိုကော ဘာအတွက် ခိုးတာလဲ’

‘ဝယ်ဒင်ထရန်စ်ဖော်မာတို့၊ ကိုယ့်ဆိုင်ကိုယ်အိမ်မှာမို့ အား မြှင့်သုံးတဲ့ စဘက်အပ်ထရန်စ်ဖော်မာတို့၊ ကွိုင်နဲ့ပတ်သက်တာ အားလုံးပေါ့မူန့်ရယ်၊ ဆီဟာ နိုင်ငံခြားက ဝယ်ရတာမူန့်၊’

ရှားပါးပစ္စည်း၊ ဈေးကြီးတယ်၊ ဆီလျော့လို့ ထရန်စ်ဖော်မာ လောင်ယင်....'

'သိန်းနဲ့ချီပြီး ဆုံးရှုံးတယ်၊ အဟက်....ကိုကို ပို့ချတဲ့ သင်ခန်းစာတွေ မှန် အဘော် ကြေညက်နေပြီကိုကိုရဲ့၊ တစ်ခုပဲ ပြောပြတော့ ဘာလို့ဆိုနည်းယင် လောင်တာလဲ'

'ကွဲပြားတွေ မြုပ်နေအောင် ထည့်ထားတဲ့ထိဟာ ရေဒီယေ တာထဲ ဖြတ်စီးယင်း အေးသွားတာပေါ့ မှန်၊ ဆီနည်းတော့ အပူချိန်လျော့နိုင်စွမ်း နည်းသွားတာပေါ့ မှန်ရဲ့'

ဦးထွန်းတောက်သည် ခါတိုင်းလောက် အာပေါင်ဆာရင်း မသန်နိုင်ဘဲ လဲမှန်နင်းထံမှ ဝေ့ကောပတ်ကာ စက်လည်နေ သော အသံလာရာဆီ မျက်လုံး ရောက်ရောက်သွားသည်။

'ဆောရီး ကိုကို၊ သစ်ဖောင်ပျက်တဲ့ကိစ္စကြောင့် ကော်ပိတ် လိုက်ရသေးတော့ မှန်တို့ လက်ခံထားတာတွေ ပုံနေလို့ပါ၊ သေတ္တာလေလံဆွဲသားမိတာကလဲ ရက်ချိန်းအမိ သွင်းသွင်းနေ ရတယ်လေ၊ ကိုကို ဇာလေးနော်....မှန် စက်ရပ်ခိုင်းလိုက်တော့ မယ်'

'သွားတော့ မှန်၊ ကိုယ်ခရီးဆက်လိုက်ဦးမယ်၊ တွေ့ချင်လို့ ခဏဝင်လာတာ မှန်ရယ်'

လဲမှန်နင်း ရင်ထဲတွင် သိမ့်ခနဲ လှိုက်ခုန်ကာ ကြည်မွေ့စွာ ပြုံးလေသည်။ တွေ့ချင်လို့ ခဏဝင်လာတာတဲ့။

'ဘယ်အထည်စက်ရုံကို သွားမှာလဲ ကိုကို'

'အသစ်လေမှန်၊ ပေါ်တော်မူက စက်'

သူ့ကား ပြန်လည် ထွက်ခွာသွား ဘည်ကို မှန် တမဲ့ တမော ငေးကျန်ရစ်လေသည်။ လဲမှန်နင်းတို့၏ ချောင်းဦး ခပ်ကွက်နှင့် ဦးထွန်းတောက် သွားမည့် ပေါ်တော်မူက ဝက်သည် တစ်သမ်းစီ၊ တခြားစီပါ။ သူတမင်တကာ ငေးကူး ဘာ ကွေ့ပတ် ဝင်လာတာကိုသိနားလည်ကာ သူမ ကျေနပ် သမ်းသာမဆုံးတော့။

ဒေါ်ထိုက်ထိုက်သည် ဘီချော့က ရာ မီးခိုးပြားကလေးကို မျက်စိတစ်ဆုံးငေးမျှော်ကျန်ရစ်သော သမီးအဖြစ်ကို ကြေငံ့ငွာ သားအမိ မြင်တွေ့မသွားစေချင်ပေ။

ဒေါ်ထိုက်ထိုက်သည် ကိုပြည်ဟိန်းအနီးတွင်ထိုင်ကာ အမြတ် တော်ကြေး သွားဆောင်ဖို့ ကိစ္စကို ဆွေးနွေးနေ၏။

'မှန်ကို ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပါ့မယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ သူ ခေါ်ဖို့ပဲ ဝိုပေါ့တယ်၊ သူက သူ့လက်သူ့ ခြေသာ ဖြစ်ချင်တာကလား'

'ငါတကော ကောလွန်းတယ်ကွယ်၊ မောင်သားခွန်းက ကြောက်ရွာတယ်၊ မှန် လုပ်နေတာတွေ တားလဲတားချေငါ့၊ ဘုန်းကုန်လဲမပြောရဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်လဲ အကုန်မသိသွား ပြေပြေရဲ့၊ သူ့ဘာသာ ထင်ရာလုပ်နေတာ'

'မတ်တတ်စမ်းတဲ့ကလေး ဟိုယိမ်းသည်ထိုး ဖြစ်သလိုပေါ့ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ အချိန်ကိုလိုက်ပြီး ပြောင်းလဲသွားမှာပါ'

ဒေါ်ထိုက်ထိုက်သည် ကိုပြည်ဟိန်းကို ချစ်ခင်အားကိုးစွာ ကြည့်သည်။

‘မင်းနှမကို မင်းဖေးမ၊ ပါမှတ်ပြောပြချေရဲ့’

သူ့မျက်လုံးကို သံဝန်းတံခါးဆီ ရောက်မသွားအောင်သတိ ထားလျက် ဦးထွန်းတောက် ရောက်နေခြင်းသည် သူ့အတွက် အရေးမကြီးလေဟန် အမှုမဲ့ နေပြသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာတော့ စိုးရိမ်သောကရိယာရှိသည်။ လဲမှုန်နှင့်သည် ငယ်ငယ်ကလိုပဲ အချစ်အတွက် လက်လွတ်ပယ် အရှုံးအမှုးဖြစ်နေဦးမှာလား။

သစ်စက်အလှည့် ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။ အိမ်ထဲမှ ထွန်းထားသော မီးချောင်း မှိန်ရာမှသင်းလာ၏။

လဲမှုန်နှင့်သည် လက်ထဲတွင် ငွေစက္ကူ တစ်ထပ် ကိုင်ကာ ခြေလှမ်းသွက်သွက်နှင့် အိမ်ထဲဝင်လာ၏။ သူမသည် ကိုပြည်ဟိန်း၏ တစ်ဘက်တွင် နီးနီးကပ်ကပ် ဖျတ်ခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

‘မှုန်တို့အိမ်ထဲမှာ စတက်အပ်ထရန်စ်ဖော်မာ တင်ထားဖို့ လိုနေပြီမှုန်’

‘ကောင်းသားပဲ ကိုကို’

လဲမှုန်နှင့် စကားများကာ ကိုကိုခေါ်သည်ကို သူမနှင့် ကိုပြည်ဟိန်းသာ သတိ ထား မိကြသည်။ မိခင်နှစ်ယောက် မှုကား သားနှင့်သမီး တရင်းတနီး ရှိကြသည်ကို စိတ်ကူးထဲမှာ ဖြိုတ်စာဝေကာ နေကြလေသည်။

‘ခုပ်ဦးထွန်းတောက်က အဲသလို ခို့အားမြင့်တဲ့ အကြောင်း ပြာသွားသေးတယ်’

ကိုပြည်ဟိန်းသည် လဲမှုန်နှင့်၏ မျက်လုံးထဲသို့ စူးစူးရှရှ ခြောက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့မှ သူ့အကြည့်ပေါ့ပါးစေပျော့ပျောင်း ဘေးလျက် အမှတ်မထင်သော သဘောပြဆောင်ကာ သဲ့သဲ့ ခပ်မောလေသည်။

‘ပြောပြတို့ ထရန်စ်ဖော်မာ အတွက် ဆိဘယ်က ဝယ်သလဲ’

‘ပိုက်ဆံရိယင် ဝယ်လို့ရတာ ချည်းပဲမှုန်၊ မရဘူးဆိုတာ မရှိဘူး မှုန်ရဲ့’

‘ပြောပြက အနုစွာ မင်းသားပေါ့လေ’

‘ဖြစ်ချင်ပါတယ်မှုန်ရဲ့’

ဒေါ်ထိုက်ထိုက်သည် လဲမှုန်နှင့်တို့ စကားလက်ဆုံကျနေ ခပ်မောနေသည်ကို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်နေသည်။

‘ပြောပြတို့သားအမိအတွက် တစ်ခုခုလုပ်ခိုင်းဦးလေသမီး၊ ဦးတစ်ယောက်လဲ ဘယ်ပျောက်သွားပါလိမ့်’

‘မနက်ဖြန် ပါပါဆီပို့ဖို့ ဘာညာတွေ ကြော်လှော်နေတယ် ခင်ပါရဲ့ မေမေ၊ မှုန်တို့ အမြတ်ခွန်တက်နေတုန်းက ညော်လို့ ကြော်ပါနဲ့ ပြောထားရတယ်၊ အဲဒီ ဘေးအခန်းကလေးကို ခိုထဲက လေသင့်တယ် မေမေရဲ့’

‘ဦးဘနှင့်က ဟိုမှာ ပျော်နေပြီလား ထိုက်ထိုက်ရဲ့’

‘ငြိမ်းချမ်းနေပြီပြောရမှာပေါ့ မချစ်ရယ်၊ ဒီက မှာသာ...’
ကိုပြည်ဟိန်းနှင့် အမြတ်ခွန်ကိစ္စဆွေးနွေး တိုင်ပင်နေသော
လဲ မှုန်းနှင့်ဘက်မေးထိုးပြသည်။

‘စိတ်အေးအေးသာထားပဲ ထိုက်ထိုက်၊ မြွေနှုန်ယင် တွင်း
ဝင်ဖြောင်လိမ့်မယ်ပေါ့’

ပန်ဒါတို့ ပေထိုးတို့လည်းပြန်ကုန်ကြပြီ။ ဖွဲသယ်သော မိန်း
ကလေးတွေသည် ရယ်မော တုတ်ထိုးရင်း အလုပ်ကြမ်းသမား
များနှင့် အတူထွက်ခွာသွားကြ၏။ တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်းပြီးဆုံး
သွားကြပြန်သည်။

* * *

ထွေးမောင်မောင်သည် ဦးထွန်းတောက်နှင့် ဦးသော်က အား
လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးကန်တော့သည်။

ဦးသော်ကသည် စကားနည်းပင် နည်းငြားသော်လည်း
လူကြီးပီပီ စိကာပတ်ကုံး ဆုမွန်ကောင်းတွေ့သော့ တောင်းပေး
နေ၏။

မစ္စီမောဝေ

ဦးထွန်းတောက်သည်သာ တစ်နှစ်ကျော်မျှ မခွဲမခွာ သူတို့
ဆီမှာလုပ်အားပေး ပညာယူပြီးမှ တစ်နယ်တကျေးအဝေးထွက်
သွားတော့မည့် တပည့်ကို နှမြောတသ စကားပင် မဟနိုင်ပေ။

‘ကားကြုံလို့ လိုက်သွားတော့မှာ ဆရာ၊ ဒါကြောင့် ကတိုက်
ကရိုက်လဲ ဖြစ်သွားတယ်၊ ဆရာတို့နှစ်ယောက်လုံး တွေ့မှ တွေ့
ပါ့မလားလို့၊ တော်ပါသေးရွဲ့ဗျာ’

‘ဒီခန့် လုပ်ငန်းစစ်ဆေးရေး ဝင်မယ် လေ မောင်ထွေး၊
ကိုယ်တို့ အပြင်မှာ အိမ်ကျင်စီ ရှိမနေပါစေနဲ့ ဆုတောင်းရ
တာပဲ’

‘နတ်သုဒ္ဓါကျေးမယ်လို့ မမထားက ပြောတယ်ဆရာ၊ ကျွန်
တော် မရှိဘာ နာတယ်ဗျာ’ဟု ထိုင်ကန်တော့ရာမှ ထရပ်ရင်း
ထွေးမောင်မောင် ရှုန်းပြက်သည်။

‘မောင်ထွေး လာလည်ဦးမှာပဲ၊ လာယင် ကိုယ် ဟိုတယ်မှာ
သွားကျွေးမယ်ကွာ’ဟု ဦးတောက်က အတည်ပေါက်ပြော၏။

ဦးစံကဲက ပြုံးပြုံးကြီးနှင့်
‘နယ်မှာ သူက ငွေတွင်းတွေလာမှာ၊ သူက ကျွေးမှာပါပဲ’

ဟု မဲ့မြဲ၊ ဆင်းရဲမြဲ ဦးထွန်းတောက်အဖြစ်ကို သွယ်ဝိုက်
ထုတ်ဖော်သည်။

ဦးသော်ကသည် မရယ်စဖူး အသံထွက်ရယ်မောကာ
မစ္စီမောဝေ

‘ဒေါ်ထားခင်ခင်က နတ်သုဉ္စါကျွေးမယ်ဆိုတာ အံ့ဩ သွားတဲ့အကြောင်း ဦးထွန်းတောက် မသိဘူးဘူးထင်တယ်’ ဟု ဦးစံကဲ ကိုလှမ်းပြီ ပွဲတောင်းသည်။

တစ်စိတ်ကို တစ်အိတ်လုပ်ရာတွင် ဝါသနာ လုံလုံသော ဦးစံကဲက အားတက်သရော ရွှေတိုးလာသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းက ကွမ်းတံတွေးနှင့် နီထွေးမြူ။

‘နတ်သုဉ္စါဆိုတာ ပုလင်းတွေ အရည်တွေ ပါတာကိုခေါ်တဲ့ နာမည်ဂုဏ်လားလို့ မထားက မေးတာဗျ၊ အဲဒါ နောက်ဆုံး ပွင့်လိုက်ပြီး နာမည်အကြီးဆုံးဖြစ်နေတဲ့ ဟိုတယ်နာမည်ဗျ၊ ဆို ကော့မှ အံ့ဩနေလေရဲ့’

ထွေးမောင်မောင်သည် သူ့သွားခါနီး’ ဖြင့်ဆင် ထုပ်ပိုးနေ သည်ကို ဝိုင်းဝန်းကူညီရင်း မျက်နှာမလှရွာသော အစ်မကို တွေးပြီး သနားနေသည်။

ဆင်နားရွက်ဘဲခါးသည် ပွင့်ဟလာလေသည်။ ထားခင်ခင်၏ မျက်ရည်ဝဲသော မျက်နှာကလေး ပေါ်လာ၏။

‘ကာလောခေါ်နေပြီ ကိုထွေး’

ထွေးမောင်မောင်သည် ဦးစံကဲအပါအဝင် ဆရာများကို လက်အုပ်ချီပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

‘ကိုထွေးရေ... လောပျိုချူ ပါဆယ်နဲ့ ပို့လိုက်နော့’ ဟု ဝေခဝက အမှာပါးသည်။

‘ငါပဲ’ ပါဆယ်ထဲ လိုက်ခဲ့တော့မယ်’ ဆိုတော့ ဒေါ်ထောင်း က ‘ဟာ...လိပ်ကလေးတော့’ ဟု ထောပနားပြုလေသည်။

တယ်လီဖုန်းသံသည် အရေးပေါ်အခန်းမှ ဆူညံစွာ ထွက် ခေါ်လာသည်။

ထွေးမောင်မောင်ကို ကားအနီးသို့ အရောက် လိုက်ပို့ကြ သော ရုံးအဖွဲ့နောက်သို့ မလိုက်ပါနိုင်တော့ဘဲ ဦးစံကဲ တယ်လီ ဖုန်းဆီ ပြေးရလေသည်။

‘အိမ်ဝင် အိပ်ရာလိပ်ယူပြီး သွားကြ မှာ’ ဟု ပြောရင်း သွေးမောင်မောင် ရိန်းဂျားရွှေခန်းသို့ တက်ထိုင်သည်။

‘ဒေါ်ထား အိမ်ပြန် လိုက်သွားချင်သေးသလား၊ နှုတ်ဆက် ချင်ယင် ပြန်လေ၊ နောက်မှ ပြန်လာပေါ့’ ဟု ဦးထွန်းတောက် လောကွတ်လုပ်သည်။

ထားခင်ခင် ညင်သာစွာ ခေါင်းခါသည်။ သူမ၏ မျက်လုံး အိမ်မှ ပြည့်လှပြည့်ခင် မျက်ရည်တွေကို လျှံမကျလာအောင် ဤစားချုပ်ထိန်း နေရလေသည်။ အိမ်မှာသာဆို သူမ ရှက် နေရာ အားနာစရာ မရှိသောကြောင့် သည်ကနေ အငိုမည် မဟုတ်။

‘မမထား အိမ်မှာကျန်ရစ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ သူ မရဘူး’ ဟု ထွေး မောင်မောင် ရယ်နေသည်။

‘ဆရာ့ဆီ လက်မှတ် ထိုးမယ် ဆိုတာ မေ့မနေနဲ့ ဦးနော် မထား၊ ကျွန်တော့်ဆီလဲ အကျိုးအကြောင်း စာရေးဦးဗျ’

ထွေးမောင်မောင် အာရုံလွှဲပေးလိုက်သည့်အထဲ ထားခင်ခင် ပြောင်းလဲ မသွားလျှင်သာရှိရမည်။ ဦးထွန်းတောက်ကတော့ ထွက်ခွာသွားသော ကားကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ ထားခင်ခင် လက်မှတ်ထိုးမည့်ကိစ္စဘက်သို့ ဦးလှည့်သွားသည်။

‘ဘာ လက်မှတ်ထိုးမှာတုံး ဒေါ်ထား’

ထားခင်ခင်ကတော့ ထွက်ခွာသွားသော ကားကြီးပေါ်မှ ထွေးမောင်မောင် မမြင်သာသည်နှင့် မျက်ရည် ကျလာလေပြီ။

‘မငိုပါနဲ့သမီးရယ်၊ သူ့အလုပ်အကိုင်ကလေးနဲ့ အတည် တကျ ဖြစ်သွားတော့ နောင်ရေး စိတ်အေးရတယ် ဆိုတာ မထား သိသားပဲမဟုတ်လား၊ မောင်ထွေးဟာ အင်မတန် နေတတ်ထိုင်တတ်တဲ့ ကလေးပါ။ သူ့အတွက် မထား စိတ်ချ ထား’ ဟု ဦးဘဇွေက ချော့မော့လေ၏။

ဝေဝေက ထားခင်ခင်လက်ကိုဆွဲကာ ရုံးထဲ ပြန်ခေါ်လာ သည်။

‘ဖောင်ကြီး လာတက်ရဦးမှာပဲ မမထားရယ်၊ တွေ့တွေ့နေ ကြမှာပါ’ ဟု ဝေဝေကလည်း အားပေးလေသည်။

ထွေးမောင်မောင်သည် ကားကြိုနှင့် ကောက်ကာ ငင်ကာ လိုက်ပါသွားရသဖြင့် ဦးထွန်းတောက်၏ အိမ်သားများကိုပင် နှုတ်ဆက်မသွားနိုင်ပေ။ ထားခင်ခင် ကိုသာ သူ့ကိုယ်စား ပြောလိုက်ပါ မှာကြားသွား၏။

သီတာကလေးသည် သူမ၏မောင်အပေါ် တိမ်းညွတ်နေ ကြောင်း ထားခင်ခင်သိသည်။ ထူးခြားဆောင်ရသောမိန်းကလေး ဘဝ သည် ခင်ထဲရှိသမျှလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မပြောသာပေ။ ခေတ်မီ ရဲဘင်းသည်ဟု ဆန်ကြမ်းက စေးပြုပြန်လျှင်လည်း တစ်ဘက်လူက တုံ့ပြန် သက်ဝင် မချစ်ခင်ပါပဲလျှင် အထင် အမြင်သေးစရာ ဖြစ်ရလိမ့်မည်။

‘ဆရာ့... ဦးအောင်မင်းတို့ စက်ရုံက ကွန်ပလိန်းဗျ၊ ဓာတ်အားပြတ်သွားပြန်ပြီတဲ့၊ အရင်အပတ်ကပဲ ယူဂျီကေတယ် ပြန်ဆက်ပြီးပြီ၊ အခု ပြန်ပေါက်ပြန်ပတဲ့’ ဟု ဦးစံကဲကသတင်း ပို့သည်။

‘ဆက်တဲ့ ဂျှိုင်းဆောက်က ပြန်ပြီး အပြစ်ဖြစ်တာပဲထင် တယ်၊ ကျွန်တော်လိုက်သွားမယ်၊ ဦးသော်က နေရစ်လိုက်ဦး၊ အချိန်မီ ပြန်ရောက်လာမှာပါဗျာ’

‘လုပ်ငန်း စစ်ဆေးရေးက နေ့ခင်းမှ ရောက်မှာပါ၊ စော ရောက်လာယင်လဲ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်’ ဟု ဦးသော်က သဘော တူသည်။

သူ့စိတ်သည် ဓာတ်အား ပြတ်ရာဆီသို့ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိသွားလေပြီ။ ဂိုဏ်းစီး ဦးရွှားကိုးတို့ အဖွဲ့က လှေကား ကားနှင့် လိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်ပြီ။

‘ဦးစံကဲ ဂျူထီထွက်ပြီပဲ၊ အိမ်ပြန်ပို့ပေးမယ်လေ၊ လိုက်ခွဲ မလား’

‘ညွှန်ခံကျွေးမွေး တာဝန်နဲ့ဆရာ’ ဟု ဦးစံကဲ ရယ်နေသည်။
‘ဟုတ်သားပဲ လုပ်ငန်းစစ်ဆေးရေးလာမှာပဲ’
သူ့ ရုံးခန်းထဲ မဝင်မီ ဘာမှာစရာရှိသေးသလဲ စဉ်းစားကာ
ဝီမံခန့်ခွဲရာဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

ထားခင်ခင်သည် သူမ၏ စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ မျက်ရည်
သိမ်းကာ နေလေ၏။

သူ သနားသွားသည်။ အဒေါ် နှင့် နှစ် ယောက် တည်း
ကျန်ရစ်သော ထားခင်ခင်သည် မောင်မရှိတော့သည့်အတွက်
အားငယ် နုရှာလိမ့်မည်ဟု စာနာကရုဏာသက်မိလေ၏။

‘ဒေါ်ထား... တာလက်မှတ်ထိုး မှာလဲ ယူခဲ့လေ’
ထွေးမောင်မောင် အမှာပါးသွားသည်ကို သတိရပြီး လှမ်း
မေးလိုက်၏။

သူ့ကို သွမ်းကြည့်လိုက်သော ထားခင်ခင်၏ စိုထိုင်းရှုန်းလဲ
ဆဲ မျက်လုံးများသည် သူ့ ရင်ကို ညှစ်နှိုးစေလေသည်။ သူ
နှေးနှေးဘေးလွှားပြီးကာ ခေါင်းညိတ်ခေါ်သည်။

ရှေးဦးစွာ မြေအောက်လှိုင်းကိစ္စကို တိုင်းရုံးသို့ ပုန်းဆက်
အကြောင်းကြားသည်။ ပြီးတော့မှ စားပွဲပေါ်ရှိ ဝင်သော
စာများကို လက်မှတ်ထိုးပြီး စာ ထွက် ကြိမ် သေတ္တာ ဘက်
ပြောင်းထည့်သည်။

ထားခင်ခင်သည် ရုံးစာရွက် တစ်ရွက်ကိုင်ကာ သူ့ စားပွဲ
နံဘေးတွင် ရပ်လာ၏။

‘ဆို... ဒေါ်ထား’ ဟု သူ့ လိုက်လျောစွာ စကားလမ်း
ကြောင်းပေး၏။ သူ ဒေါ်ထားခွဲကြောင်း သူ မေ့ပျောက်
သွားတာလောက်တော့ ထားခင်ခင်တို့ အမှုထမ်းတွေ ထုသား
ပေသားရနေပြီးသား ဖြစ်လေသည်။

‘ထား ငွေစာရင်းအရာရှိ လျှောက်လွှာတင်မလို့ပါ ဆရာ’
ဦးထွန်းတောက်သည် ထားခင်ခင်လက်မှ လျှောက်လွှာကို
လှမ်းယူယင်း အဓိပ္ပာယ်မပေါက်သေးဘဲ ခပ်ကြောင်ကြောင်
ကြည့်နေသည်။

‘စက်မှု(၂)က လျှောက်လွှာခေါ်တယ်ဆရာ၊ နေရာတွေလဲ
များတယ်၊ လစာနှုန်း လေးရဲ့ငါးဆယ်၊ နှစ်ဆယ့်ငါး၊
ခုနစ်ရာတွေ၊ ထား လျှောက်ကြည့်မလို့ပါ’

‘ကောင်းတယ် ဒေါ်ထား၊ ပိုစကောင်းသားပဲ၊ မိခင်ဌာန
ပြန်ရောက်ဖို့တော့ ကြိုးစားဗျ’

ထားခင်ခင် ပြုံးနေသည်။ သည်ရာထူးရပြီးလျှင် သည်ဌာန
သို့လည်း ပြန်မလာချင်တော့။ အငြိမ်းစား ယူတော့မည့်
ကြီးဒေါ်က ထားခင်ခင်နောက် လိုက်ပါဖို့ အသင့်ရှိပြီမို့
ဘယ်ရောက်ရောက် ဘယ်လွင့်လွင့် ထားခင်ခင် မကြောက်
ဘော့ပြီ။

‘ထား ခွင့်လဲယူချင်တယ်ဆရာ၊ ထား လုံးဝ ခွင့်မယူတာ
လုံးနှင်ရှိပါပြီ’

‘ဟာ...ဒေါ်ထား သိပ်အလုပ်လုပ်တာ တိုင်းရုံးကတောင် သိတာပါ။ ခွင့်သုံးလ ဆက်တိုက်ယူယင်တောင် ပေးရမှာဗျ။ ဒါပေမယ့် အဲသလောက်တော့ မယူပါနဲ့ဗျာ’

‘ထားလဲ ကျူရှင်လေးဘာလေးတက်မလားလို့ပါ။ ကိုထွေး တို့တုန်းကလဲ တက်ကြတယ်လေ ဆရာ’

တယ်လီဖုန်းသံ မြည်လာသည်။ ဦးထွန်းတောက် မဆိုင်း မတွန်းဖုန်းကောက်ကိုင်သည်။ သူ့ လက်တစ်ဘက်မှထားခင်ခင်၏ လျှောက်လွှာကိုမူကား လက်မှတ်ထိုးရသေး။

‘ထွန်းတောက်ပါ။ ဩော်...မုန်လား’

လဲမုန်နှင်းဆိုသော အသံသည် ထားခင်ခင်အား ပြန်လှည့် ထွက်သွားချင်စေနိုင်စွမ်းသည်။ သူ့တို့ ညုတား၊ ရောတာတွေ ထားခင်ခင် ငူငူကြီး ရပ်ပြီး နားထောင်မနေချင်။ သို့တစေ လျှောက်လွှာကို ပြန်မရသေးဘဲ ထွက်ခွာသွားဖို့ မဖြစ်နိုင်ပေ။

လဲမုန်နှင်းမှန်းသိလျှင် အူရှင်မြဲ ဦးထွန်းတောက် သည် တစ်ကြိမ် မျက်နှာပင် မသာမယာ ဖြစ်သွားလောက်အောင် ရင် ထဲမှာ ထိုးဖုတ်ကျပ်သည်။

‘ကိုကို ဖုန်းမဆက်တာ ငါးရက်ရှိပြီ ကိုကို’

‘ကိုယ်မအားလို့ပါ’

‘မုန်နှေတိုင်း မျှော်နေတာ၊ ဘာလဲ ကိုကို စိတ်ကောက်နေ တာလား။ စကြဝဠာက ဆွမ်းကျွေးကိုရော၊ မုန်ကို ရှောင်ချင်လို့ မလာတာ မဟုတ်လား ဟင်’

‘မဟုတ်ပါဘူး မုန်ရာ တကယ် မအားလို့ပါ။ ဒီနေ့ လုပ်ငန်း ခပ်ဆေးရေး ဝင်မှာမို့ပါ။ ပြီးတော့ အသည်ကော်ရုံမီးပျက်နေ လို့ သွားရဦးမယ်’

‘ညနေ လာမလား ဟင်၊ ဒီတစ်ခါ စက်မလည်နေစေရပါ ဘူး၊ ကဲ...လာခဲ့မလား’

သူ အနည်းငယ် ကြည်သာလာသည်။

‘ဘာကျေးမလဲ’

‘မုန်ပေါ့’

‘တကယ်’

သူ ပြုံးရယ်မိပြီးမှ အနီးတွင် လားခင်ခင် ရှိနေသည်ကို သတိ ရလာကာ ထုနွှဲသည်။

သူတို့ ကျီစယ်မြူ နေ့နေကြောင်း သိနေလျက် အနေခက် လှစွာ ထားခင်ခင် မျက်လွှာချထားလေသည်။

‘လေကား ကားတော့ သွားလိုက်ပြီဆရာ’

‘ဦးသိန်းတိုးလဲ အသင့်ဖြစ်နေပြီ’ ဟု ဦးစံကဲက ဆင်နား နှုတ်တံခါးဝမှ သဘင်းပို့၏။

‘ကိုယ်သွားမယ်မုန်၊ လာခါနီး ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်သိလား’

‘ရှင်...အင်း...ဘင်း၊ ဆက်ချင်ဆက်လေ’

လဲမုန်နှင်း ဇောဇော ဖြစ်သွားပုံပင်။ သူ့မှာလည်း ငါတိုင်းလို လဲမုန်နှင်းဆီ စိတ်ကူးရတိုင်း ငွတ်နေ နောက်မသွား ခဲ့တော့တဲ့ မဂ္ဂ၊ မရ ဖြစ်နေပြီ။ သူ့ရောက်သွားချိန်တွင် တစ်နေ့

ကလို့ စက်မလည်ရ သတ်မှတ်ချိန် ညနေ လေးနာရီမှ ည ဆယ်နာရီအတွင်း လဲမှုနှုန်းနှင့်တို့စက်ကြီး တဟည် ဟည်း လည် ပတ်နေပြန်ပါက သူ ဘယ်လိုမျက်နှာ ဘယ်လို စိတ်ထားနှင့် ရှေ့တိုးရမှာလဲ၊ နောက်ဆုတ်ရမှာလဲ။

သူ ဖုန်းချလိုက်ကာ ထားခင်ခင်ကို ရှက်အမ်းအမ်း မော် ကြည့်သည်။ ထားခင်ခင် မျက်လွှာချနေမြဲ။

‘ဟုတ်သားပဲ ဒေါ်ထားကို လက်မှတ်တိုးပေးဦးမှာပဲ’

လျှောက်လွှာ ပြန်ပေးလိုက်ပြီးနောက်

‘ကျေးဇူးပြုခံဖို့ ဆိုင်ကို ဦးစံကဲ မှာထားပြီးပြီအဖေ... နတ်သုဗ္ဗလေ၊ ပြင်ဆင်တာ ဘာတာတော့ ဒေါ်ထားတို့က ကျွမ်းပေါ့တယ်၊ အေးဗျာ၊ ဒေါ်ထား ရာထူးတိုးပြီးယင် ဗီရုံးကို ပြန်လာမှ ပြင်မှာပါ’

မလာချင်ပါဘူး၊ မလာပါဘူးဟု ရင်ပွင့်အောင် အော်ဟစ် ပစ်ချင်သော်လည်း ထားခင်ခင် ပြုံးရုံသာ ပြုံးနိုင်သည်။

ထားခင်ခင် သူ့ရုံးခန်းထဲမှထွက်ရန် ဟန်ပြင်ရိုက် သူလည်း အထည်စက်ရုံအက်သွားဖို့ ထွက်လိုက်လာသည်။ ထားခင်ခင် ခြေကစ်လှမ်းဆုတ်ကာ သူ့ ရှေ့မှထွက်ဖို့ လမ်းပေးပေးလိုက်ရ လေသည်။

ဦးနယ်အင်ဂျင်နီယာရုံးခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် စီမံရေးဌာန ရုံးခန်းမှသူတို့နှစ်ယောက်ထွက်လာသည်ကို တည့်တည့်ကြီး လှမ်းမြင်နေရသည်။ အလျင်လို အမူအရာ အသံဗလံနှင့် ကလိ

ခြင်း၊ နောက်ပြောင်ခြင်း လုံးဝ ကင်းရှင်းသော်လည်း လိုအပ် သည်ထက် ပို၍ သတိထား ထိန်းချုပ်ထားဟန်များကို မမြင် ချင်ဘဲ မြင်တွေ့နေရသော ထားခင်ခင်မှာ များစွာ စိတ်ရှုပ်ထွေး မိတော့၏။ သည်အလုပ်သင်ကိုရလည်း ရချင်သည်။ သည်နေရာ ကို ခင်သွယ်ပါလျက်လည်း ကြာဥပယ်ချင်နေပါပြီ။

ထားခင်ခင်လည် ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုပဲ လှုပ်ခတ်နေပါစေ။ ကျောက်ရုပ်မျက်နှာ အရုပ်မျက်နှာလို အပြောင်းအလဲမရှိ ပြု ကတေ့ တည်ငြိမ်စွာပင် သူမ၏ စားပွဲသို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့သည်။

စာကြမ်းဘစ်ခုကို စီမံညီဟန်ပြင်တော့မှ သူမ၏လက်သည် အတန်ငယ် တုန်ယင်နေကြောင်း သူမဘာသာ တစ်ယောက် တည်းသာ သတိပြုမိလိုက်၏။

လက်နှစ်ဘက်ကို ပေါင်ပေါ်တင်ကာ ဝှက်ကွယ်ထားလိုက် ရင်း မောင်ကလေး ထွေးဝေမောင်မောင် ခုလောက်ရှိ ချောင်း ဦးရပ်နေအိမ်မှ ထွက်ခွာသွားတာ ခရီးတာ အတော် ဝေးဝေး ရောက်သွားလောက်ပြီ စဉ်းစား အာရုံပြောင်းသည်။

ရက်ပိုင်းထက် ပိုပြီး ကြာကြာမခွဲခွာရမှူးသော မောင်ငယ် ကို သတိရလိုက်လျှင်တော့ အခါခပ်သိမ်း မှုန်းဝါးသေးသိမ် သွားကာ လှမ်းဆွေ စိုးနှောင့်သည့် ဝေဒနာသာ ဖိစီးလာချေ သည်။

‘ဘေးမသိ ရန်မခ ကြံ့သမျှအောင်မြင်ပါစေ မောင်လေး ခယ်’ ဟု ထားခင်ခင်မျက်လုံးစုံမှိုတ် ဆုခြေတောင်းနေလေ၏။

စက်ရုံပြင်ပ မြေအောက်လိုင်းကို တူးဆွ ပြန်ဖော်ကာ ပေါက်
သွားသော ကြိုးကို ပြန်ဖြတ်၊ ပြန်ဆက်ကြရပြန်သည်။

‘ဆောင်းကုန်လို့ နွေဦးပဲပေါက်ကာမှ ကေဘယ်ပေါက်နေ
သေးတယ်ဗျာ’ ဟု မြေအောက်လိုင်းအဖွဲ့က ညည်းညူသည်။

‘ဒီရွှေက မြောင်းဖော်တာမှာ ထိထားတာဗျ၊ ပြန်ဆက်
သွားရတော့ နန်းနည်းခံနိုင်ရည် လျော့သွားတာပေါ့’

မြို့နယ်လှုပ်ဝစ်ရုံးမှ လုပ်ငန်းပညာသည်များနှင့် အလုပ်သမားများသည် ဓာတ်အားအန္တရာယ် ကင်းရှင်းဖို့၊ မြေကြီးထွားဖော်ဖို့၊ အလင်းရောင်လိုလျှင် မီးစီဥပေးဖို့၊ မြေအောက်လှိုင်း အဖွဲ့စစ်သစ်ကိရိယာများနှင့် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရသော ဓာတ်ခွဲစစ်ဆေးအဖွဲ့တို့ကို သက်သာအဆင်ပြေရေး ပံ့ပိုးပေးဖို့ စသည့် စသည့်တာဝန်များနှင့် ယှဉ်တွဲလှုပ်ရှားနေရသည်။

နေ့လယ်ချိန် နေလည်းတက်ခဲ့ပြီ။ ဓာတ်အားလှိုင်း ပြင်ဆင်သူများကို လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်ဖြင့် အားဖြည့်ပေးထားရ၏။ ဦးထွန်းတောက်သည် သူငယ်ချင်း ဦးအောင်မင်းအား အာပေါင် အာရင်းသန်သန် နှင့် သူ့ပညာကို ဝေမျှပို့ချနေသည်။

‘မင်းတို့စက်ရုံထဲက ထရန်စဖော်မာကို ဝင်လာတာက ခြောက်ဒဿမ ခြောက် ကေဗွဲ့လှိုင်း အောင်မင်းရ’ ဦးအောင်မင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ‘ငါသိပါတယ်’ ဟု ရွဲ့သည်။

သူကား အချိန်မပျက်။ ‘စက်ရုံထဲဝင်လာတာက ၄၀၀ အားတွေကွ၊ မြေအောက်လှိုင်းပေါက်တဲ့ နေရာမှာ အချစ်ဖြစ်တာက ဆက်ထားတဲ့ နေရာ အပြစ်ပြန်ဖြစ်သွားတာ၊ အိုစီဘီပွင့်ထားတော့ ဓာတ်အားပြတ်သွားတာပေါ့၊ ဒီလိုလေကွာ၊ ဓာတ်အားစီးတာကို ဖြတ်လိုက်တဲ့ နေရာ ဆားကစ်ဘရိတ်ကာ ဆိုတာရှိ...’

မစ္စီမောလေ

‘ငါ့စက်ရုံမှာလဲ ဒု-လက်ထောက် အင်ဂျင်နီယာရှိပါတယ်။ မင်းတို့အပိုင်းမို့ မင်းတို့ကို ခေါ်ရတာ၊ ဆိုလိုတာက ငါတို့တစ်ဖွဲ့ မလိုပါဘူး၊ ငါ့ပြောမနေနဲ့၊ မနေနိုင်လို့ပြောယင်မင်းရဲ့ မနောဟရီကိုသာ အချိန်ပို ဝန်ပိုမလည်းနဲ့ဆိုတာ ပညာပေး၊ ငါတို့စက်ရုံတွေရဲ့ ညဆင်းတွေ လုပ်ငန်းထိခိုက်တယ်၊ ကဲကော်မီသောက် ရင်ဆီ မနေနဲ့’

ဦးထွန်းတောက် ငြိမ်သွားသည်။ ‘ဘယ်လိုလဲ ထွန်းတောက်၊ ဘာတော့မလို့တောင်သတင်းထွက်နေပြီ၊ မင်းပုံစံနဲ့တော့ အလုပ်ပဲ ဆက်နေလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ နှုတ်ထွက်စာသာ တစ်ပါတည်း ဝင်လိုက်၊ မဟုတ်ယင် စိတ္တဇနဲ့ မင်းအသက်တိုမယ်’

ဦးထွန်းတောက် မျက်ထောင့်နီလာသည်။ သူငယ်ချင်းကိုမူ ဝစ်စုံတစ်ရာ မပြော။

‘ဆရာ ကေဘယ် ဆက်ပြီးသွားပြီ၊ ဦးရှားကိုးက သူပဲ ဆွစ် ချွန်လိုက်တော့မယ်တဲ့’

‘ထရန်စဖော်မာဆိုတို့ စီလီကာဂျုံတို့စစ်ပြီးပလား၊ အိုစီဘီဘာ လှိုင်းမလုပ်ခင် စစ်ဆေးမှ၊ နေဦး နေဦး...’

စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်သံသဲ့ သဲ့ မျှကြားသည်။ ပြေးလွှားသော ခြေထောက်တွေ၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အော်ဟစ်သံတွေ။ ဦးထွန်းတောက်နှင့် ဦးအောင်မင်းတို့သည် ရုံးခန်းထဲမှ ဝေးလျှင်အမြန် ပြေးထွက်လာကြသည်။

မစ္စီမောလေ

ဝတ်စုံနက်ပြာနှင့် လုပ်ငန်းပညာသည်တစ်ဦး မောကြီးပန်းကြီး အယားမှားယား ပြေးလာလေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ကြောက်အားလန့်အား သွေးဆုတ်ချွေးပြန်နေ၏။

‘ဆားကပ်ဘရိတ်ကာ ဆွစ်လဲ အွန်လိုက်ရော မီးပန်းတွေ မီးပန်းတွေ ပြာထွက် ...ပြာထွက်ပြီး...’

‘ထိုသွားသေးသလား၊ ဘယ်သူ ဘာဖြစ်သွားသေးသလဲ’
‘ဦးရှားကိုး တစ်ကိုယ်လုံးထိဘယ် ဆရာ၊ လိမ့်နေတာပဲ’
သူပြေးလွှားရင်း မေးမြန်းသည်ကို လုပ်ငန်းပညာသည် ကလေးကလည်း အပြေးလိုက်လာရင်း အဖြေပေးသည်။

‘ရွှေက နှစ်ယောက်ကို ကျော်ပြီး ဦးရှားကိုးကို သွားထိဘာ သူတို့က ခြေကလေး လက်ကသေးပဲ နည်းနည်းပါးပါးထိ သွားတယ်’

ဦးရှားကိုးကား မြေကြီးတွင် လူးလှိမ့်အော်ဟစ်ကာ မြင် ရက်စရာ ဖြစ်နေရှာသည်။

‘ဆေးရုံပို့မယ်၊ ခင်ဗျားတို့က ရုံးဝင်အကြောင်းကြား။ တိုင်းကိုပါ အစီရင်ခံလိုက်၊ ဒဏ်ဆုရတဲ့လူအားလုံး ကားပေါ် တက်’

ထရန်စ်ဖော်မာ အမည်နာမခေါ်တွင်သော သံပုံးကြီးက အ ထူးခြေမပျက် ညှော်နံ့တထောင်းထောင်းနှင့် အမျက်ပြေငြိမ်း သွားပြီးသည့်ပမာ ငြိမ်သက်နေရစ်သည်။

ဦးသိန်းတိုးသည် ခါတိုင်းထက် အလျင်နှုန်း မြန်ဆန်စွာ မောင်းနှင်လာလေသည်။

ဦးထွန်းတောက်သည် အလှုပ်သမားတစ်ယောက် ရင်ခွင်မှ ဦးရှားကိုးကို စိတ်မချနိုင်ဘဲ နောက်ခန်းတွင် ကိုယ်တိုင်လိုက် သည်။

‘ဆရာရေ...ဆရာ၊ ပူလှသျှည်ခွဲဆရာရယ်၊ ကျွန်တော့် အပြစ် ပါ၊ ကျွန်တော် လောကြီးသွားတယ်၊ ဆီဖြည့်ထားတာတစ်လပဲ ရှိသေးတယ်ဆရာရယ်၊ အဖယ်အဖတ်က ယာပြင်တော့လဲ ဆီ စစ်ခဲ့ ဖြည့်ခဲ့သေးတယ်၊ ကျွန်တော်...ကျွန်တော် မှားသွားပြီ ဆိုတာ သိလိုက်တယ်၊ လှည့်ပြေးတာပဲ မမိလိုက်ဘော့ဘူး၊ ကျွန်တော် မနေရဘော့ပါဘူး ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် သေရ တော့မှာပါပဲ’

ဦးထွန်းတောက်သည် ငယ်စဉ်ကတည်းက ကိုယ်တိုင်ဝေဒနာ ခံရတာထက် သူတစ်ပါး ခံစားနေရတာကို မြင်ရ တွေ့ရမှာ သတ္တိနည်းလှသည်။ သူ့ခေါင်းတွေ မူးရိပ်ရိဝေကာ သူ့ မျက် လုံးမှာ မျက်ရည်ကြည် ဝေ့ဝေ့သည်။ မြတ်စွာဘုရား...လုပ်သား ကောင်းတစ်ယောက် ဘဝဆုံးရတော့မှာလား။

‘မျက်လုံးတွေ ပူတယ်...ပူတယ်၊ ကျွန်တော်တော့ ကန်းပါ ပြီဗျာ’

ဦးရှားကိုး၏တစ်ကိုယ်လုံး အဆီတဝင်းဝင်း၊ နီသည့်နေရာ နီ၊ ဖြူဝါဝါ အသွေးအဆီ ပေါ်သည့်နေရာပေါ်။ -သူ့ဝတ်စုံ

ကို ဆွဲချွတ်ဝံ့သေး၊ အရေပြား ကျန်သလောက် ကျန်သင့်
ကောင်းသည် မျှော်သင့်ကာ ကပ်ပါသွားမှာ စိုးရိမ်နေရသည်။

‘ဦးရှားကိုး အားတင်းပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ လုပ်သား
ဆေးရုံကို သွားနေကြတယ်လေ၊ ဟို ရောက်ယင် ခင်ဗျား
သက်သာသွားမှာပါ၊ ဖြစ်တုန်းကမှ မသေတာ၊ ခု ခင်ဗျား
မသေနိုင်တော့ပါဘူးဗျ’

‘ကျွန်တော့်မိန်းမ မီးဖွားတာ ဆယ့်တစ်ရက်ပဲ ရသေးတယ်၊
သူသိယင် သွေးတက်တော့မှာပါပဲ’

‘ဒါတွေ့တာမှမပူနဲ့ ဦးရှားကိုး၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး
စိစဉ်ဒေပမယ်၊ ခင်ဗျားလုပ်ငန်းခွင်မှာ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စပဲ၊ လျော်
ကြေးလဲ အမြန်ဆုံး ရခေရမယ်ဗျာ၊ စိတ်အေးအေးသာ ထား’

‘စိတ်အေးနိုင်ဘူးဆရာရယ်၊ ပူတယ်...ပူတယ်၊ အံ့မယ်လေး
ကယ်ပါဦး ဆရာရဲ့’

အရှင်လတ်လတ် ဆီပူထိုးခံရသော ငါးခူ၊ ငါးကျီးပမာနှယ်
ထွန့်ထွန့်လူး ခံစားနေရသည်ကို မမြင်ရက်ပဲ သူ မျက်နှာလွဲထား
ရတော့သည်။

‘ထရန်စဖော်မာဆီ ဖောက်ခိုးထားလို့သာ ခုလိုဖြစ်ရတာ
ပေါ့ဗျာ’ ဟု တစ်ယောက်က ကျိန်းသေ မုချစွပ်စွဲသည်။

‘တစ်ယောက်တော့ ဖောက်ဖောက် ခိုးနေတယ်၊ သေချာ
တယ်၊ ဒါပေမယ့် အိုစီဘီက လှိမ်မလုပ်ခင် စစ်ဆေးလိုက်ဖို့တော့
လိုတာပေါ့ဗျာ’

‘ကျွန်တော့်အပြစ်ပါပဲဆရာရယ်၊ ကျွန်တော့်အပြစ်ပါ’
ဦးရှားကိုး ငိုညည်းလေပြီ။

ဦးထွန်းတောက် ကိုယ်တိုင် ခံစားရသည့်နှယ် နာကျင်စွာ
သက်ပြင်းရှိုက်မိသည်။

ဘီခြောက်ရာ ကားကလေး လုပ်သားဆေးရုံဆီ တရိပ်ရိပ်
ခပြေးလွှားနေလေသည်။

ဦးရှားကိုးတို့ကို ဆေးရုံတင်ခဲ့ပြီးမှ မြို့နယ်ရုံးသို့ ပြန်ပြေး
လာရပြန်သည်။

လုပ်ငန်းစစ်ဆေးရေးတွေ ရောက်ရှိနေ ကြပြီ။ သူ့ကိုယ်စား
ဦးသော်က တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ထားကာ ဦးစံကဲတို့၊ ထား
ခင်ခင်တို့ လိုလေသေးမရှိ ညှိခံထားသောကြောင့်သာ နောက်
ခိုင်း အေးရပေ၏။

စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့သို့ ‘မချီသော်လည်း သွားကို ဖြုပြရင်း
ခမာမောပန်းပန်း ဝင်ထိုင်သည်။

ညနေသုံးနာရီထိုးခဲ့ပြီ၊ သူ ထမင်းမစားရသေး။
‘ဆရာ ထမင်းချန်ထားပေးတယ်၊ ပြင်လိုက်မယ်နော်’ ဟု
သားခင်ခင် တိုးတိုးမေးသည်။

‘အဖွဲ့တွေသာ ကျွေးလိုက်တော့ဗျာ၊ ကျွန်တော် မစားနိုင်
တော့ပါဘူး’

ထားခင်ခင်သည် ကရုဏာရိပ်လွှမ်းသော မျက်လုံးများနှင့်
ဘဒဂံငေးကြည့်နေသည်။ အလုပ်မှာ သံယောဇဉ်ကြီးလှသော

ထူးထူးခြားခြားသည့် သူ့လုပ်သားတစ်ဦးအတွက် ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေရှာပေလိမ့်မည်။

‘ဒါဆို ကော်ဖီသောက်လိုက်ပါ ဆရာ’
ဦးအောင်မင်းတိုက်သော ကော်ဖီကို မထိတို့ခွဲကြောင်း ဖျတ်ခနဲ သတိရသည်။

သူသည် ကော်ဖီယူလာသော ထားခင်ခင်ကို ကျေးဇူးတင် သောအကြည့်နှင့် ပြုံးပြယ်င်း ကော်ဖီကို မော့သောက်လိုက်လေ သည်။ ရင်ထဲတွင် နွေးထွေးသွား၏။

‘ဦးရှားကိုး မျက်လုံးကို ထိသွားတယ်ထား၊ ပြန်မြင်ချင်မှ မြက်တော့မယ်၊ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဘူး ထားရယ်’

သူ့ကိုယ်သူ သတိထားမိဟန် မရှိသော်လည်း ထားခင်ခင် သည် သူ့ အမှတ်မထင် လွတ်ခနဲ ထားဟု ခေါ်သံသည် နားထဲမှ အသည်းနှလုံးထဲတိုင် စိမ့်ဝင်သွားသည်။

မခွဲခွာကြခင် အချိန်ကလေးတွေမှာတော့ ရှိရင်းစွဲ ခင်မင်မှု များကို ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းသွားရမှာပါပဲဟု ထားခင်ခင် နှစ်သိမ့်ကျေနပ်ရပေသည်။

ထားခင်ခင် ထွက်သွားပြီးနောက် မိတာလုံးရေ လယ်ဂျာကို တုတ်ပေးစစ်ဆေးခိုင်းစဉ် တယ်လီဖုန်းမြည်လာသည်။

‘ကိုကိုရေ... မှန် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် နယ်က ရောက်လာ လို့ မှန်သွားတွေလိုက်ဦးမယ်နော်၊ ဒီညနေ ကိုကိုမလာနဲ့တော့’

အားယင် အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး နားလိုက်ဦး၊ မှန် အကြောင်း စဉ်းစားပြီး အိပ်နော်’

လုံ့မှန်နှင့်၏ အချိန်အချက် ဖျက်သိမ်းမှုသည် ခါတိုင်းသာ ဆို သူ့ကိုထိခိုက်စေမှာပင်။ ခုတော့လည်း လုပ်ငန်းစစ်ဆေး ရေး ပြန်သွားလျှင် ဦးရှားကိုး မိသားစုကို သွားကြည့်ဖို့ တာဝန်ရှိသေးတာကြောင့် လုံ့မှန်နှင့်ထံ မသွားရတော့ခြင်း သည် သူ့ စိတ်သက်သာပေါ့ပါးသွားစေပေ၏။

* * *

လုပ်ငန်း စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့သည် ငါးနားရီထိုးမှ အလုပ်သိမ်း သွားသည်။ အဆင်ပြေ ချောမောတာမို့ ဦးထွန်းတောက်က သူ့ရုံးအဖွဲ့ကို ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် တခုတ်တရ လိုက်ပို့သည်။ ဦးရှားကိုး ဇနီးကို သွားတွေ့ရ အားပေးရမည့် တာဝန် ရှိနေ သောကြောင့် ဦးသိန်းတိုးကို အနားပေးလိုက်ကာ သူ့ကိုယ်တိုင် ပဲ မောင်းချခဲ့လေသည်။

လွဲမှန်နှင်းသည် သူ့ကားစက်သံကို ခွဲခြားကြားသိမြင်
လေသည်။ သည်တစ်ချိန်မှာတော့ သူမ၏ စီးပွားရေးဇောကပ်
နေသောကြောင့်ပင်လား မဆိုနိုင်ဘဲ သူ့ကား ဖြတ်ချိန်တွင်
လှည့်ပင် မကြည့်ဖြစ်ဘဲ သူမ၏ ဖောက်သည် ဖြစ်ဟန်တူသော
ပြုပြင်ပိုင်ဖိုင် တောင်းတိတ် တရုတ်ကြီးတစ်ဦးနှင့် အချေအတင်
စကားပြောလျက် ရှိနေသည်။ မနောဟရီခြံဝင်းထဲသို့ထရင်ကား
တစ်စီး ဆုတ်ဝင်နေသည်ကိုလည်း သူ့လှမ်းမြင်လိုက်လေ၏။

ငမ်းမကိုကျောခိုင်းထားလျက် ထရပ်ကားစက်သံကလည်း
ရောထွေးလျက်ရှိနေသောကြောင့် သူသည် လွဲမှန်နှင်း မသိ
လိုက်ဘဲ ကျော်ဖြတ်သွားနိုင်သည်။

လွဲမှန်နှင်းကသာ သူ့ကားသံကို မကြားလိုက်သော်လည်း
သူကတော့ သစ်စက်လည်နေသံကို နားယဉ်ပါးစွာ ကြားဖြင်
အောင် ကြားလိုက်ချေသည်။

သူသည် နံဘေးမှာ ထိုင်လိုက်လာသောထားခင်ခင်တက်သို့
လှည့်မကြည့်။ ထားခင်ခင်ကလည်း တိတ်ဆိတ်စွာ ရှေ့တူရှုသို့
သာ ကြည့်ယင်း လိုက်ပါလာသည်။

ထားခင်ခင် မသိဟန်မမြင်ဟန် ပြုနေသော်လည်း သူမ
သိသည်။ မြင်သည်ဟု သူ အလိုလို ခံစား သိမိငယ်နေလေ၏။

‘က,ကတစ်ကြော်လေ....ကိုကိုရတောင့်ရခဲလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်
ရယ်၊ ဦးသာဒွန်းတို့ရွာက ပါလာတာတဲ့၊ ဘာတဲ့ မေမေတို့
အခေါ်၊ ဪ...ဆူဆီ...ဆူဆီ၊ အဟင်း....အင်္ဂလိပ်မ နာမည်
ကလေး ကျနေတာပဲနော်’

တစ်ထွာခန့် က,ကတစ်တွေ့ကို နှင်ချက်သုံးချက် မှန်းကာ
ရှာလာကာရည်ချဉ်ချဉ်၊ ငရုတ်သီးရဲရဲ၊ ကြက်သွန်နီကြင်ကြင်နှင့်

ကြော်ချက်ချက်ထားသည်။ ဇရစ်ရိုးဟင်းခါးပူပူငါးပိထောင်း
စပ်စပ်၊ စိုင်သရက်တို့စရာ ဟင်းရုံအဖြစ် ဝက်သား တရုတ်
ချက် တစ်ပွဲတော့ ပါလေသည်။

စနေနေ့ ဖြစ်ပင်ဖြစ်ငြားသော်လည်း မြို့နယ် ကောင်စီတွင်
အစည်းအဝေးရှိနေသည်။ မနက်စာအမိလဲမှုန်နှင်းဆီ ရောက်
နိုင်မည်ဟု ဦးထွန်းတောက်ရည်မှန်းသော်လည်း မမျှော်လင့်ဘဲ
အစည်းအဝေးကတော့ ရှည်သည်။ တစ်ချက်ခွဲမှပင် မနော့ဟရီသို့
သူ ရောက်နိုင်လေတော့၏။

လဲမှုန်နှင်းသည် သူ့ ကိုစောင့်ကြိုမနေပေ။ သူ့ ကားဆင်ဝင်
အောက်တွင် စက်သတ်လိုက်သည့်တိုင် တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ
ထွက်မလာ။

သစ်စက်မှ အလုပ်သမားများသည်လည်း သူ ရောက်ရှိလာ
ခြင်းကို လဲမှုန်နှင်းနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်ဟု သဘောထားလေ
ဟန်အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်ရုံသာ ရှိခဲ့၏။

သစ်စက်သည်နေချိန် ဖြစ်သော်လည်း သူ့ ကား သံကို
လဲမှုန်နှင်း မကြားဘဲ မနေ၊ ကြားကို ကြားရမည်ဟု သူ့သိနေ
သည်။

သို့တစေ သူ ခေါင်းလောင်းနှိပ်မှ အိမ်ဖော်မလေး တစ်
ယောက် တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။ ညှော်ခန်းထဲထင် ဆယ်မိနစ်
လောက် ထိုင်စောင့်ပြီးမှ လဲ မှုန်နှင်းရောက်လာခဲ့သည်။

‘ကိုကိုမလာတော့ဘူး မှတ်နေတာ၊ လိုလိုမည်မည် ကိုကို
အတွက် ချန်ထားပေမယ့် မှန်တော့ စားနှင့်လိုက်ပြီ’

ဟု ပြောစဉ်တွင် မှန်အသွင်သည် အေးတိအေးတက်။

မှန် စိတ်ခုနေပြီဟု သူ့ နားလည်လိုက်ရသည်။ အစည်း
အဝေးရှိနေလို့ပါ မှန် အစချီကာ တပေါင်းလမှာ ကျင်းပမြဲ
ဘုရားပွဲအတွက် ယာယီမိတာ တပ်ဆင်ပေးရေး၊ မီးသွယ်ညှိ
ပေးရေးတို့ကို ဆွေးနွေးကြရပုံကို သူ ပြောပြ ထုချေသည်။

တကယ်တော့ ဆယ်တန်းစာရေးပွဲဖြေဆိုရန် ဆယ်ရက်သာ
လိုဘော့တာမို့ ရပ်ကွက်တွေကို အလှည့်ကျ မီးမဖြတ်ရန်၊
ဘူလိက လုပ်ငန်းရှင်တွေအတွက် ညလုံးပေါက် ဓာတ်အားရပ်
ဆိုင်းရန် စသော ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ချခဲ့ကြရသေးသည်ကို
သောလောဆယ် မှုန်နှင်းပြောဖို့ ခက်နေသေးသော်လည်း မှုန် စိတ်
အထာမကြည်ခိုက် မီးအားလျော့သုံးရမည့်အခင်းကို သူ
မပေးဝံ့။

မြေးအောက်လိုင်းပေါက်ခိုက်၊ ဓာတ်အားရပ်ဆိုင်းခိုက်များ
ရှိသည့် ယခုဘလောကြေးနန်း ကြိုးဖြတ်ခိုးနေသော အန္တရာယ်
ကို ရဲနှင့်စစ်တပ်ပူးပေါင်းကာ တရားခံ ရှာနေရတာလည်း
မှန်နှင့် မပတ်သက်တာမို့ ပြောမပြုနေဘော့။

ယခု ထခင်းစားပွဲသို့ ရောက်လာပြန်တော့လည်း မှုန်သည်
ခါတိုင်းလို သာလိကာမလေး နှုတ်ချေ၊ စကားကြွယ် လုပ်မနေ

ပေ။ သူ့ပန်းကန်ထဲသို့ အိမ်ရှင်ဝတ္ထုများမပျက် ဟင်းခူးပင် ထည့်ပေးနေစေကော့ မှု စက်ရုပ်တစ်ရုပ်ပမာသာပါပဲ။

‘မုန် တီဗွီကြည့်နေတယ် ထင်တယ်’

သည်တော့ မုန် ယဲ ယဲ ပြုံးသည်။

‘ဟုတ်တယ် ရုပ်ရှင်ကလဲ ကောင်းတယ်လေ၊ မင်းသမီးနဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာက သိပ် ရယ်ရတာပဲ’

‘ကိုယ့်လိုလား’

မုန် ပြုံးသည်။ မဲပြုံးကလေး။

‘ရုပ်ရှင်မပြီးခင် ကိုယ်ရောက်လာတော့ မုန် အဆိုးအထိ မကြည့်ရဘော့ဘူးပေါ့၊ ရုပ်ရှင်ပြီးမှ ကားမှာပေါ်မုန်ရယ် ပြော ရောပေါ့၊ ကိုယ်က အိမ်မှာလဲ တီဗွီမရှိ၊ ရုံးဖွင့်ရက် နှုန်း ပိတ်ရက် မှန်းလဲ မသိတော့ သတိမရမိဘူး’

လဲ မုန် သက်ပြင်းချသည်။ ရုထူးဂုဏ်ဆိုသည်မှာ တချို့ နေရာတွေမှာတော့လည်း တော် ရှိ မ တိုး နိုင် ပါ ဘူးဟု ပစ္စည်းငွေကြေးနှင့် နှိုင်းယှဉ်တိုင်းတာမိပြန်လေသည်။ ချမ်းသာ ဖူးသူသည် ဆင်းရဲခြင်းကို ရင်မဆိုင်ဝံ့ဘူးဟု ဆိုကြသည်။ ဟုတ်မှာပဲဟု မုန်က မိမိကိုယ်နှင့် မရိုင်းအောင် နှိုင်းဆကြည့်နေ မိ၏။

‘ပြေပြေ ရောက်နေတယ် ကိုကို’

ဦးထွန်းတောက်အတုက ကိုပြည်ဟိန်းနှင့် ဆုံစည်းခြင်း သည် အထူးအဆန်း မဟုတ်တော့။ ဦးအောင်ငင်က ငါးငန့်

နှစ်ကောင် ဖမ်းပေမယ်၊ တစ်ကောင်က ငါးပန်းပြစ်နေ ဘော့ အကောင်ပိုကြီးပါစေ၊ လွတ်လိုက်တော့မှာပါပဲဟု သူ့ ကို ကြုံကြုံဖန်ဖန် ချိုးနှိမ်တာကိုတော့ သူ သတိရလိုက်သည်။

‘သူ့တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့သလား မုန်’

‘မေမေ ရှိ ဘယ်လေ၊ အတူ တီဗွီကြည့်နေကြတယ်၊ သူ့အိမ် က တီဗွီကို ရှိရောင်းလိုက်ပြီး အသစ်ဝယ်မလို့ ရွေးနေတယ်၊ သူက အဟောင်းမခံဘူး ကိုကိုရဲ့၊ တစ်နှစ်လောက်ကြည့်ပြီးယင် ရောင်းပစ်တာပဲ’

‘လိတ်တက်မိဖယ် ကြိုက်တယ်လား’

‘အဲသလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက ပိုက်ဆံအဖိုးမရှုံးချင် ဘူးလေ ကိုကို၊ ဒါကြောင့်ပါ၊ နာရီကအစ၊ ကားကအစ အစွဲ အမြဲ မသုံးဘူး’

ဦးထွန်းတောက်သည် သူ့လျှပ်စစ်စွမ်းအားပညာကို မုန် နားမလည်သလိုပင် ယခု မုန် ပြောပြနေသော တန်ဖိုးမဆုံးစေ သည့် ပညာကိုလည်း သူ နားမလည်ပေ။

သူ့လက်မှ လက်ပတ်နာရီသည် မိခင်ကြီး မကွယ်လွန်မီက အမှတ်တရ သူ့လခကိုရ၍ ဖယ်ပေးခဲ့သောကြောင့်သာ သူ အဟောင်းကို ချွတ်ခဲ့ စွန့်ခဲ့သည်။ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်နီးပါး ပတ်ခဲ့သောကြောင့် သူ ခုနစ်တန်းကတည်းက ရိုးမားနာရီ ကလေးသည် ပိုရိုး မှန်အက်နေခဲ့ကာ ပြန်ရောင်း၍ပင် ငွေ

ငါးဆယ် မှရနိုင်တော့။ သူသည် တပည့်တစ်ဦးကို အလကားပဲ နာရီခွန်ကြပစ်လိုက်ရလေသည်။

လဲ မှန်နှင့်က ငါးကို အသားဖတ်နှင်ပြီး သူ့ပန်းကန်ထဲ တည့်ပေးသည်။ ဟင်းသည်စားချင့်လွယ် မွေးကြိုင်လှပေသည်။ သို့သော် သူ အရသာမတွေ့။ ငါးကို ကြော်လျှင်ကြော်၊ ချက်လျှင်ချက်၊ ကြော်ပြီးမှ ပြန်ချက်လျှင် သူ နည်းနည်းမှ မကြိုက်ပေ။

‘မှန်ကြိုက်လို့ သက်သက်ကို ချက်ပေးတာ ကိုကို၊ ဒီအိမ်မှာ တော့ ပါပါအကြိုက်နဲ့ မှန်အကြိုက်ပဲဦးစားပေးတာ၊ အစ်ကို ရှိတုန်းကတော့ ကြေးမများဘူးလေ၊ ကျွေးတာအကုန်စားတယ်၊ သူက မေမေနဲ့ တူတယ်၊ အစားမရွေးဘူး’

ဦးထွန်းဒေတာကသည်လည်း ကြေးမထူတာတော့ အမှန်၊ သူ ဟင်းမကြိုက်လျှင် ဆီနှင့် ဆားနှင့် အချိုမှန်နှင့်နယ်ဖတ်စားပစ်လိုက်သည်သာ။ သို့တစေ သူဖြစ်သလို စားသည်ကို နှမများက မကြည့်ချက်သောကြောင့် သူတို့အိမ်မှာတော့ သူ ကြိုက်တာကို ရွေးချယ်ချက်ပြုတ်ကြကာ များလေသည်။

‘ကိုကို စားမခကောင်းဘူးလား’
‘အသားခံသွားတယ်မှန်’
သူ ထမင်းတစ်ပန်းကန်ပင် စားမကုန်ပေ၊ ဝီဖေက တစ်ပက်လောက်သာ တစ်မိမိ အရသာခံလေ၏။

‘လာ ကိုကို ညှော်ခန်းထဲ ရွှေကြာရအောင်၊ ခဲလောက်ရှိ ပြေပြေလဲ ဆင်းလာတော့မှာ’

မှန်ပြေပြေသည် အရက်မသောက်တတ်ပေ။ မှန်က သူ့ဆေးပြင်းလိပ်နံ့ကို မုန်းသည်ဟု ညည်းတွားသော်လည်း သူ ဆေးပြင်းလိပ်ခဲဆဲမှာလည်း တရင်းတနီး နီးနီးကပ်ကပ် ကောင်းပြောနိုင်သူသည်။

မနောဟရီမှာတော့ သူ ဆေးလိပ်သောက်မနေပေ။
‘ရုပ်ရှင်စွဲနေတာနဲ့ မေ့ဆင်းလာတာပင်ဗျ၊ ဒီ ရောက်တုန်း အေးအေးဆေးဆေးကြည့်ရတာဗျာ၊ ကိုယ့်အိမ်နဲ့ ကိုယ်သားဆို စက်ကတစ်ဘက်ဗျ၊ မှန်ကတော့ ကံကောင်းတယ်၊ မှန်အန်ကယ် ဦးသာခွန်းက အားကိုးရတယ်’

‘အို... ပြေပြေနှယ်၊ ဦးသာခွန်းက ခုပါတယ်၊ ခုခွ၊ ခုပဲ’
ကိုပြည်ဟိန်းကား အကွက်ဝေ့သူ၊ စေ့ပေ့သူ ဖြစ်ရုံမက စကား အပြောအဆိုလည်း ပါးနပ်လိမ္မာလှပေသည်။

‘သစ်သမားဟာ သစ်နားလည်ဖို့ အရေးကြီးတယ်မှန်၊ မှန်ဟာ သစ်ကို ဘယ်လိုခွဲမယ်၊ ဘယ်လိုဖြတ်မယ်၊ ဘယ်လိုထားသိုမယ် စသည်၊ အရောင်းအဝယ် ကိစ္စကိုတော့ လုပ်ငန်းရှင်က တာဝန်ယူနိုင်ဖို့ ပိုအရေးကြီးတာ’

‘ဒါတော့ မှန်မတတ်ဘူးလို့ ပြေပြေက ပြောချင်တာပါ’
‘မဟုတ်ပါဘူးမှန်ရာ၊ သစ်မှာ မှန်တော်ရုံသဘောပေါက်လို့ ဖြစ်ပေမယ့် ဘယ်အချိန်ဝယ်ပြီး ဘယ်အချိန် ထုတ်ရောင်းမယ်

ဆိုတာတော့ မှန်ကန် ဆရာဖြစ်ရမယ်လို့ ပြောတာပါ။ ဒါဟာ မှန် မတတ်ဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မဟုတ်ပါဘူး။ မဟုတ်လားဗျာ ဦးထွန်းတောက်

ဦးထွန်းတောက် ရယ်နေသည်။
'အဲဒါ ပြောပြော မှန်ထက် ပညာသာလို့ ကြားတာသိလား ကိုကို'

လဲမှန်နှင့် ကလေးဆန်စွာ 'ငြင်းခုံနေသည်။ အမျိုးသား နှစ်ယောက် သဘောကျနေကြသည်။

'ကြားတာ မဟုတ် ပါ ဘူး ဗျာ။ လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော်က မှန်ထက် အတွေ့အကြုံသာနေတာကိုး။ ယုန်နဲ့လိပ် တောင် ဝိရိယရှိယင် ရွှေကို ကျောသွားနိုင်တာ၊ မှန်ကန် လေယာဉ် ပျံ၊ ဒုံးပျံ'

လဲမှန်နှင့်က ကိုပြည်ဟိန်းကျော့ကို လှမ်းထုသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘကြီးဆီ ပညာသင်တန်းက ဘကြီးပြောပြ တဲ့ ပုံပြင်တစ်ခုရှိတယ်ဗျာ။ လူ့ဆရာနဲ့တပည့်နှစ်ယောက်ပေါ့ဗျာ။ ဟိုတန်းကတော့ လက်ဆွဲလူကို သုံးတာကိုး။ သစ်ဖြတ်ပြီ ခွဲပြီဆို ယင်၊ ဆရာက အမြင့်မှာ တပည့်က အနိမ့်မှာ ဆွဲရ ဖြတ်ရတာ ကိုး'

ဦးထွန်းတောက် ဝီစကို စုပ်ချိန်တွင် ကိုပြည်ဟိန်းသည် ငါး မှန်ကြော်ကိုသာ ကောက်ဝါးနေ၏။

'သူတို့ ထမင်းစားချိန်ကျပြီဆိုယင် လူ့ဆရာရဲ့ မိန်းမက

သမင်းချိုင့် လာပို့တယ်။ အသားဟင်းနဲ့ ချဉ်ရည်၊ ငါးပိ ခထောင်း၊ တို့စရာ အဲသလို မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ပေါ့ဗျာ။ တပည့် ကတော့ သူ့ဘာသာ ပါလာတဲ့ ဆာလာထုပ်ကလေး ဖြေပြီး တစ်ယောက်တည်း ထိုင်လွှေးတာပဲ။ သူ့ထမင်းထဲ ဘာပါသလဲ ဆိုတော့ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန် ဒါပဲဗျာ။ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့၊ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ်၊ ရင်းနှီးလာကြတော့ ဆရာက တပည့်ကို အစားဆင်းရဲပလေတယ်လို့ သနားတာပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ သူနဲ့ အတူလာစားဖို့ ခေါ်တယ်။ မလာဘူး။ သူ့ဟင်း ခွဲပေးတယ် မစားဘူး။ ကြာတော့ ဆရာလဲ တပည့်ကို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ သူ့ ဟင်း 'ကျွေးမယ်ဆိုပြီး....'

ကိုပြည်ဟိန်းသည် ပျင်းပျင်းရိရိ နားထောင်နေသော လဲ မှန်နှင့်ဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

'ဘယ်နည်းသုံးလယ်ထင်သလဲ မှန်'

လဲမှန်နှင့် နှုတ်ခမ်းစုပြုပြီးမှ ဦးထွန်းတောက်ဘက် လှည့် ကာ ရယ်နေသည်။

'တပည့်ရဲ့ ထမင်းထုပ်ထဲ တံတွေး ထွေးထည့်လိုက်သတဲ့'

'ဟင်....ရက်စက်လိုက်တာ'ဟု မှန် အော်သည်။

ဦးထွန်းတောက်လည်း ရင်ထဲ မအိမသာ ဖြစ်သွား၏။

'ဆရာက ထင်တယ်။ ဒီလို တံတွေးထွေးလိုက်ယင် တပည့် ဘာ သူ့ထမင်း သူ ရှိလို့ မစားတော့ဘူး။ ဒါမှ သူ ခေါ်ကျွေး တာ စားမယ်ပေါ့။ သူ့စေတနာပေါ့'

‘ဒါတော့ ဟုတ်သလိုရှိသား’ဟု ဦးထွန်းတောက် နေသာ ထိုင်သာ ဖြစ်သွားသည်။

မှုန်ကတော့ ဟင်းခနဲ စိတ်ပျက် လက်ပျက် သက်ပြင်း ရှိက် လေသည်။

‘ဒါပေမယ့် တပည့်က ဆရာ့ထမင်းကို မစားဘူး၊ အာဂ တပည့်၊ သူ့ထမင်းကိုသာ သူ မရွံ့ရွာ စားတော့တာပဲ’

မှုန် နှာခေါင်းရှုံ့ယင်း ‘အိုခနဲ အာမေဒိုတ် ပြုသည်။ ကို ပြည်ဟိန်းကျောကိုလည်း တစ်ချက်ထုပြန်ကာ ‘ပြေပြေပုံကလဲ စိတ်ပျက်စရာ’ဟု ညည်းတွား၏။

‘တာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာလက်လျော့သွားတယ်၊ သုံးနှစ် လောက် အလုပ်တွဲလုပ်ကြပေမယ့် ဆရာက နောက်ထပ် ထမင်းကျွေးဖို့ မကြိုးစားတော့ဘူး၊ ဒါနဲ့ပဲ လမ်းခွဲကြရော ဆိုပါတော့’

‘လမ်းခွဲမှပါပဲ စိတ်ပျက်စရာ’ အမျိုးသားနှစ်ယောက်က မှုန်ကို ဝိုင်းရယ်ကြပြန်သည်။

‘ဆရာက တပည့်ထက် ပိုချပေမယ့် ရှေးစားစားနဲ့ အဖတ် မတင်ဘူးပေါ့၊ လက်ဆွဲလွှဲကလေးထမ်းပြီး အလုပ်အရှာထွက် လိုက်၊ အလုပ်ရတဲ့အခါ ကွန်းထောက်လိုက်၊ ဒီလိုနဲ့ စခန်းသွား ရင်း ဆယ်နှစ်လောက် ကြာသွားတယ် ထားပါတော့’

‘တကယ်မကြာဘူးလား’

‘ပုံပြင်ကိုး မှုန်ရဲ့၊ ကြာတော့ ကြာတာပေါ့၊ တစ်နေ့ ဆရာ က သူ့လက်ဆွဲလွှဲကလေးထမ်းပြီး အလုပ်ရှာရင်း စက်ကြီးတင်ခဲ့

ရွှေက ဖြတ်သွားတော့ စက်ထဲက သူ့ကို လှမ်းခေါ်သတဲ့၊ အလုပ်ပေးတော့ မှဟဲ့လို့ သူ ဝမ်းသာအားရ ဝင်သွားတယ်၊ ဒီမယ် ကျွန်တေ့ကို ကြည့်စမ်းပါဦး ဘယ်သူလဲ မှတ်မိရဲ့လား လို့ မေးတယ်၊ မမှတ်မိဘူး’

‘သူ့တပည့်လား’ဟု မှုန်က ဖြတ်မေးသည်။

‘ဒါတော့ မှုန်က လူဆရာထက် ဉာဏ်ရှိတာကိုး၊ ဆရာက တော့ မသိဘူး၊ မမှတ်မိဘူး၊ အဲဒီမှာတင် ထမင်းစားပြီ ပြီလား မေး၊ မစားရသေးဘူးလဲ ဆိုရော တပည့်တွေခေါ်၊ ထမင်းပွဲကြီး ဟိန်းနေအောင် ပြင်ခိုင်းတော့တယ်၊ ထမင်းပွဲမှာ အတူထိုင် တော့မှ ဆရာဟာ အင်မတန် အကောင်းကြိုက်တယ်၊ ကျွေးချင် သွန်းလို့ပါ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဟိုတုန်းက ဆရာ့တပည့်ပါပဲ ပို၊ အဲဒီတော့မှ ပြောပြလိုက်တော့တယ်၊ ခုတော့ နေ့စဉ် သူ ဝိုင်းစားနေနိုင်ပါပြီပေါ့’

ကိုပြည်ဟိန်းက အာလူးကြော် ကောက်ဝါးနေသည်။

ဦးထွန်းတောက်သည် သူ့ပုံပြင်သည် ဘာဆိုလို့ပဲ လိမ့်ဟု နှုတ်အဓိပ္ပာယ် စဉ်းစားနေ၏။

‘မှုန် သိပြီ၊ တရုတ်လိုရွာ၊ ကုလားလိုစု၊ မြန်မာလိုမဖြုန်းနဲ့ ပြောချင်တာ မဟုတ်လား’

ကိုပြည်ဟိန်း ပြုံးနေသည်။

‘အဲသလိုလဲ ဟုတ်မှာပေါ့၊ မှုန်၊ ကိုယ်စဉ်းစားမိတာရှိသေး ပါ၊ ဆရာပြားယောင်းပြီး အစားကောင်း ကျေးပေမယ့်

တပည့်ဟာ တွန်းလှန်ထိန်းချုပ်နိုင်တယ် မှန်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲသိလား၊ သူ့လျှာ အကျင့်ပါသွားမှာ စိုးတယ်တဲ့၊ သူက ရသမျှ လိမ်ကျစ်စုပြီး ကြီးပွားအောင် ကြံတဲ့သူကိုး၊ တစ်နေ့တစ်လံ ပန်းကန် ဘယ်ပြေးမလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား

ဦးထွန်းဘက်သည် ဝိစကီတစ်ကျိုက်ကျိုက်ယင်း သူ့ကြားဖူးတာကို သတိရသည်။ ကိုပြည်ဟိန်းသည် သူ့ဘကြီးထံတွင် အင်မတန် ရိုကျိုစွာ ပညာယူခဲ့ရပေသည်။ ယခုတော့ သစ်လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်ကြီး ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ သူသည် ထမင်းပွဲကြီး ဟိန်းနေအောင်ပြင်ခေကာမူ နေ့စဉ် စားနိုင်မည့်သူပင်တည်း။

* * *

‘မှအိပ်သေးဘူးလား...ထား’

တစ်ခရီးနီး တပိုဘပါး ထွေးသွားဟန်တူသော ကြီးဒေါ်က အိမ်ခရူခန်းတွင် စာထိုင်ဖတ်နေသေးသော ထားခင်ခင်ကို အိပ်မှုနံ့စွဲများ လှမ်းမေးသည်။

‘နည်းနည်းကျန်နေသေးလို့ အဒေါ်’

မစ္စီမစာပေ

‘သိပ်ညဉ့်နက်အောင် မနေပါနဲ့ကွယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့...အိပ်တော့မှာပါအဒေါ်ရဲ့၊ အညမညတစ်ခေါက် ပြန်ဖတ်နေတာ ပြီးပါတော့မယ်’

ထားခင်ခင် အနီးတွင် သဘင်းစာတွေ ပြန်ကျဲလျက်ရှိသည်။

ဒေါ်မမကြီးသည် သောက်ရေအိုးမှရေတစ်ခွက်ပစ်သောက်ကာ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။ မကြာမတင်ဘဲ ဟောက်သံ တွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထားခင်ခင်ကတော့ မဇ္ဈိမပဋိပဋ္ဌာ ဖတ်ကာ နေသည်။ စာမေးပွဲမှာ ပါမပါထက် တစ်ခါ ထပ်ဖတ်လျှင်တစ်ခါထပ်ပိုညက်ကျေတာက အကျိုးကျေးဇူးပွားများသည်။ စာ၏ဆိုလိုရင်းနှင့် မိမိသဘောပေါက် လက်ခံပုံသည် အထပ်ထပ်ဖတ်လေ့နီးစပ် နားလည်လေ။

‘ဟော...လုပ်ပြီ၊ ညကြီးသန်းခေါင် ဘာကဖောက်ပြန်ပြီလဲ မသိပါဘူး’

မီးပျက်သွားပြီ။ လမ်းက နဂိုက မောင်မိုက်ရသည့်အထဲ နံဘေးအိမ်တွေလည်း မီးမှောင်ကျသွားခဲ့ပြီ။

စားပွဲအံ့ဆွဲတွင် အသင့်ဆောင်ထားသော ဖယောင်းတိုင်နှင့် မီးခြစ်ကို ထုတ်ယူထွန်းညှိလိုက်သည်။

ထားခင်ခင်သည် ဖယောင်းတိုင်မီးနှင့် စာကြာကြာ မဖတ်နိုင်ပေ။ သူမ၏မျက်လုံးကိုက အားနည်းလေဟန် အလင်း

မစ္စီမစာပေ

ရောင် ပျပျတွင် စာကြာကြာ ကြည့်၍မရ။ ယနေ့အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာ ပြောတဲ့ပြောတဲ့စူးစူး ပြောဆိုနိုင်ခဲ့ပြီး အထွေထွေ ဗဟုသုတ ကျကာမှ ခေါင်းမူးပြီး လဲနေလျှင် အခက်။ စာအုပ်တွေကို သိမ်းလိုက်သည်။ သတင်းစာတွေ ပြန်စီကာ စာအုပ်စင်ပေါ် ပြန်ပို့လိုက်၏။

ထားခင်ခင် အိပ်တော့မည်ဟု စာကြည့်စားပွဲ နံဘေးမှ လေပြည်ကလေး တဖြူးဖြူးတိုးဝင်နေသော ပြတင်းပေါက်ကို သံတိုင်ကြားမှ လက်လျှိုပြီး တံခါးရှက်တွေ ပိတ်လိုက်၏။

ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဆူသံညာသံ သဲသဲ ကြားရသည်။ ပြတင်းတံခါး အနည်းငယ် ဟ၊ထားလိုက်ပြီး နားစွင့်မိ၏။

‘လိုက်ဟ၊ လိုက်ဟ...ဒီဘက် ပြေးလို့တော့ ဘာရမလဲ၊ ချောင်ပိတ်ပြီကွ၊ ဟေ့ ခွေးမသား...အမိခံလိုက်’

ဆူညံအော်ဟစ်သံ၊ တဖုတ်ဖုတ် ပြေးလွှားသံတွေနှင့် အတူ လက်နှိပ်ခတ်မီးရောင်တွေ တဝင်းဝင်း မြင်ရသည်။ သူခိုးဖမ်းကြတာပါလား။

ထားခင်ခင်တို့ ရပ်ကွက် အဆုံးတွင် မယ်ဇလီချောင်းသာရှိ တော့သည်။ ချောင်းတစ်ဘက်ကမ်းတွင် မီးမရှိ။ ချောင်းကူးပြေးလျှင် လွတ်လမ်း ရှိနိုင်ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် သည်ဘက် ပြေးလွှားလာပါသလဲ။

‘ဝင်ပြေးပြီဟေ့၊ ဆရာမကြီးအိမ်ထဲ ဝင်ပြေးပြီ’

ထားခင်ခင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ လက်နှိပ်ခတ်မီးရောင်တွင် ထားခင်ခင်တို့ခြံထဲသို့ လူရိပ်မည်းမည်း ပြေးဝင်လာသည်ကို သေသေချာချာကြီး လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ မီးရောင်ကြောင့် သူ့လက်ထဲမှ တင်စုံဘစ်ရာ တစ်ပွဲကြီး ဖုတ်ခနဲ လွတ်ချလိုက်တာကိုလည်း မြင်ရလေသည်။

‘အံ့မယ်လေး’

ထားခင်ခင်သည် ယောင်ယမ်းအော်ဟစ်မိသည်။ သူမ၏ ပါးစပ်ကို လက်ကလေးနှစ်ဘက်နှင့် ပိတ်လိုက်မိသည်။

အနီပြေးသူသည် လက်တွင် ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ကိုင်မြှောက်လိုက်သော အရာဝတ္ထုတစ်ခုနှင့်အတူ လိုက်လာသူတို့ကို ချာခနဲ လှည့်ပြီး ရင်ဆိုင်လိုက်လေ၏။

ရွှေဆုံးမှ လိုက်လာသူ နှစ်ယောက် ဆိုင်းဆုတ်သွားသည်။ သို့တစေ သွေးကြွလျက်ရှိသော ကျန်လူအုပ်ကြီးကား အန္တရာယ်ကို မကြောက်တော့။

‘မီးကြိုးတွေ ခိုးဖြတ်နေတဲ့ဂိုဏ်းကို အရဖို့မယ်ကွ...သေပေတော့’

အော်သံ၊ ဟစ်သံ၊ တားဆီးသံ၊ သွေးကြွ မြှောက်ထိုးပင့်အော်သံ။

‘ဟဲ့ထား၊ ဘာတွေလဲအေ့၊ ဘာသံတွေလဲ၊ ဘုရား...ဘုရား’
ကြီးဒေါ် အခန်းထဲမှ အပြေးထွက်လာသည်။

‘သူ့ခိုး အဒေါ်၊ ဝိုင်းရိုက်နေကြတယ်၊ သူကလဲ ဓားနဲ့ အို...ထံခါးမဖွင့်နဲ့အဒေါ်၊ မထွက်နဲ့လ...လာ...ဒီကိုလာ’

ဒေါ်မမကြို ကား သည်ရပ်ကွက်၏ လူကြီးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီဖြစ်သောသူငယ်တန်းကတည်းက သူ့တပည့်တွေကို လက်မှန်းရမ်းဆ နာမည်ခေါ်၏။

‘လက်လှန်ကုန်မယ်...သတိထားကြ၊ တရားခံကလဲ ဓားကို အပ်လိုက်ပါတော့လား၊ ဒီလူအုပ်ကြီးနဲ့ မင်းပဲ စိစိညက်ညက်ကြေမယ်၊ အညံ့ခံလိုက်၊ အဖမ်းခံလိုက်၊ ရပ်ကွက်ကလဲ ရဲလက်သာ အပ်လိုက်ပါတော့’

ဒေါ်မမကြီး၏ အသံသည် အပြင်မှ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ အသံများကို တွင်းဖောက်နိုင်စွမ်းမရှိပေ။

‘အသက်တော့ မသေစေနဲ့၊ ရှုပ်ကုန်မယ်၊ တော်ပြီ၊ တော်လောက်ပြီ’

သူတို့အချင်းချင်း ပြန်ထိန်းယင်း တားဆီးယင်း ကိုယ်ရှိန်သတ်သွားချိန်တွင် တရားခံသည် ကြေးနန်းကြိုး ခွေတော့နံဘေးတွင် ခွေခွေကလေး မျော့နေလေပြီ။ သူ့နံဘေးအိတ်မှ ဓာတ်အား စမ်းသပ်ကိရိယာ တက်စတာ၊ အင်စုလေးရွှင်းပလိုင်ယာ၊ ဓာတ်အားကွဲသံဖြတ်ကိရိယာ စသည်တို့ လွင့်စဉ် ပြန့်ကျဲနေ၏။

‘ဒုက္ခပေးသကဲ့... ဓားဖမ်းပွဲပြေပေလျှင်ကလေးတွေမှာ ဒုက္ခပေါ့၊ မနက်ဖြန် အပြုံး ပြန်သွယ်နိုင်ပါစေ ဆုတောင်းရမယ့်ဥမ္မာပါပဲ’

‘ကဲ...ရဲတိုင်း၊ ရဲဌာန သတင်းပို့’
ဒေါ်မမကြီးကား တားဆီးမရတော့ဘဲ၊ တံခါးဖွင့်ကာ ဆင်းသွားလေပြီ။

ထားခင်ခင်မှာ အိပ်လည်းအိပ်ချင်တော့ဘဲ ချက်စီကြောင့် ကား ရင်တုန်မောဟိုက်နေသည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာပဲ ဂုတ်တုတ်ထိုင်နေသည်။ ကြီးဒေါ် အပြင်ထွက်သွားခိုက် ခေ့လာ ခဲ့ သာ တံခါးမှ တစ်စုံတစ်ယောက် သူတ်ခနဲဝင်လာမှာကို စိုးကြောက်နေ၏။

အိမ်ခန်းတံခါးကို တိုးတိုက်သံ ကြားရသည်။ ခန်းဆီးအင်္ဂါနုသည် ညအံ့မှောင် ဖြူရောင်မျော့မျော့ လူးလွန့် လှုပ်ရှားလာသည်။ နှလုံးအခုန် ရုပ်ဆိုင်းသွားသလို ကြက်သေသေ နေ၏။

‘ပြစ်ရလေးနော်’
တစ်ဘက်အိမ်မှကြောင်မည်းကြီးသည် ပါးပပ်မှူး ကြက်စုတ်တစ်ကောင် ကိုက်ချီကာ ထွက်လာနေ၏။

ထားခင်ခင် ရှက်ပျံ့နှင့် သက်ပြင်းချလိုက်ရလေ၏။

နာရီဝက်လောက်ရှိမှ ကြီးဒေါ် အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာသည်။

‘ခေးနဲ့ တွက်တော့ သုံးယောက်လောက် ဒဏ်ဆူ ရသွားသေးတယ်အေ၊ တစ်ယောက်က ဒဏ်ဆူပြင်းတယ်အေ၊ လူထု ဒေါသ အကြွေတာ နည်းသေး၊ ဝိုင်းစောလိုက်ကြတာ ယုံယုံ ကျန်တယ်၊ လွတ်သွားတဲ့ကောင်တွေလဲ သူ ဖော်ရမှာပါ၊ အံ့မယ်လေး၊ ဘုရား.....ဘုရား.....ခိုးစရာရှားလို့ ကြေးနန်းကြီး ခိုးသတဲ့နော်’

‘တရားခံ အများကြီးထဲမှာ သူ့မှ ခုလို ဝိုင်းအရိုက်အနှက် ခံရတာတော့ မကောင်းပါဘူး အဒေါ်ရယ်’

‘သူက ခေးသုံးတာကိုး၊ ပြေးမှ မလွတ်ဘဲဟာ အမိခံလိုက် ပါတော့လား၊ ခုဘော့ သုံးယောက်တောင် ထိသွားပါ တယ်ဆို’

ဒေါ်မမကြီးသည် အေးစက်နေပြီးသော ရေနွေးကြမ်း တစ်ခွက်ကို ငွဲ့ယူလာကာ ထားခင်ခင်နှင့် မလှမ်းမကမ်း ခေါက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်သည်။

‘ရဲရောက်လာပြီး ဆေးရုံခေါ်သွားလေရဲ့၊ ဆေးရုံကနေ တော်တော်နဲ့မှ ဆင်းရပါမလား၊ ဒင်းက ချောင်းထိပ်က တက် လာတဲ့ တံငါတွေနဲ့ ပက်ပင်းတိုးပြီး ရပ်ကွက်ဘက် ပြန်လှည့် ပြေးလာရတော့ ကျားရှေ့ မှောက်လျက်လဲထော့တာပေါ့’

ဒေါ်မမကြီးကား မသမာသူတွေကို သက်သေခံပစ္စည်းနှင့် တကွ လက်ရဖမ်းဆီးမိလိုက်သည်ကို ကျေနပ်အားရမဆုံးနိုင်ပေ။

ထားခင်ခင်သည်လည်း ‘တရားလိုဦးထွန်းတောက် တစ်ယောက်လဲ ခုမှပဲ ခေါင်းခဲသက်သာသွားတော့မှာ’ ဟု သတိရမိသည်။

‘တွေ့ယင် ပြောပြလိုက်ဦး၊ တို့ခြံဝင်းထဲမှာ ဗရုန်းသုန်းကား ဖြစ်သွားတဲ့အကြောင်း၊ အရေးထဲ ထားက စာမေးပွဲ သွားဖြေ နေတော့ ခက်တာပေါ့’

ထားခင်ခင် ပြုံးရသည်။
‘ထား မပြောလဲ သူကြားမှာပေါ့ အဒေါ်ရယ်၊ သူက တရားလိုပဲ’

‘ငါကလဲ ရင်းနှီးခင်မင်တဲ့ သဘောနဲ့ ပြောချင်တာပါ အေ’

‘သိပ်တော့ မရင်းနှီးတော့ပါဘူး၊ ကိုထွေးလဲ မရှိတော့ ဆက်ဆံရေး အလှမ်းကျဲသွားပြီ’

‘ထားကိုက ကျဲချင်လို့ကို ကျဲတာပါ၊ သူ့နှုမကလေးတွေ ကလဲ ခင်ကြသားပဲ ဥစ္စာ၊ ဘာဖြစ်သလဲကွယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ ဝင်ထွက်ဒါပေါ့’

ကြီးဒေါ် ပြောသလို ထားခင်ခင်ဘာသာ ဝင်ထွက်နေ၍ မဖြစ်ဘဲ ဘေးစကားတွေ၊ မျက်လုံးဖို့ကို ထားခင်ခင် သတိ ထားရသေးသည်။

‘သူ နှမ အကြီးဆုံး ဥမာ လက်ထပ်တော့မယ်’
‘ဘယ်သူနဲ့တုံး ထား’

‘သူတို့ရိုးက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ချင်းပဲတဲ့၊ ရိုးတက် လက်မှတ်
ထိုးပြီး အိမ်မှာ ကျွေးမွေးညှော်ခံမယ်၊ ထားကို ခေါ်ထားတယ်
အဒေါ်၊ ထား ဘာမှ မပြောသေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ
ရက်တွေ့ ထားတို့အညာ ရောက်နေကြမှာ ထင်တယ်နော်’

မောင်ငယ် ရှိရာ သွားလည်ဖို့ စိတ်ကူးရှိတာကို အပြစ်ဆိုဖွယ်
မရှိသော်လည်း ဦးထွန်းတောက် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ကင်းရှင်း
အောင် ရက်ရွေးသွားရဦးမည့် ထားခင်ခင်၏ အားနည်းမှုကို
တွေ့ ဒေါ်မမကြီး မနှစ်သက်နိုင်ပေ။

‘ထားရယ်၊ သူ့နှမ မင်္ဂလာဆောင်လဲ တမင်တကာရှောင်
နေဖို့ မလိုဘူး၊ သူ့ မင်္ဂလာဆောင် ကျတော့လဲ ပိုပြီးတောင်
မရှောင်သင့်ဘူး၊ ပြောချင်တဲ့လူကတော့ မသွားလဲ ပြောမယ်၊
သွားလဲ ပြောမှာပဲ၊ က...လောလောဆယ် ထား အိပ်ချေတော့၊
မနက်စာမေးပွဲ ပြောရဦးမယ် မဟုတ်လား’

ဖယောင်းတိုင်မီးလည်း မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်
လှိုက် ဖြစ်နေပေပြီ။

ထားခင်ခင် လက်ထဲသို့ လက်နှိပ် ဓာတ်မီး ရောက်သည်နှင့်
ဖယောင်းတိုင်မီးသည် လုံးဝ ငြိမ်သွားတော့၏။

ဖြတ်တောက်သွားသော မိ ကြီးတွေကို တစ်နေ့ တည်း
ပြန်သွယ်၍ ပြီးမှ ပြီးနိုင်ပါ့မလား။

ည်လို ချက်နှာကြီး မင်္ဂလာဆောင်များသို့ လွဲမှုန်နှင်း အကြိမ်
ဖြစ် အခါခါရောက်ဖူးခဲ့ပြီး သူမအစ်မယောက်တည်း၊ သို့မဟုတ်
ပေါင်းအဖော်များ ခေါ်တင်၊ သို့မဟုတ် မိခင်ဖြစ်သူနှင့်။
သည်တင်ခေါက်တော့ မိခင်ကြီးက ပလိုက်နိုင်တဲ့ ခေါင်း
ခဲကာ ကျန်ရစ်သည်။ နောက် တစ်ကြောင်းကလည်း အတူ

လာကြရန် မဖြစ်နိုင်ဘဲ လဲမှုန်နှင်းက စောစီးစွာ အိမ်မှထွက်ခွာ
နှင့်ပြီး အပျိုရဲလုပ်ဖို့ ပြင်ဆင်ရသည်။

သိဂီသည် အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်မို့ ခေတ်မီမီအပြင်
အဆင်များနှင့် လိုက်ဖက် ကြည့်ကောင်းနေတာ မှန်သည်။
သတ္တိသမီးအဖြစ်လိမ်းခြယ်ပြုပြင်ရပြီဆိုတော့ ပင်ကိုယ်မှုန်နဲ့ သာ
သွယ်သည်က ပညာကုန်နေပြီ ဖြစ်လေရာ ထူးကဲပြီး အလှပိုမလာ
နိုင်တော့။

‘ယူ့ကို အပျိုရဲလုပ်ခိုင်းမိတာ မှားပြီ မှန်ရေ၊ ယူက သင့်
သမီးထက် လှနေတော့ ပြုသနာပဲ’

သိဂီက နောက်သလို ပြောင်သလို ဆိုသော်လည်း သိဂီ
မျက်နှာ ဖန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် ညှိမှောင်နေသည်။

လဲမှုန်နှင်း ဒေါသထွက်လာ၏။ သူမကလည်း တစ်ခါဖူး
မျှ အပျိုရဲမလုပ်ဖူးပါဘဲလျက် သိဂီ နှစ်ရှည်လများ တောင်း
ဆိုထားသောကြောင့်သာ သဘောတူ လိုက်လျောခဲ့ခြင်း ဖြစ်
လေသည်။

‘ယူ့ တကယ် ပြောတာလား သိဂီ၊ အပျိုရဲပဲကွယ်၊ အစား
ထိုးလို့ လွယ်ပါတယ်၊ ကိုယ် ဖယ်ပေးလိုက်မယ်လေ’

သိဂီသည် ဆတ်ဆတ်ထိ မခံသော လဲမှုန်နှင်းကို သွားစ၊ မိ
ထိုမိသည့်အတွက် ပျာပျာလဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘ကိုယ့်သူငယ်ချင်း လှတာကို ချီးမွမ်းတဲ့ သဘောပါ မှန်ရဲ့၊
အလကား ဒေါ်ခီးနေတယ်၊ ပြုံးလိုက်၊ ပြန်ပြုံးလိုက်’

လဲမှုန်နှင်း မပြုံးမရယ်၊ မှန် တေ တေ လုပ်ကာ အခန်း
တစ်ထောင်မှာ သွားကပ်နေသည်။

သိဂီ မိခင်ကြီးသည် လဲမှုန်နှင်း၏ စိန်များကိုပါးဖြနားဖြ
တော့ မတတ် စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုပြန်လေသည်။

‘ဒါတွေ ထိုက်ထိုက် မဝတ်တာ ကြာပြီကွယ်၊ ခုမှ မှန်ကို
ဘုတ်ဆင်တာပဲ၊ သိပ်အရည်ကောင်းတဲ့စိန်တွေကွယ်၊ အန်တီတို့
အရမ်းကို ကြိုက်ခဲ့ကြတာပဲ’

‘ပြေးပြတို့ ရောက်လာကြပြီ မှန်၊ ယူ့အလင်း ရောင် ကြီး
တော့ အရိပ်အရောင် မမြင်ရသေးဘူး ဆိုပါလား၊’

‘သူလား၊ သူကတော့ အိမ်ကထွက်စိတ်ရဲ့ ရှိလို့ဆိုပြီး လာချင်
နဲ့ လာမယ့်သူပါ’

ဟု မှန်က ပေါ့ဆဆလို ပြောလိုက်သော်လည်း စိတ်ထဲက
တော့ ထိုအတိုင်းသာ ယုံကြည်သည်။

မင်္ဂလာအချိန်တွင် မင်္ဂလာခန်းမသို့ သတ္တိသမီး နောက်ပါး
က တစ်လှမ်းချင်း လိုက်ရခိုက်ဝယ် မှန်နှင့်ဦးထွန်းတောက်သာ
မခဘတ်တဆများ ရာသက်ပန်ဘဝဖော် ဖြစ်ကြရပါလျှင် သည်
လဲမှုန်နှင်းတွေကို တစ်ကွဲတစ်ပြားစီသာ ရောက်ကြရမှာပါပဲဟု
မှန် သရော်တော်တော် တွေးမိလေသည်။

သိဂီကတော့ ရည်မှန်းထားသူနှင့် လက် ဆက် နိုင် ပေပြီ။
နိုင်ခြားမှ အမျိုးသား ပြန်အရောက် နောက်ကျသဖြင့် ယနေ့

တိုင် ရက်ရွှေ စောင့်ဆိုင်းခဲ့သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယခုအခါတော် ပေးလေပြီ။

ညှိပရိသတ်များ မပြန်မချင်း ပြုံးပြုံးကလေး ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေရသည်မှာ ကြာတော့ ငြီးငွေ့ဖွယ်ဖြစ်လာသည်။

ပြေးပြတို့သားအမိက သိင်္ဂီတို့ကို လာနှုတ်ဆက်ကြတော့မှ အာရုံပြောင်း အသက်ဝင်လာရတော့သည်။

‘ကိုယ်တို့ မပြန်သေးဘူးမုန့်၊ မုန့်ကို စောင့်ခေါ်ခဲ့မယ်လို့ ဒေါ်ဒေါ်ကို ပြောခဲ့တယ်’

လဲ မုန့်နှင်း ခေါင်းသွက်သွက်ညိတ်သည်။ ခေါင်းတွေအုံ့နေ ပြီမို့ အမြန်ဆုံး ပြန်လိုက်ချင်ပေပြီ။

ထုံးဖွဲ့ထားရသော ဆံထုံးတွေဖြုတ်လိုက်ရတော့မှပဲ ခေါင်းပေါ့သွားသည်ထင်မိသည်။

လဲ မုန့်နှင်းသည် အဝတ်ပင်မလဲလှယ်တော့ဘဲကိုပြည်ဟိန်းတို့ သားအမိနှင့်အတူ ပြန်လိုက်ခဲ့လေသည်။

‘ထိုက်ထိုက်က သမီးကို တစ်ပါးတည်းခေါ်ခဲ့အတန်တန်မှာ လိုက်တာ’

‘ဒီပစ္စည်းတွေကြောင့်လား၊ မေမေက မုန့်ကို တယ်တော့မှ စိတ်မချပါဘူး’

‘အဲဒါလဲ ပါတာပေါ့လေ’

‘ပါပါ ကိုစွကြောင့်ထင်တယ်၊ ဟုတ်တယ် အန်တီ၊ ပါပါ’

မုန့်တို့ သားအမိ ခွင့်ပြုယင် သင်္ကန်းဆီးတော့မယ်တဲ့၊ မေမေကတော့ ကျေနပ်နိုင်တယ်၊ မုန့်ကသာ....’

မုန့်ကတော့ ဖခင်ကြီးကို နီးနီးကပ်ကပ် ရှိနေစေချင်သေးသည်။ မိသားစုကလေးသုံးယောက်မို့ ဖခင်ကြီးကသံယောဇဉ် ဖြတ်မသွားစေချင်ပေ။ မုန့် ဝမ်းနည်း အားလျော့တာကို မိခင် ဖြစ်သူက ရိပ်မိလေ၏။

‘မုန့်ပါပါကလဲ မုန့်တို့ကို မတောင့်မတ မကြောင့်မကြ ထားခဲ့နိုင်တာမို့ သာ ခုလို ရဟန်းဘောင်ကူးဖို့ စိတ်ကူးတာပေါ့ မုန့်’

လဲ မုန့်နှင်းတို့ အိမ်ဝင်းထဲဝင်မလာမီကတည်းက စက်လည်သံ ကြားနေရပြီ။ အချိန်မှာ ညခြောက်ရီ ထိုးခဲ့လေပြီ။

‘မုန့် ဒီအချိန်ထိ လည်နေတုန်းပဲလား၊ သိပ် မရဲနဲ့လေမုန့်မို့’

‘မနက်ဖြန် တိုက်ဘစ်လုံးစာ ဆိုက်စုံအောင်ဒါရှိတယ်ပြေပြေ၊ အလျင်ရက်တွေက မုန့်တို့မလည်ပါဘူး၊ မနွေကနွေဒီနေ့ နှစ်ဂရပ်ပဲ လိုနေတဲ့ ဆိုက်တွေခွဲနေရလို့ပါ’

‘ခုလောက်ဆို ရပ်ထားလိုက်တော့လေ မုန့်၊ ခွဲသို့မပြီးလဲ လာယူတဲ့အခါ ခဏတစ်ဖြုတ်စောင့်ခိုင်းပေါ့၊ နားလည်အောင် ရှမ်းပြုယင် စောင့်ယူပါတယ်၊ တချို့ ထပ်ဝက်လဲ ကိုယ်တို့ခိုင်းခဲ့ ပေးမှာပေါ့’

‘ပြေပြေတို့ဝက်က အချိန်မျှနိုင်မှာမို့ လား’

‘ဖြစ်အောင် မျှရမှာပေါ့’

သူတို့ကား ဆင်ဝင်အောက်သို့ ထိုးဆိုက်ချိန်တွင် ဝင်းဝ၊ မှာ
ဂျစ်ကားတစ်စီး ဝင်လာသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ကိုပြည်ဟိန်း မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

‘အဲဒီကားဟာ ကောင်စီက သုံးလေ့ရှိတဲ့ကားပဲ မှန်’

ကိုပြည်ဟိန်း၏ မိခင်ကတော့ အိမ်ထဲဝင်သွားနှင့်ကား ဒေါ်
ထိုက်ထိုက်အား သိဂီတို့၏ မင်္ဂလာ အခမ်းအနား အကြောင်း
အားပေးတရ ဖောက်သည်ချပြောပြနေသည်။ ဆင်ဝင်အောက်
တွင် လဲ မှန်နှင်းတို့ သွေးလန့်နေပြီကို မသိ။

ဂျစ်ကားသည် သစ်စက်နံ့ဘေးတွင် ထိုးဆိုက်လိုက်သည်။

ဦးသာဒွန်းကား နံ့ဘေးနံ့ဘီ စိတ်မဝင်စားဘဲ ခြောက်နှစ်
တစ်ပြားမှ ခြောက်ငါးမူး လေးပြား မထွက် ထွက်အောင်
အသေးစိတ် ခွဲနေသည်။ ပေတိုးနှင့် ပန်ဒါမှာ မျက်နှာ မကြည်
သာတော့။

သည်ပျဉ်တစ်ချပ်ပိုထွက်လာ၍ သူတို့လုပ်အားပေါ့ရလာတာ
မဟုတ်ဘဲ ပိုင်ရှင်သာ ဝင်ငွေတိုးတာမို့ သူတို့ ပင်ပန်းရတာပဲ
အဖတ်တင်လေသည်။

ဂျစ်ကားပေါ်မှ လူတစ်စု ဆင်းလာသည့်တိုင် သစ်အလုပ်
သမားတွေ မသိမမြင်သေး။ သစ်ဝယ်သူတွေပဲဟူ၍သာ အမှတ်မဲ့
တွေးဖြစ်ကြဟန် တူလေသည်။

‘ခြေခင်း လက်ခင်းသာယာ မင်းတို့ကို လုပ်အားပေါ့ပေးဖို့
ငါ ပြောပါမယ်ကွ။ မှန်ဟာ အထိုက်အလျောက် ရက်ရောမှု
ရှိပါတယ်။ နေဦး ဘယ်သူတွေပါလိမ့်...’

ထိုက်ပုံဝတ်တွေ ကြားထဲ မျက်နှာ မထား တတ်အောင်
အားနာနောက်တွန့်၍ နေသောနယ်မြေမှူးကို တွေ့လိုက်သည်နှင့်
ဦးသာဒွန်း ထိတ်လန့်သွေးဆုတ်သွားသည်။

သူသည် လုံးဝရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်း မရှိဘဲ မှန်တို့ ထိုးဆိုက်သို့သာ
တစ်ဟုန်ထိုး သုတ်ခြေတင်တော့၏။

‘နေဦးခေ မှန်၊ ဘာလို့အလောတကြီးသွားမလဲ၊ ဖြစ်လာ
မှ ခေါင်းအေးအေးထားပါ မှန်ရဲ့’

ဦးသာဒွန်းထံ ပြေးတော့မည် မှန် လက် မောင်း အိုး ကို
ကိုပြည်ဟိန်း လှမ်းဆွဲထားသည်။

‘လာမှန်၊ ဣန္ဒြေမပျက်ပေါ့ကွာ၊ ဒေါသလဲ မပါနဲ့၊ ဝဏ္ဏယ်
တော့ ဒီလို ရှောင်တခင်စစ်မယ် သတင်းရယူင် ကြိုအကြောင်း
ကြားဖို့ ကိုယ် စီစဉ်ထားတယ်၊ ဘယ်လို ဖြစ်သွား တာလဲ
မသိဘူး’

မှန်တို့ကို ရင်ဆိုင်တွေ့ရသောအခါ ဦးသာဒွန်းသည် စကား
မပြောနိုင်ဘဲ သောကတွေ့ဆို့နေ၏။

‘စက် ပိတ်ခိုင်းလိုက်တော့ ဦးလေး’

ဦးသာဒွန်းက ချာခနဲ လှည့်ကာ စက်ရှိုရာသို့ စိုက်စိုက်
စိုက်စိုက် ပြန်လျှောက်သွားသည်။

စက်တူ တစ်ခုချင်း ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။
 'ကန့်သတ်ချိန်ကို စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်ခတ်အားသုံးစွဲတဲ့
 အတွက် ဥပဒေနဲ့ ငြိနှိမ်ပိတ်ပင်ဖို့ ဝေါဟာရမရှိဘူး'
 မှန်သည် နှုတ်ခမ်းကလေးကိုက်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ မပြောမိ
 အောင် ထိန်းသိမ်းသည်။ ကိုပြည်ဟိန်းက ပြောလည်အောင်
 ဆောင်ရွက်လိမ့်မည်ဟု သူမ မျှော်လင့်ကာနေသည်။
 ကိုပြည်ဟိန်းသည် နယ်မြေမှူးနှင့် တီးတိုး ပြောဆိုနေသံ
 ကြားရသည်။
 သို့တစေ မှန် မျှော်လင့်သလို အားလုံးကျေလည်ပြီး လှည့်
 ပြန်သွားခြင်း မရှိပေ။
 လုပ်ငန်းသုံးမိတာမှ ဖြစ်ကို ဖြုတ်ရုံမျှမက သည်တစ်ကြိမ်
 ခတ်တိုင်မှ ဂျစ်ပါဘက်ဒ်ပါ ဖြုတ်လေသည်။
 လဲ မှန်နှင့် ဝေါသမထွက်ဘဲ မနေနိုင်တော့။
 'ပြောပြ ဝါတွေကိုကော ကိုကိုမသိဘူးလို့ ငြင်းနိုင်ပါ
 မလား'
 'ရှောင်တခင်ကိုမှ ကောင်စီက နာရီပိုင်းတောင်ကြိုမပြောဘဲ
 အသင့်စောင့်ခိုင်းပြီးမှ ဝင်ခေါ်တာတဲ့ မှန်၊ နယ်မြေမှူးလဲ မှန်
 တို့ကို အဘော်မျက်နှာပူပါတယ်'
 'ကိုကိုသိဘယ်မဟုတ်လား'
 'သိတော့ သိဘယ်မှန်၊ ဒါပေမယ့် သူ့တပည့် အသည်း
 အသန်ဖြစ်နေတဲ့ဆီကိုလဲ မသွားမဖြစ်သွားရမှာကတစ်ဘက်....'

မစ္စိမစာပေ

'အို...တော်ပါတော့ ပြောပြရယ်၊ သူသိတယ်၊ သိလျက်နဲ့
 မှန်တို့ စီးပွားရေးကို ဖျက်ဆီးတယ်၊ မှန်ကို မျက်နှာမဖော်ဝံ
 အောင် သိက္ခာချတယ်၊ မှန်နားလည်သွားပါပြီ'
 ကိုပြည်ဟိန်းသည်မှန်၏နာကြည်းကြေကွဲနေသောအသွင်ကို
 ကြင်နာသနားလှသည်။
 မှန်မိခင်သည်လည်း မှန်ပခုံးကလေးကိုဖက်ကာ စီးပွား ထိ
 ခိုက်တာထက် သမီး စိတ်ထိခိုက်မှာကို စိုးရွံ့ အရေးထားနေ
 လေသည်။
 ဂျစ်ကား ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားချိန်အထိ မှန်အောင်အည်း
 ထိန်းသိမ်းနိုင်သည်။
 သည်နောက်တော့ မိခင်ရင်ခွင်မှာ ကြူကြူပျါအောင် ဝိုပစ်
 လှိုက်လေတော့၏။
 'ကိုကို...ရက်စက်လိုက်တဲ့ ကိုကို၊ မှန်တို့ကို လှမ်းသတိပေးနိုင်
 ချက်နဲ့ လွဲခဲပစ်လုပ်ရက်ပေရဲ့နော်'
 ကိုကိုလာလျှင် ထွက်မတွေ့ဘူးဟု မှန် အငြိုးတကြီး တေး
 သားသည်။ သူ လာတော့လာမှာပဲဟု မှန် မျှော်လင့် ထားလေ
 သည်။
 သို့သော် ဦးထွန်းတောက် ပေါ်မလာ။
 အနည်းဆုံး ဖုန်းတော့ ဆက်မှာပဲဟု မှန်နားစွင့်မိပြန်သည်။
 မှန် ဖုန်းမဆိုထားဘိ၊ မည်သူ့ ဖုန်းမျှပင် မြည်မလား။

မစ္စိမစာပေ

မူန့်သည် ညစာလည်း မစား၊ အိပ်ခန်း တံခါးလည်း ဦးဘနှင်းကို ပွင့်မပေး။

ငယ်ရွယ်စဉ် အချစ်ကို ဆိုးရှုံးရစဉ်ကပင် ဤမျှ မခံစားခဲ့ရ ဖူးဟု မူန့်ထင်သည်။

ယခုမူ မူန့်မှာ အဘက်ဘက်က နစ်နာဆိုးရှုံးရလေပြီဟု မျက်ရည်တာရှိုး ကျိုးပေါက်ရှာလေပြီတည်း။

ချောင်းဦးရပ် နယ်မြေမှူးသည် သူ့စားပွဲရွှေတွင် မျက်နှာ ညှိုးငယ်စွာရပ်နေသည်။

‘ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ဘူးဆရာ၊ စက်လည်နေတယ်လို့ တိုင်တဲ့ နေရာလဲ သတင်းအတိအကျ၊ ကောင်စီက ထွက်ကိုပမ်းရမှာ၊ သုံးနေရာ၊ ဖြစ် ဖြုတ်ခဲ့ရတယ်’

ညက ဦးရှားကိုး ဆုံးလေသည်။ လောင်ကျွမ်းရာမှ ပိုးဝင်ကာ ဦးနှောက်အမြှေးပါး ရောင်လာသည်။ ဒုတိယ ဖိစီးမှုက အဆိုးဝန် ဒုက္ခပေးသွားခဲ့တော့၏။

ဦးရှားကိုး၏ ဇနီးနှင့် သားသမီး ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကို ပြန်ပို့ပေးရ၊ ဈာပနကိစ္စ ဦးစီးဆောင်ရွက်ပေးရနှင့် မိုးလင်းခါနီးမှာ သူ အိပ်ပြန်ရောက်လာသည်။

မောမောနှင့် ထိုးအိပ်ပစ်လိုက်သည်မှာ နံနက်ကိုးနာရီထိုးမှ တစ်နေ့ခင်းတော့၏။

မျက်စိနှစ်လုံး ပွင့်သည် နှင့် ချက်ချင်း လဲ့မှုန်နှင်းကို သူ သတိရလေသည်။ သူ့ ရင်ထဲ လေးလံ ရှုပ်ထွေးသွားရသည့် အတိုင်း အဆကို မနှိုင်းတတ်နိုင်။

ဥမ္မာက အလုပ်သွားဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပေပြီ။

‘ဦးသိန်းတိုးကို လိုက်ပို့ ခိုင်းလေ ဥမ္မာ’

ဥမ္မာက ပြုံးပြီး ခေါင်းခါသည်။ သူမတို့သည် ဦးရှားကိုး ကွယ်လွန်သည့် သတင်းသာမက မနော်ဟရီ သတင်းကိုပါ ကြားသိထားခဲ့ကြပြီ။

‘ဥမ္မာဘာသာ သွားပါမယ်၊ ကိုကို့ ကားက သုံးစရာတွေ အများကြီး ရှိနေတာ’

ဦးထွန်းတောက်သည် ဥမ္မာမင်္ဂလာဆောင်အတွက် စီစဉ်လုပ်ဆောင်စရာတွေကိုတော့ တစ်ခါမျှ သတိမရသေးပေ။ ဥမ္မာကလည်း အစ်ကို့ကို ဘာတခုမျှ နားမပူ။ ခင်ပွန်းလောင်းနှင့်

မဇ္ဈိမစာပေ

ဖခင်ကိုသာ တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းကာ သင့်တင့် လျှောက်ပတ်ရုံသာ ချဲ့ထွင် ကျင်းပကြမည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ နားလည်းမလည် ထုတ်ပေးစရာ မဟုတ်ဘဲ စရာလည်း တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မရှိတာကို ဥမ္မာ သိထား နားလည်ထားပေသည်။

သူ အလုပ်ခွင်ရောက်သည်နှင့် ချောင်းဦး နယ်မြေမှူးသည် မျက်နှာငယ်နှင့် လာရောက် တောင်းပန်နေသည်။

‘အဖွဲ့ကြီးနဲ့ဆိုတော့ ကျွန်တော်လဲ ဘယ်လိုမှ မကြံတတ်တော့ဘူးဆရာ’

ဦးထွန်းတောက်သည် သူ့ နယ်မြေမှူး၏ တောင်းပန်စကား ကြောင့် မျက်နှာနီရဲသွားသည်။

‘ခင်ဗျားကလဲဗျာ၊ ကျွန်တော်သိပြီး ကျွန်တော်သွားခွင့်ပြု လိုက်တာပဲ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် [တာဝန်ပေးတယ်၊ ခင်ဗျားတာဝန်လဲ ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား ဘာတွေ့တယ်၊ ဘာလုပ်တယ်၊ ဒါပဲလိုတာပါဗျာ’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော် ထင်တာက ဆရာက...ဆရာက ကြိုပြီးအကြောင်းကြားမယ် အောက်မေ့... အောက်မေ့လို့ ဆရာခွဲ’

‘ဘာကို ကြိုအကြောင်းကြားရမှာလဲ’

နယ်မြေမှူး ခေါင်းကုတ်သည်။

‘ဟိုဒင်းလေ... ကျွန်တော်တို့ လာမယ်ဆိုတာ...’

မဇ္ဈိမစာပေ

ဦးထွန်းတောက်၏ မျက်လုံးတွေ ဝင့်အကြည့်မှာ စူးစူးရဲရဲ နိုင်လှတာမို့ နယ်မြေမှူး စကားပြတ်သွားတော့၏။

‘ကျွန်တော် ကြိုးပွဲ အကြောင်းကြားမထားဘူးဆိုတာ အခု ခင်ဗျားသိပြီ မဟုတ်လား’

နယ်မြေမှူး နှုတ်ဆိတ် လက်ခံကာ ခပ်ကုပ်ကုပ် ထွက်ခွာ သွားတော့သည်။

ထရန်စမော်မာဆီ ဖောက်ခိုးသူနှင့် ကြေးနန်းကြိုး ခိုးဖို့ အခါပေးသူသည် ဝပ်ချိတ် အလုပ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ် ကြောင်း စစ်ဆေးနိုင်ခဲ့ပြီ။ ဦးထွန်းတောက် ရင်နာနေဆဲ ဖြစ် သော်လည်း သူ့ခေါင်း ပေါ့ပါးခဲ့ပြီ။

ဦးထွန်းတောက်သည် စားပွဲပေါ် ပုံနေသော စာရွက် တွေကို လက်မှတ်ရေးထိုးသည်။ ပြီးတော့ နာရီကိုကြည့်ယင်း စားပွဲမှထု လေသည်။

‘ကျွန်တော် တရားရုံး သွားရဦးမယ်၊ ခြံစည်းရိုး ဓာတ်အား လွှတ်ဆားလို့ နွားကျောင်းသားကလေး ဓာတ်လိုက်သေတဲ့ အမှုဗျာ၊ မပြတ်သေးဘူး’

ယူနီဖောင်းဝတ် တစ်ယောက် ဝင်လာပြန်သည်။ သူ့ပြန်ထိုင် ရပြန်၏။ သူ့ အိမ်သုံးမိတာ အလည်နှေးနေသည့် အကြောင်း။ ဦးစံကဲကို ခေါ်ယူ တာဝန်ပေးလိုက်လေသည်။

ဦးစံကဲသည် သူ့ ရုံးခန်းမှ အထွက်တွင် ဒေါ်သောင်းနုအား မျက်စိပစ်ပြကာ ‘ဒေါ်သောင်းနုနုရ၊ ဦးထွန်းတောက် တစ်

ယောက်တည်း ဒိုင်ခံရိုးတာ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ခုပဲ မိတာနှေးလို့ လာသတင်းပို့ တဲ့လူတွေခဲရတယ်၊ ဟိုမှာ...ဟိုမှာပြန်ထွက်သွား လေရဲ့’

‘မိုးလေဝသ မသာယာဘူးထင်လို့ ကျုပ်တို့တော့ သူ့ရုံး ခန်းထဲ မဝင်တော့ဘူးတော်’

‘ဒါတော့ဗျာ၊ သူ့ နေရာဝင်ကြည့်ပြီး ကျုပ်လဲသနားမဆုံး ပါဘူး၊ ခင်တာက ကျုပ်သနားလို့ အလကားပဲ၊ ဟိုကောင်မ ကလေးကလဲ အင်တာဗျူးတဲ့ဗျာ၊ ပေါ်မလာဘူး’

ဦးထွန်းတောက် ပြန်းစားကြီး ချောက်လာသဖြင့် ပြော လက်စ ကောင်းတွေလည်း ပြတ်တောက်နှုတ်ပိတ်ကြရသည်။

‘ဝေဝေ၊ ဒေါ်ထား ဘယ်နေ့ ရုံးပြန်တက်မှာလဲ’ အားလုံးပင် နှစ်ထောင်းအားရ ရှင်ပျသွားကြသည်။

‘တနင်းလာနေတော့ အလုပ်ပြန်ဝင်မှာပါ ဆရာ၊ ပြော စရာရှိယင်တော့ ဝေဝေ သွားခေါ်ပေးမယ်လေ’

‘ခေါ်ဖို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဦးရှားကိုးကိစ္စ စီစဉ် ဆောင်ရွက် ကြဖို့ပါ၊ ရုံးက ဝိုင်းဝန်း ကမ, ကထလုပ်ပြီး အလောင်းလှအောင် လုပ်ကြရမှာ မဟုတ်လား၊ ဒေါ်ထားတို့ ဒေါ်သောင်းနုတို့ကို အကျွေးအမွေး တာဝန်ပေးယင် ကောင်း မလားလို့ပါ’

‘ဝေဝေ ဒီညနေ သွားပြောလိုက်မယ်လေ ဆရာ’

‘ရပါတယ်၊ တနင်းလာနေ့ လာမှပြောလဲ ဖြစ်ပါတယ်၊
ရက်လည်မှ ကျွေးမယ်ကိစ္စပဲ’

ပြောရင်း ဆိုရင်း သူထွက်သွားသည်။ ဦးသိန်းတိုးသည်
သူ့နောက် ဒရောသောပါး ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

‘ဒီညနေ ဝေဝေ မမထားဆီ သွားလိုက်မယ်နော် အဘ’
ဦးစံကဲ ကွမ်းတမြို့မြို့နှင့် ပြုံးရယ်သည်။

‘ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ ဝေဝေ၊ တနင်းလာနေ့မှ ပြောလဲ
ဖြစ်တယ်ဆိုမှ’

‘ဆရာက မမထားကို သတိတရရှိနေတာ အရေးကြီးတာ
ပေါ့ မမှန့်ရဲ့၊ မမထား ဝမ်းသာသွားမှာ’

‘အိမ်လေး ညည်းတိုဆရာက ကိုကိုဆိုတာနဲ့ တစ်ချက်
သွားဖြိုကြီးနဲ့ တတ်ဟဲ ပါသွားမှ အခက်’

ဦးစံကဲက အဟမ်းခနဲ လည်ချောင်းရှင်းလိုက်သည်။

‘ဒီတစ်ခါ သူ့မပြတ်လဲ ဟိုက ဖြတ်တော့မှာပါ၊ သစ်တွေ
စကြဝဠာပွိုပြီး ခွဲနေတာ ငါ သတင်းရတယ်၊ ရွှေကိုတော့ လူပါ
လိုက်သွားရတော့မှာ’

သည်တော့လည်း သန်းထူး စိတ်မကောင်းပြန်ပေ။

‘ဒီတစ်ခါကလဲ မီးပြန်ပေးချင် ပေးနေရဦးမှာပါ၊ ဒါပေ
မယ် မိတာမရလို့ ဒီလုပ်ငန်း မလုပ်ရလဲ မွဲသွားမှာမှ မဟုတ်ဘဲ
တာဖြစ်သလဲဗျာ’

‘မင်း နားမလည်ဘူးနော်၊ အသက်သွေးကြောဆိုတာ သူ
တို့အတွက် စကားလုံး မှားနေတယ်၊ အသက်ငွေ့ကြောကွ၊ ငွေ
တစ်စိမ့်စိမ့် အကြောထဲ စီးနေမှ အသက်ရှင်နိုင်တာကလား’

ဝေဝေက ဦးစံကဲ၏ ကျောရိုးကိုထုကာ
‘အဘက လုပ်ပြီ’ဟု ရယ်မောသည်။

ဝေဝေကတော့ ထားခင်ခင်ထံ သွားဖြစ်အောင် သွားမည်
ဟု တေးထားလေ၏။

လဲ မှန်နှင်းသည် ရှားမား လာအပ်သော တစ်နေ့ဝင်ငွေကို မရေ
တွက်ပဲ လက်ခံယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်ပစ်တင်ရင်း
ကိုပြည်ဟိန်းကို ယဲယဲ ပြုံးပြလေသည်။

မှန်ကား ပေါ့တီး ပေါ့ဆ စိတ်လေနေပေ၏။

မှန်ရယ် တစ်နေရာကို စိတ်ပြေလက်ပျောက် ခရီးထွက်
ပါလား၊ ငပလီသွားချင်တယ်ဆို၊ ဒီအချိန်သွားပေါ့ မှန်ရဲ့

‘ဘယ်သူနဲ့ သွားရမှာလဲ’
 မှန်၏ စိန်ခေါ်သော မျက်လုံးနှင့် ပြုံးထေ့ထေ့ အမူအရာ
 ကို သူ စဉ်းစားအဓိပ္ပာယ်ဖော်သည်။
 ‘မှန် ခေါ်ချင်ယင် လိုက်မယ့်သူချည်းပါမှန်၊ ပြောလေ
 မှန် ဘယ်သူနဲ့ သွားချင်သလဲ’
 ဖုန်းသံမြည်လာသည်။
 အလှမ်းနီးသော မှန်က ဖျတ်ခနဲ ကောက်ကိုင်လိုက်လေ
 သည်။
 ‘လဲမှန်နှင်းနဲ့ စကားပြောပါရစေ’
 မှန်ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ ခုန်လှုပ်နာကျင်သည်။
 ‘ပြောပါရှင်၊ မှန်ပါ’
 မှန်အသံသည် လည်ချောင်းထဲတွင် တစ်ဆို့ တိုးဝင်သည်။
 ‘ကိုယ့်ကို သိပ် စိတ်ဆိုးနေသလား မှန်’
 သူ့အသံက တိုးလျှိုးသည်။
 ‘ဘာကိုလဲ’ ဟု မှန်က ပေါ့ဆဆဖြစ်အောင် ပြန်မေး၏။
 ‘ကိုယ့်နေရာက ကိုယ့်အခက်အခဲကို မှန် နားလည်စေချင်
 တယ် မှန်ရယ်၊ ကိုယ်လေ အဲဒီကိစ္စ ပြီးကတည်းက တစ်နေ့မှ
 စိတ်မချမ်းသာဘူး၊ မှန်ဆိုလာချင်တယ် မလာရဘူး’
 ‘မလာအားလို့ မဟုတ်ဘူးလား’

ကိုပြည်ဟိန်းသည် ဘယ်သူ့ ဖုန်းဆိုတာ ရိပ်မိလေပြီ။ အနီး
 ကပ် ထိုင်နေရာမှ မကောင်းလှဘူးဟု တွေးဆကာ ကိုယ်ပြန်
 မယ်မှန်ဟု တီးတိုးပြောသည်။
 မှန်က ဖုန်းခွက်ကို လက်နှင့်အုပ်ကာ
 ‘ဟင့်အင်း နေပါ’ ဟု တားမြစ်သည်။ ပြီးတော့ ထိုလက်နှင့်
 ပင် ကိုပြည်ဟိန်းကို လက်ဆွဲထားလေသည်။
 ‘ကိုယ် အခု မှန်ဆီ လာခဲ့ချင်တယ်၊ လာရမလား မှန်’
 ‘ဘာလို့ လာချင်တာလဲ ကိုကို’
 ‘မှန်ရယ် မှန်ကို ကိုယ် ဘယ်လို ရှင်းပြရမလဲ၊ ကိုယ်ဟာ
 ဘာကယ်တော့....’
 ‘မှန်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောဦးမလို့လား ကိုကို၊ ဒါတွေဟာ
 သူ့ငယ်တွေပြောကြတဲ့ စကားတွေပါ ကိုကိုရယ်၊ ကိုကို အရွယ်
 မှန်အရွယ်ဟာ အချစ်ကို စဉ်းစားဖို့ မလိုတော့ပါဘူး’
 သူ့ကို လက်စားချေကာ ညဉ့်ဆဲနိပ်စက်မည့် စကားများ
 အဖြစ် ရွေးချယ်သိကုံးကာ ပြုံးပြုံးကြိုးပြောမည် အားခဲသော်
 ဘည်း ပြောရင်း မှန်အသံ တုန်လာသည်။ မှန်မျက်လုံးတွေ
 ဝိုင်းရွန်းလာသည်။ ကိုပြည်ဟိန်း၏လက်ကိုတင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ
 အားပြုထားရလေ၏။
 ‘ကိုကို ကို မှန် နားလည်ပါပြီ၊ ကိုကို အတွက် ကိုကို အလုပ်
 ဟာ ပထမ၊ မှန်ကတော့ သာမည၊ အသွေးအမွှား အစက်
 အပြောက်ကလေးပါ’

‘မဟုတ်ဘူး မှန်ရယ်’

‘ဟုတ်တယ် ကိုကို’

‘ကိုယ် လာခဲ့မယ်’

‘မလာနဲ့တော့ ကိုကို၊ မှန်နဲ့ကိုကို အခု မဆုံကြသေးတတ်ဘဲ ကောင်းပါတယ်၊ မှန်နဲ့ ပြောပြ လက်ထပ်ဖို့ တိုင်ပင်နေကြတာ ကိုကို’

‘မှန် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ’

‘ကိုကိုနဲ့တော့ တစ်ခါမှ လက်ထပ်ဖို့ မတိုင်ပင် ဖြစ်ခဲ့ကြပါဘူးနော်၊ အဲဒါကိုက ချစ်တယ်ဆိုရုံထက် ဆက်ရောတတ်လမ်း မရှိတာကို ပြနေတာပဲကိုကိုရယ်၊ မှန်လက်ထပ်တော့မယ်၊ ပါပါက မှန်ကို ပြောပြေ၊ လက်မှာအပ်ခဲ့ပြီး သင်္ကန်းဆီးတော့မှာ ကိုကို’

‘ကိုကိုကို စိတ်ဆိုးရယ်င် ကျေပါတော့ မှန်ရယ်’

မှန်ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ တလိမ်လိမ် စီးဆင်းလာလေသည်။

‘စိတ်ဆိုးပြီး ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးကိုကို၊ မှန်စဉ်းစားပြီး ပြောတာပါ၊ ဆုံးဖြတ်ပြီး ပြောတာဆိုလဲဟုတ်တယ်၊ ဒါပဲနော် ကိုကို၊ မှန် ဖိတ်စာပို့ လိုက်မယ်၊ မှန် ကိုယ်တိုင်ပဲလားပို့ပါမယ် ကိုကို၊ မှန် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်’

လဲ မှန်နှင်းသည် တယ်လီဖုန်းကို အသာအယာပင် ချလိုက်သည်။

ပြီးထော့ ကိုပြည်ဟိန်းကို လှည့်ကြည့်ကာ ပြုံးဖို့ ကြိုးစားသည်။

သို့သော် မှန်နှုတ်ခမ်းကလေးတွေသည် မဲ့၍ မဲ့၍သာ လာလေသည်။

အချစ်ဆိုသည်မှာ သံယောဇဉ်တွေ နှောင်တွဲတော့ ပိုပြီး ခိုင်ခံ့ မြဲမြံလေသလား မဆိုနိုင်။

ကိုပြည်ဟိန်းသည် ကြင်နာခြင်းများစွာဖြင့် မှန်ပါးပြင်မှ မျက်ရည်စကို အသာသိမ်းပေးသည်။

သို့သော် မှန်ကား သူ့ရင်ခွင်ထဲ မျက်နှာဝှက်ကာ တရွက်မက်မက်အသည်းအက်မျှ ငိုချလိုက်လေ၏။

မင်း ပြတ်နိုင်ပါတယ်ဆိုယင် ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် အမူး
 သောက်ချင်နေရသလဲ ထွန်းတောက်၊ ကောင်မပေး ပြော
 သလိုပဲ အချစ်ဆိုတာ လူငယ်တွေ ပြောစရာ စကားလုံးပါကွာ’
 ‘အေး....ငါက တိုင်ပင်အောက် သွားတယ်၊ မေမိနဲ့ကွဲသွား
 ပြီး ကြားကာလမှာ ငါ အချစ်ဆိုတာကို မေ့နေခဲ့တာကိုး၊
 ဒီတော့ ဆယ်နှစ် နုတ်ကွာ၊ ချစ်ရေးချစ်ရာမှာ ငါက လူငယ်ပဲ
 ကွ’

နှစ်ယောက်သား ရယ်မောမိကြသည်။

ရယ်မောယင်း ဝိစင်္ဂီပုလင်းကို ဦးထွန်းတောက် လက်လှမ်း
သည်။ ဦးအောင်မင်းက အလျင်ဦးအောင် လှမ်းကိုင်၏။

‘ငါ ထည့်ပေးမယ်၊ တစ်စိစိမို့ သောက် တယ်ယစ် မူးပြီး
တဖြည့်ဖြည့် ဆွေးစမ်းပါကွာ၊ မင်းရဲ့ ဆင်ခြေကို ငါ လက်ခံ
လိုက်ပါတယ်၊ ဆယ်နှစ် လျော့တွက်တယ်၊ ဒီတော့ ဆွေးကွာ၊
ဒါပေမယ့် ဆွေးဖို့ အချိန်တော့ အဲဒီလောက် မပေးနိုင်ဘူး၊
မင်း ဒီတစ်နေ့ပဲ အချိန်ရမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ’

ဦးအောင်မင်း ဆိုခွာနှင့် စပ်ပေးသည့် အ ရက် ခွက် ကို
ဦးထွန်းတောက် တစ်ကျိက်ချင်းသာ မော့တော့သည်။

‘မင်းက ကောင်မလေးဆီ ဘာစိတ်ကူးနဲ့ ဖုန်းဆက်တာလဲ၊
ဒါနဲ့များ ပြတ်နိုင်တယ်ဆို...’

‘သစ်စိမ်းချိုးချိုးတယ်ဆိုတာ အမျှင် တတန်းတန်းတော့
နေတာပေါ့ သူငယ်ချင်းရ’

‘မင်းကတော့ ဘာမဆို မပြတ်မသားပါတဲကွာ၊ မင်း
ဘီစီကလေးတုန်းကလဲ...’

‘ဒါတော့ကွာ၊ ပြတ်ပြတ်သားသားကြီးပါ၊ ငါ မရိုးသား
တဲ့ချက်လုံးနဲ့တောင် ကြည့်မပြခဲ့ဖူးပါဘူး’

‘အားလုံးက မင်းကို ကောင်မလေးနဲ့ စနေနောက်နေတာ
ကို မင်းသိသိကြီးနဲ့ မှိန်းနေတာတော့ အမှန်ပဲ မဟုတ်လား’

‘ခွေးကောင် မဟုတ်တမ်းတရားတွေ ပြောရော့မယ်၊ စနေ
နောက်နေတာကို ငါက ကာယိန္ဒြေ ထိပါးပါတယ်၊ သိက္ခာ
ကျပါတယ်လို့ ကန့်ကွက်ရမလားကွ’

‘ထွန်းတောက်ရာ၊ တစ်ခွန်းတည်းဖြေ၊ မင်းမစဉ်းစားခဲ့
ဘူးလား၊ မင်းဟာ နွားလဲမဟုတ် ရဟန္တာလဲ မဟုတ်ပါဘဲနဲ့
ဒီလိုခိန်းမချော မိန်းမလှလေးကို မစဉ်းစားခဲ့ဘူးလား’

ဦးထွန်းတောက် နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။ လဲ မှုန်နှင်း
ပေါ်ပေါက်မလာမီက သူ ထားခင်ခင်ကိုစိတ်ဝင်စားခဲ့ကြောင်း
သူ ကိုယ်သူသာ အသိဆုံးဖြစ်ချေသည်။

‘ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ဖြစ်အောင်
မကလိတ်ဘူးလို့မိန်းမတိုင်းကိုပိုင်းဖြတ်လို့မရဘူးသူငယ်ချင်း၊
ရာနန်းအတော်များများဟာ တတ်တယ်၊ တတ်တဲ့ ပညာဟာ
သေးသိမ်တယ် ယူဆလို့ သိုဝှက်ထားကြတာက များတယ်ကွ’

ဒါကိုတော့ လဲမှုန်နှင်းကို သွယ်ဝိုက်ထိပါးသည်ထင်ကာ
သူ မျက်နှာထား သုန်မှုန်သည်။

သူ့ အရိပ်အကဲ ကြည့်ကာ ဦးအောင်မင်း စကားဖြတ်
လေ၏။

နှစ်ယောက်သား တယ်ယစ် တထေ့ထေ့နှင့် ဝိဇင်္ဂီကို
အပြတ်ဖြိုခနသည်။ သည်တစ်ကြိမ် လခထုတ်ရက်မို့ သူ့ထို့ဝိစင်္ဂီ
နှင့် အပြတ် သားနားနေသည်။ ဒါတောင် ပုလင်းတစ်ဝက်ကို
နှစ်ယောက် မှာသောက်ကြရသည်။ ကလေးသုံးယောက်အဖေ

ဦးအောင်မင်းကို ဝဲညွှာကာ ဦးထွန်းတောက်က ဒဏ်ခံလေသည်။

ဘယ်ကုန်ကိုမှ မထိခိုက်စေဘူးဆိုယင် ငါ့စကား တစ်ခွန်းတော့ မင်းနားထောင်ပါဦး၊ မင်းမနော်ဟရီကို ငွေတောင်ပြည့်ပြန်လွှတ်လိုက်တော့မလား၊ မင်း မျှော်လင့်နေသေးသလား၊ ဘာ မျှော်လင့်နိုင်တော့မှာလဲကွာ၊ သူ့လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုမှပဲ’

‘မင်းကို လက်ထပ်ဖို့ သူ့စဉ်းစားခဲ့တယ် ထင်သလား’

‘အဲဒါ ငါ မစဉ်းစားဘူး’

‘မင်းကကော သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားခဲ့သလား’

‘ငါ သူ့ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ အောင်မင်းရယ်’

‘ဒါပေမယ့် လက်ထပ်ဖို့အထိ မင်း မစဉ်းစားပါဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငါ့အယူအဆပြောရယင် မဖြစ်နိုင်လို့ဘဲ’

ဦးအောင်မင်း၏စကားသည် သင့်မြတ် လျော်ကန်သည်ဟု ယူဆကာ ဦးထွန်းတောက် ထိုတံဆိတ်သွားပြန်သည်။

လဲ မှုန်နှင်းကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းသဲသဲမဲမဲ ဖြစ်နေချိန်တွင်လည်း သူသည် ဘယ်တော့လက်ထပ်ကြမည်ဟု တစ်ကိုယ်တည်းမတောင်းချင်ခဲ့သလို လဲ မှုန်နှင်းလည်းမဆွေးနွေးဖြစ်ခဲ့။ အတည်မကြံခြင်း မဟုတ်ကာ၊ သူ သေချာသလို ရွှေတိုးဖို့ မဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့တာကိုလည်း သူ မငြင်းသာပေ။

‘ဒီပြဿနာကို တစ်ခန်းရုပ်လိုက်တော့ ထွန်းတောက်၊ မင်း အလုပ်ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မင်းကိုယ်မင်း သိယင် လဲ မှုန်နှင်းနဲ့ ပြန်မဆက်နဲ့တော့’

သည်စကားကိုလည်း သူ မငြင်းပယ်သာပေ။ သူ့ခေါင်းထဲ မှာ ရီဝေယစ်ထွေနေသည့် အတိုင်းသာ သူ့လျှင်လျူရှုကာ ထားလိုက်တာကိုလည်း ဦးအောင်မင်းမှ မသိနိုင်တာဘဲ။

‘မင်း ဘိစိကလေးကို ပြန်စဉ်းစား သူ့ငယ်ချင်း၊ အဖေ အရိပ်ကွယ်လို့ အခြေအနေနိမ့်ကျပေမယ့်လို့ ဆွေကြီး မျိုးကြီး မိကောင်းဖခင် သားသမီးကလေးပါကွာ၊ ငါ သေချာ စုံမိမ်း ပြီးပြီ’

ထားခင်ခင်၏ မျက်နှာကလေးကို သူ ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်သည်။ သူ ခေါင်းခါယမ်းလေသည်။

‘မှုန်နှင်း ဟိုးလေးတကြော်ရပ်စဲသွားကာမှ သူ့ဘက်လှည့်လာလို့ သူက ငါ့ကိုဘာထင်မလဲ၊ မင်းစကားက ပါးယားစရာပါကွာ’

ဦးအောင်မင်း တစ်ချိတ်ည်း ပြုံးသွားသည်။

‘ထားခင်ခင်က ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုယင်ကော’

‘မဖြစ်နိုင်တာကွာ’

ဦးအောင်မင်း အကြံထုတ်လေပြီ။ သူသည် သူ့ဇနီးသည်မှ တစ်ဆင့် ဦးထွန်းတောက်၏ နှမများကိုလည်း စည်းရုံးမည်။ သူကတော့ ဦးစည်သူမှ ဦးထွန်းတောက်ကို သိမ်းသွင်းစေမည်။

မြန်မာ့ပြည်ထောင်စုလုံးလျှင်အကောင်းဆုံးပဲဟု သူ့ဘာသာသူ
အတည်ပြုလေ၏။
ဦးထွန်းတောက် ဆွေးဆဲ ငေးဆဲဝယ် ဦးအောင်မင်းကား
သူ့ အစီအစဉ်နှင့်သူ ကျေနပ်နေတော့၏။

ထားခင်ခင်သည် ရင်တထိတ်ထိတ် အခုန်မြန်ကာ ဝမ်းသာ
ဝမ်းနည်း ခံစားမှုတွေက မသဲမကွဲ ရောယှက်လျက်ရှိလေသည်။
တနင်္ဂနွေနေ့က ထားခင်ခင်ထံသို့ ဥမ္မာ ရောက်လာသည်။
ဥမ္မာခင်လားဆောင်အတွက် အကျွေးအမွေးမှာ ဝိုင်းဝန်းကူညီ
ပါရန်အကြောင်းပြချက်ကို အကဲအကွယ် ယူလာတာပါပဲ။
ဥမ္မာက အိမ်ထောင်ခွဲသွားရတော့မယ်မထား၊ ညီမတွေနဲ့
ဖေဖေ ကိုပါ ဥမ္မာခင်သွားချင်တယ်၊ ကိုကို့ကို လွတ်လပ်ခွင့်

ပေးချင်တာလဲ တစ်ကြောင်း၊ မေမေ မရှိတတ်ဘူးက စုစည်းနေပြီးမှ သီးခြား မနေနိုင်ဘဲ တစ်ကြောင်းပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကိုကို့မှာ အဖော်လိုတယ်၊ ဥမ္မာတို့က မမထားကိုပဲ ချစ်တာကို မမထား သိပါတယ်၊ ကိုကိုကလဲ တကယ်တော့ နွေလယ်ညအိပ်မက်ဆိုတဲ့ ရိုက်စပီးယားရဲ့ ပုံပြင်ထဲကလို ပန်းဝတ်မှုန်မျက်စိထဲဝင်လာပြီး လူများချစ်မိတာပါ မမထားရယ်' ထားခင်ခင် ရှက်ရှက်နှင့်ပင် ခေါင်းခါ ငြင်းဆန်ရ လှသည်။

ဥမ္မာအစ်ကိုနဲ့ မမထားဟာ ဆရာတစ်ယောက် သံယောဇဉ်ပဲ ခို့တာပါ ညီမလေးရယ်၊ အထင်မလွဲပါနဲ့'

ဥမ္မာပြန်သွားပြီးတော့လည်း ထားခင်ခင်သည် အပြီးအပိုင် စွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီးသော အတွေးစိတ်ကူးတွေ ပြန်လည် လူးလွန်ကာ ဒုက္ခပူလိနေခဲ့လေသည်။ အသစ် တစ်ဖန် ပြန်မစတော့ပြီဟု မြှုပ်နှံစတေးထားသော အချစ်မီးကို အားခဲ ငြိမ်းသတ်နေရ ရှာလေ၏။

ယနေ့...

ယနေ့ မနက်ကျပြန်တော့ ထားခင်ခင် အလုပ်သို့ထွက်အလာ လမ်းထိပ်နား ရောက်ကာမှ စက် သီး က လေး စီး လာသော လဲမှုန်နှင်းနှင့် ပက်ပင်းတိုးလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရင်ကြားစေ့ အောင်သွယ်ပေးရဦးမှာ လားဟု ထားခင်ခင် အလွန်တကြား ဖြစ်သွားမိပြန်၏။

မဇ္ဈိမစာပေ

'မှုန် မမထားဆီလာတာ၊ ဒီနေ့ အလုပ်သွားတာ စောတယ်နော်'

ထားခင်ခင်သည် လဲမှုန်နှင်း၏ ညှိုးလျှလျမျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်း ခါတိုင်းလို မုန်းတီးနာကြည်းခြင်း ကင်းမဲ့စွာ သတိလက်လွတ် ငေးမောနေသည်။

'အတော်ပဲလေ၊ မှန်ကစကြဝဠာကိုလဲ ဆက်သွားချင်သေးတော့ မမထားကို မိကနေပဲ ပေးလိုက်နိုင်တာပေါ့'

မှုန်လက်ထဲမှ စာအိတ်ဖြူ ခပ်ထူထူနှင့်ခု၊ ဖိတ်စာပဲ ဖြစ်မှာပါ။

'မမထား ဆက်ဆက်လာနော်'

ထားခင်ခင် ယောင်ယမ်းကာ ခေါင်းညိတ်ရင်း စာအိတ်ဖြူပေါ်ကြည့်မိသည်။

ဦးထွန်းတောက်နှင့်မိသားစု

'အဲ့ဒါက ကိုကို့အိမ်အတွက်၊ မှန်ကိုယ်တိုင် သွားပေးမလို့ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် မထူးတော့ပါဘူး မမထား မှန် ငိုမိမယ်၊ ခုလို ဝေးသွားကြတာကပဲ ပိုကောင်းပါတယ်နော်'

ထားခင်ခင် မထောက်ခံဘဲ၊ ကေန့်ကွက်ထုတ်နှင့် ဝူဝူ ဝိုင်ဝိုင်ရုပ်ကာ ငေးနေခဲ့ရသည်။

'မှုန်အလုပ်ကို အခြေအနေမပေးသေးခင် ကေနားရတာပါ မမထား၊ အဲဒါနဲ့ယူပြီး တစ်ချိ ပြန်ထောင်လာဦးမှာပါ'

မဇ္ဈိမစာပေ

လဲမှန်နှင်း၏ စိန်ခေါ်သော မျက်လုံးများကိုပင် ထားခင်ခင် မမှန်းတီးနိုင်ခဲ့။ လဲမှန်နှင်းသည် ရှုံးနိမ့်သော အချစ်အတွက် ရင်စည်းခံနေရရှာသူပေပဲဟု ထားခင်ခင်နားလည် စာနာလိုက် ပေသည်။

မူန်က 'လာခဲ့ကြနော်' ဟု ဖိတ်ကြားသွားခဲ့၏။
မန်နေဂျာရုံးခန်းမှ ညော်ညော်နှစ်ယောက် ထွက်ခွက်သွား လေသည်။

'မထားရေ... မန်နေဂျာက တိုင်းရုံးသွားရဦးမယ် မဟုတ် လား၊ လက်မှတ်ထိုးစရာတွေ ကျန်ခဲ့ဦးမယ် သွားယူချေပါဦး၊ သွား သွား... လူရှင်းတုန်း သွားချေ၊
ဦးဘဌေးက မေးစေ့မှ မုတ်ဆိတ်တိုကိုစမ်းကာ ဆယ်ပြား နှစ်စေ့နှင့်ညှပ်နှုတ်ရင်း ထားခင်ခင်ကိုဆော်ကြသည်။ ထားခင်ခင် ခွင့်ယူထားသော ရက်များတွင် သူ့ဘာသာ အလုပ်ဖြစ် ပြီး ပြတ်နေသော်လည်း ထားခင်ခင် ပြန်ရောက်လာသည်နှင့် သူ့ ဘာမျှ မလှုပ်ရှားတော့ဘဲ ဝေခလေလေလုပ်ကာနေပြန်၏။

ထားခင်ခင်ကလည်း ခုတလော အကြောင်း အမျိုးမျိုး ပြကာ အင်ဂျင်နီယာရုံးခန်းကို မဝင်ထွက်ရအောင် ရှောင်လွှဲ သည်။ ယနေ့ဘာသာ သွားမှဖြစ်ပေမည်။ ဦးဦးဖျားဖျား အသိ ပေးစရာလည်းရှိသည်။ လူကြူပါးသော ဖိတ်စာကိုလည်း လက် ဝယ်အဆောက် ပေးအပ်ရပေမည်။

ဦးထွန်းတောက်ကား ဝင်သမျှ စာတွေကို တစ်ရွက်ချင်း ဖတ်လိုက် လက်မှတ်ထိုးလိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်မြဲရှုပ်နေသည်။

'ဆို... ဒေါ်ထား'

ထားခင်ခင်သည် သူမကို မော့ကြည့်ကာ ပြုံးရင်းမေးဆတ် မေးခွန်းထုတ်ဟန်ကို တွေ့တွေ့ကလေး ငေးကြည့်ကာနေသည်။
ထားခင်ခင်၏ ကိစ္စကို အလျင်ပြောရမလား၊ ဖိတ်စာကို အလျင်ပေးရမလား။

ဖိတ်စာကိုပေးပြီး သူ့မျက်နှာကို ထားခင်ခင် ဘယ်လိုဆက် ပြီး ကြည့်ရပါ။ မဖြစ်ချေဘူးဟု လက်ထဲမှ ရုံးစာကို အလျင် ထိုးပေးလိုက်တော့သည်။

'ဒါက ဘာတဲ့လဲဗျ'

'ထားရဲ့ ခန့်စာပါ ဆရာ၊ ရုံးချုပ်မှာ ထွက်နေတဲ့ စာကို အသိက လူကြုန်းမှာလိုက်လို့ မနေ့ညနေက ထားသွားယူပါတယ်'

'ထားရဲ့ခန့်စာ... ဟာ ဒေါ်ထားလျှောက်ထားတဲ့ အလုပ် ရသွားပြီပဲ၊ ဟင် ဒါပေမယ့်...'

ဦးထွန်းတောက်သည် အားရပါးရပြုံးရယ် အော်ဟစ်ရာမှ မျက်လုံးကို မယုံနိုင်ဟန် တစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်သည်။

'ဟင် ထားက ဒီရုံးကိုမှ ပြန်မရောက်ဘဲ၊ ဒီကော်ပိုရေးရှင်း လဲ မဟုတ်တော့ပါလား ဒေါ်ထားရဲ့၊ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ' ဘယ်နှယ်မှ လုပ်ဖို့ မလိုတော့တာကိုတော့ ထားခင်ခင်ဘယ် လို့ပြောရပါမလဲ။

‘မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီပြန်ရောက်အောင် လိုက်မှဖြစ်မယ်
ထား၊ စာပြန်တင်လေ’

‘ဘယ်ရမလဲ ဆရာရယ်၊ ပြီးတော့လဲ ထား လွှတ်တဲ့နေရာကို
ပဲ သွားလိုက်ချင်ပါတော့တယ်’

သူသည် ထားခင်ခင်ကို တအံ့တဩစိုက်ကြည့်သည်။ ကြည့်
ရင်း ကြည့်ရင်း နှမြောတသမှုသည် သူ့မျက်လုံးတွင် ဖုံးမနိုင်
ဖိုမရ ပေါ်လာလေသည်။

‘ထားက သွားချင်တာကိုး’
ထားခင်ခင် မျက်လွှာချလေသည်။

‘ထား နေရာမှာ လူစားရောက်လာမှာပဲ ဆရာ၊ တစ်ပတ်
နှစ်ပတ် စိမ်းနေသေးပေမယ့် နောက်တော့လဲ သူ့ ဘာသာ
အဆင်ချောသွားမှာပါ။ ဆရာပြောင်းမလာခင်က ထားတို့က
ပြောင်းသွားတဲ့ အင်ဂျင်နီယာကို နှမြောကြတယ်။ ဒါပေမယ့်
အခု ဆရာ့ကို ပိုပြီး ကြည်ညိုအားကိုးကြတယ် မဟုတ်လား၊
ထားထက် နောက်လူက ပိုတော်မှာပါ ဆရာ’

‘မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ အလုပ် မှာထားကိုအဆုံးအရှုံး
မခံနိုင်တာလဲ ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ထားရယ် ခုမှ ပြောတော့
ထားကရယ်တော့မှာပါပဲ။ ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ ကိုယ် ပြောတော့
ပြောရမယ်။ ထားထင်တာထက် ကိုယ်ထင်တာထက် ထားကို
ကိုယ်လေ အတိုင်းအဆမရှိ ပိုပြီး တန်ဖိုးထားပါတယ်ထားရယ်’

ထားခင်ခင် စကားနာ မထိုးချင်တော့၊ သူ့စကားသည်
လုပ်ကြံ လိမ်မာမှု ကင်းရှင်းသည်ဟု ထားခင်ခင် ယုံကြည်
ညွတ်နူးမိသည်။

‘ခုတော့ အားလုံးပြီးလွန်ခဲ့ပြီဆရာ၊ ထား ဘယ်တော့အလုပ်
လွှဲရမလဲ၊ ဘယ်နေ့သွားရမလဲ’

သူ့ထံမှ အဖြေမရ။

ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ထားခင်ခင်၏ အလုပ်ခန့်စာကိုသာ
ငိုငိုငိုတွေ့တွေ့စိုက်ကြည့်ကာနေသည်။

‘ဆရာ... ဒီမှာ...’

သူ့ရှေ့ စားပွဲပေါ်သို့ ဖိတ်စာအိတ်ကလေး ချပေးလိုက်
သည်။ သူသည် ဖိတ်စာကို ဘယ်လိုမျှ အဓိပ္ပာယ်မပေါက်လေ
ဘန် ကြည့်ကားကြည့်လျက် မတွေ့မြင်ပေ။

‘တစ်လ သင်တန်းတက်ရဦးမယ်တဲ့’

မမျှော်လင့်ဘဲ သူသည် ထားခင်ခင်၏ လက်တစ်ဘက်ကို
တွယ်ရမဲ့ ဖမ်းဆုပ်သည်။

ထားခင်ခင် အကြောင်သား သူ့ကိုငေးကြည့်နေ၏။

‘ထားမသွားနဲ့ ကိုယ်လိုက်ပြောမယ်၊ ထား ဒီကဲ့ပဲ ပြန်ခဲ့မှ
ဖြစ်မယ်ထား၊ ကိုယ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ပြီးတော့ ထား ဒီရူးကဲ့ပဲ
ပြန်ခဲ့ပါ’

ဦးထွန်းတောက်ကား လဲ မှန်နှင်း၏ မင်္ဂလာဆောင် ဖိတ်စာ
ကို ကြည့်လည်းမကြည့်၊ သိလည်းမသိနိုင်ပြီ။ လောလောဆယ်

ထားခင်ခင် သူ့ကမ္ဘာမှ ပျောက်ဆုံးမသွားဖို့သာအရေးတကြီး
ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။

‘ဆရာ ထားကို တကယ် ပြန်ရောက်စေချင်တာလား’

‘ထားရယ်၊ ဒီမှာ ထားမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ထားကို ကိုယ်
တကယ် မြတ်နိုးပါတယ် ထား’

ထားခင်ခင်က သူမ၏လက်ကို ညင်သာစွာ ရုန်းဖယ်သည်။
ပြီးတော့ သူ့ကို ကိုးစားချစ်ခင်စွာ ငေးကြည့်လေသည်။

‘ဆရာ ပြန်လာစေချင်တယ် ဆိုယင်တော့ ထားကလဲ ပြန်
လာချင်ရမှာပေါ့ ဆရာ’

သူတို့၏ နဂါးငွေ့တန်း ရစ်သန်းသော နေ့နန်းလကမ္ဘာမှာ
သူတို့ ထာဝရ ကြည်မွေ့ပျော်ရွှင်နိုင်ကြစေတည်း။

မြန်မာ့အလင်း